உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

திருவாவடுதுறை

மாதவச்சிவஞானயோகிசுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

அருளாணைபெற்று

அவ்வாதீன வித்துவசிகாமணியாய் விளங்காநின்ற

சபாபதிநாவலரவர்களால்

இயற்றி,

சித்தாந்தவித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

([illegible])

சாலிவாகனசகம் - ௧௮௨௧.

விகாரி-ஹு கார்த்திகை-மீ

1899

திராவிடப்பிரகாசிகையின்

இயன்முறை.

விஷயசூசிகை.

அ

ஆ

இ

ஈ

உ

எ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

மன்னுமாமுதற்கடவுளைமனத்திடைநிறுவி
யென்னையோர்பொருளாக்கொண்டஞானதாவனையிறைஞ்சி
யின்னமாண்டிராவிடப்பிரகாசிகையென்னுந்
தன்னைநேர்தருந்தமிழ்வரலாறுசாற்றுவனால்.

பாயிரம்.

சீருறு ஞாலத்து மன்னுயிர்த் தொகுதியு
ளூறுஞ் சுவையு நாற்றமு மொளியு
மோசையு மென்னப் பேசுமைம் புலத்தொடு
நல்லத னல்லுந் தீயத னறிதும்
பகுத்துணர் காட்சி யகத்துணர் வுளப்பட
வாறறி வும்முடை வீறுசால் சிறப்பின்
மக்களுயிர்த் தொகுதி மன்விரு ளிரீஇ
மிக்கபே ரறிவு விளக்க மேவிய
வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவனன் றருளிய வெனைவகை மொழியுளு
மறம்பொரு ளின்பம் வீடெனு நான்குந்
திறம்பா மரபிற் றெளியவறி வுறுத்தலிற்
கடவுண்மா மொழியெனப் புடவினை றேத்தச்
சீரியல் வரம்புடை யாரிய மொழியு
மமிழ்தியல் வரம்புடைத் தமிழ்வள மொழியு
நிகருறீஇச் சிறந்து நிலவுவ வாலவை
கலிகெழு திரைவிரீஇக் கலன்பல மாய்க்கும்
வலிகெழு மூவரி வளைஇய மாட்சிக்
குறுகுநா மனங்கண் புயக்கல் கூடாஅ
ரிறும்பூ துறநனி பொன்மய மியற்றுங்

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தேவலஞ் சான்ற நாவலம் பொழிலகத்
தொன்பான் வருடத் தொகுபா ரதமெனுங்
கரும பூமி மருவுகண் டங்களு
ளாத்த னருள்வே தாகம வழக்குஞ்
சாதி வரம்புந் திறந்தமுந் தலைஇ
மேதகத் திகழ்வி விளங்குந் தெய்வக்
குமரி கண்டங் குலவுறீஇ மராத்தனா
வடாதுந் தெறூஉ மாப்புனி மலையாப்
பயிலு மாலைப் பனுவல் பிறண்டிட
டமிழ் வரலாறு தலைப்பெற வெந்தமிழா
டமைவுறக் கூறுதற் கமைந்தது தன்னோடு
தமிழின் றெய்வப் பழமை மாட்பு
புலவர்கண மமரு மிளைக்கண மாபே
கலைக்குவை சிவணு மகத்துவ மாட்பு
யேத்தருஞ் சிறப்புஞ் சாற்றிர மாபென
நால்வகைப் படுத்து மேலவா வெறிப்ப
வரன்முறை நிறுவி யரிதப வகுப்பாம்
புரைதபு தமிழ்முறை யிகழ்தற பொருட்டே.

இதுவுமது.

தமிழினது தொன்மை மாட்சியினையும், அதனிலக்கண மாட்சியினையும், இலக்கிய மாட்சியினையும், சாத்திர மாட்சியினையும், நல்லாசிரியர் வழிநின்று தெளிதற்குரிய நற்றவ அறிவு மாட்சி யுடையரல்லாதார் சிலர், இக்காலத்துத் தாந்தா மறிந்தவாற்றான் முறை பிறழக்கொண்டு தமிழ் மொழியினும் பிறமொழியினும் பலவாறெழுதி வெளியிட்டு வாய் பழித்தலானும், அவர் உரையின் பொய்ம்மை தேறமாட்டாத பேதையோர், அவற்றினை மெய்யெனக்கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியர் தெய்வப்புலமை மாட்சியினையும், அவர் நூலுரைகளின் முறைதம்பிய முறையினையும், வரன்முறை போற்றாது புறம்பழித்துத் தமக்கும் பிறர்க்குங் கேடுசூழ்தலானும், தமிழ் உலகம் மற்றவற்றின் உண்மை தேறி யுறுதிப் பயனெய்துதற்பொருட்டு அத்திறனெல்லாம் விளக்கித் 'திராவிடப்பிரகாசிகை' யென்னும் பெயரினால் இவ்வசனகிரந்தம் இயற்றுவோ மாயினேம்.

இனித் தமிழ் நூலுரைகளின் கால முறையெல்லாம் இதன்கண் முற்றவெடுத்து முடியக் கூற ஒருப்பட்டிலம். என்னை? தமிழ் நூலுரைகள் பிறந்த கால வெல்லைகளை அந்நூலுரை யாசிரியன்மாருட் சிலரன்றிப் பலர், அவ்வவற்றுட் டெரியக் கூறுதொழிந்தா ராகலின். அற்றாயினும், பின்னை நூலுரையாசிரியர்கண் முன்னை நூலுரைச் சொற்பொருள்களைத் தத்த நூலுரைகளுள் வழிமொழிந்து கொண் டுரைக்குமாறு பற்றி, இவை முன்றோன்றி நடக்கு நூலுரைகள், இவை பிற்றோன்றி நடக்கு நூலுரைக ளென்பது அறியப்படுதலின், நூலுரைகட்கு முற்பிற்பாடு அவ்வாற்றாற் கொண்டு, அம்முறை இயைத்தி, நிலைபெறு நூலுரைகளுள்ளுந் தமிழ்ப்புலமைக்கு சாத்திரப்புலமைக்கு மின

இயலோடு [illegible] சிறந்த நூலுரைகளின் விடயப் பகுதிப் பெயர் மாத்திரையே இதனகண் எடுத்து விளக்கிக் கூறலுற்றாம்.

போலி யிலக்கண விலக்கிய சாத்திர நூலுரை வரலாறு இதன்கட் கூறுதற் கிசைந்தமையானும், [illegible] ஆசிரியர் வழித் தமிழ்க்கல்வி [illegible] பெரும் தமிழ மாணுக்கர் [illegible], இவை மெய் யிலக்கண விலக்கிய சாத்திர நூலுரைகள், இவை போலி யிலக்கண விலக்கிய சாத்திர நூலுரைகளென்று தெரிய [illegible] அவை [illegible] சிலவற்றின் [illegible] இடைப்பட்ட [illegible] சுருக்கக் கூறியொழி [illegible] இனி, [illegible] இலக்கிய சாத்திரப் புலமை [illegible] முறையே [illegible] இவ்வாறு [illegible] இலக்கணமரபியல், இலக்கிய மரபியல், சாத்திரமரபியல் [illegible]. [illegible] இலக்கியத்தன்மையியல் [illegible], இலக்கணமரபியல் [illegible] இலக்கணமரபியலின் முறையே [illegible] தமிழ்நூல் [illegible] முறை [illegible] இலக்கண முதனூலாயிற்று, அது [illegible] முதனூல் [illegible] இலக்கிய விலக்கணங்களை செய்து [illegible] ஒழுங்கே மாயிற் றென்க.

நூல்.

[illegible]

[illegible]

மனத்தின் புலத்துச் செவிப்புலனோசைகள் எழுத்தோசை யெனவும், இசையோசை யெனவும், இருவகைப்படும். இவற்றுள், எழுத்தோசை யிந்து முதற்காரணமாக அதனி னின்றும் விருத்தியடைந்து தோன்றிச் செவிப்புலனுறுவது; இசையோசை ஆகாய முதற்காரணமாக அதனின்றும் தோன்றிச் செவிப்புலனுறுவது. வடநூலார் எழுத்தோசையை வர்ணாத்மக சத்தமென்றும், இசையோசையைத் தொனியாத்மக சத்தமென்றுங் கூறுப. சத்த தன்மாத்திரையின் காரியமாகிய ஆகாயமே சத்தத்திற்கெல்லாங் காரணமாகலின், எழுத்தோசைக்கு வேறு காரணமாமாறென்னையெனின்,— அற்றன்று, ஆகாய மெழுத்தோசையைப் புலப்படுத்துவதாகிய விசையோசைக்குக் காரணமாவதன்றி அதனுறப் புலப்படுவதாகிய வெழுத்தோசைக்குக் காரணமாகாதென்க. ஒளியு முருவமும் போலப் புலப்படுப்பதும் புலப்படுவதுமாகிய விசையோசைக்கும் எழுத்தோசைக்கும் தம்முள் வேற்றுமை அனுபவத்தின் வெளிப்படத் தோன்றுதலானும், கடலோசை முதலாயின வெழுத்தோசையின் வேறாதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலானும், அவ்விரண்டன் காரணமும் வேறென்பது துணியப்படுமென்க. இன்னும், அங்காப்பு முதலிய அகமுயற்சியாற் புலப்படுவது எழுத்தோசையெனவும், அதனைப் புலப்படுப்பதாய் எடுத்தல் படுத்தன் முதலிய புறமுயற்சியாற் பிறப்பது இசையோசை யெனவும், தம்முள் வேற்றுமை தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், இவ்வயிர்தவவோசை பவுதிகவோசைகளி னிலக்கண வேறுபாடுகளும், எழுத்தோசைக்குக் காரணமான விந்து வென்னுஞ் சுத்தமாயையின் றன்மைக்குப் பிரமாணமும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்துப் பிரமாணவியலிரண்டாம் சூத்திரத் திரண்டா மதிகரணத்துத் தடைவிடைகளான் விளங்கக் கூறியருளுதலின், ஆண்டுக் காண்க. உந்தியிற் சூக்குமமா யெழுந்த நாத நெஞ்சின்கட் பைசந்தியாய்க் கண்டத்தின்கண் மத்திமையாய்ப் பின்னர்த் தன் செவிக்குக் கேட்குஞ் சூக்குமவைகரியும் பிறர் செவிக்குக் கேட்குந் தூலவைகரியுமாய்ப் பலவேறெழுத்துக்களாம். இவ்வெழுத்துக்கள் வடமொழி தென்மொழி முதலிய பாடைச் சொல்வடிவாய்ச் சவிகற்ப வுணர்ச்சி நிகழ்த்தற் கேதுவாம்.

இனி ஆசிரியர்கள் சொல்லிலக்கணம் பலவாறு கூறுப. சத்தநூலார் 'குடமறியாதானுக்கு இது குடமென்றல் இது வென்னுஞ் சுட்டப்படுங் குடமென்னும் பொருளும் பேதமின்றி யபேதமாய்த் தோன்றுதலின், 'சொன் னிச்சயம்' என்றும், 'விப்பு' என்றும், 'திரவியம்' என்றுங் கூறுவர். சேனாவரையர் "மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா" என்னு முரியியற் சூத்திரத்துரையுள் மற்றே பற்றிய "பொருளொடு சொற்கியைபு இயற்கை யாகலான், அவ்வியற்கையாகிய வியைபான் சொற் பொருளுணர்த்து மென்ப" என்றுரைத்து, "ஒருசாரார் சங்கேதத்தா னுணர்த்து மென்ப" என்ப பிறர் மதங் கூறி யொழிவர். உரையாசிரியரு நச்சினார்க்கினியரும் "உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே" என்னுஞ் சூத்திரத்துரையுள் "சொல் எழுத்தினா லாக்கப்பட்டுத் திணையறி வுறுக்கு மோசை" என்றும், "ஒருவன் பொருட்டன்மையை யறிதற்குச் சொற் கருவியாய் நிற்கும்" என்றும், அவரோடு [illegible] இன்ச "சொல்லும் பொருளும் பேதா பேதமாம்" எனக் கொண்டா[illegible].

சத்தப் பிரபஞ்சம் அர்த்தப் பிரபஞ்சமென [illegible] இருவகைப்படும். இவையிரண்டுந் தம்முள் வேறுபாடுடையவாயினும், சத்தமென்பதூஉம் அர்த்த மென வேறுபாடின்மையானும், சத்தப்பிரபஞ்சம் அர்த்தப்பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியன்றி நில்லாமையானும், சுத்தமாயை யொன்றுதானே சத்தரூபமு மர்த்தரூபமுமாகிய விரண்டு தன்மையுமுடைத்தாய் அவ்விரண்டற்கு முபாதானகாரண மாமெனச் சொல்லப்படும். இனிச் சொற் பொருளுணர்த்துதற் கனுகூலமாகு ஞாபகசத்திகளும், பொருள் காரியப்படுதற்கு உபகாரமாகுங் காரகசத்திகளும் அவ்விரண்டன்கண்ணுஞ் சாமானியத்தா னுளவாதல் அருத்தாபத்தி யளவையாற் கொள்ளப்படும். அற்றேல், எழுத்தானியன்ற பதங்களாதல், பதங்களானியன்றவாய்நிலை தகுதி யண்மைகளான் எழுவாய் பயனிலை முதலியவாய்த் தொடர்ந்து நிற்கும் வாக்கியங்களாதல் அவ்வப்பொருள்களை யறிவுறுக்கு மென்றே கோடும், அவையன்றி யெழுத்தின் வேறாய பொருள்களை யறிவுறுத்தற்கு சத்திகளுண்டென்பதற்குப் பிரமாண மின்மையாலோவெனின்,—அற்றன்று 'கால்' என்புழிக் ககரவாகார லகரவெழுத்துக்களையன்றி அவற்றின் வேறாய பதமென்ப தொன்றின்மையானும், அவ்வாறே 'கால் கிடந்தது' என்புழி அப்பதங்களின் வேறாய வாக்கிய மொன்றின்மையானும், எழுத்தின் வேறாய பதவாக்கியங்கள் பொருளுணர்த்துவன வல்லவென்பது பெறப்படும். படவே, நையாயிகர் மதம்பற்றிக் ககரவாகார லகர வெழுத்துக்களே அப்பொருளுணர்த்துமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்வுழி, அவை யொருங்குகூடிப் பொருளுணர்த்துமோ? ஓரோவொன்றே பொருளுணர்த்துமோ? எனக் கடாவிறுக்கு, ஓசையுணர்வு தொழின் மூன்று முக்கணப்பொழுதே நிலைபெறுமென்பது நையாயிகர் முதலியோர்க் குடம்பாடாகலின், முறையிற் பிறந்து நின்று கெடுமெழுத்துக்கள் ஒருங்குகூடி

நின்று பொருளுணர்த்துமென்பது கூடாமையின், ஒரோவொன்றே பொருளுணர்த்துமெனல்வேண்டும். 'க' என்ற மாத்திரையானே 'காலம்' என்னும் பொருளுணர்த்தாமையானும், உணர்த்துமெனினுங் கதமொழிக் கெழுத்துக்களை யுச்சரித்தல் பயனிலவாய் முடியுமாகலானும், ஒவ்வொன்றே பொருளுணர்த்துமென்பது பொருந்தாமையின், எழுத்துப் பதவாக்கியங்களின் வேறாய பொருளறிவுறுப்பனவாகிய ஞாபகசத்திகளுண்டென்பது கண்டுகொள்க. சத்தியெனினும் போடமெனினும் ஆற்றலெனினும் பொருந்தும். இவ்வாற்றாற் சொல்லாற் பெறப்படும் பொருளறிவுக்குக் ஞாபகசத்திகள் சொற்றோறும் வெவ்வேறுண்டெனவே கோடும். ஈண்டும், 'ஆ' 'ஆண்டு' என்றற்போல்வன வொவ்வொன்றாய் நின்று வெவ்வேறு பொருளுணர்த்தக் காண்டலின், ஒருசொற்சத்தியானே ஒருபொருள்ளன்றிப் பலபொருளுணர்ப்பட்டதலு முண்டாகச் சொல்லெனின், — அற்றன்று, ஆ ஆண்டு என்றற்போல்வன வெவ்வேறு பொருளுணர்த்துதலின், ஒருசொல்லெனப்படா, வெவ்வேறு சொற்களே யாமென்க. இனி வெவ்வேறு சொற்களாயினும், எழுத்தொப்புமையானே பலபொருளொருசொல்லென்று உபசாரமாய் வழங்கப்பட்டனவென்பது. இன்னும், ஆவென்பது பெற்றத்தினையும் மரவிசேடத்தினையு முணர்த்துமவழிப் பெயர்ச்சொல்லெனவும், இரக்கக்குறிப்பினை யுணர்த்துமவழி இடைச்சொல்லெனவும், ஆதற்பொருட்டுப் பெயர்ச்சியை யுணர்த்துமவழி உரிச்சொல்லெனவுங் கொள்ளப்படுதலின், எழுத்தொப்புமைபற்றியே உபசாரத்தான் அவ்வாறு வழங்கப்பட்டனவென்பது தெள்ளிதினுணர்க. இன்னும், இந்ஞாபக சத்தியுண்மையைச் சிவஞானமாபாடியகாரர் சிவஞானமாபாடியத்துட் பிரமாணவோத்தினிரண்டாம் பாதத்து ஞானகாமதுக்கரணத்து மூடார் விடைகளான் மிக விரித்துரைத்தார். பொருடோறும் அவ்வக் காரியங்கட்குச் சத்தி கூறுமொருங்கா சம்சுத்தக ஞானமைக்குப் பிரமாணமும் ஆண்டே மிக விரித்துரைத்தார். அவ்வாறெல்லாம் ஈண்டுக் கூறிடப்புகின் வாக்கிய மிக விரியுமென்க.

இனிச் சேனாவரையரும் "கால முலகம்" மென்னுஞ் சூத்திரத்து, "உலகமென்பது இடத்தையும் ஆகுபெயரான் இடத்து நிகழ்பொருளாகிய மக்கட்டொகுதியையு முணர்த்துமாகலான், இருதிணைக்கண்ணுஞ் சென்றதன்றோவெனின், — அற்றன்று, வடநூலுள் உலகமென்பது இருபொருட்கு முரித்தாக ஓதப்பட்டமையின், மக்கட்டொகுதியையு முணர்த்துமவழியும் உரிப்பெயரேயாகலின், ஆகுபெயரன்று, அச்சொல் ஒருசொல்லிருபொருட்கண்ணுஞ் சென்றதெனப்படாது இருபொருட்கு முரிமையான இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது. வேறு பொருளுணர்த்தலின் வேறுசொல்லாதலே துணிவாயினும், பலபொருளொருசொல்லெனப்படும் எழுத்தொப்புமைபற்றி ஒருசொல்லென்றார்" என்றிவ்வியைபு தொகுத்துணர்த்தியது காண்க.

இனி எழுத்துச் சொல் வடிவான பாடை பேசுதற்குரியார் முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான் அளவிறப்பட்டு அறிவோடு புணர்ந்த ஆடூஉ மகடூஉ வென்னும் பகுப்புடைய மக்களென்ப. "மக்க டாமே யாறறி வுயிரே - பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். தேவருந் தானவரு முதலாயினார் மக்கட் கிளையென ஆண்டடங்குவ ரென்க. தேவர் தானவர் மக்களி னுயர்ந்தோராயினும், காணப்படு முலக வழக்குக் கூறுகின்றாராகலின், ஆண்டு மக்களைச் சிறந்தெடுத்தோதிக் காணப்படாத தேவர் தானவர் முதலாயினாரைக் கிளையென அவ்வா றடக்குவாராயிற் றென்றுணர்க.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவிளக்கநூலாரும், "பேய்பூத மந்தி கிளிபூவை பேசுதலா - லாகுமே தனைமை பொது" எனப்பேசுபற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரானே

கடந்த தன்மைப் விரவுத்திணையெனச் சாதித்தாராலெனின்,— "பேய் பூதந் தெய்வஞ் சாதியாதலால், "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி" என்பதனுள் அடங்குமாகலானும், மந்தி பேசுதல் யாண்டு மின்மையின், "ஈங்குநீ யெம்மை நோக்கு" என்றற் [illegible] வன புணர்ந்துரை வகையாற் கூறியதன்றி உண்மைபற்றிக் கூறியதன்றாகலானும், கிளி பூவை கூறியவாறு கூறுதலல்லது இச்சொல் லியவாறு கூறியுணருமெனச் சொல் லுண்மை யறிந்து கூறுத லுலகத்தின்மையால், "பூவையுங் கிளியுங் கேட்டு" என்றற் போல்வனவும் புணர்ந்துரைவகையாற் கூறியதேயாமாகலானும், அவ்வுமை விரவுத்திணை யாகாதென மறுக்க. மரமுதலியன பேசுவனவாகச் சான்றோர் செய்யுட்கண் வருதலான், அவை புணர்ந்துரையெனவே படுமாகலான், இவையு மன்ன [illegible] மெனக. இனிப் [illegible] முதலிய உண்மையாற் பேசினவேயாமெனினும், "எறும்புகள் [illegible] தனைக் கேட்டு நகைத்துத் தன்மனைவிக்குக் கூறித் தலைமிறைச்சான் [illegible] புராணங்கள் கூறுதலின், எறும்புகள் பேசுதல் பெறுதும், அவை [illegible] குறிப்பாலுணர்த்தாலன்றி மொழியாற் பேசுதலன்றென்ப தெல்லோர்க்கு மொப்ப [illegible] முடிந்ததே. [illegible] பெயர்களெல்லாம் இவ்வாறென்றற சொன்று குறிப்பா லுணர்த்துமென்பது பெறப்பட்ட தாகலின், மந்தி முதலிய பேசுதலும் அவ்வியல்பின [illegible] யாமென்க. [illegible] மனமுயிர், உயர்திணை யஃறிணையெனும் பகுப்பேலாமை யறிக. [illegible] மொழியாற் பேசுவன வுளவாயின், அது [illegible] பொருட்டன்மையா னன்மையின், அமைத்துச் சொல்லுதற் [illegible] யென்றல் சிறிதும் பொருந்தாதெனக் [illegible] திணையெனவே கூறியதூஉமெனக் [illegible] றொடு கெழீஇச் செய்யா மரபிற் [illegible]" [illegible], "கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவும் [illegible] வழுவமைத்தலுடை வேண்டாவெனக்" என்று [illegible] சிவஞானயோகிகள் அது பொருந்தாமை [illegible].

தமிழின்றெய்வமாட்சி

ஆரிய மொழியுந் தமிழ்மொழியும் ஆதிகட பரமசிவனாற் றோற்றுவிக்கப்பட்டு நடைபெறுந் தெய்வ மொழிகளாம். ஆரியம் பரமசிவனாற் றோற்றுவிக்கப்பட்ட தெய்வ மொழியென்பது வேதாகம முதலிய உரைகளைக் கொண்டே இனிது பெறுதும், தமிழ் அனைதோர் மாட்சி யுடைத்தென்ப தொருவாறு பெறுதுமேனின்,— "[illegible] மல ரடியோன் றடியவர் பரவத் தமிழ்ச்சொலும் வடசொலுந் தாணிழற் சேர வம்மலர்க் கொன்றை யணிந்தவெம் மடிகள் [illegible] பாக்கம [illegible] டார்" என்னுந் தமிழ்வேதத்தானும், "மாரியுஞ் சோலையும் வானபனித் தூங்கச் [illegible] நின்றுங் [illegible] காலத்தே யாரியமுந் தமிழு முடனேசிக் காரிகை யார்க்குங் கருணைசெய்தானே" என்னுந் திருமந்திரத் திருமுறையானும் பெறுதுமென்க. இன்னும், தென்மொழி யிலக்கணத்து "குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கோல்வெறுப் பாகா" எனக் [illegible] கண்டத்துக் காஞ்சிப்புராணத்தும், "திராவிடமென்ப பெயரிய மாபாடைக் கிலக்கணஞ் சிவபிரான் அகத்தியனுக்கு அருளிச்செய்தான்" எனக் [illegible] தசகாண்டத்தும், "திரிபுர மெரித்த விரிசடைக்கடவுளுங் குன்றமெறிந்த குமரவேளும் அகத்தியனொடு தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார்" என இறையனா ரகப்பொருளுரையுள் வருதலானும், தமிழ் கடவுள் மாமொழியென்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க.

‘தமிழ்’ச்சொன்முடிபு.

இனித் ‘தமிழ்’ என்னுஞ் சொல் இனிமைப் பண்புணர்த்தும். அது “தேனுறை தமிழும் திருவுறை கூடலும் மணத்தலின் மதிக்குல மன்னனு மாகியும்” என்னுங் கல்லாடத்தானும், “தமிழ்தழீஇய சாயலவர் தங்குமலர்த் தாரீ-ருமிழ்கரக மேந்தவர் வானமாந்துறி” என்னுஞ் சிந்தாமணியினானும். “தமிழ்மென் சாயலவளோடும்” என்னும் வாயவ்விய சங்கிதையினானும், “வண்டு தமிழ்ப் பாட்டிசைக்குந் தாமரையே” என்னும் இராமாயணத்தினானும், செறிக. “தமிழ் தழிய சாயலவர்” என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் “இனிமை தழுவிய சாயலையுடையவர்” என்று பொருளுரைத்தார். தமிழ் என்னுந் தரும வாசகந் தருமிமே னின்றது, முருகு என்னும் பண்பு முருகனென்னும் பண்பிமே னின்றவாறுபோல. என்பது தருமிமொழி மொழியெனினும் பாடையெனினும் ஒக்கும். பிரயோக விவேக நூலார் “திராவிடமென்னும் ஆரியச்சொற் றமிழெனத் திரிந்தது” என்று கொண்டாராலெனின்,—முதன்மையுடைய இம்மொழியைத் தோற்றிய காலத்து இறைவன் தனிச்சொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு கருதலன்றிப் பிறபாடைச் சொல்லால் இதற்கு ஒன்றன்றோ பெயரினைத் திரித்து நிறுத்தினனென்றல் பொருந்தாமையின், அது செல்லாதென மறுக்க. இன்னும், இனிமைப் பொருளுணர்த்துந் தமிழெனும் பண்புச் சொற்றனிச்சொல்லாய் இதனைச் சிறப்பிப்பதாகவும் அதனை விலக்கி அவ்வாறு கோடல் செல்லாமையுமுணர்க. இதனானே, “தமிழ் திராவிடமென்னும் வடமொழித் திரிபு” என்று கொண்டார் மதம் மறுக்கப்பட்டவாறு அறிக. வடமொழிக் கடலுந் தென்மொழிக் கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “எவ்வினையு மோப்புதலிற் றிராவிடமென் றிட்டான்” என்று வடமொழியார் தன்மொழியாற் றென்மொழியை ஆண்டுக் குறியீடு வேறு கூறிவைத்து, “மூன்றுமூன்றுந் பதிற்றெழுத்தான முழுவதுமா யுணக் கினிதாயத் தோன்றிமென் றமிழ்ப்பாடை” என்று தென்மொழியார் தன்மொழியாற்றென் மொழியை ஆண்டுக் குறியீடு யாங்கூறியவாற்றே பொருட்டெரிந்து வேறு நிறுத்தலின், இச்சொன்முடிபே தொல்லாசிரியர் வழக்காறுபற்றிப் பயின்றுபோதரும் இயன்முடிபென்பது அப்பெரியார் கருத்தாதல் பெறாம். இன்னும், அகத்தியந் தமிழ்ச் சுதந்திர இலக்கண முதனூலாகவும், அது வடமொழிப் “பாணினீய வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோர் நூலாம்” என்றும், அகத்தியத்தின் வழித் தோன்றியது தொல்காப்பிய இலக்கண நூலாகவும், அது வடமொழி “ஐந்திர வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோர் நூலாம்” என்றும், பிரயோக விவேக நூலார் முறைதிறம்பி யுரைத்தார். அவையெல்லாம் ஆரியாபிமானங் காரணமாக வரன்முறை திறம்பிக் கூறினவேயாம். அவை வரன்முறை திறம்பிக் கூறியவாறென் முன்னர்க் காட்டுதும்.

இனித் தொல்லோராகிய தமிழ் நல்லாசிரியர் இருவகை வழக்கே பற்றித் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய சாத்திர வரலாற்றின் உண்மைத்தன்மை துணிவு தோன்றச் சொல்லு மிதனைக்கண் அன்னரல்லராகிய இக்காலத்தார் சிலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வரலாறென்று தாந்தா மனம்போனவாறெல்லாங் குழறுபாடாகக் கூறிய வசனங்களிற் படும் பொய்ப்பொருள்களை ஆசங்கித்தெடுத்து மறுத்துப்போதல் வேண்டற்பால தொன்றன்றாமாயினும், தமிழின் றொல்லைவரம்பு சிதையாமே அதனைப் பெரிது வளர்த்து வரும் இக்காலச் சங்கத்து நல்லாசிரியர்களை வழிபட்டு அதுதன்னைக் கசடறக் கற்று உணரப் பெறுதார் மாட்டுப் பொதுவகையால் ஒருவாறு தமிழ் பயிலு மாணாக்கர்களும் ஏனையோரும், அவர் பொய்த்திற மெய்த்திற மாங்கொலென்று கொண்டு புரைப்படா

டன் மற்றவற்றை மறுத் தண்மை நிலையிடலும் ஒருதலையாக வேண்டிச் செய்றபால தோன்றாய் மூந்துறுதலின, அதுவும் இதனகண ஆண்டாண்டுக் கடைப்பிடித்துச் செய்து போதர ஒருப்படுகின்றாம். இது பாயிரத்துக் கூறினுமேனும், ஈண்டு அனுவதித்து ஞாப கஞ் செய்தாம்.

வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் தமிழ்ச்சொற்கு முடிபு துணிபு தோன்றக் கூறு வார் போன்று தொடங்கி, "இகழ, இமிழ், உமிழ, கமழ, கவிழ, குமிழ, சிமிழ என ழகரப் பேறு பெற்ற பதங்களபோலத் தமிழ என்னுஞ் சொற் றனிமைப்பொருள் குறித்த தமி யென்னும் வினையடியாற் பிறந்து வினைமுதறபொருளுணாத்திய விகுதி குன்றி ழகரம விரிந்து தனக்கிணையில்லாப் பாடை யெனனும் பொருள் பயக்கும்" என்று பெரிதும வழு படப் போலி முடிபு சொல்லினா. அவா அச்சொற்குக் கூறிய அம்முடிபு போலியாதல சிறிது காட்டுதும.

இனிமைப் பொருள் பயக்குந் தமிழ என்னும் இயற்சொற் றென்மொழியாய, அம் மொழிக்குப் பெயராதற் குரிமையுடைத்தாய் நிற்க, அதனை விலக்கித், "தமியெனனும் வினை யடி வினைமுதறபொருள் விகுதி குன்றி இகழ முதலியன போல ழகரம விரிந்து தமிழ என்றாயது" என்று இடர்ப்பட்டு அவ்வாறு போலி முடிபு கூறுதல் அவர்க்குப் பெரிய தோர் இழுக்காதல் காண்க. இனிமைப் பண்புணாததும் தமிழ் தென்மொழிக்குப் பெயரா தற் குரிமையுடைத்தாய் நிற்க, அதனை விலக்கி அங்ஙன முடிபு சொற்றது அவா தமக்குப் பெரியதோா இழுக்காமெனபது யாவரும ஒப்பற்பாலதொரு நியாயவுரையாம. அது கிடக்க, "தமியெனனும வினையடி வினைமுதறபொருளுணாததும விகுதி குன்றி இமிழ முதலியனபோல ழகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது" என்று அவா கூறிய சொன்முடிபு போலியாதல் யாங்ஙனமெனின,— கூறுதும.

இக என்பது நீங்கென வினைப்பொருளபடும். இகழ எனபதோ அவமதியென வேறு வினைப்பொருளபடும. இமியெனபது தமிழிற் பொருள் குறித்துவருஞ் சொல்லா தல் கண்டிலம். இமிழ் எனபதோ ஒலியென வினைப்பொருண முதற் பலபொருள் படும. உமி என்பது பெயாப்பொருளபடும். உமிழ எனபதோ கொப்புளியென வினைப்பொருள படும். கமம் எனபது கமவென வினையீற்றின் நிறையென வினைப்பொருளபடும. கமழ என்பதோ நாறு என வேறு வினைப்பொருளபடும. கவி எனபது மூடு எனனும வினைப் பொருண் முதற் பல பொருளபடும. கவிழ எனபதோ கிழக்கிடு என வினைப்பொருள படும். கிழக்கிடுதல் மேல் கீழாகச்செய்தல. குமி எனபது தமிழிற் பொருளகுறித்துவரு வதோர் சொல்லாதல் கண்டிலம. குமிழ எனபதோ முகை எனனும வினைப்பொருண முதற்* பலபொருள்படும. சிமி எனபது குடுமியெனப் பெயாப்பொருளபடும. சிமிழ் என்பதோ பிணியென வினைப்பொருளபடும. இனி இமி குமி யெனபன பொருள் குறித்து வரினும், அவர் கருதது நிரமபும பொருள் குறிதது வருமாறில்லை. இவ வாறு பொருள் குறிததுங் குறியாதும வரும இக இமி உமி கம கவி குமி சிமி என்னும ஈரெழுதது மொழிகள், அஙஙனம பொருள் குறிதது வரும் இகழ இமிழ் உமிழ கமழ் கவிழ் குமிழ் சிமிழ் என்னு மூவெழுதது மொழிகளாயவென்றல சிறிது மேலாது, இதனால் அவர் காட்டு உவமைப் போலியேயாம். காட்டு உவமைப்போலி யாகவே, அவைபோலத் தமி ழகரம் விரிந்து தமிழ் என நின்றதென அவா சாதிதத முடிபு சிறிதும் உணர்வில்லார் உரையேயாய் வெறும் போலியாதல் காணக. இன்னும், தனிச்

சொல்லிறுதிக்கண் ஆன் மான் சோன் றொடையனைச் சாரியை பொருள் குறித்துவந் நிலைந்து நிற்பதல்லது கொன்னே யெழுந்து விரிந்து நிற்றல் வழக்கிரண்டினுங் காணாமையானும், அது போலி முடிபேயாமென்று மறுக்க.

"தென்மொழி" முடிபு.

ஆரியம், 'சமஸ்கிருதம்' என இருமொழியின் பெயர் பெறுதல் போலத் தமிழும் 'தென்மொழி' யென இருமொழியின் பெயர் பெறும். தென்மொழி அழகுடைய பாடை. தென் அழகு இயல்வரம்பு. இயலெனினும் இலக்கணமெனினும் பொருந்தும். இனித் தென்மொழி யென்பதற்கு இசையுடைய மொழியென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். தென் இசையையென்றது காரணத்தினற் செயற்படுத்திக் காணும் இசையன்றி இயல்பாக இயைந்த மொழியோடு தோற்று மெல்லோசை இன்பமாம். இவ் வோசை யின்பம் இதற்குப் போல ஏனைப்பாடைகளுக்கு அத்துணை வாய்ப்பப் பொருந்தாமை செவிப்புல அநுபவத்தாற் காண்க. இவ்வோசையின்பம் வடமொழிக்கின்றோவெனின்,— வடமொழிக்கண்ணும் இவ்வோசையின்ப முண்டு. ஆயினும், அது உரப்பியு மெடுத்துங் கனைத்துங் கூறும் வல்லோசைகளோடு விரவித் திரிபெய்துதலின், வல்லோசையோடு விரவாமன் மெல்லோசையே பயின்ற விதற்கே அது சிறப்பாமென் றுணர்க. தமிழ்நூலாருங் 'கசடதபற' வென வல்லெழுத்துக்கள் கொள்வராலெனின்,— அவை 'ஙஞணநமன' 'யரலவழள' வென்னு மெழுத்தோசையை நோக்க வல்லோசையாக விசைத்தல் பற்றி யவ்வாறு கொள்பவாயினும், வடமொழிக்கண் வருக்கப்பஞ்சகத்தினிடைப்பட்டு நடக்கும் அவ்வல்லெழுத்துக்களை நோக்க அவையு மெல்லெழுத்தென்றே சொல்லப்படும் பாலவாய், அது கடாவன்றென்க. மொழியோடு இயல்பாகப் பொருந்தி யியலும் இவ்வின்னிசை யிதற்குச் சிறத்தலின்றே இறையனார் 'தமிழ்' எனப் பண்பால் விதந்து இதற்கு ஆதிக்கண் குறியீடு செய்வாராயினதூஉ மென்றுணர்க.

இவ்வாற்றால், தமிழ் தென்மொழி யென்பன ஒருமொழி தொடர்மொழியாய் வேறுபடினும் பொருளால் ஒற்றுமை யுடையனவேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

தென்மொழி யென்பதன்கண் தென்னென்பது வடமொழி யென்பதன்கண் வட வென்பது போலத் திசை குறிக்குஞ் சொல்லேயாகலின், அவ்வடைமொழிக்கு அழகு இசையென அங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாதாம்பிறவெனின்,— ஆரியமொழி வடநாட்டின்கண்ணின்று தென்னாட்டின்கண் வந்து வழங்குதலின், தென்னாட்டாராகிய தமிழ் மாந்தர் அதனை வடமொழியென்று அங்ஙனந் திசையடுத்து விசேடித்தல் வழக்காறும், தென்னாட்டினர் தமிழெல்லைக்குள் ளிருந்துகொண்டு அதனைத் தென்மொழி யென்று திசையடுத்து அங்ஙனம் விசேடித்தல் வேண்டாமையின் அது வழக்காறாகாது; அதனால், தென்னென்பது திசைப்பொருள் குறித்துவந்த அடைமொழியன்று; அழகு இசையென்பன குறித்துவந்த அடைமொழியே யாம். இங்ஙனமாகலின், பொருந்தாமை யாண்டையதென்க. இனித் தென்னாட்டினர் தமிழினை அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல்லாதேனும், வடநாட்டினர் தென்னாடு வழங்குதல்பற்றித் தமிழ்மொழியினை அவ்வாறு திசையடுத்து விசேடித்தல் செல்லுமெனின்,— வடநாட்டார் அங்ஙனந் தமிழினைத் தம்மொழியால் அப்பொருள்படக் குறியீடு செய்து வழங்குதல் செல்லுமல்லது, அவர் தமிழினால் அதனைத் தென்மொழியென்று அங்ஙனந் திசையடுத்து விசேடித்து வழங்குவரென்றல் செல்லாமையின், அது தடையாகாதென்க. தடை - ஆசங்கை.

இனிப் பரதகண்டத்தினை வடபுலந் தென்புலமென விரண்டுபடக்கொண்டு வழங்கு முறைபற்றித் தென்னாட்டினர் தந்நாட்டு மொழியாகிய தமிழினைத் தென்மொழி யென்று இசையநிறுத்து அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல்லுமெனினும், அவ்வழக்கு அவ்விரு மொழிகளையும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றொன்று மற்றொன்றினை யெதிர்ந்து கூறும்வழிச் செல்லுதலன்றித், தென்மொழியென்று தனித்துக் கூறும்வழியுஞ் செல்லுமென்ற நிரம்பாது, நிரம்பினும், தமிழை அழகு இசையென்னும் பொருள்களைப் பற்றித் தென்மொழியென்று அவ்வாறு விசேடித்தலை அது தனக்குரிய வலியுடைத்தாதல் இல்லை. அதனால், 'தென்மொழி' 'தென்சொல்' 'தென்கலை' யென்ப பயின்று தனித்து வழங்குந் தொடர்மொழிகளினிடைப் படுமதுவும் அவ்வடமொழிக்கு யாங் கூறிய பொருள் சிறப்புடைய பொருளாமென்று கடைப்பிடிக்க.

தமிழ்ப் பொதுவெல்லை

ஆரியமொழி இப்புடைவிற் புண்ணிய பூமியெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுங் குமரிகண்டத்தின் வடபாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைக்களமாகக்கொண்டு பயில்வதாகத், தமிழ்மொழி அதன் றென்பாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைக்களமாகக்கொண்டு பயில்வதா யிற்று. தென்பாலினுள்ளுந் தமிழ்நாட்டெல்லை வடக்கண் வேங்கடமும், தெற்கண் குமரியும், கிழக்கு மேற்குங் கடலுமாம். அது "வடவேங்கடந் தென்குமரி - யாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" எனவருந் தொல்காப்பிய வுபோற்காதச் சூத்திரத்தானும், "நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமுந் - தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாட்டு" என வருஞ் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளானு மறிக. "வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத் - தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும் - வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த - நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண் - யாப்பின் இலக்கண மறைகுவன் முறையே" எனச் சிறுகாக்கைபாடினியார் தெற்குங் கடலெல்லை கூறியது குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச் செய்ததென் றறிக. தமிழ் வரம்பு இங்ஙனஞ் சிதைந்து வேறுபட்டுச் சுருங்கியதுபோல அதனுள் விரிந்ததுமுண்டு. தமிழ் அவ்வாறு வளர்ந்து அங்ஙனம் விரிந்தன ஈழநாடு முதலியவாம்.

இனித் தென்னாடு 'தமிழ்நாடு' எனத் தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்காதலானும், மற் றதன்கட் டமிழ்மொழிக்கு முற்பட்டு வழங்கி வீழ்ந்ததோர் மொழியுண் டென்பதற்குப் பிரமாண மின்மையானும், தமிழ்மொழி தென்னாடு தோன்றுங்காலந் தொடங்கொன்றி அதன்கண் வாழு நன்மக்கள் பயிலு மொழியாயிற்றென்பது பெற்றாம்.

செந்தமிழ்நிலம்.

இனிச் செந்தமிழ் நிலம் இப்பொதுவெல்லையுள் வைத்து வரைந்துகொள்ளப் படும். தொல்காப்பிய வுரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ் நிலம் "வையையாற்றின் வடக்கு மருதயாற்றின் றெற்குங் கருவூரின் கிழக்கு மருவூரின் மேற்குமாம்" என்பர். இந் நூற் செந்தமிழ்நிலஞ் சோணாடாயிற்று. திராவிடமாபாடியமுனிவர் "காசியி னின்றும் போந்து கம்பர்தா மருளப் பெற்று - மாசிலாக் கச்சி மூதூர் மன்னிவீற் றிருந்து பூமே - லாசிலாத் தமிழ்ப ரப்பி யருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட - தேசினன் மலைய வெற்பிற் குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி" எனக் காஞ்சிப்புராணமுகத்து அகத்தியனுரை வாழ்த்து முகத் தானே செந்தமிழ்நிலந் தொண்டைநாட்டுக் காஞ்சிநகர் வரைப்பென் றுணர்த்துவர்.

நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் செந்தமிழ்நிலம் "சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியுஞ் சௌந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ் - சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி தோங்கு- மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப" வென்றுரைப்பர். சேர சோழ பாண்டிய மன்னர் களைத் "தமிழ்நாட்டு மூவேந்த" ரென யாண்டும் வழங்குதலானும், கடைச்சங்கப்புலவர் சீத்தலைச்சாத்தனார் திருக்குற ளுரைப்பாயிரத்துள், "மும்மலையு முந்நாடு முந்நதியு முப் பதியு - மும்முரசு முத்தமிழு முக்கொடியு - மும்மாவுந், தாமுடைய மன்னர் தடமுடி மேற் றாளன்றோ - பாமுறைதேர் வள்ளுவர்முப் பால்" என முத்தமிழையும் அம்மூவர்க் கும் உடைமையாக்கிச் செந்தமிழ் உத்தரவேதத்தினை அவர் "முடிமேற்றா" ளெனப் பொதுவாக வோதுதலானும், பத்துப் பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய சங்கவிலக்கியங்க ளுட் சில அம்மூவர் பெயரையும் சில ஒவ்வொருவர் மேலவாகவும் வருதலானும், ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் நால்வரும், சேரமான்பெருமாள் முதலிய மற்றையுண் மை நாயன்மாரும், அருளிச்செய்த தருநெறிச் செந்தமிழ்வேத முதலிய திரு வருட் பாடல்பெற்ற திருத்தலங்கள் பிறநாட்டின் ஒன்றன்பாற் றாதலின்றி, மூந்நாட் டகத்து முண்மையானும், பிறவாற்றானும், செந்தமிழ்நிலம் தமிழ் மூந்நாட்டகத்தும் ஒப்பக் கொள்ளப்படுமெனச் சொல்லுதல், திருநெறிச் செந்தமிழ் வேதத் திருப்பாடல் பெற்ற திருத்தலங்கள் கட்டிடத்தில் பிறநாடுகளாகிய தொண்டைநாட்டிலும், தென்கீழ்த் திசைக்கட் டிருக்கோணமாமலை திருக்கேதீச்சர மெனத் தலங்களுளவன்றே, அவ வாற்றால் அவையிடங்களும் செந்தமிழ் நிலமாமென் சொல்லுமாறென்னை,— வடவேங் கடந் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தினையனைத்து இயலாராய்ச்சி யாக லின், அது கடா வன்றென மறுக்க. பிறரெவரியற்றுபிறு மாறுக, ஒருநிலத்தினகண் மூந்நூல்பற்றி யெழுந்த செப்புரையாகிய செந்தமிழாராய்வுறு மெனமக்க ளுள்ளாராங் கால், அதுதன்னை செந்தமிழ் நிலமென விலக்கல் கூடாது. என்னை? இலக்கண மூலவழி இலக்கியங்கள் அருமையுளவாய மின்னோடது மற்றுத் தமிழ் செவ்வனுரைய நன்மக்க ளிருந்தல் பற்றிச் செந்தமிழ் நிலமென வழங்கப்பட்டது. பிறகாலத்து அய லாராட்சியிற் றமிழ் முதிர்ந்திருந்த பிறர் கூட்டுறவால், அதுதான், முற்பொழுதா னன்றி அடபிற்பொழுதானச் செந்தமிழ் நிலமெனப் செல்லாது. என்னை? இலக்க ணஞ் சிதையுழி இலக்கிய நிலைபெறுதல் கூடாமையி னென்பது.

இனி, "டணைவிழு தமிழ்ப் பாண்டிநாடாகவே" எனச் செந்தமிழ் வேதத் தும், "உயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் டீந்தமிழின் - றுறைவாய் நுழைந்தனை யோ" என வெட்டாந்திருமுறையான திருக்கோவையுள்ளும், "சென்றணைந்து மது ரையினிற் றிருந்தியநூற் சங்கத்து - ளன்றிருந்து தமிழாராய்ந் தருளியவங் கணா சோயில" "தேம்பொழிலுஞ் செந்தமிழ்நா டணிவிளங்குஞ் சென்னிறைஞ்சி" "செய வார சழனிந் தமிழ்நாட்டுத் திருமா மதுரை முதலான" "பானல்வயற் றமிழ் நாடு" "நனறியி னெறியி லொழுந்திய நாடு நற்றமிழ் வேந்தனு முய்ந்து" என்றற் றொடக்கத் தாற் பன்னிரண்டாந் திருமுறையான திருத்தொண்டர் புராணத்துள்ளும், "தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின் - மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும" "தேனுறை தமிழுந் திரு வுறை கூடலு - மங்கலவின் மதிக்குல மன்னனு ளகியும" "வண்டுறை வார்பொழில் சூழுந்துறை யம்பாறுமன்ற தேனுடைவெல்லம - கொண்டுறை மேகிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழ்னை - ஓனபுறை மேலுள்ள மோடியம்தேர" "ஆமா றறிபவர் யாரே விதியை யந் தீந்தமிழ்நா - கோமான" என்றற்றொடக்கத்தாற் சிறப்பெய்துறப்பட்ட கல்லா

முதலிய சங்கச்செய்யுளுள்ளும், இறையனார் களவியலுரையுள்ளும், பெரும்பான்மை யான் வருதலின், பாண்டிவளநாடு ஏனைச் சேர சோழ வளநாடுகளினும், செந்தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குச் சிறப்புடைத்தாயிற்றென்பது கடைப்பிடித் துணரப்படு மெனக.

செந்தமிழ்ச்சொல்.

இனிச் செந்தமிழ்ச்சொல் ‘இயற்சொல்’ லென்றுந் ‘திரிசொல்’ லென்றும் இரு வகைப்படும். இயற்சொல்லாவன: “அவற்றுள், இயற்சொற் றாமே - செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித் - தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குஞ் சொல்லே” என்னு மெச்சவியற் சூத்திரத்தானுணர்க. அவை நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, உயிர், உடம்பு என்னுந் தொடக்கத்தன. திரிசொல்லாவன “ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும் - வேறு பொருள் குறித்த வொருசொல் லாகிய - மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி” என்னு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிக. வடநூலார் ஒருபொருள் குறித்துவரும் வேறு சொல்லைச் ‘சமானார்த்தகபதம்’ என்றும், வேறு பொருள் குறித்துவரு மொருசொல்லை ‘நானார்த்தகபதம்’ என்றுங் கூறுவர். ‘வெற்பு’ ‘விண்டு’ ‘விலங்கல்’ என்பன ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்க்கிளவி. ‘எகின’ மென்பது அன்னமுங் கவரிமாவும் புளிமாவு நாயு முணர்த்தலானும், ‘ஆ’ வென்பது பெற்றமும் ஓர் மரவிசேடமும் இரக்கக்குறிப்பும், ஆதற்பொருட்பெயர்ச்சியு முணர்த்தலானும், ‘ஊந்தி’ யென்பது யாழ்ப்பத்த லுறுப்புங் கொப்பூழுந் தோத்தட்டுங் கானயாறு முணர்த்தலானும், இவை வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல். இவை பெயர்த்திரிசொல். ‘பாடித்தை’ ‘செப்பிமன’ ‘ஈங்கு வந்தீத்தாய்’ ‘புகழ்ந்திகுமல்லரோ’ ‘பெறலருங்குரைத்து’ இவை வினைத்திரிசொல். இடையு முரியுந் திரிசொல்லாய் வருமென் றுணர்க.

இனித் திசைச்சொற்களும் வடசொற்களுஞ் செந்தமிழ்ச் சொற்களோடு தலைப் பெய்து வழங்கப்படும். திசைச்சொற்களாவன “செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந் - தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி” என்னு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிக. பன்னிருநிலமாவன பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலை எனத் தென்கீழ்பால் முதலாக வடகீழ்பாலிறுக எண்ணிக்கொள்க.

இனி இப்பன்னிரண்டையும் புறஞ்சூழ்ந்து வேறு பன்னிருநிலமு முள. அவை சிங்களமும், பழந்தீவும், கொல்லமும், கூபமும், கொங்கணமும், துளுவும், குடகமும், கருநடமும், குட்டமும், வடுகும், தெலுங்கும், கலிங்கமுமாமென்பர் நச்சினார்க்கினியர். இனி வடசொல்லாவன “வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ - யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே” என்னு மெச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிக. வடவெழுத் தொரீஇ யெழுத்தொடு புணர்ந்தவெனவே, பொதுவெழுத்தானியன்ற வடசொற்கள் செந்தமிழிற் பயின்று வருமென்பது தானே பெறப்படும். அவை ‘வாரி, மேரு, குங்குமம், மணி’ என்னுந் தொடக்கத்தன. வடசொற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தினீங்கி இருசார்மொழிக்கும் பொதுவாகிய வெழுத்தானியன்ற சொற்கள் ‘விதி, உற்பலம், தற்பவம், அற்புதம்’ என்னுந் தொடக்கத்தன. இன்னும், தொல்காப்பியனார் “சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்” என்றோதுதலின், பொதுவெழுத்தா னியன்றனவே யன்றி வடவெழுத் தானியன்ற வடசொற் சிதைந்து வரினும் பொருத்தமுடையன கொள்ளப்படும். அவை

“அரமிய வியலகத் தியம்பும்” “தசநான் கெய்திய பணைமருள் தோணருள்” “கடுந்தேர் இராமனுடன்புணர் சீதையை” “பேதை யல்லை மேதையங் குறுமகளே” என்றுந் தொடக்கத்தன.

இனிப் பிரயோகவிவேகநூலார் “உரிச்சொல்லென்பது பதினெண்டேசிகச்சொல் லடைச்சொல்லென்று சொன்னமையாற் பதந்தோன்பதாம்” என்றும், “தமிழுந் திசைச்சொல்லே யாம்” என்றுங் கூறினாராலோவெனின்,— தமிழ்ச்சொற்கள் பெயர் வினை யெனச் சிறப்புப்பற்றி இரண்டாமாறும், இடை யுரி யென்னு மிரண்டும் அவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்றி யவற்றொடு தலைப்பெய்யப்பட்டு நான்காமாறும், தொல்லாசிரியர் துணிபாம் அவர் அவ்வாறன்றி எல்லாச்சொல்லும் உரிச்சொல்லென்றது தொல்லாசிரியர் வழக்கு மாறுகோளாம். அதுகிடக்க. ஆரியமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கு முதற்குரவர் சிவபிரானென்பது மேற்கூறியவாற்றா னன்கு பெறப்படுதலானும், அவை யிரண்டற்கு மிலக்கணம் அவ்விறைவர் செவியறிவுறுத்தக் கொண்டு முறையே பாணினியார் அகத்தியனாரென்னு முனிவேந்த ரிருவரானும் வழிப்படுத்துச் செய்யப்பட்டமையானும், இரண்டு மான்றோரார் றழுவப்படுதலானும், ஆரியம் பிராகிருதமுதலிய பாடைகளுக்கு மூலமாய வடதிசைக்கண் நிறைந்த தமிழ் ஆந்திரமுதலிய பாடைகளுக்கு மூலமாயத் தென்றிசைக்கண் நிறைதலானும், இரண்டும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றற்கொன்று எதிர்ந்து வழங்கப்படும் பெருமை யுடைமையானும், பிறவாற்றானும், தம்முட் சமத்துவமுடைய தெய்வ முதன்மொழிகளென்பது இனிதறியப்படுவதாம். இச்சாமியமுடைய இவ்விரண்டனுள், ஒன்றனைத் தெய்வ முதன்மொழியென்று கொண்டு, மற்றொன்றனைப் பதினெழுநிலத்து மொழிகளோ டொப்பதொரு திசைமொழி யென்றல், நடுவுநிலை யுரையாகாமையின், அவருரை உரையளவையொடும் ஆன்றோர் வழக்கொடு மாறுபாடுறு மயக்கவுரையேயாமென்று மறுக்க. இனி இன்னோரன்ன மயக்குரைகளைப்பற்றித் தமிழுலக மயக்கமுறாது செந்தமிழின் தனிமுதற் றெய்வமெய்மைத் தன்மை தேறி யுறுதி கூடுமாறன்றே, திராவிடமாபாடியமுனிவர், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனிற் - கடல்வரைப்பி னிதன்பெருமை யாவரே கட்டுரைப்பார்” என்றும், “இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப - விருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பு - மிருமொழியு மான்றவரே தழீஇயினா ரென்றாலிவ் - விருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ” என்றும், அந்நன்மையெல்லாங் காஞ்சிப்புராணத்துக் கிளந்தெடுத்தோதித் தமிழின் றெய்வத்தனிமுதன்மை நிறுத்துவாராயினதூஉ மென்றுணர்க. இன்னும், இக்கருத்துப்பற்றியன்றே, கடைச்சங்கப்புலவர் வணக்கத்துக்குச்சாத்தனார், “ஆரியமுந் தமிழு மாராய்ந் திதனினிது - சீரியதென் றொன்றைச் செப்பரிதால் - ஆரியம், வேதமுடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவனா - ரோது குறட்பா வுடைத்து” எனத் திருக்குறளுக்குப் போற்காத்தத்து மவ்வாறு சமஞ்செய்து எடுத்தோதியதூஉ மென்க.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவிளக்கநூலாருஞ் ‘செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினு - மொன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினும் - தங்குறிப் பினவே திசைச்சொல் லென்ப’ என்றுரைத்தாராலெனின்,— சிவஞானயோகிகள், “ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அவ்வாறு கொள்ளாமையானும், உரையாசிரியர் சேனாவரையர் கூறாமையானும், வடசொற்போல வேறே நிலத்துச் சொற்கள் சான்றோர் வழக்கினுள்ளுஞ்

செய்யுளுள்ளும் வாராமையானும், சில சொற்கள் இக்காலத்து வரினும் இலக்கணமுறை யன்மையானும். அவை தமிழ்க்குரிய இசைச்சொற்களாகாவென மறுக்க" என்று ஆணை தருதலின், அவ்வுரை கொள்ளாமென்பது.

செந்தமிழ்வழக்கு.

செந்தமிழ்வழக்கு உலகியல்வழக்குப் புலனெறிவழக்குமென இரண்டுவகைப்படும். உலகியல்வழக்கெனினும், வழக்கெனினும், உரையெனினும், நடையெனினும் ஒக்கும். புலனெறிவழக்கெனினும், செய்யுளெனினும், பாட்டெனினும், யாப்பெனினும், தூக்கெனினும் ஒக்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாகலான" என்று மரபியலுட் கூறுதலான் வழக்கென்பது இரண்டற்குமாம். ஆயினும், ஈண்டு மற்றோரன்ன செய்யுளென வேறு பிரித்து அவ்வாறு வழங்குவ ராசிரியரென்றுணர்க.

இனி உலகியல்வழக்கு நுண்மாணுழைபுலமுடையார் பொருள் கோடற்குரிய ஆன்றோருரைகளும் ஏனோர் பொருள் கோடற்கமைந்த நடையுமென இரண்டாம். இவற்றுள், ஆன்றோருரைத்த சிறந்த செய்யுளொப்பனவாதலின், உரைச்செய்யுளெனவும்படும். சிவஞானமாபாடியகாரரும், 'உரைச்செய்யுள்' 'பாச்செய்யுள்' என நக்கீரனாரு சிவஞானமாபாடியத்து உரைத்தார். வடநூலார் இன்னோரன்ன வுலகியல் வழக்கினை லௌகிகப்பிரகிருதி யென்பர். இனி வடமொழியாளர் உரையும் பாட்டு மெனுமிரண்டும் லௌகிகப்பிராகிருதையென்பர் தமிழ்மொழியார் உரையாகத்திரையே உலகியல்வழக்கென்பர். இது சம்பிரதாயமென்றுணர்க. இனிப் புலனெறி வழக்கு உண்மைஞானமாம் திருமுறைச்செய்யுளும் சங்கத்தார் சான்றோர் செய்யும் மற்றை யானோர் செய்யுளுமென இருவகைத்தாம். இவற்றுள் திருமுறைச்செய்யுள், முற்றவு முதன்மையான ஐந்தவித்து மனமாசற்றாராய முக்கணங்களுந் துறந்து கடந்து, அரிய முழு முதல்வனை பரமசிவன் திருவருண் ஞானமயமாய் வண்ணமாயினமையான் மந்திரமறை மொழியாய சிறப்பின், தமிழ்வேதமெனவும், திருமுறையெனவும், ஆங்கணம் வேருகக் கொண்டு அத்தியயன வோதற்பாற்றென்று பெரியோரால் மேற்கொள்ளப்பட்டன வென்பது. இம் முறை உத்தரவேதமான திருக்குறளுங்கூட மொழிப்படுமெனத் தொன்னூலாதலின் பற்றித் திருமுறைகளின் வேறுவைத்துப் போற்றப்பட்டு வின்றமை யுடைத்து.

இனி இக்காலத் தமிழ்க் காவியப்புலவர் திருமுறைச்செய்யுள் பத்தராயாகக்களாய அத்தியயனவோதற்குகளாயினும், சங்கத்தமிழ் மற்றைக் காவியத்தமிழ்போலச் சுவை யுடையவாகாவென்று புறங்கூறுபவாலென்னை,— அவர் பருப்பொருட் காவியப்பயிற்சியி னானும், மறைமொழியான திருமுறைச்செய்யுட்களின் சொற்பொருணுட்பம் அறிந்தாற் கேற்கு மியலிசை மதிநுட்பம் வாய்ப்பப் பெருமையானும், இக்காலத்து அவ்வாறு பிறர் நினும், நலாசிரியர் வழிபெற்ற கல்வியறிவுடையார், பரமாசிரியனுன விறைவனும், ஆசிரியர் அகத்தியனார் உபமன்னியனார் முதலிய கட்புடைபெற்றிபாளரும், நம்பியாண்டார்நம்பி முதலிய உயர்ந்தோரும், சங்கராசாரியர் முதலிய பெரியோரும், முறையே சிவரகசியத்தானும், பத்தவிலாசங்களானும், பதினொராந்திருமுறையானும், சௌந்தரி யலகரி முதலிய பிரபந்தங்களானும், புகழ்ந்துபோற்றும் பெருமையுடைய சுருதிமொழி யான திருமுறைச்செய்யுட்களின் மகிமை தேறவல்லராகல்ன, அவர் பழிச்சுதுரை அவர

வெள்ளறிவின் திறமாமென் றெங்ஙன மடையாடி விடுப்பரென் றெழுக" என்றுமடி யவ ருள்ளத் திருப்பன விவ்வுலகோர் எளிய மம் கொடு தூவித துதிப்பன நல்லசங் கத் தொன்றும் புலவர்கள் யாப் புக்குரியன வொண் கல்லைப் பொன்றுங் கவுணியன் சைவ சிகாமணி பொன்னடியே" என்று ஈசுபிரமணியப்பதி கத்தொராகத்திருமுறை யின் எதிர்த்துக் குக லன், திருமுறையில் வகுக்க செய்டய் கா சங்கப்படுலவா செந்தமிழ் யாப்பிற் குயிர்ப்பொருளாமென்று எடுத்துப்பிடித் துணர்த்தினொள்ச. ஆண்டு "நல்லசங் கத் தொன்றும் புலவர் கட் கோப்பு" என்றது—தமிழ்ச் செய்யுட்களவியன் முதலியனவும் பிறவுமாம். இஃ துபாசனைமாதலின், ஈதே திருமுறைக்கட்கும் கொள் ளப்படும்

இறைவன் சங்கத்தார் ஆசிரியர் பொருட்பிரகாசவியன் முதலிய சூத்திர நூலகளை முதற் செய்யுமொன் றபிராணைமென்ப பாசனமாய்ப்படுமெனலெனின,— அவ வழக்கியலுக்குச் செய்யுள் மூன்று பெருந்திறத்தின், இரண்டனுள்ளொன்றனடால் தாமென்பர் சேனாவரையின் நூற்பா வொன் அவற்றின் வேறுமொண்டு போற்றப் படுமெனப்பது உச்சரிக்கினும் "பாட்டுரை நூல் வாய்மொழி பிசியே" என்றும் செய்யுளியற் சூத்திரம், "சூத்திரம் பாட்டெனப் படாவோவெனின்,— பட்டா, பாட் டும் உரையும் நூலும் வேறு வேறு திணைக்கப்பட்டன, இனிச் சூத்திரம் பாட்டாகா வேனும், 'உரைசெய்யுள்' என்றாற்போலச் 'சூத்திரச்செய்யுள்' என வழங்கப் படுமெனச் சொல்லாகின்றும் பொருள்தாராய் 'சூத்திரச்செய்யுள்' என்று அங்ங னம் வழங்கினார். இனி ஆசிரியர் அகத்தியனார் பொதுவியலுள் முதலாயினார் தவத்தான் மனந்தூயராய் முற்கண்ணப் புராணமுடையார் இறைவனருள் பெற்றுடையராகலின், அவரருளிச்செய்த சூத்திரங்கள் செய்யுள் முதலாயின இறையனார் களவியலோ டொக்கும் தெய்வ வோத்துக்களாமென உணர்த்துங்கால் "அறநெறிப்பட்ட பாவ ணப் பாசமும்" என்பதும் பிறவும் சூத்திரங்கு, "இனிச் சிறப்பில இறையனாரும் அகத்தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாரும் வான்மீகனாரும் கவுசிகனாரும் போல்வார் செய்த னவெல்லாம் தேவ, இடைச்சங்கத்தார் செய்தன மிறையாய வோத்தும், கடைச் சங்கத்தார் செய்யுள் அமையாய வெல்லாம் தமக்கொள்' என்றுரைத்தார் பேராசிரியர்.

இனி நூல் முதனூல் வழிநூல் எனவிரண்டாம் அது "மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி உரைபடு நூறு தாமிரு வகைய முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறி யின்" என் பாயிரம் சூத்திரத்து கூறியவை நன்கு கண்ட "வினையின் நீங்கி விளங்கி யவறிவின் முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்" "வழியெனப்படுவ ததன்வழித் தாகும்' என்னும் மரபியற் சூத்திரங்களான் அறிக. இவ்விரண்டுமன்றிச் சார்புநூலென வேறொன்று கூறுவதென்னையெனின்,- முன்னனவழியாகச் செய்வனவெல்லாம் வழி யேயாயினும் அவை முனைவரோ நூலின் முடிபொருங் கொத்தல் திரிபு வேறுடைத்தா தலுமென இருவேறு வகைப்பட நிகழ்கின்றமையின், அதுபற்றிச் சார்புநூலென வேறு கோடலுமமைமென விடுக்க அங்ஙனந் திரிபு வேறுடையதூஉம் பொருளானொருங் கொத்தலின், மரபுநிலை திரியாமையின், வழிநூலென்றற் கேற்புடைத்தாதலு மறிக.

இனி வடமொழியார் சூத்திரஞ் செய்யுளென்னு மிரண்டானு மன்றி உரையானும் நூலியற்றுப. அவை காதயபரிய கசகுமாரசரித்திரம் போல்வன. தமிழ்மொழியார் சூத்திரஞ் செய்யுளென்னு மிரண்டானன்றே நூலியற்றுப, உரையானியன்ற தொல்

லாசிரியர் தமிழ்நூல் அரிதென்றுணர்க. சூத்திரமோத்துப் படலமென்றிவற்றுட் சூத்திர முதலியவற்றுள்ளே உண்ணின்றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி நடப்பது நூலெனப் படுவதாயினும், மற்றைப் பாக்களானு முரையானு நடப்பனவற்றையு மொப்புமையானூலென்றல்வா ருளரோ வழங்குவரென்பது. இனனும், வடநூலார் பத்தியத்தானியன்ற விலக்கிய நூலைக் 'காவிய' மென்றும், பத்தியங் கத்தியமென்னு மிரண்டானு மியன்ற விலக்கிய நூலைச் 'சம்பு' வென்றும், பத்தியங்கத்தியம் பிராகிருதமென்னு மூன்றானு மியன்ற விலக்கியநூலை 'நாடக' மென்றுங் கொள்வர். தமிழ்நூலாரும் உரைவிராய செய்யுளானும் பழைமையவாகிய கதைபொருளாக நூல் செய்யப்படுமென்பர். அது "தொன்மைதானே— உரையொடு புணர்ந்த பழமைமேற்றே" யென்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தி னுணர்க. அவைதாம் யாவையெனின்,— பெருந்தேவனாரால் செய்யப்பட்ட பாரதமுந் தகடூர் யாத்திரையும் போல்வன வென்றுணர்க.

இனி நூலுரை காண்டிகையுரையும் அகலவுரையுமென விரண்டாம். இனிக் காண்டிகையுரைதான்— "பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற் கரப்பின்றி முடிவ" தூஉம், "விட்டகலவின்றி விரிவொடு பொருந்திச் - சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா - வேது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினு மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித்" தாவதூஉமென விரண்டாம். இவற்றுள், முன்னது பிண்டப்பொழிப்பெனவும், பின்னது வார்த்திகப்பொழிப்பெனவும் வழங்கப்படுமென்றுணர்க. இனி அகலவுரைதான்— சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியு மாண்டைக் கின்றியமையாதியைபவை யெல்லா - மொன்றவுரைத்த" லும், "மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த் - தன்னூலானு முடிந்தநூலானு - மையமு மருட்கையுஞ் செவ்விதி னீக்கித் - தெற்றென வொருபொரு ளொற்றுமை கொளீஇத் - துணிவொடு நிற்ற" லுமென்னு மிலக்கணத்ததாம். அகலவுரையெனினும், விருத்தியுரையெனினு மொக்குமென்றுணர்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அகலவுரை யிலக்கணம் இங்ஙனம் இருசூத்திரமாக வோதியது, சூத்திரத்துட் பொருளன்றியும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாது பொருந்துவனவெல்லாம் அதனோடு கூட்டிச் சொல்வதூஉம், அவ்வளவின்றொழியாது பூர்வபக்கம் டற்றி நிற்கு மாசங்கையும் அதன் பரிகாரவிடையு முடைத்தாய்த் தன்னூற் சூத்திரத்தானு முடிந்தநூற் சூத்திரத்தானும் போலியும் பொய்யுஞ் செம்பொருளினீக்கித் தெரிந்த மெய்யணர்ந்து தெளிய வொற்றுமை கொளுத்தித் துணி வொருப்படுப்பதூஉமாகிய விருத்தியுரை வேறுபாடறிவுறுத்தற்கென் றுணர்க. எனவே, காண்டிகையுரைபோல விருத்தியுரையும் அங்ஙனம் இருவகைத்தா மென்றவா றாயிற்று. இனி இதனுட் பின்னது பாடியமென்னும் விருத்தியுரையாமென் றுணர்க. இவ்விலக்கணம் பெற்ற அகலவுரை வடமொழியிற் பதஞ்சலியார் மாபாடியமும், தென்மொழியிற் சிவஞானயோகிகள் மாபாடியமும் போல்வன. கடா - ஆசங்கை. மறுதலையெனினும் பூர்வபக்கமெனினு மொக்கும். மாற்றமெனினும் விடையெனினு மொக்கும். தன்னூலென்றது— தான் உரையியற்று நூலினை. முடிந்த நூலென்றது— அதன் முதனூலினை. இனி வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதனூல் இவ்விலக்கணம் வேண்டாதென்பது கூறாமே விளங்கும்.

தமிழின்றெய்வப்பழமைமரபியன்

முற்றிற்று.

இலக்கணமரபியல்.

அகத்தியம்.

தமிழ்மொழி இலக்கியம் இலக்கணமென இருதிறப்பட்டு நடக்கும். இவ்விரண்டனுள் இலக்கிய முந்துற்றதோ மற்று இலக்கண முந்துற்றதோ வென்று ஆராய்ச்சி செய்யுழுவார்க்கு, இலக்கணம் இலக்கியங்கண்டு அதன்பின் இயம்பப்படுவதொன்றாதலால் இலக்கியமே முற்பட்டதென்பார் ஒருசாரார், இலக்கண அமைதியாய் நிலைபெறுவது இலக்கியமாதலால் இலக்கணமே முற்பட்டதென்பார் மற்றொருசாரார். இவ்விருசாரார் உரைகளும் பொருட்பகுதியுடையனவாம். அங்ஙனம், இலக்கணமாவது இலக்கியத்தன்மையை வரையறுத்துக்கொள்வதற்கு நிமித்தமாய் ஒப்ப நிற்பதொரு பண்பாதலால், அதனை அமைவே நிறுத்து இது முற்பட்டது இது பிற்பட்டது என்று பெரிதும் பேசப்படும் அங்ஙன முற்பிற்பாடு கொள்ளலரியதாம். இனிக் குணங்குணிகளுடைமையே பொருளாமாயினுங் குணத்தினைத் தன்குணமுடைப்பொருளே பற்றுக்கோடாம். குணமுடைப்பொருளுக்குக் குணம் பற்றுக்கோடாகாது. ஆகலின், இலக்கியமட்டற்றி நியதமாய் ஒப்பநிற்பது இலக்கணமென்று முடிபு கூறுதலே நியாயமெனப்படும். இனிப் பொருட்குப் பொருட்குணம் வியாப்பியமாமென்று முன்னமறிந்து இலக்கியத்தின் தன்மையாயுள்ள இலக்கணம் அதற்கு வியாப்பியமாய் அது பற்றுக்கோடாக நிலைபெறுமென்பது தானே சித்திக்கும். "வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி" என்னும் பனம்பாரனார் கூற்றும் இதனை வலியுறுத்து மென்க. வேதாந்தசித்தியாரும் சைவசித்தாந்த நூலாரும் சிவத்தினை குணமான சிற்சத்தி சிவசத்திபரமாயிடப்பியமாமென்றும், அது சிவபரம்பொருளைப் பற்றித் தாதான்மியமாய் விசேடமுறுவதொரு பண்பாமென்றும், கூறுமாறு காண்க.

அகத்தியனார் செந்தமிழிலக்கணமுதனூலைப் பரமசிவனைக்குறித் தருந்தவமிருந்து அவரருள்வழிப் பெற்றுப் படைத்தருளினார். இது வடநூற் றென்னூல்களா னுண்டாமென்பது முறையினும் பிரசித்தமாயுணரலாம். அகத்தியனார் வடகாசி நீத்தகன்று காஞ்சிமாநகரத்தில் திருவேகம்பமுடைய சிவபிரானை வழிபட்டு அக்கடவுளருளினால் தமிழிலக்கணஞ் செய்யுந்திறமை சான்றது காளிதாசனென்றதுக காஞ்சிப்புராணத்து விளங்கக் கூறப்பட்டது. அது "அடியனேன் வடகாசி நீத்தகன்று நினைக்கினிய - கடிமதில்சூழ் கொடிமாடக் காஞ்சியினை நண்ணப்பெற்று - பொடியணிந்த திருமேனிப் புண்ணியமே யிமயவரைப் - பிடிமணந்த மதகளிறே பெரும்பேறு பெற்றுய்ந்தேன்" "இத்தகுபே றுடையேற்கு மற்றினியொன் றொருகருத்து - மெய்த்தபெரு வேட்கையினு லொழியாது மேன்மேலுஞ் - சித்தமிசை மூண்டெழுமா லதுநிரம்பச் சிறியேன்பால் - வைத்தபெருங் கருணையினால் வழங்குவா யெனப்போற்றி" "எவ்வினையு மோப்புதலிற் றிராவிடமென் றியல்பாடை - யெவ்வமறப் புதிதாக யானவர்க்குப் பலகியது - வெவ்வருணத் தோர்க்கு மெளிதாகப் புத்தேளி - ரவ்வெவற்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருளாய்" "மூன்றுறழ்ந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதுமா யுனக்கினிதாய்த் - தோன்றுமெத் தமிழ்ப்பாடைத் துதிகொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யான்றவர் மெல்லார்க்கு மிவ்வரைப்பி னளித்தருளா - யென்றெடுத்த மொழிகல்வி யெவற்றினுக்கு மிறைவனே" "மன்னியவித் தமிழ்க்கிளவி மந்திரங்கள் கணித்தடியேன் - சென்னெறியின் வழுவாதத் திருக்காஞ்சி நகர்வரை

ப்பி - னுன்னனுக்க ளூகியினி துறைந்திடவும் பெறவேண்டு - மின்னவர் மெனக்கருளா யெம்பெருமா னென்றிரந்தான்" "கூட்டியெகுந் தலைமூன்றுடைய குறுமுனிக்குப் பின்னருளா - தாம்பரிந்து தமிழ்விளக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு-மேம்பாடு, மண் றிசைக்கினி துறைதலுமிவை டணபிறவு, மாமடரிசி களிக் குறை யவாவில்லிங்கத் தினிடைந் ந்தார்" "இவ்வண்ண மருள்பெற்ற விருந்தவனு மமலனடிகின மெய்யன்பு கொண்டு முறைகள் தீந்தமிழை விளக்குவிதந்த செவ்வணைச் திருமலிய பெருமானார் திருவடிகளை வண்ணத் தொழுதேத்தி நெடுங்கால மங்கிருந்தான்" என்னுஞ் செய்யுட்களானறிக.

இனிப் பரமசிவனென்றி "ஆறுமுகக்கடவுளாறு மகத்தியனார்க்குஞ் செந்தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தருளப்பட்டது" என்று பல நூலுரைகள் கூறும். இவ்வியாக்கியானங்கள் காலம்வேறுபட்டாற் சமாதானம் கூறுமாறு முன்னார் கூறுதும்.

மற்றுந் தொல்காப்பியனார் "வினையினீங்கி விளங்கியவறிவின் முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்" என்றாராலின் அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்ட அஃது முதனூலாமா றியாங்ஙனமெனின், தானே தலைவனாயினும், தன்னைப் பிறனொருவன் படைத்த தலைவராயினும், எனத் தலைவரிருவகையார். தானே தலைவனான பரமசிவன் முதற்காலத்து தமிழ்நூல் செய்திலராகலின், அவனெண்ணியவன் வழிநின்று அவனருள் பெற்ற தலைவரான அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்டது அங்ஙன முதனூலாயிற்றென்பது. மற்றுமெயினும், அகத்தியந் தமிழிலக்கண நூலாதலின், இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கணங் கூறலாகாமையின், அகத்தியத்தின் முற்பட்டுத் தோன்றி அதற்கு மூலமாய சடையெப்பெற்ற கடவுட்டமிழிலக்கியநூலுண்டெனவே கோடுமெனின், தமிழ்ப்பாடையிலக்கிய முன்னுள்ளனவெனக் கோடலன்றி அன்னதோர் கடவுட்டமிழிலக்கியநூல் அதற்கு மூலமாயதுண்டென்பதற்குப் பிரமாண மில்லாமையின், அவ்வாறு கொள்ளாமெனக.

அகத்தியனார் அங்ஙனந் தனிமுதற்கடவுளான பரமசிவனை வழிபட்டு முக்கண்ணங் களுங் கடந்தவ விறைவனருள் பெற்றுத் தலைமைபெட்டியது பற்றியன்றே மாங்குடி மருதனார், "தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பிற் றொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய - வரைத்தாழ் ருவிப் பொருப்பிற் பொருந" என்று அவ்வாறு மதுரைக்காஞ்சியுள் ஓதுவராயிற்றென் றுணர்க. இத்தொடரினை—வரைத்தாழருவிப் பொருப்பிற் றென்ன வற் பெயரிய துன்னருந் துப்பிற் றொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய பொருந" என்று கொண்டு கூட்டுக. "தென்றிசை யுயர்த்த தொய்யமைப் போக இறைவனுக்குச் சீரொடப விருந்தான்" என்பதுபற்றி அகத்தியனாரைத் "தொன்முது கடவுளென்றார்" என வுரைத்தார் நச்சினார்க்கினியார். கலித்தொகையுள், "முதல்வோர் முறுவலாய நாமணம் புக்கக்கா-லப்பொழுது பொழுதென றருவாயப்பக் கூறிய வெக்கடவுண் மற்றக் கடவுள்" என இருடிகளைக் 'கடவுள்' என நல்லந்துவனாருங் கூறினாரெனக.

அகத்தியத்துள் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னு முத்தமிழிலக்க ணங்களும் விரவிக் கூறப்பட்டன. இயற்றமிழெனினுஞ் சத்தநூலெனினு மொக்கும். இசைத்தமிழெனினும் கீதநூலெனினு மொக்கும் நாடகத்தமிழெனினுங் கூத்துநூலெ னினு மொக்கும். இயற்றமிழுள், எழுத்தாமாறும், அவற்றாற் சொல்லாயப் பொருளுணர்த் துமாறும், அப்பொருள் அகம் புறமெனும் பதினாற்றிணைப் பகுதியவாமாறும், அச் சொற்பொருள்களாற் செய்யுள் யாக்குமாறும், அவை அணியுறுமாறுங் கூறப்படும்.

இசைத்தமிழ்நூல், மாபூத முதலியவற்றாற் புறகலமாய் இசைக் காதாரமாமாறும், அவ்வா தாரந் தொடங்கி யெழுஞ் சூக்குமநாதஞ் சரிகமபதநி யென்னும் எழுத்திசை யேழா யப் பிறக்குமாறும், அவ்வெழுத்திசைகளை மாத்திரைப்படுத்துந் தொழில் செய்த லாற் சட்சம், இடபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிடாதமென் னேழிசைகளாய்ப் பிறக்குமாறும், இவற்றுள்ளே பண் பிறக்குமாறும், அப்பண்கள் நூற்று மூன்று பேதமாமாறும், அவற்றினை யினப்படப் பிடற்றுக் கருவியானே நரப்புக்கருவி முதலியவற்றிற் பாடுமாறும், நரப்புக்கருவி முதலியன செய்யுமாறும், பிறவுங் கூறப் படும். நாடகத்தமிழ்நூல், கூத்து விகற்பமும், அவிநய விகற்பமும், தோரியமகளிர் முதலிய கூத்தியர் இலக்கணமும், தலைக்கோலியல்பும், ஆடலாசிரிய இலக்கணமும், குழலோன் யாழோன் இசையோன் கவிஞனென்பார் இலக்கணமும், ஆடரங்கிலக்கணமும், ஆட்டிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும். இன்னும் மிகக் கூத்துநூற் பொருட்டான், சாந்திக் கூத்து விநோதக்கூத்தென இருதிறத்தாற் பலவகைப்பட்டு, அறுவகை நிலையும், ஐவகைப் பாதமும், பதினாறுவகைக் கிரியையும், நான்கு வருத்தனையும், முப்பான் இருத்தக்கையும் உடைத்தாய பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, சுவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவிநயம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதமென்னும் பதினான்கு விலக்குறுப்போடும் புணர்வுற்று நடப்பதாம்.

இனி ஈண்டுக் கூறிய இலக்கண மரபிற்கு மாறாகச் சிற்சிலர் ஆணையிட்டாணை யுரைத் தார். அவை தமிழ் வரன்முறை யறியாப் போலியாதல் நெறிக்கு முகத்தானே மேலது வலி யுறுத்தும். வீரசோழியப்பதிப்பாசிரியர், "சிவஞானமுனிவரர் அகத்தியராற் றமிழ் பூமியில் உற்பத்தியாயினதென்கை பொய்யென்று, அகத்தியம் "செந்தமிழிலக்கணத்து மொழி யோடு முற்பட்டுத் தோன்றிற்று நூல்" எனவும், "செந்தமிழிலக்கணத்து மொழிதோன்றுங் காலத்துடன் றோன்றிய நூல்" எனவு மயங்குவாராயினர்." "முந்துநூல்" "முந்தை நூல்" என்பன முன்னூற்குப் பெயராகவும், இளம்பூரணரு நச்சினார்க்கினியரும் அவ் வாறே பொருள் கூறி நிலைபெறாநிற்ப எனப் புறத்துச் செந்தமிழ்நலத்து வழக்கொடு எனப் பொருளுணர்த்திருப்பவுங் கண்டாராகவும், இவ்வுரையின் முந்துநூல் கண்டு என்பதற்கு எண்ணும் பொருளும் இல்லையாய் அவை இயற்றமிழ் வழக்கையும் முதனூலையும் பொருளென வொன்றே யொளி பரவக் கிடப்பதாக வும், இவர் உண்மைப் பொருளறியார் முந்து என்பதை வினைத்தொகையாக்கி, அறுகம்புல்லிற் றூங்கிய யானை போலவும் இவ்வாறு இடப்பட்டது காலத்தியோ? அன் றேல், பிற ஆசிரியர் மயக்கங்களை மறுத்துளம், ஆசிரியர் தந்த தமது நூல் மதத்தைத் நாட்டு தலுந் தமக்கு என்னும் இயல்பாயின்மை யுணர்ந்திலர் "அறிவேயட" என்று சிறிதும் உணர் வின்றிய போலியுரை பலவாறு பிதற்றினர். அவர் அங்ஙனம் பிதற்றுதற்குக் காரணந் தெய்வப்புலவராகிய சிவஞானயோகிகள் போயயாவுரை நுட்பம் அறிதற்கேற்கு மதி நுட்பம் வாய்க்கப்பெறாமையே யன்றோ. சிவஞானயோகிகள் கருத்து அதுவன் றென்பதூஉம், அவர் அம்முனிவர் உரை நுட்பம் அறிதற்கேற்ற மதிநுட்பம் வாய்ப்பப் பொருந்தாக் குறையினால் அங்ஙனமெல்லாம் பிதற்றினாரென்பதூஉம், தெரிப்பாம்.

"இருமொழிக்கு முதற்குரவர் கண்ணுதலா ரியல்வாய்ப்ப - விருமொழியும் வழிப் படுத்தார் முனிவேந்தர்" எனக் காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறு முறையினால் வடமொழி தென்மொழி யிரண்டும் ஆதிக்கண்ணே பரமாசாரியனாகிய கண்ணுதற்பிரானாற் றோற்ற

நூறாறு நிலைபெறூஉந் தொன்மொழிகளென்பதூஉம், பாணினிமுனிவரும் அகத்தியமுனிவரும் பிற்காலத்து அருந்தவமிருந்து அவ்விறைவன் உபதேச வருள்பெற்று அவ்விருமொழிக்கு முறையே பாணினீயம் அகத்தியமென்னும் இலக்கணநூல்கள் செய்தருளிய வாசிரியர்களென்பதூஉம், மாதவச் சிவஞானயோகிகளுக்குக் கருத்தாதல் றெளிதிற் புலப்படும். இனிச் சிவபிரான் 'றென்மலைக்கட் போயுறைக' வென்று நக்கருளிய ஆணை தலைக்கொண்டு அகத்தியமுனிவர் ஆண்டுப் போதற் கொருப்பட்டனராயபின் "எம்பெருமானே அடியனேன் சென்றுறைய நிற்குந் தேயந் தமிழ்நாடாம், ஆண்டுள்ளார் தமிழ் நன்காராய்ந்து வல்லராய் வாழ்வர், அவரெல்லாந் தமிழ் இயல்புபற்றி நிகழ்த்தும் ஆசங்கைகள் போக்கி அவர்க்குத் துணிபொருப்படுத்தல் வேண்டினேன், தமிழ் இலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தி யருளுவாய்" என்று வரமிரந்திட, இறைவன் அங்ஙனந் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தியருளினமை கூறும் ஆலவாய்ப் படலமிய உரையும், அகத்தியனார் தமிழிற்கு இயல்வரம்பு கண்டு நிறுத்திய ஆசிரியரென்னும் [illegible] சான்றுகளானமிய உரையோ டொன்றுபட்டுச் சிவஞானயோகிகள் கருத்து [illegible] பொருந்த [illegible] திறத்து மெனக். அஃதேல், "வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங் குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரான கடவுள [illegible] பெருமையார் [illegible] உரைப்பார்" என்று அவர் முற்பட்டக் கூறிய செய்யுளொடு [illegible] மாறுபட்டதோ வெனின்,— அறியாது கடாயினாய், அதனோடு இது மாறுபடுமாறில்லை. அச்செய்யுள் தென்மொழியென்றது இலக்கணத்தினையே, அன்றி, இலக்கண அமைதியுடைய இலக்கியமென்னும் பாடையை யன்று. அது "வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங் குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார்" என்று சிவபிரான் பாணினிமுனிவர்க்கு வடமொழி யிலக்கணம் வகுத்தருளிய தொடர்புபற்றிக் கூறியதனானே இனிது புலப்படும். என்னை? சிவபிரான் பாணினிமுனிவர்க்கு ஆரிய இலக்கியமென்னும் பாடையை வகுத்தருளினாரென்று அதற்குப் பொருள் கூறலாகாதோவெனின்,— வேதாகமமுதலாய ஆரிய பாடைவடிவாய்ச் "சிருட்டியாரம்பந் தொட்டு நிலைபெறு" மென்று யாண்டும், "இருமொழிக்கு முதற்குரவர் சண்ணுதலா ரியல்வாய்ப்ப விருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவரர்" ரென்று யாண்டும், "சிவபிரான் சிருட்டியாரம்பத்தில் அம்பிகைக்கு ஆரியமுந் தமிழு மொருங்கு நல்கி அறிவுறுத்தருளினான்" என்ப பிறாண்டும், ஆன்றவுரைப்பாய [illegible] வரும் மேற்கோளக் கொண்டு முழுமாறுகோளுறுதலின், அங்ஙனம் அதற்குப் பொருள் [illegible] ஆகாமை யுணர்க.

இன்னும், "எம் வினைய மோப்புமாலி [illegible] திராவிடமென்னும் பாடை— எவ்வமறப் புதிதாக யானவற்குப் பலகியது [illegible] வருளை [illegible] ளார்க்கு வெளிசாக்கப் புதுசேனிரவவெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருளாய்' என்றும், "மூன்றுறழ்ந்த புள்ளிமெழுத்தான் முழுவதுமா யுணக்கினிதாயத் [illegible] மொன்றிடுமந் தமிழ்ப்பாடைத் துதிகொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யான்றவர மெல்லார்க்கு மிவ்வரையபி னளித்தருளா யேனை றெடுத்த மொழிக்கலவி யெவற்றினுக்கு மிறையோமென" என்றும், "கூம்பியகைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பிறருங்கா- நாமடரிந்து தமிழ்விளக்க மாசிரியத் தலைமையொடு மேம்படுதென் றிசைக்கிறைமை நல்கிவேட்டனபிறவு - மாம்பரிசி னளித்தருளி யவ்விலிக்கைத் திடைக்கரந்தார்" என்றும், அதன் முற்பட்டக் கூறிய செய்யுட்களும் இத்தை வலியுறுத்தும். யாங்ஙனமெனின்,— பூர்வானுபவம் உள்ளிட்ட வினையை மோப்புதலிற

திராவிடமென் றியல்பாடை" "மூன்றுறழ்ந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதுமாய" என்றும், தொன்று கலந்த வெவ்வமற இன்று இலக்கண வரம்பின்றிப் புதிதுபடுமாறு யான் உரைக்கவருள்ளென்னும் பொருள் உள்ளிட்டு, "வெவ்வமறப் புதிதாக யான் வகுப்ப நல்கி" யென்றும், ஓதுதலானும், பின் இதன்கண் ஐயமீங்கிர அணிபெய்த எல்லா மொழிகட்கும் இல்லாச சமயவித்தைகளுக்குஞ் சிவபிரானே முதல்வனென்னும் பொருள் உள்ளிட்டு ஏனறெடுத்த மொழிகலவி யெவற்றினுக்கு மிறையோனே" என்றும், தமிழ்மொழி தன்கட் கலந்த வழுவினீங்கிச் செம்மையுறுமாறு இலக்கணவிளக்கஞ் செய்யும் ஆசிரிய முதன்மையே சிவபிரான் அகத்தியனார்க்கு அனுமதி வழங்கினனென்னும் பொருள் உள்ளிட்டுக "குடமியக்கைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பின்னுஞ்சனார் தாம்பரிந்து தமிழ்விளக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு - மேம்படுமென் றிசைகருணைமை நல்கி' என்றும், ஓதுதலானு மெனக.

அற்றேல், அருகந்தருட் பட்ட புத்தமித்திர னென்பான், வீரசோழியப் பாயிரத்தில், "ஆயுங் குணத் தவலோகிதன் பக்கலகத்தியன் கேட் - டேயும் புவனிக் கியம்பிய தண்டமிழ் ஈங்குரைக்க" என்று கூறி யவலோகிதனாற் றமிழறிந்தாரென்று மாறுகோளுற்ற தென்னையெனின்,— இவ்வதுவழுக்கொடு மாறுபட்ட வுரைத்தலை தெறுபொருளாகக் கொள்வர் புறப்புறச்சமணர். அவர் பொய்யுரைபாற் படுமென்பது வெளிப்படையே ரிழுக்கின்று. ஆதலின், அதுவோர் தடையென்று கொண்டு பரிகரித்தல் வேண்டாமெனக.

ஈண்டுக் கூறியவாற்றால், தென்மொழி ஆதிக்கட் சிவபிரான் அருளிச்செய்யப்பட்டு நடைபெறுந் தொன்மொழியென்பதூஉம், அகத்தியனார் அருந்தவமிருந்து சிவபிரான் உபதேசித்தருளியவாறு கடைப்பிடித்து அதற்கு இலக்கணந் தெளிவுற வகுத்த வாசிரிய ரென்பதூஉம், சிவஞானயோகிகளுள்ளக் கருத்தாமாறு வச்சிரலேபமாக நாட்டப்பட்டது. இதனானே, "சிவஞானமுனிவர் அகத்தியரால் தமிழ் பூமியிலே உற்பத்தியாயினதெனக் கொண்டார்" என்று பிரயோகவிவேக பதிப்புரைகாரர் கூறியது அறிவு புறம்போய பிதற்றுரையேயாதல் சிறுமகார்க்கும் இனிது விளங்குமெனக.

இனிச் சிவஞானயோகிகள், அகத்தியரை "செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்படத் தோன்றுநூ" லென்பவரும் "செந் தமிழ்நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத் துடனே தோன்றிய நூல் என்பு மயங்குவாராயினர்" என்று, அய்மயக்கவறிவுடையார் அருசார் துரைத்தமை வெறும் பிதற்றுத் தெரிந்தும்.

மேற் கூறியவாற்றானே தமிழ்மொழி அகத்தியனார்க்கு முற்பட்டுத் தோன்றி நடைபெறுந் தொன்மொழியென்பது சிவஞானயோகிகளுக் குடம்பாடாதல் இனிது துணிய நிற்றலின், தோலா நாவினையுடைய மேலோராகிய அமமுனிவர் தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியில், "செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்று நூலினை நோக்கி" "செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத் துடன்றோன்றிய நூல் அகத்திய மொன்றே" என்னும் வாக்கியத்தொடர்களை அகத்தியனாரால் தமிழ் முதற்கட் பூமியில் உற்பத்தியாயின தென்னுங் கருத்துடன் கொண்டு நிறுத்தினரென்பது சிறிதும் மேலாது. ஆகலின், அவ்வாக்கியத்தொடர்களுக்கு அது பொருளன்று, மெய்ப்பொருள் வேறுண்டென்றே தேறுக. இனி அவர் சிறிதும் விசாரமின்றி, அவ்வாக்கியத்தொடர்களுக்கு, அகத்தியனாரால் தமிழ் பூமியில் உற்பத்தியாயினதென்பதே, முனிவர் குறித்த

பொருளொன்று விபரீதம்பட விரையக்கொண்டு, அப்பெரியார்க்கு மயக்க மேற்றிய பழிப் பட்டது அறிவின் றென்க.

அவர் அப்பெரியார்க்கு அறியாமை யேற்றிய பழிப்படுதலைப் படாளுக் வேண்டுவ ரல்லர்; செந்தமிழ் இலக்கண முதனூலாகிய அகத்தியம், சிவஞானமுனிவர் கூறியவாறு செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றுவதாயின் அதனோடு சார்த்தப்பட்ட தமிழ்மொழி சொன்று தொட்டு நிலவரையில் நிலைபெறுவ தொன்றன்று, அவ்வகத்தியந் தோன்றும்பொழுதே தோன்றிப் பயில்வெய்தி வருவதொன்றாம் என்று பொருள்படும். இனி அது பொருளாயின், தென்மொழி அகத்தியனார்க்கு முற்பட்டுச் சொன்றுதொட்டு நிலவரையில் நின்று நடைபெறு மொழியென்று பேதாவியர் போற்றும் வேதவழக்கு யாதாகுங்கொல்! இனி வேதவழக்கு எக்காலத்தும் ஒருமுறைத்தாய் மெய்யாகி நிலைபெற்று வருவதொன்றாகலின், அப்பெற்றித்தாம் வேதவழக்கொடு மாறுபடுதலின், அவர் வாக்கியத்தொடர்கள் வழுவுடையனவாம். ஆதலின், ஐயை கொள்ளற்பாலவாந் தெளிவுரையாகா, நன்கனம்பாலவாய வழுவுரையே யாம் என்று அவர் புத்தியிற்கொண்டு அங்ஙன முரைத்தாரெனின், — அவர் அச்செய்தி விழுமிய கல்வி நுழைபுல முடையார் ஏஎ இஃதோ இவர் அறிவின் பெற்றியென் றெள்ளிக் கழிபெரு நகையாடாரே யேதுவாம்? யாதினாலெனின்,— ஒத்தநீர்மையவி யுலகினக்கணனே வேதவழக்கொடு மாறுகொள்வாரா மதங்களை மறுத்து இருவகைத் தமிழ்வழக்கையு நிறுத்தி யோம்பு சிவஞானயோகிகள் ஒழுக லாறும், அப்பெற்றியுடைய முனிவர் வேதவழக்கொடு மாறுபடக் கூறமாட்டார், அதனால் அவ்வாக்கியத்தொடர்களுக்கு அது பொருளன்று மெய்ப்பொருள் வேறுளதாதல் வேண்டும், அது தனக்கு அறிவுடையாரால் உசாவித் தெளிதவன் என்றுட்கொண்டு மதிநுட்ப நூலோடுடையராகப் பெற்றுச் சிறக்கு நல்லாசிரியரை யடைந்து உசாவி, அவற்றினுண்மை காணலை அவர் விரும்பாது, சடுதியில் வேதவழக்கொடு மாறுபட முனிவர் அங்ஙனங் கூறினாரென்று திரியக்கொண்டு, அருச்சாது அவர்க்கறியாமை யேற்றி வழி வழி நிற்கும் பழிபெரிதுமாக்கிய "கொய்யப்படு மொன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப் பேதை வினைமேற் கொளின்" என்னும் பொய்யாமொழிப் பொருட்குத் தாம் பெரிதும் இலக்கியமாகலி னென்க. அவர் பெற்றி அங்ஙனங் கிடக்க. அவ்வாக்கியத்தொடர்களின் மெய்ப்பொருள் யாதோ? அறியல் வேண்டினேனெனின்,— கூறுதும் "வடவேங்கடந் தென்குமரி - யாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து-வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிருமுதலி னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச் செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப் புலந்தொகுத் தோன்" என்றெழுந்த தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரவுரைக்கு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் கண்ட மெய்ப்பொருள். வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்கட் குமரியும் எல்லையாகவுடைய அவ்விடமாகிய தமிழ்மொழியைக் கூறு நல்ல வுலகத்தினகண் வழங்கும் வழக்கினையுஞ் செய்யுளினையும் ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே, அவற்றினகண்ணவாகிய எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் பொருளிலக்கணமும் ஆராய்ந்து செந்தமிழி னுண்மையைப் பொருந்தி யுணரும் பொருட்டு, அச்செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்று நூலினை நோக்கி, அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிற்காலத்தார் உணரு முறைமைப்படக் கருதி யவற்றைத் தொகுத்துச் செய்தான்" என்பதனன்றே! அப்பாயிரச் சூத்திரவுரைக்கு மாபாடிய

காரர் இங்ஙனம் விரித்தபொருள் இளம்பூரணர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தபொருள்களை போல் இடர்ப்பாடு மலைவு மின்றி நெறிப்படுத்த தெளிவு பெரிதுடைத்தாம்.

இனி ஆசிரியர் பனம்பாரனார் "வடவேங்கடந் தென்குமரி - யாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" என்று முன்னர்ப் பொதுவெல்லை குறித்த தமிழ்நாட்டினை வரைசெய்துணர்த்திச் "செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு" என்று பின்னர் விதந்தோதுதலின், ஆண்டுரைத்த நிலனுஞ் செந்தமிழ் நிலமேயாதல் இனிது பெறப்படும். இனி வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்கட் குமரியும் மேல ஏழ்பப்பாலமளிற கடலும் பேரெல்லையாகவுடைய தமிழ்நாட்டுள் வைத்து ஒரு நிலத்தினை இது செந்தமிழ்நிலமென ஆசிரியர் வழங்குதற்கு ஏது அந்நிலந் தன்கட் டமிழ் செம்மையுற்று நடைபெறப்படுதலென்பது பிறிதன்றாம். இனித் தமிழ் செந்தமிழென ஆசிரியரால் அங்ஙனம் பிரித்தினிமைப்படுத்து விசேடிக்கப்படுதற்குக் காரணந்தான் யாது என்று ஒருங்கு ஆராயலுறின், அக்காரணம் அது வழுவினீங்கி இயல்வரம்புற்று ஒழுகு சீர்மையுடைத்தாதலே என்று தெளிவாம். இனித் தமிழ்தான் வழுவினீங்கி இயல்வரம்புற்றுச் செந்தமிழ் என இவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்டு நடைபெறுதலுடைத்தாயதுதான் யாதுபற்றி யென்றாராயலுறின், அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவர் பெருந்தவமிருந்து சிவபிரான் உபதேசித்தருளியவாறுபற்றி இயற்றிய முத்தமிழிலக்கணமாய அகத்திய முதனூல் பற்றியே யென்று புலனாம். ஆதலின், அச்செந்தமிழும், அதுதனக்கு வரம்பாகிய அவ்வகத்தியமென்னு மிலக்கண முதனூலும் வடவேங்கடந் தென்குமரி எல்லையாகவுடைய அத்தமிழ்நாட்டகத்துட்படும் ஒருநிலத்து ஒருங்கு நிலவியனவேயாம். மாபாடியகாரர் இக்கருத்துப்பற்றியே "அகத்தியனாற் செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றிய நூல்" என்றும், "செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத்துடன் றோன்றிய நூல்" என்றும், பாயிர விருத்தியில் அங்ஙனம் உரைத்தனர்; ஆகலின், அவ்வாக்கியத்தொடர்களின் மெய்ப்பொருள் அதுவேயாமென்று கடைப்பிடிக்க. இதனானே, அகத்தியனார் முதற்கட் டென்மொழி யிலக்கண முதனூல் வகுத்துச் செந்தமிழ் வழிப்படுத்த இயபேராசிரியரென்னும் பொருளே பெறுதருமன்றி 'அகத்தியரால் தமிழ் பூமியிலுற்பத்தியாயினது' "அகத்தியர்க்கும் முன் தமிழ் நிலவரம்பின்றிருந்தது" என்னும் பொருள்கள் போதருமாறில்லை. இல்லையாகவே, "தமிழ்மொழி அகத்தியமுனிவர்க்கு முன் சிருட்டி முதலிற் சிவபிரானாற் றோற்றமுற்று நிலைபெற்று நடக்குந் தொன்மொழி" யென்று கூறும் வேதவழக்கொடு அவ்வாக்கியத் தொடர்கள் ஒத்தொழுகக் காண்கின்றோம் அன்றி மாறுபட்டு ஏகமுறக் காண்கின்றிலம். அவர் இங்ஙனம் நுணுகிப் புடைபட வொற்றி ஆராய்ந்து இம்மெய்ப்பொருள் காணமாட்டாது அப்பேரறிவாளர்ப் பழித்து உய்தியில் குற்றமுற்றனரென்க. இவ்வாற்றாற் "புன்மொழிற் சயவர் தமதறியாமை புலமையாயப் பரிணமித்ததுவே" என்னு முதுமுரையை அவர் புதுக்குமாறுணர்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக. வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழிலக்கிய முன்னுள்ளதாம். அகத்தியம் அவ்விலக்கியப் பண்பாய இலக்கணநூலாய்ப் பிற்றோன்றிற்றாம். ஆகலின், அகத்தியம் ஒருநிலத்திடைச் செந்தமிழ் மொழியோடு முற்பட்டொருங்கு தோன்றுமென்றல் அமையாதாலோவெனின்,— அறியாது வினாயினாய். செந்தமிழ் முன்னுள்ளதே யென்பது எமக்கும் உடம்பாடாயதே, அதுபற்றி ஈண்டு ஆசங்கை யெழுமாறில்லை. அத்தமிழின் செம்மை அமமுறுபொழுதில் வழுவிரவி இழுக்கமுற்றது: அகத்தியமென்னும் இலக்கணநூல் அதனை வழுவினீக்கிச் செம்மையுறுவித்து நெறிப்படுத்தி

உடன்படுவரென்றிறுது. அதனால் அது "செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றிய நூல்" என்று அங்ஙனம் ஓதப்பட்டது. இங்ஙன நெறியுறுதலின், அஃது அமைவுடைத்தே யாம், மற்று அமையாமை யாண்டையது? எனக். இனி யாமெடுத்தோதிய இப்பொருளை அவ்வாசிரியத் தொடர்களுக்குரிய மெய்ப்பொருளாமென்பது, "காசியினின்றும் போந்து கும்பாசா மருளப்பெற்று - மாசிலாக் கச்சிமூதூர் மணிவீற்றிருந்த பூமே - லாசிலாத் தமிழ்ப் ரபஞ்சி யருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட - தேசினன் மலயவெற்பிற் குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி" என அம்முனிவர் திருவாக்கானும் விளங்குங் காஞ்சிப்புராணஞ்செய்யுள் சரிப்போக்கு மாற்றானும் இனிது செல்க. ஆசிலாத்தமிழ் - செந்தமிழ் எனக். எனவே, கும்பாசா மருளப்பெற்று அகத்தியனாரால் பரப்பப்படுதற்குமுன் அது ஆசுவிரவி யுளதாயதென்பதூஉம், அஃது குற்றநீங்கிச் செம்மையுற்றது அகத்தியம் பற்றியே யென்பதூஉம், இதனைக் கருத்தாதல் காண்க. இனி "அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல்" "அகத்தியன் றமிழ்" என்றற்றொடக்கத்து ஆன்றோர் வழக்குக்களும் இக்கருத்துப்பற்றி யெழுந்தனவே யாம். அவர் அக்கருத்தறியாது "அவ்வழக்குக்கள் உபசாரமா" மென்று பிரயோகவிவேகத்திப்புரையி லுரைத்துப் புரையுற்றார். அதுமட்டோ, "முந்துநூல்" என்பது "முன்னூற்பெயர்" ரென்றும், "உடனிகழ்ச்சிப் பொருள்கொண்டு அச்சொல் வினைத்தொகையாக்கியது இடர்ப்பாடா" மென்றுஞ் சொற்றார். உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் ஆண்டுச் சிறப்புடைத்தாதல் மேற் சொல்லியவாறு பற்றி இனிது கண்டிப்பாம். இனித் தமக்குடம்பாடாகிய முதனூலெனும் பொருட்கு அத்தொகை வினைத்தொகையாய் நின்று பயக்கும் பொருளே யென்பது தெரியமாட்டாமையின், "முந்துநூல்" என்பதை "வினைத்தொகையாக்குதல் இடர்ப்பாடா" மென்று அவர் பிசற்றினார். இனி முந்து என்பது முன்னிலை மாத்திரையாய் நின்ற தொழிற்பெயரென்றும், அது ஆகுபெயரால் இறந்த காலச்சினை யுணர்த்து மென்றுங் கொண்டு, முற்காலத்திற் றோன்றிய நூலென்று ஏற்றம்பெற வமைத்த தொகைப்பொருள் அதற்கு அவர் கொள்வரெனின், அவர் இடர்ப்பட்டு அங்ஙனங்கொள்ளும் அவ்வேற்றுமைத் தொகைப்பொருளும், இடர்ப்பாடின்றி முனிவர் கூறும் வினைத்தொகைப் பொருளும், முதனூலென்றே முடிதலின், அவர் அக்கூற்றுச் சுற்றிப்போயுஞ் சுங்கத்துறைச்சேர்ந்த நியாயத்துக்கு இலக்கியமாய்ப் பழிக்கப்படுமென்றொழிக.

இன்னும், சிவஞானயோகிகளைப் "பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுத்து நூதனமத நாட்டுங் குணமுடையா" ரென்று அவர் அஞ்சாது பழித்தனர். அச்சூற்றீழ வசக்கூற்று றம்மத மறுத்துப் பரமதந் தழுவிப் பழிபூண்ட தம் வரலாறு வாய்சோராது புலம்பி, "யானு மறியே னவளும் பொய் சொல்லாள்" என்பதை விளக்கி யிட்டனரென வுணர்க.

இனிப் பிரயோக விவேகநூலார் அகத்தியத்திற்கு வடமொழிப் பாணினீய வியாகரணம் முதனூலாமென்றது பொருந்தாமை தெரிப்பாம். "ஏழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை - வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென - றோதிய புலவனு முளனொருவனையா - னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்" என அகத்தியத்தின்கண் வருதலின், "அகத்தியனார் தந்நூற்கு முதலாகக்கொண்டநூல் பாணினீயமென்று பிரயோகவிவேக நூலார் சொற்றார். அச்சூத்திரத்திற்கு மெய்ப்பொருளுரைக்குமுகத்தானே அஃதிசையுமாறுந் தேற்றுவாம். (இ - ள்.) பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண் ணென்னும் ஏழுவேற்றுமையும் இயனெறிப்பட்டனவா மென்றுகொண்டு, எதிர்முகமென

னும் விளிவேற்றுமை எட்டாவதென நின்று வேறொரு வேற்றுமையாமென் றுடம்பட்டா ராய் அஃது பெயர்வேற்றுமை யென்னு முதலாவதன் விகாரமென்று உரைத்த பாணினி யெனனும் அறிஞனும் உளனும். அது நிற்க, இந்திரனென்பான் ஐந்திரத்துள் விளியும் ஓர் வேற்றுமையாதலான் அதனைப் பெயருள் அடக்காது எட்டாம் வேற்றுமை யென்று நேர்ந்தான், மற்றித் தன்னையே நாம் இந்நூலு ணந்துணிபாகக்கொண்டு கூறுகின்றாம் என்றவாறு. பிரிநிலைக்கண் தேற்றத்திற்கும் பொதுவாகும் ஏழ் என்னும் ஏகாரமும், முற்றும்மையும், விகாரத்தாற் றொக்கன. ஏழியன் முறையதென்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். விளம்பான் எச்சமுற்று. விளியும் என்பதும் அதனை யென்பதும் அவாய்நிலை யான் வந்தன. ஆதல் சொல்லெச்சம். என்றுகொண்டென்பதூஉம், அது நிற்க வென்ப தூஉம், பெயருள் அடக்காது என்பதூஉம், இசையெச்சம். மற்றித் தன்னையே நாம் இந்நூலுள் நந்துணிபாகக்கொண்டு கூறுகின்றாமென்பது குறிப்பெச்சம். எதிர்முகவேற் றுமை யெனினும் விளிவேற்றுமையெனினும் ஒக்கும். ஓர்வகையாதல் அது பெயர் வேற் றுமையுளடங்காது விளிப்பொருட்டாய் வேறுபட்டு நிற்றல். வகை ஈண்டு வேற்றுமை யென்னுந் துணையாய் நின்றது. "பாணினீயமுதலிய வியாகரணங்கட்கு முளவாக ஐந் திரநிறைந்த தொல்காப்பியனென்றோர், "பெயரது விகாரமென் றோதிய புலவனு முளன்" என்ப் பிறமதங்கூறி, "இந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்" என இந்திர னோதி யதனைத் தந்துணிபாகக் கொண்ட அகத்தியனார்க்கு, ஐந்திரமே உடம்பாடென்பது பெறப் படுதலின், அதுவே தொல்காப்பியனார்க்கு முடம்பாடென்பது பற்றிப் போலுமெனக்" என்று பாயிரவிருத்தியுள் ஓதுதலின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் அச்சூத்திரத்திற் குக் கொண்ட பொருளும் இதுவே யாதலறிக. இனிச் சேனாவரையர் வேற்றுமை யோத்துள் "அதனினியறல்" என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இச்சூத்திரத்தை யெடுத்துரை த்து "ஐந்திரநூலார் விளிவேற்றுமையை எட்டாம்வேற்றுமையாக நேர்ந்தார்" என் றும், "ஆசிரியர் அவர் மதம்பற்றிக் கூறினார்" என்றும், "இக்கருத்து விளக்கியவன்றே பாயிரத்துள் ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனக் கூறிற்று" என்றும், கரிபோக்கினா ராகலின், அவர் தமக்கும் இதுவே உடம்பாடாயிற்றெனக. இவ்வாற்றான் அச்சூத்திரத் திற்கு இதுவே மெய்ப்பொருளாதல் இனிது பெறப்படுதலின், அகத்தியனார்க்கு அப் பாணினியார் மதம் உடன்பாடன்றென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்பட்டது. படவே, பிர யோகவிவேகநூலார் அகத்தியனார் பிறர் மதமாகக்கொண்ட அது தன்னை உடன்பட்டன ரென்று திரியக்கொண்டு அவர்க்கு முதனூல் பாணினீயமென்று சாதித்தது, வெறும் போலி யுரையாய்ப் பொருந்தாமை காண்க. அற்றாக, அகத்தியனார் ஐந்திர நூன்முடி பைத் தந்துணிபாகக் கோடலின், அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதனூலென்ற றழுவப்படும் போலுமெனின்,— அற்றன்று, அவ்வைந்திர முடிபு தந்துணிபென்றன மாத்திரையானே அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதனூலாதல் செல்லுமாறில்லை. இது 'மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணிபுரைத்தல்' என்னும் உத்திநெறி யாகலினெனக. அன்றியும், அதுவேபற்றி அதற் கு ஐந்திர முதனூலாமெனின், அகத்தியனார் 'வேற்றுமைப் பொருள்கோண் முறையில் அப்பாணினியார் மதம் உடம்பாடன்று, அவ்வைந்திர மதமே நந்துணிபாம்' என்று கூறி யாங்கு, மற்றை இயன்முறைக்கண்ணும் ஏனை இசை நாடக முறைகளின்கண்ணும் அகத்தி யத்துள் அங்ஙன மறுதலை சிதைத்துத் தந்துணிபு கூறற்பாலராவரன்றே; இனி அவை பற்றி அவ்வநூல்களுட் அகத்தியத்திற்கு முதனூலாவான் செல்லும். செல்லவே, முதனூல்பல்கி வரையறை பெறாதாமெனக. அல்லதூஉம், தமிழ்மொழி ஆரியமொழி

போலத் தெய்வமொழியாய் நிலவரைப்பில் ஆதிக்கட் டோன்றி நடைபெறுந் தொன்மொழி யென்பது மேலே நிறுத்திப்போந்தா மாதலின், அதற்குரிய விலக்கணம் ஒவ்வோர் துறையில் வடமொழியோ டொத்து ஒழுகினுந் தனிமொழிக்கட் பகுதி செய்கைகளுங், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும் இன்னோரன்ன பிறவும், வேறு தனியியல்களாகக் கொண்டே ஒழுகு சீர்மைத்தாகலானும், இவையெல்லாம் பாணினீயத்துள்ளும் ஐந்திரத்துள்ளும் பிற வடநூலுள்ளும் பெறப்படா வாகலானும், அது பொருந்தாமை ஒருதலையாக வுணர்க. இங்ஙனமாதலின், தவருஞ் சித்தியினுஞ் மேவருஞ் ஞானத்தினுந் தேவரினு முனிவர் யாவரினு மேம்பட்டு உலகமெலார் தொழுதேத்த நிற்குந் தெய்வப் பெற்றியாளராகிய வகத்தியனார் இறைவனார் கருணை கூர்ந்தருளியவாறு பற்றியே தமிழிலக்கண முதனூ றனி யியற்றி நடாத்தினா ரென்பது தேற்றெனவுணர்க. வேதவழக்கும் இதுவேயா மெனக. திராவிட மாபாடியகாரர் கருத்தும் இதுவேயாதல் பாயிரவிருத்தியுட் காண்க. அகத்தியனார் ஞானசித்திகளிற் றேவரினு முனிவர் யாவரினு மேம்பட்டவாறு, நிலைபிறழ மாநிலஞ் சமமுறக் காண்டல் குடங்கையி னெடுங்கடனீர் முழுதும் மடக்கிக்கோடல் முதலிய பிறர் செயற்கரிய அவர் தெய்வச் செயல்கள்பற்றி இனிதறிக. இஃதுணர்த்துதற்கன்றே பாயிரவிருத்தியுள் "முனிவர் வந்தார் அகத்தியனும் வந்தான் எனபுழிப்போல" வென்றும், காஞ்சிப்புராணத்துள் "உலகமெலாந் தொழுதேத்துங் குடமுனி" யென்றும், சிவஞானயோகிகள் அவர் தலைமை விதந்தெடுத்து அவ்வாறு ஓதுவாராயினாரூ மெனக. இனிப் பிரயோகவிவேக நூலார் அக்கூற்று மேற்கூறியவாறு உத்தியோடு மாறுபடுதன்மேலும் வேதவழக்கொடு சான்றோர் வழக்கொடு மாறுபடுதலு முடைத்தென் றறிக.

இன்னும், அகத்தியந் தமிழ் வழக்கிற்கு முதனூலாய் எழுந்த தொன்றாகலின், அது முத்தமிழ் வழக்கிலக்கண மம்முறைப்பற்றியே எடுத்தோதுவதாம். அன்றி வடமொழிக்கணுள்ள அச்சந்தநூல் சிந்நூல் நாடகநூற் பொருள்களை மொழிபெயர்த் தெடுத்துக் கூறுவ தன்றென் றுணர்க. இனி அகத்தியத்துட் கூறும் முத்தமிழ் மரபுகள் சில வடமொழிக்கும் பிற பாடைகட்கும் பொதுவாய் நோவன உளவாயினும், அவையுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே அதன்கண் இலக்கணஞ் செய்யப்பட்டனவாகு மென்றறிக. இத்துணையே முத்தமிழ் வழக்கு முதனூலாகிய அகத்தியத்துண் மொழிபெயர்த்துக் கூறிய இலக்கணம் யாது மின்றென் றுணர்க. இனி "எதிர்முக வேற்றுமை வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென் றோதிய புலவனு முளன், இந்திரனெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்" என்பனவாக அகத்தியனார் அகத்தியத்துள் ஓதியனவும் பிறவும், 'மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தல்' 'பிறனுடம்பட்டது தானுடம்படுதல்' 'பிறன்கோட்கூறல்' முதலிய உத்திவகையாகத் தூக்கி யுணரப்படு மெனக. இனி அப்பாணினியார் மதம் மறுதலையாய்ச் சிதைக்கப்படுவதாயின், அது வடமொழி மெய்ந்நிலை வழக்குநூலன்றாம் பிறவெனின்,— அற்றன்று, ஆண்டு அது மறுதலையாய்ச் சிதைக்கப்படுமென்ற கருத்து, அகத்தியனார் தந்துணிபாகக்கொண்ட வேற்றுமை யெட்டெனும் அக்கொள்கைக்கு மாறாய் அவர்தம்மான் வேண்டப்படுவ தன்றாயது என்பதே யாகலின், அதுகொண்டு அவர் மெய்ந்நிலை வழக்குநூ லன்றென்பது பெறப்படுமாறு இல்லை யெனக.

இனி வீரசோழியப பதிப்புரைகாரா "அகத்தியனார் தமிழ்த் தனி யிலக்கணமுத னூன் முறை பொருந்த இயற்றமாட்டா ராயின" ரென்று ஓதியினறிப் பேசியது பிதற் றுரையாதல அறிவுறுபபாம.

அவர் அகத்தியனார்க்கு அறியாமை யேற்றிய பிதற்றுரை வருமாறு:— "அகத்தி யா மகாரிஷிசுரா. அனனோர் அவறறைக் கறபித்தல எளிதனறேயெனின்,— ஐந்திர பாணினீய வியாகரணங்களை நனகுணாந்தும அவறறுள்ள அதிகாரமுறை ஓத்துமுறை சூத்திரமுறைகளின சிறப்பினைச் சீரிதறகணடும யாதொரு கிரமமு மினறின சமபந்த சார்பு மினறித தமிழுய இயல இசை நாடகவிதிகளும இயறறமிழுளளும எழுதது சொற பொருள யாபபு அணி விதிகளு நெறி முறை பிறழுக் கணடபடி விரவத தமது இலககண நூலியறறியமையானே அந்த எந்தநூலை வலலராயினும ஒருவாக சுரியதென றுணாக" எனபசாம. பணடு அகததியநதுள முத்தமிழிலக்கணஙகளும அவறறின பகுதிகளும முறைபிறழ வியறறபபட்டன வெனறு அவா அகததியம பெரிதாராயாநது உணமை கணடு கூறுவாா்போல அபினயிநது உரையாடினா. எனனை ? முததமி ழிலக் கண முதனூலாகிய அகததியநு கடைசசஙகம ஒடுஙகிய பிறறைஞானறே நிலவரைப்பில் வழங்கறபாடினறி இறநதுபடடதெனபது எலலாாக்கும ஒபப முடிநத படடாங்காதலி னெனக. படடாஙகு - உணமை. இனி அகததியம அககாலதது இறநதுபட்டதெனப துணமையே, அவா அதுகணடு கூறினாரலலா, தொலகாபபிய உபோறகாததததுள் "முநது நூல கண்டு முறைபபட வெணணி" எனறும, "மயஙகாமரபின எழுதது முறைகாட்டி" எனறும. போநத வாககியக கூறுகட்கு, இளமபூரணா நசசினாாககினியா சிவஞானமுனி வா அகததியம அபபெறறிததாக இயறறபபடடதெனறு உரைதத உரைகள கொணடே அஙஙனங கூறபபெறறாரெனின, அவவாககியக கூறுகடகு அகததியம அபபெறறிததாய தெனபதுபட அவவுரையாசிரியாகள யாணடுரைததனா ? இளமபூரணா "முநதுநூல கண்டு முறைபபட வெணணி" எனபதறகு "முதனூலகளிற சொனனவறறினைக் கண்டு அவவிலககணஙகளை முறைபபட ஆராயநது" எனறு உரைததனா. நசசினாாக்கினி யா "முனனை யிலககணஙகளினியைநதபடியை முறறக் கணடு அவ்விலககணங்களெல்லாஞ் சில வாழநாட் பலபிணிசசிறறறிவினோர்க்கு அறியலாகாமையின யான இததுணை வரை யறுததுணாததுவலெனறு அந்நூலிற கிடநதவாறனறி அதிகார வகையான் முறைப் படச் செயதலை யெணணி" எனறு உரைததனா. சிவஞானமுனிவா "முறைபட்டுத தோனறு நூலினை போககி அந்நூலிறகிடநத இலககணம பிறகாலததாா உணரு முறை மைபபடக கருதி" எனறு உரைததனா. இனி "மயஙகா மரபின எழுதது முறை காட்டி" எனபதறகு இளமபூரணா "முனனை நூலபோல எழுததிலக்கணஞ் சொலலுட் சென்று மயஙகாத முறையானே எழுததிலககணததினை வேறு தெரிவிதது" எனறு உரைததனா. நசசினாாககினியா "அமமூவகை யிலககணமு மயங்கா முறைமை யாற செயகினறமையின எழுத்திலககணததினை முனனாகக் காட்டி" என்று உரைத தனா. சிவஞானமுனிவா 'இயறறமிழும இசைததமிழு நாடகத்தமிழு முனனூலுட் போல விரவாததனமையானே இயறறமிழை வேறு பிரிதது உலகிற கறிவிதது" எனறு உரைததனா. இனனுஞ சிவஞானமுனிவா "முறைபபட வெண்ணிப புலனதொகு த்தலாவது, முதனூல பரநது கிடததலின இக்காலததுச் சில் வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற் றறிவினோர்க கறியலாகாமையின அவா அறியு முறைமைபபட வெண்ணி அதற்கேற்பத் தொகுத்ததுச் செய்தல்" எனறும, "அகததியததுள முத்தமிழும விரவிக் கூறப்பட்டன"

என்றும், "இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருண் மூன்றனையு முன்னூலும் போல விரவிக் கூறாது முன்னர் எழுத்துணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினா னென்பார் 'காட்டி' யென்றொழியாது 'முறைகாட்டி' என்றார்" என்றும், அவற்றின் பொருணுட்பம் ஆண்டு இனிது விரித்தனர். அகத்தியனார் பிணிதபு நோன்பும் பெருகுறு வாழ்நாளு முழுதுணர் வலியுமுடைய முற்காலத்தார் அறியு முறைமைப்பட முத்தமிழ் இலக்கண முழுதும் விரவிய நெறியினால் அகத்தியத்துட் கூறினாரென்பதூஉம், தொல்காப்பியனார் தம் ஆசிரியர் அங்ஙனம் அகத்தியத்துட் கூறிய முத்தமிழ் இலக்கணப்பரப்புள் இயற்றமிழ் ஒன்றனையும் வேறு பிரித்துச் சில்வாழ்நாளும் பல்பிணியுஞ் சிற்றறிவுமுடைய பிற்காலத்தார் உணருமுறைமைப்படத் தொகுத்தல் யாப்பான் முறைகாட்டித் தொல்காப்பியத்துள் ஓதினாரென்பதூஉம், இவ்வுரைகளாற் போதரும் பொருள்களாம். மற்று அகத்தியம் "முத்தமிழ் இலக்கண நெறிமுறைபிறழக் கண்டபடி விரவ உரைக்குங் குற்றமுடைய நூலாம், தொல்காப்பியம் அவ்வாறன்றி இயற்றமிழ் இலக்கண முறைமைப்பட உரைக்குங் குற்றமி னூலாம்" என்று அவர் குறித்த பொருள் அவற்றாற் போதருமாறில்லையாம். ஆகவே, அவர் அவ்வுபோற்காத வாக்கியக் கூறுகளின் உரைகள் கொண்டு அங்ஙனங் கூறப்பெற்றாரென்றல் சழக்கேயாதலன்றி வழக்காதல் இல்லையென்க. உபோற்காதம் - சிறப்புப்பாயிரம்.

இனி "அகத்தியத்துண் முத்தமிழிலக்கணங்கள் விரவிக்கூறப்பட்டன" என்றது கொண்டே அதனுள் அவ்விலக்கணங்கள் முறையின்றி ஓதப்பட்டமை தானே பெறப்படும் என்று அவர் அங்ஙனங் கொண்டு கூறினாரேனின்,— அறியாது கூறினாய். என்னை? ஆண்டு இலக்கணம் விரவுதலென்றது ஒருபொருட் கிலக்கணங் கூறுமவழி அதனதிறன் புலப்படுத்தற்குபகார முடையனபிற ஆண்டு இடைப்படுத்துச் சொல்லுதல். அது திராவிடமாபாடியகாரர் சூத்திரவிருத்தியுள் இடைச்சொற்கு இலக்கணம் விளங்கத் தெரிக்கலுற்றுழி அதன் இயல்பு உளங்கொளற் பொருட்டுப் பாலைத்திணை யென்னு நடுவுநிலைத் திணை யிலக்கணமும் அதனோ டியைபுடைய ஏனைப் பொருளிலக்கணங்களும் ஆண்டு இயைபுபற்றி இடையிட்டு எடுத்து விரித்துக் கூறியது போல்வனவும் பிறவுமாம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இந்நூற்புணர்ப்பினைப் 'பொருளிடையிடுத' லென்னுமோர் தந்திரவுத்தி யென்பர். இனி அகத்தியத்துள்ள இயற்றமிழை வேறு பிரித்துத் தொகுத்துணர்த்த வெழுந்த தொல்காப்பியத்துள்ளும் இவ் விரவியற்பிரயோகம் அருகிவந்தன ஆண்டாண்டுச் சிலவுள்ளன. சேனாவரையர் முதலியோர் "இஃது இவ்வோத்துட் கூறுதற் கியைபில்லது" என்று தடையாக்கியும், "மற்றிவ்வுபகார இயைபுநோக்கி இவ்வோத்துள் மற்றிது கூறுதற்கு இயைபுடைத்தாயிற்று" என்று விடைபோக்கியும், ஆண்டாண்டுக் கூறுமாறுபற்றி, அது கடைப்பிடிக்க. இன்னும், இவ்விரவியற்பிரயோகம் நூல்கடோறும் அருகியும் பெருகியும் பலவாறு வருவனவேயாம். அவையெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டப்புகின் மிக விரியுமென்க.

இனி வடமொழி இலக்கண நூலாகிய பாணினீயமும் பிணிதபுநோன்பும் பெருகுறு மாயுளுமுடைய அக்காலத்துப் பேரறிவுடையார் அறியு முறைமைப்பட இவ்விரவிய நெறியால் இயற்றப்பட்ட தொன்றென்றும், சத்தகௌத்துப நூலார் முதலியோர் பிற்காலத்தார் உணருமுறைமைப்பட அதன் சூத்திரங்களைப்பிரித்து முறைகாட்டிச் சித்தாந்த கௌமுதி முதலியன விளங்கச் செய்தனரென்று முணர்க. இனி இறைவனூலகளா

கிய வேதாகம வோத்துக்களும் இவ் விரவியனெறி மருவியனவேயாதல் அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லதூஉம், பாயிரஞ்செய்த பனம்பாரனார்க்குத் தொல்காப்பிய மூந்நூலெனறெடுத்தோதிய அகத்தியம் விழுமிய முதனூலெனபதே கருத்தாதலன்றி முறைபிறழ்ந்து கிடக்கும் ஓர் விழுப்பமினூலாமென்றல் கருத்தாதலில்லை. அது பிறழ்ச்சியுடைய விழுப்பமினூலென்றல் அவர்க்குக் கருத்தாயின், "வழியெனப்படுவ ததனவழித்தாகும்" என்பதுபற்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு வழியாகக் காட்டற் கெடுத்தோதிய முதனூலாகிய அவ்வகத்தியம் வழுவுடையதென்றுய அதனவழிவந்த தொல்காப்பியமும் இயல்வழுக்குற்றலாதற சிறப்புடைத் தன்றெனப்படடுப் பாயிரப்பொருள் புரையுற றொழியுமெனக. இதனால், உரைகாரர்களும் அகத்தியத்தின் மகிமை புலப்படுத்தல் கருதியே பாயிரவுரையுள் அது முதன்மிழவிரவிக் கூறப்பட்டதென்று அங்ஙனம் ஓதுவாராயினரென்று துணிக. இனி இவ்வாறு செம்பொருள் பயக்கும் விரவியற்பிரயோகத்தினை அவர் முறைபிறழ்வாகத் திரியக்கொண்டுற்றவ வேந்தர்க்குக் குற்றம் பெரிதேற்றிய தருக்கமுதிர்ச்சி, "ஆனை யெருத்தம பொலிய" வெனபுழிப் 'பொலிய' வென்பதற்குப் பொருளறியாது தமக்குத் தெரிந்த பொருளைப் பற்றிப் 'பாடம் பிழை' யெனத் தள்ளி வேறு வேறு பாடங்கொண்டார் முறைமையோ டொப்பதென றங்ஙன நகையாடி விடுக்கற்பாலதெனபது சற்றுணர்வுடையார்க்கு இனிது புலப்படுமெனக. இப் பெரியார்ப் பிழைப்புக் கழுவாயில்பெருங் குற்றமாம். கழுவாய் - பிராயச்சித்தம். அஃது அப்பெற்றித்தாதல் ஞெகக்கியன்றே, "எரியாற் சுடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார் - பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்" என்று அருளிச்செய்தார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாருமென றுணர்க. இனி இன்னோரன்ன பெரியார்ப் பிழைப்பினை வைதிகநெறிவருஞ் சீரியர் செய்யார், அவர் அன்னராலெராதலின், அவ்வாறு குற்றங் கூறிச் சிறுமைக் கிலக்காயினரென் றொழிக.

தலைச்சங்கம்.

தமிழ்மொழி தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென்னு மூன்று சங்கங்களினு நன்று ஆராயப்பட்டது. இச்சங்க மூன்றினையும் இரீஇயினார் பாண்டியர்கள்.

இனித் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார் அகத்தியனாரும் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும் குன்றமெறிந்த முருகவேளும் முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயரும் நிதியின் கிழவனுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன வெத்துணையோ பரிபாடலு முதுநாரையு முதுகுருகுங் களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்கமிருந்தார். அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீறாக எண்பத்தொன்பதின்மர். அவருட் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரை. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனார் தாம் இயற்றிய முத்தமிழ் முதனூலாகிய அகத்தியத்தினைத் தொல்காப்பியனார் முதலிய பன்னிருமாணாக்கர்களுக்குங் கற்பித்தருளினார். இன்னும், அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார்க்கு ஐந்திரமுதலிய வடநூல் பலவுஞ்

செவியற்சிறுபாக்கினியார். தொல்காப்பியனார் திரணதூமாக்கினியென்றும் வழங்கப்படு வார். தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவராவார் தொல்காப்பியனார், அதங்கோட்டாசிரியர், துராலிங்கர், செம்பூட்சேய், வையாபிகர், வாய்ப்பியர், பனம்பாரனார், கழாரம்பர், அவிநயர், காக்கைபாடினியார், நற்றத்தர், வாமனர் எனப்படுவோரெனக.

இப்பன்னிருவரும் அகத்தியனார்பால் அவரியற்றிய முத்தமிழ் முழுமுதனூலாயே அகத்தியமும் மற்றை ஐந்திரமுதலிய வடநூல்கள் பலவும் நன்கு கற்று வல்லராயினரேனும், அவர் தம்முட் டொல்காப்பியனார் தென்கலை வடகலை நன்கு முழுதுணர் அறிவின் மதுகையினும் அருந்தவ ஒழுக்கத்தினுங் கறைவளர் மிடற்றவ னிறைவன ருட் பேற்றினு மிக்காராய அவர்க்குத் தலைவராயினா ரெனக. இவ்வரலாறு பன்னிரு படலப் பாயிரச் சூத்திர முதலிய பற்றித் தெளிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் அகத்தியத்தினைந்துள்ள இயற்றமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார். பெருநாரை பெருங்குருகு முதலிய நூலுடையார் இசைத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார், முறுவல் சயந்தங் குணநூல் செயிற்றிய முதலிய நூலுடையார் நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தாரென வுணர்க. தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினைவழித் தனித்தனி இலக்கண நூல்கள் பல செய்ததூஉமன்றிப் புறப்பொருட் பன்னிருபடலமென ஒருநூல் ஒருங்குகூடி இயற்றினார்.

இனி அப்பன்னிருவரும் அகத்தியத்தினைவழி இயற்றமிழ்நூல்கள் பலசெய்தனரேனும், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இயற்றமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஏனையோர் இயற்றியநூல்களினு மாட்சி மிகவுடைத்தாய அவ்வகத்தியத்திற்குச் சிறந்ததோர் இயற்றமிழ் வழிநூலாயிற்று.

இடைச்சங்கம்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார் அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறுபாண்டரங்கனும், திரையன்மாறனும், துவரைக்கோமானும், கீரந்தையுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றுவர் பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும், மாபுராணமும், இசைநுணுக்கமும், பூதபுராணமுமென இவை. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தார். அவரைச் சங்கம் இரீஇயினார் வெண்டேர்ச்செழியன் முதலாக முடத்திருமாறனீறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருட் கவியரங்கேறினார் ஐவர் பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தது கபாடபுரத்து. அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியனாட்டைக் கடல் கொண்டது.

தொல்காப்பியம்.

இது தொல்காப்பியமுனிவரா லியற்றப்பட்டமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. "தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்குங் கடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்கு நூலாய" தென்று கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் களவியலுரைமுகத்துக் கிளந்தெடுத் தோதினார். இன்னும், இதுதொல்காப்பியம் இடைச்சங்கமிருந்த பின்னுங்காறும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த வாரிட இலக்கணநூலாய நில

வுவ தாயிற்று. மற்றிந்நூல், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென மூன்றதிகாரங்க ளுடைத்து. இனி நூலென ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரமும், இன மொழிகிளந்த வோத்தும், பொதுமொழிகிளந்த படலமு மென்னு மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டமாம். அவற்றுட் டொல்காப்பியம் ஒருபொருணுதலிய சூத்திரங்களும், இனமொழிகிளந்த வோத்துக்களும், பொதுமொழிகிளந்த படலங்களு மென்னு மூன்றுறுப்புந் தன்கணடங்கக்கொண்டு நிற்கு மோர் பிண்டநூலாம். இனி அகத்தியம் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னு மூன்றுறுப்பினையு மடக்கி நிற்றலின், அஃது பிண்டத்தினை யடக்கிய வேறோர் பிண்டமென்றார் நச்சினார்க்கினியர். பொதுமொழிகிளந்த படலமாதல்— ஒருநெறிப்பொருட்டாய மொழியப்படுதலன்றித் தன்னுள் விரவிய பொருட்கெல்லாம் பொதுவாய மொழியப்படுதல். இவ்வுறுப்புக்கள் இன்னோரன்ன நூற்கேயுரிய வுறுப்புக்களென்று தேறமாட்டாதா ரன்னால் விருத்திகாரர் "பாட்டுடைத் தலைவன் சரிதையே யன்றி மலை கட லாறு முதலிய பலபொருட் டிறங்களும் விரவி வருத லும் பலபொருளுணர்த்தும் பொருட்சொற்க ளொரோவழி யன்றித் தொடர்ந்துவருத லும் படலம்" மென்று தமக்கு வேண்டியவாறு ஓதினார். பாட்டுடைத்தலைவன் சரிதை யொடு மலை கடலாறு முதலிய பலபொருட்டிறங்கள் விரவிவரும் படலங் காவிய வுறுப் பாகலின், ஈண்டாராய்ச்சி யில்லையென்ப துணர்க.

இத்தொல்காப்பியவிலக்கணநூல் முதற்றமிழ் முதனூலான அகத்தியத்தின் வழிப் பிறந்தநூல்களுள் இயற்றமிழ்ப்பெற்றியெல்லாம் இனிது விளங்க வெடுத்துணர்த்து மாட் சியிற் றன்னே தனக்கு நிகராய வேறோ ரியற்றமிழ் நூல்கட்கெல்லாம் பெரிய வாணை வர மபாய நிலைபெறுவதாகலின், முற்காலத்தாரும் பிற்காலத்தாரும் இதனிலக்கண நெறி கடைப்பிடித்தே யெழுத்துச் சொல்லிலக்கண நூல்களும் யாப்பிலக்கண நூல்களும் பொரு ளிலக்கண நூல்களுந் தனித்தனி தொகுத்தும் விரித்தும் பல வியற்றினார். இஃதகத்தியத் திற்கு வழிநூலாயினுந் தன்வழித் தோன்றிய பல்காப்பியமுதலிய வியற்றமிழ் நூல்களு க்கு முதனூலுமாமெனக.

இதன் எழுத்ததிகார நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், குற்றியலுகரப்புணரியல் என வொன்பஃதோத்துக்களுடைத்து. ஓத்தெனினும் இயலெனினும் ஒக்கும். சொல்லதிகாரங் கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமைமயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினை யியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியலென வொன்பஃதோத்துக்களுடைத்து. பொரு ளதிகாரம் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப் பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியலென வொன்பஃதோத்துக்களுடைத்து. இனி எழுத்ததிகார நானூற்றெண்பத்துமூன்று சூத்திரங்களும், சொல்லதிகார நானூற் றறுபத்துமூன்று சூத்திரங்களும், பொருளதிகாரம் அறுநூற்றறுபத்தாறு சூத்திரங்களு முடையனவாம்.

எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்தினததிகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொ கையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக் குறியாயிற்று. எழுத்தென்றது— அகரமுத னகர விறுவாய்க் கிடந்த முதலெழுத்து முப்பதுங் குற்றியலிகரங் குற்றியலுகர மாய்த மென் னுஞ் சார்பெழுத்து மூன்றுமாம். அவற்றிற் கெழுத்தென்னுங்குறி முன்னர் "எழுத் தெனப்படுப" என்னுஞ் சூத்திரத்தா லோதுபவாகலின் ஈண்டெடுத்து யோதியவாறாம்

ட்டது. அதிகாரம்—அதிகரித்தல். அதிகாரமெனினும் படலமெனினு மொக்கும். அஃது யதோத்தேசபக்கம் காரியகாலபக்கமென இருவகைப்படும். அவற்றுள், ஈண்டதிகாரமென்றது முன்னையது. அதனை யுடையதெனவே எழுத்தை முதலி வரும் பன்னோத்தினது தொகுதி எழுத்ததிகார மென்றவாறாயிற்று. எழுத்தினது அதிகாரத்தை யுடையதென்புழி ஆறாவது வினைமுதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளின்கண் வரு மாறாவதனைக் கர்த்திருசட்டி யெனவுங் கிரியாசட்டியெனவுங் கூறுவர். இப்படலத்துள் விதிக்கப்படுவனவெல்லாங் கருவியுஞ் செய்கையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுட் கருவி நூன்மரபு முதலிய நான்கோத்தானும், செய்கை தொகைமரபு முதலிய ஐந்தோத்தானுங் கூறப்படும். கருவி பொதுவுஞ் சிறப்புமென இருவகைத்து. புணரியலுட் கூறப்படுவன செய்கை யொன்றற்கே யுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி. ஏனை மூன்றோத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி.

நூன்மரபாவது— நூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுதல். எனவே, இந்நூலின்னோத்துட் கூறுஞ் சூத்திரங்களுக்கெல்லா மதிகாரமென்பது பெறப்பட்டது. மலைபடுகடாம் யாறு குள மென்றற்றொடக்கத் துலகமரபுபற்றிய பெயர் போலாது, ஈண்டுக் கூறப்படும் எழுத்து, குறில், நெடில், உயிர், மெய் யென்றற்றொடக்கத்துப் பெயர்கள் நூலின்க ணருதற்பொருட்டு முதனூலாசிரியனாற் செய்துகொள்ளப் பட்டமையின், இவை நூன்மரபு பற்றிய பெயராயினவென வறிக. ஏனையோத்துக்களின் விதிக்கப்படும் பெயர்களும் நூன்மரபு பற்றி வரும் பெயராதலுபலக்ஷணத்தானுணர்தற் கோடற்கு இது முற்கண் வைக்கப்பட்டது. "எழுத்தெனப் படுப - அகரமுதல் - னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப - சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே." இதன்பொருள்: நெடுங்கணக்கினுள் அகரமுதல் னகரமீறாகக் கிடந்த முப்பதும் எழுத்தென்று சொல்லப்படுவனவென்று கூறுவர் நூலோர்; தனித்தானுங் ககரமுதலியனபோல அகரமொடு சிவணியானு மியங்கு மியல்பின்றி ஒருமொழியைச் சார்ந்துவருதலே தமக்கிலக்கணமாக வுடைய மூன்றல்லாத விடத்தென்றவாறு. அகரமுதல் னகரவிறுவாய முப்பஃதாவன அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔவெனனும் பன்னிரண்டும், க, ங, ச, ஞ, ட, ண, த, ந, ப, ம, ய, ர, ல, வ, ழ, ள, ற, ன எனனும் பதினெட்டுமாம். மொழியைச் சார்ந்து வருதலே தமக்கிலக்கணமாகவுடைய மூன்றாவன: குற்றியலிகரங் குற்றியலுகர மாய்தமென்பன. நாகியாது— குற்றியலிகரம், வீடு—குற்றியலுகரம், எஃகு—ஆய்தம் இவை மொழியைச்சார்ந்து தோன்றினமை காண்க. இம்மூன்றுமேயன்றி உயிர்மெய் முதலியனவுஞ் சார்பெழுத்தென்பாரு முளராலோவெனின்,— ஆசிரியர் "சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே" யென்றோதுதலின், அது மரபுநிலை திரிபாமெனக. அஃதவ்வாறாதல் சூத்திரவிருத்தியுட் காண்க. இவ்வியலுள் எழுத்துக்களது மரபுபற்றிய பெயரும் அவற்றி னளவும், உயிர்மெய்ப் புணர்ச்சியும், தனிமெய் தன்மெய்யோடும் பிறமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடு தனிமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்முன் உயிர்மெய் மயங்கு மயக்கமும், உயிர்முன் றனிமெய் மயங்கு மயக்கமும், பிறவுங் கூறப்படும். மயக்கமெனினுஞ் சையுத்தமெனினுஞ் சையோகமெனினு மொக்கும். இச்சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினுங் கொள்ளச் சூத்திரஞ் செய்தாராசிரியர். வடநூலாரும் அவ்வாறு கொள்ப. அக்கருத்தறியாத நச்சினார்க்கினியர் சையோகம் ஒருமொழியிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது, உதாரணம் இறந்தவென்றார்.

மொழிமரபாவது— எழுத்தானு மூவகை மொழியது மரபு கூறுதல். மூவகை மொழியாவன— ஓரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி தொடர்மொழி யென்பன.

பிறப்பியலாவது— எழுத்துக்களினது பிறப்பிலக்கண முணர்த்துதல். சார்பிற் றோற்றத்த எழுத்துந் தனிமெய்யு மொழிக்கண்ணன்றி யுணர்த்தலாகாமையின், அவை புலப்படு மொழியை மரபியலி னுணர்த்திப் பிறப்புணர்த்தவேண்டுதலின், இதனை நூன்மரபின பின்னையாது மொழிமரபின பின்னர் வைத்தார்.

புணரியலாவது— மூவகைமொழிகளுஞ் செய்கை யோத்துக்களுட் புணர்தற்குரிய கருவியியல்பு கூறுதல். அக்கருவியாவன— மூன்று திரிபும், ஓரியல்பும், வேற்றுமை அல்வழியும், எழுத்துஞ், சாரியையுமென நிரைந்திறத்தன. மூன்று திரிபாவன— நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுந் தம்மிற் புணர்வுழி, ஆண்டு இல்லாதவெழுத்துத் தோன்றுதலும் உள்ளவெழுத்து மற்றொன்றாக மாறுதலுங் கெடுதலுமாம். வடநூலார் இம்மூன்றனையு முறையே ஆகமம், ஆதேசம், லோபமென வழங்குப. வடநூலார் நின்றவெழுத்து நீங்க அதனிலைக்களத்து மற்றொன்று வந்தியைத லாதேசமென்று கொள்வர்.

தொகைமரபாவது— மேல் அந்தோத்தினுள் இருபத்துநான் கிறுதியும் விரித்துப் புணர்த்து முடிப்பனவற்றை யெல்லாந் தொகுத்துப் புணர்க்குமுடிபு கூறுதல்.

உருபியலாவது— உருபுகளோடு பெயர்புணரும் இயல்பு கூறுதல்.

உயிர்மயங்கியலாவது— உயிரீறுநின்று பெரும்பான்மை வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை மென்கணம் இடைக்கணம் உயிர்க்கணங்களோடு மயங்கிப் புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அச்சு சந்தியென்பர். மயங்கிப்புணர்தல்— ஒன்றுபட்டுக் கூடுதல்.

புள்ளிமயங்கியலாவது— புள்ளியீறு பெரும்பான்மையும் வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை பிறகணத்தோடும் புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அல் சந்தி யென்பர். அச்சு அல்லென்பன பிரத்தியாகாரஞ் செய்தபெயர். வடநூலார் உள்ளது தொகுத்து முதலுமீறுங் கூட்டிக்கூறுதலைப் பிரத்தியாகாரமென்றும், இல்லது வருவித்துரைத்தலை அத்தியாகாரமென்றுங் கூறுவர்.

குற்றியலுகரப்புணரியலாவது— குற்றியலுகரவீறு வருமொழியோடு புணருமியல்பு கூறுதல்.

சொல்லதிகாரம்.

சொல்லதிகார மென்பது சொல்லின் ததிகாரத்தை யுடையதென அன்மொழித் தொகையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணப்பெயராயிற்று. ஈண்டதிகாரமென்றது— சொல்லை நுதலிவரும் பலவோத்தினது தொகுதியை. சொற்றான் றனிமொழியுந் தொடர்மொழியுமென இரண்டுவகைப்படும். தனிமொழியாவது— சமயவாற்றலாற் பொருள்விளக்குவது. அது பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லு மிடைச்சொல்லு முரிச்சொல்லுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றிற் குதாரணம்— மரம், உண்டான, மற்று, நனியென முறையே காண்க. தொடர்மொழியாவது— பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானு மெண்ணுநிலை வகையானு மியைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி யீட்டம்.

தொடர்மொழி இருமொழித்தொடரும், பன்மொழித்தொடருமென, இருவகைப்படும். சாத்தன் வந்தான்—இது பயனிலைத்தொடர். யானைக்கோடு—இது தொகைநிலைத்தொடர். நிலநீர்— இஃதெண்ணுநிலைத்தொடர். இவை யிருமொழித்தொடர். அறம் வேண்டி யரச னுலகம் புரந்தான்— இது பன்மொழித்தொடர். இனி வடநூலார் கூறிய வாறே அவாய்நிலையானும், தகுதியானும், அண்மையானுந் தொடரு மென்றலுமாம். அவாய்நிலை— ஒருபதந் தன்னை முடிப்ப தொருபதம் இல்லாதவழி முடிபு பெறாது நிற்றல். 'வந்தான்' என்பது, 'சாத்தன்' என்னு முடிக்குஞ்சொல்லை அவாய் நின்றல்லது முடியாமையின், அவாய்நிலைத்தொடராம். 'ஆ குதிரை ஆண் மகன் யானை' என்பது அவாய்நிலை யின்மையான் மொழித்தொடராகாது. தகுதி— பொருட்கு வாதையின்மை. அது 'நீரா னனை' 'தீயாற் சுடு' வென்பன போல்வன. 'நீராற் சுடு' 'தீயா னனை' யென்பன தகுதியின்மையான் மொழித்தொடராகா. அண்மை— பதங்களை ஒரு தொடராக விரையக் கூறுதல். அது "அறம் வேண்டி யரச னுலகம் புரந்தான்" என்ப பதங்களை விரையக்கூறிக் குறித்த பொருள் புலப்படச்செய்தல். இவ்வாறன்றி, 'அறம்'—'வேண்டி'—'அரசன்'—'உலகம்'—'புரந்தான்' என யாமத்துக்கு ஒவ்வொன்றாகக் கூறின், அண்மை யின்றாய்க் குறித்த பொருள் புலப்படாமையான், மொழி தொடராகாது. மொழித் தொடரெனினும் வாக்கியமெனினும் பொருந்தும்.

கிளவியாக்கம்— வழுக்களைந்து சொற்களை யாக்கிக்கொண்டமையால் இவ் வோத்துக் கிளவியாக்கமெனும் பெயர்த்தாயிற்று. ஆக்கம்—அமைத்துக்கோடல். அது நொய்யு நொறுங்குங் களைந்து அரிசியமைத்தானை அரிசி யாக்கினானென்னும் வழக்கானு மறிக. பொதுவகையாற் 'கிளவி' யென்றமையாற் றனிமொழியுந் தொடர்மொழியுங் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழி என்னுந் தொடக்கத்தன ஒருபொருட்கிளவி. இனிச் சொற்கள் பொருள்கண் மேலாமா றுணர்த்தினமையாற் 'கிளவியாக்க' மாயிற் றெனினு மமையும், ஒருவன்மேலாமாறிது, ஒருத்திமேலாமாறிது, பலர்மேலாமாறிது, ஒன்றன்மேலாமாறிது, பலவற்றின்மேலாமாறிது, வழுவாமாறிது, வழுவமையுமாறிது என்ப பொருள்கண்மேலாமா றுணர்த்தினமையின். "உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே - யஃறிணை யென்மனா ரவரல பிறவே யாயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே." மக்களாகிய நன்குமதிக்கப்படும் பொருளை உயர்திணையென்றும், அம்மக்களல்லாத பிறபொருளை அஃறிணையென்று மாசிரியர் கூறுவர் அவ்விருதிணைப் பொருளையுஞ் சொற்க ளுணர்த்தும். எனவே, இருதிணையும் பற்றிவரு மைம்பாலும், எழுவகை வழுவும், எட்டுவேற்றுமையும், ஆறொட்டு மூன்றிடமு மூன்றுகாலமும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இரண்டிடமுமெனும் பொருட்பகுதிகளையு மின்னோரன்னவற்றினை யுஞ் சொல்லுணர்த்து மென்றவாறாயிற்று.

வேற்றுமையியல்— இவ்வோத்துச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத் துணர்த்தலின், வேற்றுமையியலெனக் காரணக்குறி பெற்றது. கிளவியாக்கத்து நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்கண முணர்த்திய வதிகாரத்தானே பொதுவிலக்கணமாத லொப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாகலின் வேற்றுமை யுணர்த்திய பெயருணர்த்தன் முறையாகலானும், கிளவியாக்கத்திற்கும் பெயரியற்கு மிடை வேற்றுமை யிலக்கண முணர்த்திய வெடுத்துக் கொண்டார். வேற்றுமை யாவன பெயருமோரிடைச்சொல்லு மாகலின், அவற்றிலக்கணமும் பொதுவிலக்கண

மேயாம். வேற்றுமை யிலக்கண மொன்றாயினும், சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமையும் அவற்றது மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத்தகும் வேறுபாடு யாப்புடைமையான் மூன்றோத்தா னுணர்த்தப்பட்டது. "வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப." "விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே." வேற்றுமைதாம் பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண்ணென ஏழாமென்பர்; விளிகொள்வதன் கண்ணதாகிய விளியோடு தலைப்பெய்ய வேற்றுமை யெட்டாம். செயப்படுபொருண் முதலாயினவற்றின் வேறுபடுத்துப் பொருண்மாத்திர முணர்த்தலின் எழுவாயும், செயப்படுபொருண் முதலியவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத் துணர்த்தலின் ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண்ணென்பனவும், விளிப்பொருட்டாயத் திரிந்து மியல்பாயு நிற்றலின் விளியும், வேற்றுமையாயின.

"அவற்றுள்— எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே." எனவே, உருபும் விளியு மேலாது பிறிதொன்றோடு தொகாது வினைமுதலாய் நின்று பயனிலைகோடல் எழுவாய்க்கிலக்கண மென்றவாறாயிற்று. ஆ வுண்டு எனப் பொருண்மை சுட்டியும், ஆ செல்க என வியங்கொண்டும், ஆ கிடந்தது என வினைநிலையுரைத்தும், ஆ யாது? என வினாவேற்றும், ஆ கரிது எனப் பண்புகுறித்தும், ஆ பல எனப் பெயர் கொண்டும், எழுவாய் வினைமுதலாய் நின்று பயனிலை கொள்ளுமாறு காணக. இனி வடநூலார் எழுவாய்க்கு ரூபபேதங் காட்டும் வேற்றுமையுருபு கொள்வர். வடநூலார் எழுவாய்வேற்றுமையினைக் கர்த்திருகாரகமென்பர்.

"இரண்டாகுவதே— ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப் - பவ்விரு முதலிற் றோன்று மதுவே." குடத்தை வனைந்தான், குழையையுடையன் என, இரண்டாவது தெரிநிலைவினை குறிப்புவினை யென்னு மவ்விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றுமாறு காணக. அவ்விருமுதலென்றது— அவ்விரண்டன் செயப்படுபொருளை. கருத்தாவேயன்றிச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவுந் தொழிற்காரக மாமென்பது, "வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே - நிலனே காலங் கருவி யென்றா - வின்னதற் கிதுபய னாக வென்னு - மன்ன மரபி னிரண்டொடுந் தொகைஇ - யாயெட் டென்ப தொழின்முத னிலையே" யென வேற்றுமை மயங்கியலுட் கூறுமாற்றா னுணர்க. இது அரிசி தானே யட்டது எனக் கருமகருத்தனாயும் வரும். எனவே, தன்னையேற்ற பெயர்ப்பொருளைச் செயப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தல் ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிக் கிலக்கண மென்றவாறாயிற்று. வடநூலார் ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைக் கருமகாரகமென்பர்.

"மூன்றாகுவதே— ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் றதுவே." 'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என்பதனால் ஒடு வென்றாரேனும், ஆனுருபுந் தழுவப்படும். வினைமுதல் கருவிக்கண் ஆனுருபு பெருவர விற்றாம். ஒடுவுருபு இக்காலத்து அருகியல்லது வாராது. கொடியொடு துவக்குண்டான்; அகத்தியனாற் றமிழுரைக்கப்பட்டது; ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்; வேலா னெறிந்தான் என, மூன்றாவது முறையே வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய அவ்விருமுதலிற் றோன்றியவாறு காணக. வினைமுதல் கருவியென்றாரேனும், உடனிகழ்வுங் கொள்ளப்படும். உடனிகழ்வின்வரு மூன்றாவதனை வடநூலார் சகார்த்தத் திருதியை யென்பர். மாணவகனோ டாசிரியன் வந்தான்; ஈண்டு ஒடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டாயிற்று. வினைமுதலாவது— கருவி முதலாய காரணங்களைத் தொழிற்படுத்துவது. கருவியாவது—

வினைமுதற்றொழிற் பயனைச் செயப்படுபொருட்க ணுய்ப்பது. வடநூலார் ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைக் கரணகாரகமென்பர்.

"நான்காகுவதே— குவ்வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யெப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளு மதுவே." அந்தணர்க் காவைக் கொடுத்தான் எனக் குவ்வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி கொள்பொருட்டாயவாறு காண்க. வடநூலார் குவ்வெ னப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைச் சம்பிரதான காரகமென்பர்.

"ஐந்தாகுவதே— இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யிதனி னிற்றிது வென்னு மதுவே." ஐந்தாவது பொருவும் ஏதுவும் எல்லையு நீக்கமுமென நான்கு பொரு ளுடைத்து. இனிப் பொரூஉ உறழ்பொருவு மொப்புப் பொருவு மென விருவகைப்படும். காக்கையிற் கரிது களம்பழம், உறழ்பொரு, வேயின் மென்றோள், உவமப்பொரு. ஞாபகவேது காரகவேதுவென ஏதுவு மிருவகைப்படும். முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒலி நிலையிற்று, ஞாபகவேது. வாணிகத்தி னாயினான், காரகவேது. கருவூரின் கிழக்கு, எல்லைப் பொருள். ஊரிற் றீர்ந்தான், காமத்திற் பற்றுவிட்டான், நீக்கப்பொருள். வடநூலார் இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அபாதான காரகமென்பர். இனி ஐந்தா வது எல்லைப்பொருட்டாகுங்கால் காரகவேற்றுமை யாகாதென் றுணர்க.

"ஆறாகுவதே— அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - தன்னினும் பிறி தினு மிதன திதுவெனு மன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே" சிறப்புப்பற்றி அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியென்றாரேனும், அகரவுருபுங் கொள்ளப்படும். தன்னென் றது— தன்னோ டொற்றுமையுடைய பொருளை, பிறிதென்றது— தன்னின் வேறாகிய பொருளை. எனவே, ஆறாவது கிழமைப்பொருட்டென்றுட், அக்கிழமை தன்னொடு வந்த தற்கிழமையும் பிறிதான வந்த பிறிதின்கிழமையுமென விருவகைப்படு மெனவும், கூறிய வாறாயிற்று. இத்தற்கிழமை எள்ளது குப்பை என வொன்று பலகுழீஇய தற்கிழமை யும், படையது குழாம் என வேறு பலகுழீஇய தற்கிழமையும், சாத்தன தியற்கையென வொன்றியற்கிழமையும், புலியது கிர் என வுறுப்பின்கிழமையும், அரசனது முதுமை சாத்தனது தொழில் என மெய்திரிந்தாய தற்கிழமையுமென, ஐவகைப்படும். பொரு ளின்கிழமையு நிலத்தின்கிழமையுங் காலத்தின்கிழமையுமெனப் பிறிதின்கிழமை மூவ கைப்படும். சாத்தன துடைமை, சம்பந்தன தமிழ், கபிலரது பாட்டு, பரணரது பாட்டு, இவை பொருட்பிறிதின்கிழமை. இவற்றுட் பின்னைய மூன்றுஞ் செய்யுட் பொருட்கிழ மையாம், செறிந்த மொழியாற் செய்யப்படுதலின். முருகனது குறிஞ்சி, யானையது காடு, நிலப்பிறிதின்கிழமை. வெள்ளியதாட்சி, காலப்பிறிதின்கிழமை. வடநூலார் அது வெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைச் சம்பந்தசட்டியென்பர் இவ்வாறாவது காரக வேற்றுமையாகாது; வினைகொண்டு முடிவதன்றாகலின். மற்று ஆறாவது கடவுள துண்டி அமிர்தவுண்டியென முறையே வினைமுதற்பொருளினுஞ் செயப்படுபொருளி னும் வருங்கால், காரகவேற்றுமையுமாம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளில்வரு மாறா வதைக் கர்த்திருசட்டியெனவுஞ் செயப்படுபொருளில்வரு மாறாவதைக் காமணிசட்டி யெனவுங் கூறுப.

"ஏழாகுவதே— கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைசெய் யிட த்தி னிலத்திற் காலத்தி - னனைவகைக் குறிப்பிற் றோன்று மதுவே." தட்டுப்புடைக்கண்

வந்தான் என வினைசெய்யிடத்தும், மாடத்தின்க ணிருந்தான என நிலத்தின்கண்ணும் கூதிர்க்கண் வந்தான் எனக் காலத்தின்கண்ணும் ஏழாவது வந்தவாறு காண்க. எனவே ஏழாவது இடப்பொருண்மைத் தென்றவாறாயிற்று. வடநூலார் கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அதிகரண காரகமெனபர்.

வேற்றுமைமயங்கியல்— இது தனபொருளிற்றீராது பிறிதொன்றன் பொருட்கட்செலலும பொருணமயககமும, தனபொருளிற றீர்நதுசெல்லு முருபுமயக்கமு மெனனு மிருவகை மயககமுமாகிய வேறறுமைமயக்க முணாத்துதலின், அப்பெயர்த் தாயிறறு. "யாதனுருபிற கூறிற் றாயினும - பொருள்செல மருங்கின வேற்றுமை சாரும்" எனபதனுனே உருபுமயககமும அல்லனவறறுனெல்லாம பொருண்மயக்கமு முணாத்தபபட்டன.

விளிமரபு— இது விளிவேறறுமையினதிலககண முணர்த்துதலின், விளிமர பென்னும பெயாததாயிறறு. "விளியெனப படுப கொள ளும பெயரொடு - தெளியத் தோனறு மியறகைய வெனப." விளிவேறறுமை எதிர்முகமாககுதற பொருட்டாம். ஈறு திரிதலும, ஈறறயனீடலும, பிறிதுவநதடைதலும, இயல்பாதலுமென விளி வேறுபாடு பலவாம.

பெயரியல்— இனிப் பெயா, வினை, இடை, யுரியெனனு நான்குசொற்குஞ் சிற பிலக்கண முணாததுவா னெடுத்துககொணடு முதறகண்ணதாகிய பெயரிலக்கண முணாத்துதலின, இது பெயரியலெனனும பெயாததாயிறறு. "எல்லாச சொல்லும பொருள் குறித் தனவே." பெயா, வினை, யிடை, யுரியெனனு நாலவகைச்சொலலும பொருள்குறித் தனவே, பொருள குறியாது நிலலா. முயறகோடு யாமை மயிாக கமபலமென்பன பொருளுணாததாவாலெனின,— அவை, முயல, கோடு, யாமை, மயிர், கம்பலம், எனத தனிமொழியாயநினறவழிப பொரு ளுணமையும, அஙஙனந் தொடர்மொழி யாயநினறவழிப் பொருளினமையுங குறித்தலின, அவையும பொருளுணர்த்துவன வேயாமெனபது. பெயா பொருளெனபன வொருபொருட் கிளவியாகலின், பொருளை யுணாததுஞ்சொற பெயாசசொலலெனபபடும. பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டு நிறறலின, அதனை யுணாத்துஞ்சொல லுரிசசொல்லெனப்படும. வினையெனபது பல பொருளொருசொலலாயத தொழிறபணபினையும அதன காரியமாகிய வினைநிகழ்ச்சியை யும உணாததும. அவறறுட் டொழிறபணபை யுணாத்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லென வடஙகினமையின், ஏனைககாரியமாகிய புடைபெயாச்சி வினையை யுணாத்துஞ்சொல் வினைச் சொலலெனபபடும. பொருளையும பொருளது புடைபெயாச்சியையும் தம்மானன்றித் தத்தங் குறிபபானுணாததுஞ் சொறகள பெயாச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற் றின் வேறுமாகாது இடைநிகரனவாய நிறறலின், இடைச்சொல்லெனபபடும். பொருட் புடைபெயாசசியாவது பொருட்பண்பின புடைபெயாசசியெனவே கொள்க. புடை பெயர்ச்சியெனினும வினைநிகழ்ச்சியெனினு மொககும். "பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொ ன்மை தெரிதலுஞ்-சொல்லி னாகு மெனமனா் புலவா." தன்னினவேறாகிய பொருண்மை தெரிதலுந் தன்றனமை தானேதெரிதலுமென இரண்டுஞ் சொல்லானும். சாத்தன் வந் தான், பண்டுகாடுமன், உறுகால், என்பனவற்றுனே பொருளுணரப்பட்டவாறும், 'நீயென்கிளவி' 'செயதெனெச்சம்' 'தஞ்சக்கிளவி' 'கடியென்கிளவி' என்பனவற்றாற் பொருளுணரப்படாது அச்சொற் றாமே யுணரப்பட்டவாறுங் கண்டுகொள்க. இனி

"தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலு-மிருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே." பொருண்மைதெரிதல்—சொன்மாத்திரத்தான் விளங்கி வேறுநிற்றலும், சொன்மாத்திரத்தாற்றோன்றாது சொல்லொடுகூடிய குறிப்பாற் றோன்றலுமென இரண்டுபகுதித்தாம். அவன், இவன், உவன், வந்தான், சென்றான், இவை பொருடெரிபு வேறுநின்றன. ஒருவர் வந்தார் என்றாற்போல்வனவும், ஆகுபெயராய் வருவனவும், இன்னோரன்னபிறவும், குறிப்பிற்றோன்றலாம்.

வினையியல்— வினைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து வினையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. "வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது - நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்." வினையென்று சொல்லப்படுவது உருபேலாது காலத்தொடு புலப்படும். வேற்றுமைகொள்ளாது என்றது, காலமொடு தோன்றுமெனின், தொழினிலையொட்டின்கண்ணுந் தொழிற்பெயர்க்கண்ணு மதிவியாத்தியாய் இலக்கண வழுவாம். காலமொடு தோன்றும் என்றது, வேற்றுமை கொள்ளாதெனின— இடைச்சொற்கண்ணு முரிச்சொற்கண்ணு மதிவியாத்தியாய இலக்கணவழுவாம். தொழினிலையொட்டெனினுந் தொழிற்பெயரெனினு மொக்கும். வினைப்பெயரெனினும் வினையாலணையும் பெயரெனினு மொக்கும். "காலந் தானே மூன்றென மொழிப." இனித் தொழிலது கழிவுணர்த்து மிறப்புந் தொழிறொடங்கப்பட்டு முற்றுப்பெறாத நிலைமை யுணர்த்து நிகழ்வுந் தொழில் பிறவாமை யுணர்த்து மெதிர்வுமெனக் காலமூன்றாம். "குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக் - காலமொடு வருஉம் வினைச்சொ லெல்லா - முயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு - மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு - மம்மூ வுருபின தோன்ற லாறே." வினைச்சொற்கள் வெளிப்படையாற் காலங்காட்டுவனவும் குறிப்பாற் காலங்காட்டுவனவுமென இரண்டாய், உயர்திணைக் குரியனவும் அஃறிணைக்குரியனவும் இரண்டுதிணைக்கு மொப்ப வுரியனவுமென மூன்று கூற்றனவாம். உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் என்பன முறையே இறந்தகால முதலிய மூன்றும் வெளிப்படநின்ற வினைச்சொற்கள். கரியன் செய்யன் என்பன காலங் குறிப்பிற்கொள்ளநின்ற வினைச்சொற்கள். வினையும், வினைமுதலும், செயப்படு பொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியும், நிமித்தமும், பயனும் எனத் தொழிற் காரகங்களெட்டாம். காரகமெனினுங் காரணமெனினு மொக்கும். 'வனைந்தான்' என்றவழி வனைதற்றொழிலும், வனைந்தகருத்தாவும், வனையப்பட்ட குடமும், வனைதற்கிடமாகிய நிலமும், அத்தொழினிகழுங்காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய திகிரி முதலாயினவும், வனையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வனைந்ததனுறு பயனுமாகிய வெட்டும்பற்றி அத்தொழி னிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேல், தொழிலின் வேறாயது காரகமாகலின், வனைதற்றொழிலுக்கு அத்தொழிற்றான் காரகமாமா றென்னையெனின,— வனைந்தான் என்பது வனைதலைச் செய்தானென்னும் பொருட்டாகலின், செய்தற்கு வனைதல் செயப்படுபொருணீர்மைத்தாய்க் காரகமாமென்பது.

இடையியல்— இடைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து இடையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. "இடையெனப் படுப பெயரொடும் வினையொடு-நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே." இடைச்சொற்க டமக்கென வேறோர் பொருளுணர்த்தும் இலக்கணமுடையனவல்ல; பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப்பெற் றியல்வனவாம். "அதுகொறோழி காமநோயே" என்புழிக், கொல்லென்னும் இடைச்சொற் பெய

ரொடு வழக்குப் பெற்றியன்றது. "வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர" என்புழித், தில் அம்மவென்னு மிடைச்சொற்கள் வினையொடு வழக்குப்பெற்றியன்றன.

உரியியல்— உரிச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத் துரியியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. "உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை - யிசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப் - பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி - யொருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித் - தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கி - னெச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்." தமக்கியைபில்லாத விடைச்சொற்போலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும்பொருட்குத் தாமே யுரியவாதலின், உரிச்சொல்லாயிற்று. பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுட்குரியவாய்வருதலின், உரிச்சொல்லாயிற்றென்பாருமுளர். இசைகுறிப்புப் பண்பென்னும் பொருளவாயப் பெயர்வினைபோன்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயுந் தடுமாறி, ஒருசொற் பலபொருட்கும் பலசொல் லொருபொருட்கும் உரியவாயவருவன உரிச்சொல்லென்றும், அவை பெயரும் வினையும்போல ஈறுபற்றிப் பொருளுணர்த்தலாகாமையின், வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடுசார்த்தித் தம்மையெடுத்தோதியே அப்பொருளுணர்த்துமென்றும், உணர்ந்துகொள்க. குறிப்பு - மனத்தாற் குறித்துணரப்படுவது. பண்பு - பொறியானறியப்படுங்குணம். கறுப்பு - பெயர்ப்போலி. தவ - வினைப்போலி. துவைத்தல் - பெயர்க்கு முதனிலை. தாவாத - வினைக்குறிப்பு முதனிலை. பலவுமோதினும், இசைகுறிப்புப் பண்பென்னு மூவகைப்பொருளும் பற்றிவருதலே உரிச்சொற்கிலக்கணமாம்.

எச்சவியல்— கிளவியாக்கமுதல உரியியலீறாகக்கிடந்த வோத்துக்களுள் உணர்த்துதற்கிடமின்மையான் உணர்த்தப்படாது எஞ்சிநின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துணர்த்துதலின், இவ்வோத்து எச்சவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றிலக்கணமும், அவற்றுற் செய்யுள் செய்வுழிப்படும் விகாரமும், செய்யுட்பொருள்கோளும், அறுவகைத்தொகைச் சொல்லுமுதலாயின இவ்வியலாற் கூறப்படுவனவாம். வடநூலார் தொகைச்சொல்லைச் சமாசமென்பர்.

பொருளதிகாரம்.

பொருளதிகாரமென்பது பொருளினததிகாரத்தை யுடையதென அன்மொழித்தொகையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று. ஈண்டதிகார மென்றது பொருளை நுதலிவரும் பலவோத்தினது தொகுதியை. இஃது நாண்மீனின்பெயர் நாளிற்குப் பெயராயினாற்போலவந்தோ ராகுபெயர். இவ்வதிகாரத்து எழுத்துஞ்சொற் கருவியாகவுணரப்படும் பொருளிலக்கண முணர்த்தப்படும். பொருளாவன அறம் பொருளின்பம் வீடென நான்காம். அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்பனவற்றை வடநூலார் முறையே தரும மருத்தங் காம மோக்கமென்பர். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறுதலின், காட்சியனுமான முரையென்னுமளவை மூன்றானு மளந்தறியப்படும் பொருளெல்லாம் இந்நான்குபொருளி னடக்கிக்கொள்ளப்படும். எழுத்துஞ்சொல்லு மாராய்வதெல்லாம் பொருட்பெற்றித்தேறி யுறுதிபயன்றலைக்கூடுதற்காகலின், எழுத்துஞ்சொல்லுமாராய்ந்தார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகக்கொண்டு பொருளிலக்கண மொருதலையா னாராய்ந்துறுதி தலைக்கூடக் கடவராவரென்க. "எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்

இரு கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு" எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனா ரோதியருளியதூஉம் இது நோக்கியென்று தெளிக. எண்—எண்—தருக்கம்; எழுத்து—இயற்றமிழ். எனவே, முகத்துக்கண்ணுடையராயினார் அது கருவியாக உருவப்பொருளுங் காண்டலைப் பயனாகக் கொள்ளுதல்போல எண்ணு மெழுத்துமென்னு மறிவுக் கண்ணுடையராயினார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளிலக்கணமாராய்ந்து கண்டுறுதி தலைக்கூடுதலைப் பயனாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பதாயிற்று. இனி அவ்வாறு முயலாது அக்கருவிநூலுணர்ச்சி மாத்திரையேயமையுமென நிற்பரேல், அக்கல்வி அவர்க்கு வீணுழப்பாவதல்லது பயப்பாடுடைத்தா மாறின்றென்பார், "சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றாங் கவைபிதற்றும் - பித்தரிற் பேதையா ரில்" எனரூர் நீதிநூலோரென்க. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென்னு மியற்றமிழாராய்ந்தார் முதனூற்பொருளுணர்ந்து வீடுபேறு ஒருதலையாற் றலைக்கூடுவரென்பது, "எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான் - மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு - மொழித்திறத்தின் - முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து கட்டறுத்து வீடுபெறும்" எனபதனுணர்க.

இனி எழுத்துஞ் சொல்லு மாராய்ந்து வல்லராக முயல்வார் இக்காலத்துப் பலருளர். அவ்வாராய்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராய்ந் துறுதி தலைக்கூட முயல்வார் அரியர். இங்ஙனம் பொருளதிகார மாராய்ந்து வல்லராக முயல்வா ரரியராயிற்று இந் நிகழ்காலத்து மாத்திரமன்று, அச்சென்றகாலத்து முண்டென்பது. அது "அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்று; நூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப்பக்கமும் போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தார்; வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பு மாராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்,— இவை பெற்றும் பெற்றிலேம் என்று சொல்லிக் கவன்றிட்டான" என நக்கீரனார் இறையனார் களவிய லுரைமுகத் துரைக்குமாற்றா னறிக.

எழுத்துஞ் சொல்லு மாராய்ந்தார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராய்ந்து வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் றலைக்கூடற்பாலரென்பது தொக்குமன்! அவ்விழுப்பமுடைய பொருணூலும், இறைவனருளிச்செய்த முதனூல்களும் அவைபோல்வனவா மெய்ந்நூல்களுமேயாம், அவற்றின்கண்ணன்றே தத்துவ மாராயுமாறும், பொய்ப்பொருள்களின் வேறாக மெய்ப்பொருள் காணுமாறும், வீடு தலைக்கூடுமாறும், வீடுபேற்றிலக்கணமும், கூறப்பட்டன; தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உலகியல் வழக்குரைப்ப தொன்றாகலின், அதனாராய்ச்சியானே வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் றலைக்கூடுமா றியாங்ஙனமெனின்.— நன்று வினாயினாய்! வீடுபேறளிக்கும் விழுப்பொருணூல் இறைமுதற்கடவு ளருளிச்செய்த முதனூல்களும் அவ்வியல்புடைய மெய்ந்நூல்களுமென்பது நன்மக்க ளெல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்ததேயாம். அற்றாயினும், அவ்விறைவன் அன்னதோர் முதனூ றமிழின்கட் செய்திலனாகலின், அவ்விறைவ னியல்புள்ளவா றுணர்ந்த வருந்தவக்கொள்கை யகத்தியனாரும் அவர் மாணாக்கரான தொல்காப்பியனார் முதலியோரும் அவ்விறைவ னருளாற் றமிழுலக முணர்ந் துறுதி தலைக்கூடற்பொருட்டுத் தாமியற்றியருளிய தமிழியல் வழக்கு நூல்களின்கண் அம்முதனூல்கள் கூறு நுண்பொரு ளியல்களைத் தூலவருந்ததி நியாய முறைபற்றி அகப்பொருள் புறப்பொருளென் றிருதிறத்தாற் பதினொற்றிணைப்

பகுதியவாய்ச் செய்யுளாற் புனைந்து பாடுதற்குரிய இன்பமுதலிய வுலகியல் வழக்கின் மேலவைத்து இயற்றமி ழொழிபாகக்கொண்டு அங்ஙன மோதியருளினு ராகலின், அவ ரியற்றிய வகத்தியந் தொல்காப்பிய முதலியன தமிழியல் வழக்கு நூலாதலே யன்றி, அவ்விறைவ னருளிய முதனூ லுண்பொரு ளுணர்தற்கா மறிவின் மதுகையை யொரு தலையாகப் பயக்கும் வழிப்பொரு ணூலுமாமெனத் துணர்ந்துகொள்க. இம்முறை யிறை யனூர் களவியலுக்கு மொக்கும். இறைமுதற்கடவுள், உயிர்கள் சோபான முறையானே அங்ஙனம் பொருள்களின் மெய்ம்மை தேறி வீடுபேற றுறுதிப்பயன் றலைக்கூடுதற்கன்றே வேதாகமமென முதனூலாக்கண் முறையே சூத்திரமும் பாடியமும்போலப் பொதுவுஞ் சிறப்புமாக அவ்வா றிருவேறு வகைப்பட அருளிச்செய்ததூஉமென வறிக. வாதவூரடிகள், திருக்கோவை திருவாசகமென உண்மைச் செந்தமிழ்த் திருமுறைகண் முறையே உலகி யலும் வீட்டியலு முதலி அவ்வா றிருவகையாற் றிருவாயமலர்ந்தருளியதூஉம், இக்கருத் தது நோக்கியேயென்று துணிக. அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக, தொல்காப்பியப் பொருளதி காரம் அகத்திணை, புறத்திணை, களவு, கற்பென றினனோரன்ன வியல்களானே இல்லற மும் பொருளு மின்பமு முணர்த்துதலின், அம்முதத்திறத் துறுதிப்பொரு ணூலிவதல் லது, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவ்வாவறுத்த லென்றற்றொடக்கத்து வீட்டிய னெறிக்கு மோகத்துக்களுடைத்தாகாமையின், வீடுபேற றுறுதிப்பொருணூலுமா மென்றல சாலாதெனின்,— அஃதுலகியல வழக்குநூலாதலின், பெரும்பான்மையா னுலவகை வரு ணத்தார்க்கு முரிய இல்லறம் பொருளின்ப முணர்த்துவதாயிற்று. ஆயினும், அகத்திணை யியலுட் பிரிதனிமித்தங் கூறுதலானும், புறத்திணையியலுள் வெட்சி முதலாக வாகை யீறுக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல்கூறி, அவற்றது நிலையாமை காஞ்சியுட் கூறுதலானும் "அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்" எனனும் புறத்திணையியற் சூத் திரத்துங் "காமஞ் சான்ற" என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்துந் துறவு மெய்யுணர்வு மவா வறுத்தலுங் கூறுதலானும், வீட்டியலுறுதிப் பெரும்பயனுங் கூறிற்றேயாம். ஆகலின், சாலாமை யாண்டையதெனக.

அகத்திணையியல்— ஒத்தவன்பான ஒருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத் திற பிறந்த வின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் ஒருவர்க்கொருவர் இவ்வாறிருந்ததெனப் புலப்படக் கூறப்படாததாய் யாண்டு முள்ளத்துணர்ச்சி நுகர்வதாவதோர் பொருளாக லின், அது அகமெனப்படும். எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற வின்பத்திற் ககமென்றது ஆராகுபெயராம். இஃதொழிந்தன ஒத்தவன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லாரானுந் துய்த்துணரப்படுதலானும், இவை யிவ்வாறிருந்தவெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலா னும், புறமெனப்படும். இன்பமேயன்றித் துன்பமு மகத்து நிகழுமாலெனின்,— அது புறத்தார்க்குப் புலனுதன் மறைக்கப்படாமையிற் புறத்திணைப்பாலதாம். மற்றுக் காம நிலையின்மையான வுருந் துன்பம் யாண்டடங்குமெனின்,— அதுவுந் தாபதநிலை தபு தாரநிலையென வேறுயப் புறத்திணைக்கட்டானே யடங்குமென்பது. திணை—ஒழுக்கம். இயல்—இலக்கணம். எனவே, அகத்திணையியலென்றது—இன்பமாகிய வொழுக்கத்தி னது இலக்கண மென்றவாறாயிற்று. இனி ஒழுக்கநிகழ்தற் கிடனாகலின், குறிஞ்சி முத லியவுந் திணையெனப்படும்.

"கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் - முற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப." எனவகை மணனு மெதிரொசென்று கூறப்படுதலானும், காமஞ்சாலா விளமைப்

பருவ மதன்கண்ணதாகலானும், கைக்கிளையை முன்வைத்தார். காமஞ் சாலவுழி முமனபுடைக் காமவொழுக்கமாகலின், ஐந்திணையை அதன்பின் வைத்தார். பொருந்தாக் காமவொழுக்கமாகலின், பெருந்திணையை இறுதிக்கண் வைத்தார். இவ்வின்பவொழுக்கம், கைக்கிளைத்திணை, முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, மருதத்திணை, நெய்தற்றிணை, நடுவுநிலைத்திணை, பெருந்திணையென எழுபெற்றித்தாம். கற்பொடு பொருந்திக் கணவன் சொற்பிழையாது இல்லிருந்து நல்லறஞ்செய்தல் மகளிர்க்கு மரபாதலானும், அவ்வில்லறம் புணர்ச்சிபற்றியல்லது நிகழாமையானும், புணர்ச்சிபின் ஆற்றாமைபற்றி ஊடனிகழ்தலானும், ஊடற்கட் பிரிந்திரங்குதல் உண்மையானும், அப்பிரிவு ஒல்லைப்படாதாமென்றிவை காரணமாகப் பலவாய் நீட்டித்து நிகழ்க உண்மையானும், முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தல் பாலையென்று அவ்வாறு கோத்திட்டாரென்றுணர்க.

கைக்கிளை - ஒருமருங்கு பற்றிய கேண்மை, முல்லை - கற்பு, குறிஞ்சி - புணர்ச்சி, மருதம் - ஊடியுங் கூடியும் போகந்துய்த்தல், நெய்தல் - இரங்குதல் என்றார் நச்சினார்க்கினியார். பிறர் முல்லை முதலிய பூக்களானே அவற்றிற்கிடனாகிய காடுமுதலிய நான்கும் அவ்வாறு வழங்கப்பட்டனவென்பர். எவ்வாற்றினும் பெரிதாகிய திணையாதலின், பெருந்திணையாயிற்று. என்னை? கைக்கிளைமுதலாறுதிணையும் நான்கு மணம்பெறத், தாமொன்று நான்கு மணம்பெற்று நடத்தலினென்க.

நடுவுநிலைத்திணை, "நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே" என்றாராகலின், அதனாலிஃது காரணத்தாற் பெற்றபெயர். ஏனையாறற்றிணையு முறையானே நிறீஇ, இத்திணை நடுவணதொன்ற. இஃதவற்றின் வேறென்பது விளங்குதலானும், எருச்சினற்று பாலையாகலானும், பாப்பொருள் கூறுங்கால், "யானை தானே பாலைத் துறையின்" என நடுவுநிலைத்திணை கூறுந்தானேத் திறபாலையெனக் குறியிட்டாருமாலானும், பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணை யென்பன ஒருபொருட்கிளவி. அஃதெவ்வாறெனின், புறப்புறத்தின் றவாவுங்கால், "நடுவணைந்திணை நடுவண தொழியப் - படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" என மேன்மக்கட்கோதுங்கால், நடுவணதெனக் குறியிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பகுக்கப்படும் நிலமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நிலம் இடுங்காலத்தாய் நிற்றல்பற்றி அவ்வாறு குறியிடப்பட்டது" என்றார் சூத்திரவிருத்திகாரர். அங்ஙனமாதல், "முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து - நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப் பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்" என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தானுமுணர்க. இவ்வுண்மையுணராதார் பாலைசான்ற சுரம் நானிலத்துள் அடங்காதென வேறுவைத் தென்னை? ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரோடு மாறுகொண்டு நிலமைந்தெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுப.

இனி நடுவணைந்திணை முதல் கரு உரியென மூன்றும் இவ்வகத்திணைக்கண்ணிய புறத்திணைக்குமுரியவாம். இனி முதலிற் கருவுங் கருவில் உரியுஞ் சிறந்து வரும்; இம்மூன்றும் பாட்டுட் பயின்று வரும். வழக்கனுள் வேறு வேறு வருவதன்றி ஒருங்கு நிகழா. இன்னும், இவை புலனெறிவழக்கிற் பயின்றவாற்றான் வரையறுத்துக் கூறப்படுவதன்றி வழக்கு நோக்கி இலக்கணங் கூறப்படா.

முதற்பொருள் — நிலமுங் காலமுமென முதலிருவகைப்படும். மேற்பகுத்த முல்லை முதலாய நான்கு நிலமுதற்பொருளாம். அந்நான்கு முறையானே காடே மலை

கம், மைவரையுலகம், தீம்புனலுலகம், பெருமணலுலகமென நால்வாறு வழங்கப்படும். கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனிலென்னும் பெரும்பொழுதாறும், காலை, நண்பகல், மாலை, வைகறையாமம், விடியலென்னுஞ் சிறுபொழுதைந்தும், கால முதற்பொருளாம். விடியலெனினும் எற்பாடெனினும் ஞாயிற்றினுதயமெனினு மொக்கும். படுதல்—உண்டாதலென்னும் பொருட்டு. இப்பொருள் காணாதார் எற்பாடு பின்பகலென்றும், வைகுறுவிடியலென்னும் வினைத்தொகையை வைகுறுவும் விடியலுமென வும்மைத்தொகையாக்கி, வைகறையை வைகுறுவெனவும் நாள்வெயிற்காலையை விடியலெனவுங் கொண்டு, பெரும்பொழுது போலச் சிறுபொழுது மறுவகைப்படுமென்பர். அது பொருந்தாமை சூத்திரவிருத்தியுட் காண்க.

முல்லைக்குக் காடுஞ் சார்ந்தவிடமு நிலம், பொழுது காரு மாலையும். குறிஞ்சிக்கு மலையு மலைசார்ந்த விடமு நிலம், பொழுது கூதிரும் யாமமு முன்பனியும். மருதத்திற்குப் பழனமும் பழனஞ்சார்ந்த விடமு நிலம், பொழுது வைகறையாமம். நெய்தற்குக் கடலுங் கடல்சார்ந்த விடமு நிலம், பொழுது எற்பாடு. பாலைக்கு நிலனின்று, பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும்.

உரிப்பொருள்— புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமும், பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும், இருத்தலு மிருத்தனிமித்தமும், இரங்கலு மிரங்கனிமித்தமும், ஊடலு மூடனிமித்தமு மென்பன வுரிப்பொருளாம். இவை முறையானே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருத மென்பனவற்றிற் குரிய பொருளாம். அப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃதிருவர்க்கு மொப்ப நிகழ்தலானு முன்னர்ப் புணர்ச்சியும், புணர்ந்துழியல்லது பிரிவின்மையானும் அத்தலைமகனதாகிய சிறப்பானும் அதன்பின்னர்ப் பிரிவும், பிரிந்துழிக் கற்பாற் றலைவி யாற்றியிருத்தலின் முறையானே அதன்பின்னர் இருத்தலும், அங்ஙன மாற்றியிராது பிரிவு நீட்டித்துழிக் காமங் கைமிக்கு அழுங்கல் இயல்பாகலின் அதன்பின்னர் இரங்கலும், பிரிவின் றிறஞ்செய்த பரத்தையிற் பிரிந்துழித் தலைவன் றவறு நோக்கித் தலைவி கலாய்த்த லியல்பாகலானுங் காமத்திற்குச் சிறத்தலானும் அதன்பின்னர் ஊடலும், வைக்கப்பட்டனவென் றுணர்க.

கருப்பொருள்— தெய்வம், உணா, விலங்கு, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழென்பனவும் பிறவும் அத்திணைக் கருப்பொருள்களாம்.

முல்லைக்குத் தெய்வம் மாயோன். உணா - வரகுஞ் சாமையும். மா - முயலுஞ் சிறுமானும். மரம் - கொன்றையுங் குருந்தும். புள் - கானங்கோழியு மயிலுஞ் சிவலும். பறை - ஏறுகோட்பறையு முரசும். செய்தி - வரகுகளை கட்டலும் வையறுத்தலுங் கடா விடுதலு நிரைமேய்த்தலும். பண் - முல்லை. தலைமகன் - குறும்பொறைநாடன். தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ - முல்லையுந் தோன்றியும் பிடவுந் தளவும். நீர் - கானயாறு. ஊர் - பாடியுஞ் சேரியும். மக்கள் - இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் - முருகவேள். உணா - ஐவனநெல்லுந் தினையு மூங்கிலரிசியும். மா - புலியும் பன்றியும் யானையும். மரம் - அகிலு மாரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும். புள் - கிளியு மயிலும். பறை - வெறியாட்டுப் பறையுந் தொண்டகப்பறையுங் குரவைப்பறையும். செய்தி - தேனழித்தலுங் கிழங்ககழ்தலுந் தினைவிளைத்தலுந்

தினைக்கிளிகடிதலும். யாழ் - குறிஞ்சியாழ். தலைமகன் - சிலம்பன், வெற்பன், பொருப்பன். தலைமகள் - கொடிச்சி, குறத்தி. நீர் - அருவிநீருஞ் சுனைநீரும். ஊர் - சிறுகுடியுங் குறிச்சியும். பூ - குறிஞ்சியும் வேங்கையுஞ் சுனைக்குவளையுங் காந்தளும். மக்கள் - குறவர், இறவுளர், குன்றவர்.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் - இந்திரன். உணா - செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும். மா - எருமையு நீர்நாயும். மரம் - வஞ்சியுங் காஞ்சியு மருதமும். புள் - நீர்க்கோழியுந் தாராவும். பறை - மணமுழவு நெல்லரிகிணையும். செய்தி - நென்னடுதலுங் களைகட்டலும் அரிதலுங் கடாவிடுதலும். யாழ் - மருதயாழ். தலைமகன் - ஊரன், மகிணன். தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ தாமரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும். நீர் மனைக்கிணறும் பொய்கையும். மக்கள் - கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர். ஊர் பேரூர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன். உணா மீன்விலையு முப்புவிலையும். மா சுறவு முதலையும். முதலையுஞ் சுறவு மீனாதலின் மாவென்றன் மரபன்றென்றும், உமண்பகடுபோல்வன ஆண்டு மாவெனப்படுமென்றுங் கூறினார் நச்சினார்க்கினியர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விதந்து சுட்டாது, "மாவு மாக்களு மையறி வினவே" எனப் பொதுப்பட வோதுதலானும், 'இடங்கர்மா' வென்னுமிலக்கிய வழக்குண்மையானும், நக்கீரனார் நெய்தற் கருப்பொருட்டெரிப்புழி, 'மா சுறவு முதலையு' மென்றுரைத்தலானும், பகடு ஏனைநிலக் கருப்பொருளாகலின், "எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு - மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்" என்று மகத்திணையியற் சூத்திரத்தொன்றென முடித்தலானே நெய்தற்கண் வந்தநிலக் கருப்பொருளெனப்பட் டவாறு வழங்கப்பட்டதல்லது நெய்தற்குரிய கருப்பொருளாகாமையானும், அவ்வுரை கொள்ளற்க. மரம் புன்னையு ஞாழலுங் கண்டலும். புள் - அன்னமு மன்றிலு மகன்றிலும். பறை - மீன்கோட்பறையு நாவாய்ப்பறையும். செய்தி - மீன்படுத்தலு முப்புவிளைத்தலு மவை விற்றலும். யாழ் விளரியாழ். தலைமகன் - கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன். தலைமகள் - நுளைச்சி, பரத்தி. நீர் மணற்கிணறு முவர்க்குழியும். பூ - வெள்ளிதழ்க்கைதையு நெய்தலும். ஊர் பட்டினமும் பாக்கமும். மக்கள் - பரதர், பரத்தியர், நுளையர், நுளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர், வேண்டாமையிற் றெய்வமும் வேண்டிற்றிலர், பிறர் பகவதியையு மாதித்தனையுந் தெய்வமென்று வேண்டுவர். உணா - ஆறலைத்தனவு மூரெறிந்தனவும். மா - வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும். மரம் - இருப்பையு மோமையும். புள் - கழுகும் பருந்தும் புறவும். பறை - பூசற்பறையு மூரெறிபறையு நிரைகோட்பறையும். செய்தி சூறையாடலுஞ் சுரத்தெறிதலும். யாழ் - பாலையாழ். தலைமகன் - மீளி, காளை, விடலை. தலைமகள் எயிற்றி, பேதை. பூ மராவுங் குராவும் பாதிரியும். நீர் - அறுநீர்க்கூவலு மறுநீர்ச்சுனையும். மக்கள் எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர். ஊர் - பறந்தலை, கொல்குறும்பு.

இக்கூறப்பட்ட கரு மயங்கியும் வரப்பெறும், என்னை? "எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு - மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்" என்றாசிரிய ரோதுதலின்.

புறத்திணையியல்— அகத்திணைக்கண் மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பக லென்னுங் கால முதற்பொருளைந்தும்பற்றி, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை யென றங்ஙன முறைதெரித்தோதிய வாசிரியர், தமக்கென நிலமுடைய குறிஞ்சி முல்லை மருத நெய்த லென்னு நான்கும்பெற்ற விலக்கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாதலும், நிலமில்லாத பாலை பெருந்திணை கைக்கிளை யென்பன பெற்ற விலக்கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாதலும்பற்றி, முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென்பனவற்றை அவற் றிற்குப் புறனாகநிறுத்தி அவற்றிலக்கணங் கூறுதலின், இது புறத்திணை யியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அகத்திணைப் பொருளான இல்லறத்திற்கு முல்லை சிறத்தலின் ஆண்டு அதனை முதலாகவைத் தெண்ணினார், புறத்திணையான அரசியற்குப் பொருள் இன்றி யமையாமையின் அப்பொருண் முடித்தற்குக் களவொழுக்கமுங் கற்றகாலமுங் காவலர் கடுகினுந் தாங் கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும்போலு மிலக் கணங்களுடைய குறிஞ்சி சிறத்தலின், ஈண்டு அதனை முதலாகவைத்து எண்ணினா ராசிரியரென்றுணர்க.

வெட்சித்திணை— "அகத்திணை மருங்கி னரிறப வுணர்ந்தோர் - புறத்திணை யில க்கணந் திறப்படக் கிளப்பின் - வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே - யுட்குவரத் தோ ன்று மீரேழ் துறைத்தே." களவொழுக்கமுங் கற்றகாலமுங் காவலர் கடுகினுந் தாங் கருதியபொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும் போல்வன வொத்தலின், வெட்சித் திணை குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று. வெட்சித்திணையாவது— களவின்கண் நிரைகொள்ளு மொழுக்கம். இதற்கு அப்பூச்சூடுதலு முரித்து. இஃதேனைத் திணைக்கண்ணும் பொரு ந்துவன கொள்க. "வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவி - னாதந் தோம்பன் மேவற் றாகும்." களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கந்தருவமணம் வேதவிதி யானே இல்லறமாயினாற்போல இருபெருவேந்தர் பொருவதற் கருதியக்கால் ஒருவர் ஒரு வர் நாட்டுவாழும் அந்தணரும் ஆவுமுதலியன தீங்குசெய்யத்தகாத சாதிகளை ஆண்டு நின்று மகற்றல்வேண்டிப் 'போதருக' வெனப் புகறலும், அங்ஙனம் போதருதற்கு அறி வில்லாத ஆவினைக் களவினாற் றாமே கொண்டு வந்து பாதுகாத்தலும், தீதெனப்படாது அறமேயாயிற்று. ஆகோடல் - அடித்துக்கோடலு மீட்டுக்கோடலுமென விரண்டாம். இவ்விரண்டும் வெட்சித்திணையெனவே கொண்டாராசிரியர். இவ்வெட்சித்திணை படை யியங்கரவமுதலிய பதினான்கு துறைகளையுடைத்து. இத்துறைகள் கொள்வோர்க்கு மீட்போர்க்கு முரியவாகலின், அவ்வாறிரு நிருபத்தெட்டுத் துறைகளாம். வேத்தியலின் வழீஇத் தன்னுறுதொழிலாயவரு மித்திணைவழு வெறியறிசிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன், வெறியாட்டயர்ந்த காந்தண்முத லிருபத்தொன்றும்.

வஞ்சித்திணை— "வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே." முதலெனப்பட்ட காடுறை யுலகமு மந்நிலத்திற்கேற்ற கருப்பொருளும் பாசறைக்கட் டலைவியைப் பிரிந்திருத்தலுந் தலைவி தலைவற் பிரிந்து மனைவயினிருத்தலுமாகிய வுரிப்பொருளு மொப்பச் சேறலின், வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாயிற்று. "எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்த - னஞ்சுதக் க தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே." வஞ்சித்திணையாவது— ஒருவேந்தன் மண்ணசை யானே மற்றொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்து மேற்சேறலாம். ஒருவன் மண் ணசையான் மேற்சென்றால் அங்ஙனம் மேற்செல்லப்படுவோனும் அம்மண்ணழியாமற் காத்

நற்கு எதிரேர் வருதலின், மேற்சேறல் இருவர்க்கும் பொதுவாம். இனி ஒருவன் அங்ஙன மேற்சென்றுழி, ஏனோன் எதிர்செல்லாது தன்மதிற்புறத்து வருந்துணையு மிருப்பின், அஃதுழிஞையி னடங்குமெனக். இவ்வாற்றானே இருவரும் வஞ்சிவேந்தராதலும், எண்ணிக் கூறுந் துறையெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாதலுங் கொள்க. இவ்வஞ்சித்திணைத் துறை இயங்குபடையரவமுதற் பதின்மூன்றும்.

உழிஞைத்திணை—"உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே." இருபெருவேந்தர் தம்முண் மாறுகொண்டவழி எதிர்செலற் காற்றாது போய் மதிலகத்திருந்த வேந்தன் மதில் பெரும்பான்மையு மருதத்திடத்ததாகலானும், அம்மதிலை முற்றுவோனும், அந்நிலத்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயில்வேண்டத் திறவாது அடைத்திருந்த வொட்பமையானும், உள்ளிருந்தோனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருதம்போல விதற்கும் பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், புலரிக்காலமே போர்செய்தற் றொடங்குங் காலமாகலானும், உழிஞைத்திணை மருதத்திற்குப் புறனாயிற்று "முழுமுத லரண முற்றலுங் கோடலு-மனைநெறி மரபிற் றாகு மென்ப" உழிஞையாவது—போர்மேற்சென்ற வேந்தன் வேற்று வேந்தன் அரணினை முற்றுதலும், இருந்தவேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய மரபிற்றாம். இது மதின்முற்றிய புறத்தோன்கூறு நான்கு மதில் காத்திருந்த வகத்தோன் கூறு நான்குமென வெட்டுவகையினை யுடைத்து. அவைதாம் கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றங்கூறன் முதலியவும், அகத்தோன் செல்வங் கூறுதன் முதலியவுமாம். இனி இவ்விருவர்க்கும் ஒன்றியச் சேறற்குரியவாகுந் துறை நாடோட்டன் முதற் பன்னிரண்டாம்.

தும்பைத்திணை—"தும்பை தானே நெய்தலது புறனே." தும்பையென்பது குடிம்பூவினாற்பெற்ற பெயர். நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம் பொருகளமாகவேண்டுதலானும், பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், தலைவர்ப்பிரிந்தார் இராக்காலமுழுதுந் துயிலவத்தையராற் கழிய வுணர்வுகூடி யெழுந்திருக்குங்கால முதயமாதலானும், பிற காரணங்களானும், தும்பைத்திணை நெய்தற்குப் புறனாயிற்று. "மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச் - சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப." தும்பைத்திணையாவது—ஒருவேந்தன் றனவலியினை யுலகமீக்கூறல் வேண்டி மேற்சென்றானை, அங்ஙன மேற்செல்லப்பட்ட வேந்தனும் அவன் கருதியமைந்தே தானபெறும் பொருளாகவேண்டி எதிர்சென்று அவன் றலைமை தீர்க்குஞ் சிறப்பிற்று நெய்தற்புறனான இத்தும்பைத்திணை வெட்சிப்புறத்ததாகிய தும்பை, வஞ்சிப்புறத்ததாகிய தும்பை, உழிஞைப்புறத்ததாகிய தும்பைகளுமாம். இத்தும்பைத்திணைத் துறை, தானை, யானை, குதிரையென்ற, நோன்றுட்கு மூவகை நிலைமுதற் பன்னிரண்டாம்.

வாகைத்திணை—"வாகை தானே பாலையது புறனே." பாலைக்குப் புணர்ச்சியினீங்கி இல்லற நிகழ்த்திப் புகழெய்துதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடர்ச்சியினீங்கி அறப்போர்செய்து துறக்கம் பெறுங் கருத்தினராய்ச் சேறலானும், பாலை தனக்கென வோர் நிலனின்றி நால்வகை நிலனும்பற்றி நிகழுமாறுபோல முற்கூறிய புறத்திணை நான்கும்பற்றி நிகழ்தலானும், வாகைத்திணை பாலைக்குப் புறனாயிற்று. "தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்-பாற்பட மிகுதிப் படுத்தலென்ப." வாகைத்திணையாவது—இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவரும் தாபதர் முதலியோரும் தம்முடைய கூறுபாடுகளை இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத்துரைத்தலாம். இருவகையாவன

தானே தன்னை மிகுத்துப்படுத்தலும், பிறர் மீக்கூறுபடுத்தலுமாம். இனி உலகமுழுது மறியு முயற்சியுடைமையும் வாகைத்திணையாம். எனவே, வலியானும் வருத்தத்தானுங் கூறுவித்துக்கோடல் வாகையன்றாம். இவ்வாகைத்திணை அறுவகைப் பார்ப்பியன் முதலாக எழுவகைப்பட்ட தொகைநிலைபெற்ற துறைகளையுடைத்து. இன்னும், இதன்றுறைக்கண் மறத்திற்கு ஒன்பதும், அறத்திற்கு ஒன்பதுமென்ப, பதினெட்டாம்.

காஞ்சித்திணை— "காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே." என்வகை மணத்தினுள் நான்கு மணம் பெற்ற பெருந்திணைபோல அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுமாகிய வாற்றுளொரு நிலையின்மை மூன்றற்கு முரித்தாய எல்லாத்திணைகளுக்கு மொத்த மரபிற்றாகலானும், "பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே" என்ற நான்கனுட் சான்றோர் பிழைத்தாற்போல அறமுதலியவற்றது நிலையின்மை யுணர்ந்து அவற்றை யவர் இகழ்தலானும், "ஏறிய மடற்றிற" முதலிய நான்கும், தீய காமமாயினவாறு போல நிலையாமையு முலகியற்கு ஒத்த நற்பொருளன்றாகலானும், உரிப்பொருளிடமயங்கி வருதலன்றித் தனக்கு நிலமில்லாத பெருந்திணைபோல அறம் பொருளின்பம் பற்றியன்றி வேறு வேறு நிலையாமை யென்பதோர் பொருளின்றாகலானும், காஞ்சி பெருந்திணைக்குப் புறனாயிற்று. பின்னர் நான்கென்றன பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வமென்பன. இஃதிடம்பற்றியபின் ஏறிய மடற்றிற முதலிய நான்காவன— "ஏறிய மடற்றிற மிளமை தீர்திறந் - தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிற - மிக்க காமத்து மிட" லென்பன. "பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானு - நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே." காஞ்சித்திணையாவது— வீடுபேற்றின்ப நேதுவாக யாக்கை இளமை செல்வமுதலிய உலகநிலையாமை கூறுவதாம். இது கூற்றம் வருமென்றன முதலாகப் பலதுறைகளை யுடைத்தாம். இத்துறைகள் ஆண்பாற்றுறையும் பெண்பாற்றுறையுமாய இருவகைப் பட்டு நடக்கும்.

பாடாண்டிணை— "பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே - நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே" ஒருதலைவன் பரவலும் புகழ்ச்சியும் வேண்ட ஒருபுலவன் வீடுபேறு முதலிய பரிசில் வேண்டலின், அவை தம்மின் வேறுபட்ட வொருதலைக் காமமாகிய் கைக்கிளை யோடொத்தலின், பாடாண்டிணை கைக்கிளைப் புறனாயிற்று. பாடாண் என்பது— பாடுதல் வினையையும் பாடுமாண்மகனையு நோக்காது, அவன் றொழுகலாறாகிய திணையுணர்த்தின்மையின் வினைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த வன்மொழித்தொகை. இதன்றுறை நாலிரண்டாம். நாலிரண்டாவன— இப்பாடாண்டிணைக்குக் கூறுகின்ற பொருட்பகுதி பலவுங் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெட்சியும், பொதுவியலும், வஞ்சியும், உழிஞையும், தும்பையும், வாகையும், காஞ்சியுமாகிய பொருள்களேழுமாம். இவ்வேழும் பாடாண்டிணைப் பொருளாங்கால், எல்லாமொத்தவேனும், அவை பெரும்பான்மை சிறுபான்மையாய் வருதலும், இரண்டும் பலவுமாய் ஒருங்கு வருதலும், பாடாண்டிணைக்குக் கூறும் பொருள்கள் விராய்வருதலு முளவென் றுணர்க. இப்பாடாண்டிணைக்கே யுரிய பகுதிகள், தேவர்பகுதியு மக்கட்பகுதியுமென விரண்டாம். தேவர்பகுதி— அறுமுறை வாழ்த்தாகியும் அவர்பால் உயர்விலாத பொருள் வேண்டுங் குறிப்பாகியும் வரும். மற்றை மக்கட்பகுதி— ஒரு தலைவன் றன்னைப் பிறர் பரவலும் புகழ்தலுங் கருதிய பகுதி முதலியவாம். இவற்றுள், மக்கட்பகுதி கொடுப்போரேத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தன் முதலாகப் பத்தாயும், சூதரேத்திய துயிலெடை நிலைமுதற் பலவாயும் வரும்.

களவியல்— இன்பத்தின் பொதுவிலக்கணம் அகத்திணையியலிலும், அதற்குத் துணையான பொருளும் அரசநீதியும் புறத்திணையியலிலுங் கூறிய வாசிரியர் அவ்வின்பத்தினது சிறப்பிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறுகின்றார். களவு கற்பெனனுங் கைகோளிரண்டனுட் களவுணர்த்துதலின், இவ்வோத்துக் களவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. "இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றாங் - கன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணை மருங்கிற் - காமக் கூட்டங் காணுங் காலை - மறையோர் தேஎத்து மன்றல் லெட்டனுள் - துறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே." மன்றலெட்டாவன— பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசமெனபன. பிரமமாவது— ஒத்த கோத்திரத்தானை நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தவனுக்குப் பன்னீராட்டைப் பருவத்தாளாய்ப் பூப்பெய்தியவளை அணிகலனணிந்து தானமாகக் கொடுப்பது. பிராசாபத்தியமாவது— மகட்கோடற்குரிய கோத்திரத்தான் கொடுத்த பரிசத்திரட்டி கூட்டிக் கொடுப்பது. ஆரிடமாவது— தக்கானொருவனுக்கு ஆவும் ஆனேறும் பொற் கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றின் நடுவே நிறீஇப் பொன்னணிந்து நீரும் இவைபோற் பொலிந்து வாழ்மினென நீர்ப்பெய்து கொடுப்பது. தெய்வமாவது— பெருவேள்வி வேட்பிக்கின்றார் ஒருவற்கு அவ்வேள்விக் கிறுதியில் ஆசானாய் மகளைப் பூணணிந்து கொடுப்பது. ஆசுரமாவது— கொல்லேறு கோடல், திரிபன்றியெய்தல், வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்து மகட்கோடல். இராக்கதமாவது— தலைமகடன்னிலுந் தமரிலும் பெறாது வலிந்துகொள்வது. பைசாசமாவது— மூத்தோர் களித்தோர் துயின்றோர் புணர்ச்சியும், இழிந்தோளை மணஞ்செய்தலும் பிறவுமாம்.

இவ்வியலிற் கூறப்படுங் காந்தருவமாவது— கந்தருவகுமாரருங் கன்னியரும் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைந்தாற்போலத் தலைவனுந் தலைவியு மெதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது. "முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே - பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே" என்றலின், இடைநின்ற காந்தருவத் திணைபாற்படும். மிக்க அன்பொடு முதற்கட் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தலென்னு மைந்திணைப் பாலதா மன்புடைக் காமமெனப்படுஞ் சொல்லப்படும். அது "முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன - தவலருஞ் சிறப்பி னைந்நிலம் பெறுமே" என்னு மிவ்வியற்சூத்திரத்தா னறிக. முற்கூறிய பெற்றித்தாமென்பது விளக்கியவன்றே, "திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர்தில்லைக் குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்கு பைங்காந்தள் கொண் டோங்குதெய்வ மருவளர் மாலையொர் வல்லியி னொல்கி யனநடை வாய்ந் துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின்றதே" என்றகத்தமிழ்த் திருக்கோவை அவ்வாறு தலைநந்தியைப்பற்றி வாதவூரடிகள் முதற்கண் எடுத்துக்கொண்டு அருளிச்செய்ததென்றுணர்க.

இக்களவு பொதுவாகலின் நான்குவருணத்தார்க்கு முரித்து. "ஒன்றே வேறே யென்றிரு பால்வயி - னொன்றி யுயர்ந்த பாலதாணையி - னொத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப - மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை யின்றே" ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியும் உம்மைக் காலத்துப் பிறப்பனைத்தினு மொருவரை யொருவ ரின்றியமையாராய்ச் செய்த நல்வினைக் காரணமாக அன்பான ஒருபொழில்வயிற் றமியராய்க் கூடுங் கூட்டம், ஈண்டுக் களவெனப்படும். ஆதலின், இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவன்றாய்ச் சிறப்புடைத்தாயிற்று. கிழவோற்கு மிகுதி குலங் கல்வி பிராயமுதலியவற்றாற் கொள்க. கொள்ளவே, அந்தணர் அரசர் முதலிய வருணத்துப் பெண்கோடற் குரியதாக

லும், அரசர் முதலியோரு மம்முறையே யுயர்தலுந் தழுவப்படும். படவே, அனுலோம ராறுவாகும் இவ்வொழுக்கம் உரித்தென்றாராயிற்று. கிழவனுங் கிழத்தியுமென்றார், பலபிறப்பினும் ஒருவர்க்கொருவ ருரிமையெய்திச் செல்கின்றாரென்ப தறிவித்தற்கு. ஒத்தல்—பிறப்பு முதலிய பத்தானு மொப்புடையராதல். பிறப்பு முதலிய பத்தாவன: "பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ - டுருவு நிறுத்த காமவாயி - னிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென - முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே" என்னு மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. ஈண்டுப் பிறப்பு—உயர்குடித் தோற்றம். குடிமை—குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற வொழுக்கம். குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றுமை யென்னை யெனின்,— பிறப்பெனப்படுவது—குடிப்பிறத்தல், அதற்குத்தக்க வொழுக்கங் குடிமை. குடிப்பிறந்தாரது தன்மை குடிமையெனப்படும். இதனை யூராண்மையெனவுஞ் சொல்லுப. இவை தம்முள் வேற்றுமையெனக். ஆண்மை—ஆளுந்தன்மை. அஃதிருபாற்கு மாம், "ஆயிடை யிருபெய ராண்மை செய்த பூசல்" எ-ம், "ஊராண்மைக் கொத்தபடி யுடைத்து" எ-ம், "வேளாண்மை செய்து விருந்தோம்பி" எ-ம், இருபாற்கு மொப்பக் கூறுதலின். இனி ஆளவினையெனப்படு மாண்மை புருடாக்காம், அஃதன்றித், இனி யாண்மை - சட்புலனுக் குமாளவினைத்தன்மை, பெண்மை - கட்புலனுக்கு மமைந்த தன்மை யெனபா ரசசினார்க்கினியர். ஆண்டொப்பு - தலைவிக்குப் பன்னீராண்டுந் தலைவற்குப் பதினாறாண்டுமாம், அப்பருவத்திறந்தே பெண்மையு மாண்மையும் பிறக்குமெனபது வேதமுடிபாகலின், அதுவு மொப்பெனவேபடும். உருவு - ஆண்மைக்கும் பெண்மைக் கும் வேறு வேறாக வோதிய விலக்கணமெல்லா நிரம்பிய வனப்பு மாட்சியான மனத் தினகட பிறப்பதோரா தருக்கு "பெருமையு முரனு மாடூஉ மேன" "அச்சமு நாணு மடனுமுந் துறுத்த - நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய வென்ப" என வாசிரியர் கூறுதலான் அவைதாம் இருபாற்கு மிலக்கணமென் றுணர்க. பெருமையாவது - அறிவு மாற்றலும் புகழுங் கொடையு மாராய்ச்சியு மென்பு மன்புமு பழிபாவ மஞ்சுதலு முதலியவாய மேம்பட்டு நிற்குந் தலைமைக் குணம். உரன் - இப்பெருமை காரணமாகப் பிறக்கு மறி வுத் திடபம். அது "உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்" என்பதனு லறிக. அச்சம் - அன்பு காரணமாகத் தோன்று முட்கு. நாண் - காமக்குறிப்பு நிக ழ்வுழிப் படுவதோ ருள்ளவொடுக்கம். மடம் - செவ்வியர் கொளுத்தக் கொண்டது விடாமை. "முந்துறுத்த" வென்றதனுனே கண்டறியாத கண்டுழி மனங்கொள்ளாத பயிர்ப்புஞ் செயற்குவதறியாத பேதைமையுங் கொள்ளப்படும். காமவாயில் - புணர்ச் சிக்கு வாயிலாகிய இப்பெருமையன்பு. நிறை - மறை பிறரறியாம னெஞ்சினை நிறுத்தல். அருள் - தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லா வுயிர்கண்மேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. அதுவுங் காமத்திற கின்றியமையாததோர் குறிப்பாம். உணர்வு - அறிவுடைமை: அஃ தாவது - உலகியலாற் செய்தக்க தறிதல். திருவென்பது - பொருளுந் துய்ப்புமன்றி எஞ்ஞான்றுஞ் செல்வத் தகவிறாயதோ ருள்ளநிறைவு.

இக்களவெனலுங் கைகோட் பாருபாடு. "காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் பாடு லும் - பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென் - றாங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு-மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே" என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தா னுணர்க.

இங்ஙனங் கூறருவப்பாற்பட்டு நால்வகைத்தாய களவொழுக்கினையுடைய தலை மகன், களவு வெளிப்படுவதன் முன்னுதல் களவு வெளிப்பட்ட பின்னுதல் வரைந்து

கற்புமேற்கொண்டு இல்லறஞ்செய் தின்பந் துய்ப்பாரும். வரைவு இவ்விரு வகைத்தாமாறு— "வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென் - றாயிரண் டென்ப வரைதலாறே" என்னு மிவ்வியற் சூத்திரத்தானும், "களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல் - களவு வெளிப்பட்ட பின்னுறை வரைதலென் - றாயிரண் டென்ப வரைதலாறே" என்னு மிறையனார் களவியற் சூத்திரத்தானு மறிக. இங்ஙனங் களவாற் காமந்துய்த்தாரே கற்பொழுக்கத்தினுக் குரியவராவரென்பது— "முற்படப் புணராத சொல்லின்மையிற் - கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே" என்னு மிறையனார் களவியற் சூத்திரத்தி னுணர்க.

கற்பியல்— இவ்வோத்துக் கற்பென்னுங் கைகோ ளுணர்த்துதலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. "கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக் - கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக் - கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே." கற்பொழுக்கமாவது, கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமின்றெனவும் அவனை இன்னவாறே வழிபடுகவெனவும் இருமுதுகுரவரும், அந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேஎத்தும் ஐயர் பாங்கினு மமரர்ச் சுட்டியு மின்னவாறு ஒழுகுகவெனத் தலைமகனுங் கற்பித்தபடி, தலைமகள் இல்லறம் போற்று முறையாம். வதுவைச் சடங்கு நிகழ்வுழி இவளை இன்னவாறு பாதுகாக்கவெனத் தலைமகற்கும், இவற்கின்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுகுகவெனத் தலைமகட்கும், அங்கியங் கடவுளறிகுறியாக மந்திரவகையாற் பெரியார் கற்பிக்கப்படுதலின், அது கற்பெனப்பட்டது. கற்புக் கல்வியென்பன வொருபொருட் கிளவி.

கற்பென்னுங் கைகோட்பாகுபாடு "மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலு - மிவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது - மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும் - பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே" என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. மலிதல் - இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியு முதலாயவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது - புணர்ச்சியாற் பிறந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங் கருதிக்கொண்[illegible]ருள்ள நிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது - உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பா னன்றிக் கூற்றானுரைப்பது. உணர்வென்பது - அங்ஙனம் நிகழ்ந்த வூடறீர் திறனறிந்து தெருட்ட[illegible] புலவிக் காயின் உணர்த்தல் வேண்டா, அது குளிர்ப்பக் கூடலுந் தளிர்ப்ப முயங்கலு முதலாய வற்றானீங்குதலின.

இவ்வாற்றாற் கற்பொழுக்க மேற்கொண்டு இல்லறவின்பந் துய்க்கின்ற தலைவனுந் தலைவியும் பின்னர்த் துறவற நிகழ்த்தி வீடுபேறு கூடுபவராவரென்பது, "காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை - யேமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி - யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ் - சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே" என்னு மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. நுகர்ச்சியெல்லா முடிந்தமை தோன்றக் காமஞ்சான்றவென்றார். அநாதியாய அவிச்சையானே யகங்காரமுளதாம், அதனானே எனக்கிது வேண்டுமென்னு மவாவுளதாம், அதனானே அப்பொருட்கட் செல்லும் விருப்புளதாம், அவ்விருப்புக் கைகூடாதவழிக் கோபமுளதாம், "காம வெகுளி மயக்க மிவை மூன்றன் - நாமங் கெடக் கெடு நோய்" என்றிவ்வாறு அ[illegible]தார் கூறக்கேட்டதுணையானே, தலையாயினோர் அதன்கணின்று நீங்குவர். இடையாயினோர் பெண்ணென்பது எற்புச்சட்டகம்; அருந்துயர்க் குரம்பை; பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்தென்றித்திறத்தா னதன்றன்மை தெருட்டக் கேட்டு நீங்குவர். கடையாயினோர் எத்திறத்

ராவது நீங்காராகலின், அவர் நிறகுறிலை யிதுவென் றுணர்த்துவார் காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலையென்றார். ஏமஞ்சான்ற வென்றன வானப்பிரத்தமுஞ் சன்னியாசமும். இல்லறத்தின் பின்னர் இவற்றினகணின்று வீடுபேறு கூடுமென்பார் ஏமஞ்சான்ற வென்றிவ்வாறு கூறினார். இல்லறத்திற் முக்கியப்பயன் வீடுபேறென்ப துணர்த்துவார் சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே என்றார். எல்லாப்பொருளினும் வீடுபேறு சிறந்த தென்பார் சிறந்தது பயிற்றலென்றார்.

பொருளியல்— இவ்வோத்துப் பொருளிலக்கண முணர்த்தினமையிற் பொருளியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. "இசைதிரிந் திசைப்பினு மியையுமன் பொருளே - யசைதிரிந் தியலா வென்மனார் புலவர்." ஏனையோத்துக்களும் பொருளின் இலக்கண மன்றே யுணர்த்தியது, இதற்கித் பெயராயவாறென்னையெனின்,— நன்று வினாயினாய். சொல்லதிகாரத்திற் கூறிய இலக்கணமுடைய சொற்களை மரபியலில், "நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்துங் - கலந்த மயக்க முலக மாதலி - னிருதிணை யைம்பா லியனெறி வழாஅமைத் - திரிபில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்" என்பராதலின், அவைதாம், ஈண்டுத் தம்பொருளை வேறுபடிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப்பொருளதிகாரத்து முன்னாகக் கூறிய பொருள்களிற் பிறழ்ந்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும், அமைத்து, சொல்லுணர்த்தும் பொருளுந் தொடர்மொழி யுணர்த்தும் பொருளும் ஒருங்கு பொருட்படுத்துக் கூறுதலின், பொருளிய லெனப்பட்டதென றுணர்க. எனவே, சொற்பொருளியல் ஒவ்வொர் காரணமேவிட்டுத் திறம்பி வரினும், பொருளுடையனவேயாமென்ப பொருள் வழுவமைத்தல் இவ்வியற் பயனென்பது. "நோயு மின்பமும்" என்பதனுள், "இருபெயர் மூன்று முரியவாக" என்பதனாற் றிணைமயங்கு மென்றும், "உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை - யுண்டல் போலக் கூறலு மரபே" என்றும், சொல் வேறுபடப் பொருளுணர்த்துதலும், இறைச்சிப் பொருண் முதலியன நாடகவழக்கின் வழீஇயவாறும், "தெருமந் தானையும்" "அறங்கழி வுடையன" "தாயத்தி னடையா" என்னுஞ் சூத்திரமுதலியன உலகியல் வழக்கின் வழீஇயவாறுங் கூறி, சொற்பொருள் வழுவமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. இறைச்சியாவது - உள்ளப்பொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்ளக் கிடக்கும் கருப்பொரு ளொச்சி. அது "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" என்னு மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. ஈண்டுக் கூறும் வழுவமைதியெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவென்ப துணர்க.

மெய்ப்பாட்டியல்— இவ்வோத்து மெய்ப்பாடென்பன சில பொருளுணர்த்தினமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. மெய்ப்பாடென்பது - பொருட்பாடு. அஃதாவது உலகத்தார் உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோராற்றான் வெளிப்படுதல். மேலையோத்துக்களுட் கூறப்படும் பொருள்கட்கும் பொருளோத்துள் "ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்றா - கற்பு மேரு மெழிலு மென்றா - சாயலு நாணு மடனு மென்றா - நோயும் வேட்கையு நுகர்வு மென்றாங் - காவயின் வரூஉங் கிளவி யெல்லா - நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது - காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப" எனக் கூறியவற்றிற்கு மெல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகலான், இவை தம்மை வேறுகொண்டு ஓரினமாக்கி மெய்ப்பாட்டியலென வைத்தமையால், எல்லாவற்றினும் இவ்வியல் சிறப்புடைத்தென்ப தறிக.

இம்மெய்ப்பாடு நாடகநூலாசிரியர்க்கு விரியான் முப்பானிரண்டாயும், வகையாற் பதினாறாயும், தொகையா னெட்டாயும், நடக்கும். ஒன்பது சுவையுள் உருத்திர மொழிந்த வீரம், அச்சம், வியப்பு, இழிப்பு, காமம், அவலம், நகை, நடுவுநிலையென்னு மெட்டினையுஞ் சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை நுகர்தற்கருவியாகிய பொறியுணர்வும், அது மனத்துப்பட்டவழி ஆண்டு நிகழுங் குறிப்பும், குறிப்புப் பிறந்தக்கட னுள்ளத்தின் வேறுபாடாகிய கண்ணீரரும்புதன் மெய்ம்மயிர்சிலிர்த்தன் முதலாக வுடம்பின்கட் பிறக்குஞ் சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அவ்வெட்டனோடு முறழ மெய்ப்பாடு முப்பத்திரண்டாம். சத்துவமெனினும் விறலெனினு மொக்கும். வேம்பு முதலிய சுவைக்கப்படும் பொருளு நாமுதலாயின பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவை பிறவாமையானும், இவ்விரண்டுங் கூடியவழிச் சுவை பிறத்தலானும் அவை பதினாறும் அவ்வொருமைப்பாட்டானே யெட்டெனப்படும். இனிக் குறிப்புஞ் சத்துவமு முறையே யுள்ளநிகழ்ச்சியு முடம்பின் வேறுபாடுமெனப் படுமாகலானும், உள்ளநிகழ்ச்சி சத்துவந் தானன்றி வெளிப்படாமையானும், அவ்வொருமைப்பாட்டானே அவை பதினாறு மெட்டெனப்படும். ஆகலின், அவை ஈரெட்டுப் பதினாறு மெனப்படும். ஆசிரியர், இவை நாடகமகளி ராடலும் பாடலுங் கண்டுங் கேட்டுங் காமநுகரும் இன்பவிளையாட்டினுட் படுவனவாகலான், இவ்வழக்கு நூலில் ஆராயப்படாவென்ப பிறன்கோண் முற்கூறி, "நகையே யழுகை யிளிவரன் மருட்கை - யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகையென் றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப" வென்று தம்மதம் பிறகூறினார். நகை - சிரிப்பு. அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவாகச் சிரித்தலும், பெருகச் சிரித்தலுமென மூன்றாம். அழுகை - அவலம். தானே யவலித்தலும் பிறரவலங்கண் டவலித்தலுமென இஃதிரண்டாம். இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும், ஒன்று அவலமெனவும்படும், சுவை யொன்பதாகலு முடைய. இளிவரல் - இழிப்பு. மருட்கை - வியப்பு அற்புதமெனினு மமையும். அச்சம் - பயம். பெருமிதம் - வீரம். வெகுளி - உருத்திரம். உவகை - மகிழ்ச்சி. இவை சுவையெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வெட்டும் எள்ளன் முதலிய முப்பானிரண்டாயும், உடைமை யின்புறன் முதலாக வேறு முப்பத்திரண்டாயும் வரும் இவை யெல்லாம் அகத்திணைக்குப் பொதுவாகு மெய்ப்பாடுகளாம் இனிப் புருவமுரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல் முதலிய மெய்ப்பாடுகள் பலவுள, அவையெல்லாங் களவியற் குச் சிறப்பாய் நிகழ்வனவாம். இம்மெய்ப்பாட்டுப் பொருள் சோரா ராய்ச்சி யுணர்வுடையோர்க்கல்லது ஏனோர்க்குக் கூடாதென்பார், "கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதி னுணரு - முணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியி - னன்னயப் பொருள்கோ ளெண்ணருங் குரைத்தே" என்றோதினார். மற்று மனத்து நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணினுஞ் செவியானு முணரவேண்டுவ தென்னையெனின்,— மனநிகழ்ச்சி பற்றி மெய்ப்பாடு பிறந்தவழி, அதுபற்றி முகம் வேறுபடுதலு முரை வேறுபடுதலு முடைமையின், அவற்றினைக் கண்ணானுஞ் செவியானு முணர்ந்துகோடலே அவ்வத் துறைபோயினார்க் காற்றலாகலின், அங்ஙனங் கூறின கருத்தென் றுணர்க.

உவமவியல்— உவமமுணர்த்துதலின், இவ்வோத் துவமவியலென்னும் பெயர்த் தாயிற்று. உவமமென்பது— ஒருபொருளோ டொருபொருளை யொப்பித்துரைத்தல். மற்று அகம் புறமென்பனவற்றுள் இஃது யாதாகுங்கொலெனின்,— அவ்விரண்டுமாம்; மெய்ப்பாடுபோல. என்னை? "உவமப் பொருளி னுற்ற துணரு - தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான" என்றாராகலின். இன் ஆனின்பொருளில் வந்தது. என்றது - உவ

மந்திரனை உவமிக்கப்படும் பொருட் குற்றமெல்லாம் அறிந்து தெளியும் பகுதியுள; அதனணிப்படும் பொருட்டிறம் பலவகை யிலக்கணமுடைய வாதலா னென்றவாறு. அப்பகுதிகடாம் - உவமான வடைக்கு உவமேயவடை குறைந்து வருவனவும், யாது மடையின்றி வருவனவுமாம். அங்ஙனம் வருங்கால், அவற்றிற்கும் உவமைப் பொருளை தெளிமருங்காமெனவும், வாழாதே யுவமஞ்செய் துற்றதுணர்த்தாத வழியும் அதுவே தெளிமருங்காமெனவும், இனமோரனை கொள்க. உதாரணம்— "களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா" என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெருநகையாகக் களவுசெய்தாரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையாவென உற்றதுணரக் கூறிற்றிலனுயினும், கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றாள் என்னு முவமைப்பொருளானே எள்ளுதற் பொருடோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று. ஈண்டகப்பொருள் உவமம்பற்றித் தெளிமருங் குளதாயிற்றென்பது. "சாறுதலைக் கொண்டென - பெண்ணீற் றுற்றென" வென்னும் புறப்பாட்டினுள், உவமைப் பொருளாகிய போழ்தூண் டூசிக்குப் பலவடை கூறி அதனோ டுவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிலினை யாதுமோ ரடையின்றி வாளாக் கூறினானாயினும், உவமைப்பொருளானே போர்த்தொழிற் குற்றமும் உணரக் கூறினானாம். என்னை? உண்டாட்டின் கொடையு முரனொடு நோக்கி மறுத்தலு முதலிய வுள்ளக் கருத்தினானே ஒருகணத்தினுள்ளே பலவேந்தரை யொருங்கு வேறற்கு விரைகின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெளிமருங்குளதா மாதலினென்க. ஈண்டுப் புறப்பொருள் உவமம்பற்றித் தெளிமருங் குளதாயிற்றென்பது. இதற்கு நோக்கியே நியாய நூலார், அளவை காண்டல் கருதலுரை அபாவம் பொருள் ஒப்பாறென் றங்ஙன முவமையு மளவையு ளடக்கி ஓதுவாராயிற்றென் றுணர்க. பொருள் - அருத்தாபத்தி. உவமம் உவமானம் உவமை ஒப்பென்பன வொருபொருட் கிளவி. இவ்வாறு புலனெறி வழக்குப்பற்றியன்றி மற்றிவ் விருதிணைப் பொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறியப்படுதலானும் உவமம் பற்றியும் பொருள் கூறுகின்ற ராசிரியரெனக் கொள்க. இங்ஙனம் உவமத்தானும் புலப்பாடே கூறுதலின், மேற் பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலின் பின்னர் இது வைக்கப்பட்டது. உவமத்தாற் பொருள் புலப்பட அறிதலாவது "ஆபோலும் ஆமா" என்றக்கால், ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் போவுழி எதிர்ப்பட்டது கண்டுழி, "ஆபோலும் ஆமா" என்னு முவமைபற்றி இது ஆமாவென் றுணர்தலாம்.

"வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே - வகைபெற வந்த வுவமத் தோற்றம்." இவ்வுவமம் வினையுவமம் பயனுவமம் மெய்யுவமம் உருவுவமமென நால்வகைப்படும். மெய் - பிழம்பு. உரு - நிறம். புலியன்ன மறவ னென்பது வினையுவமம், அது பாயுமாறே பாயுமென்னுந் தொழில்பற்றி யொப்பித்தமையின். மாரியன்ன வண்கை யென்பது பயனுவமம், மாரியான் விளைக்கும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளு மொத்தலின். துடியிடை யென்பது மெய்யுவமம், அலகுலு மாகமு மகன்றுகாட்ட வஃகிநதோன்று மருங்கு துடியோ டொத்தலின். பொன்மேனி யென்பதுருவுவமம், பொன்னின்கட் கிடந்த மஞ்சணிறத்தோடு மேனியின்கட் கிடந்த நிறமொத்தலின். இவை நான்கும் இங்ஙன மோரோ வொன்றே யன்றி விரவியும் வரும். இந்நான்குஞ் சிறப்பு நலன் காதல் வலியென்னு நான்கு நிலைக்களமாகவும், கிழக்கிடு பொருணிலைக் களமாகவும் பிறக்கும். கிழக்கிடு பொருளென்பது - கீழ்ப்படுக்கப்படும் பொருள். இங்ஙன முவமஞ்செய்யுங்கால், முதலொடு முதலுஞ் சினை

யொடு சினையு முதலொடு சினையுஞ் சினையொடு முதலு முவமஞ்செய்யப்படும். இவை விரியுவமமுந் தொகையுவமமுமாம். பவளம்போற் செந்துவா யென்றல் இதுசுட்டிக்கூற்றின் விரியுவமமாம். பவளவாய். இது சுட்டிக் கூறாமையிற் றொகையுவமமாம். இன்னு மிந்நெறியாற் பலவாம்.

உவமத்தினையும் உவமிக்கப்படும் பொருளினையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடைவரு முவமவுருபு பலவாம். "அன்ன வாங்க, அன்ன வேய்ப்ப வுறழ வொப்ப - வென்ன மான வென்றவை யெனாஅ - வொன்ற வொடுங்க வொட்ட வாங்க வென்ற வியப்ப வென்றவை யெனாஅ - வெள்ள விழைய விறப்ப நிகர்ப்பக் - கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாஅக் - காய்ப்ப மதிப்ப தகைய மருள - மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாஅப் - புல்லப் பொருவ பொற்ப போல - வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனாஅ - நாட நளிய நடுங்க நந்த - வோட்ட புரைய வென்றவை யெனாஅ - வாறு நான்கே மனைப் பிறவுங் - கூறுங் காலைப் பலகுறிப் பினவே" என்னு மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னவையறிக. பிறவு மென்பதனானே, நேர, நோக்க, துணைப்ப, மலைய, அர, அமர, அனைய, ஏர, ஏய்ப்ப, செத்து, அற்று, செழுவ வென்றற்றொடக்கத்தன வொட்டாக இன்னும், "கொளுற்றொரு தெய்வம்" என்றற்றொடக்கத்தன ஆண்டாண்டு உவமவுருபின் பொருள்பட வருவன வெல்லாங் கொள்க.

இவ்வுவமம் உள்ளுறையுவமமு மேனையுவமமுமென விரண்டாம். அது "உள்ளுறை யுவம மேனை யுவமமெனத் - தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே" என்னு மகத்திணையியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. இவற்று ளுள்ளுறையுவமமாவது 'உள்ளுறுத் திதனொ டொத்துப்பொருண் முடிகென - வுள்ளுறுத் திறுப்ப துள்ளுறை யுவமம்' என்னு மகத்திணையியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. இஃது புலவன்றான் கருதியது வெளிப்படக் கூறாதொழியுங் கேட்டோ னிவன் கருதிய பொருளிதுவென வாராய்ந்து கோடற்குக் கருவியாகிய சில சொற்களைப் படச் செய்யுட் செய்தலாவதென்பது கருத்தா யிற்று. அது "வீங்குநீர் வீழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட - ஞாங்கர் மலர்சூழ்ந்த தாதுண்ட வரிவண்டு ஓங்கிய வெழில்யானைக் கனைகடாங் கமழ்நாற்ற மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலான் வீங்கிறை வடிக்கொள வீழ்நாற் புணர்பவர் - தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லை பாய்ந்தூதிப் படர்தீர்ந்து பண்டுதா மரீஇய - பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர" என்னு மருதக்கலியுள், வீங்குநீர் பரத்தையர் சேரியாகவும், அதன்கண் வீழ்ந்த நீலம் பூக்கும் காமச்செவ்வி நிகழும் பரத்தையாகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டுவரும் பாணர் முதலிய வாயில்களாகவும், ஆம்மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானைக்கடாத்தினை யாண்டுறைந்த வண்டுகள் வந்தவண்டிற்கு விருந்தாற்றுதல் பகற்பொழுது புணர்கின்ற சேரிப்பரத்தையர் தநலத்தினைத் தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலின் வண்டு முல்லையை யூதுதல் பரத்தையருட னிரவு துயிலுதலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்கையை மறத்த றலைவியை மறத்தலாகவும், பொருட்டுந் திப்புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கூறாத மருதத்திணைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கேட்டோனுளத்தே விளங்கி நின்றவாறு காண்க. இனிப் பவளவாய் முதலியவாகச் சொன்னிக் கூறுவனவெல்லாம் ஏனை யுவமமாம். அகத்திணைப் பொருளுணர்ச்சிக் குபகார நோக்கி யகத்திணை யியலுள் இவை யிரண்டும் வாங்கிக் கூறப்பட்டன. ஆயினும், இவ்வியற்பொருளாகவே கொண்டுரைக்கப்படுமென றுணர்க.

செய்யுளியல்— செய்யுளிலக்கண முணர்த்தினமையால், இது அப்பெயர்த்தாயிற்று. செய்யுள் - செய்டை. உள் - தொழிற்பெயர் விகுதி. கடவுள் விகுதியென் புழிப்போல. மற்றிது அவ்விலக்கணத்திற்குத் தொழிலாகுபெயராயிற்று. எழுத்துஞ் செய்கை பெறுமெனினும் அசையுஞ் சீரும் அடியுமுதலிய செய்கை விகற்பத்தாலு அணி பெறப் பொருட்கிடனாக இயற்றப்படுதற் சிறப்புடைமையாற் செய்யுளெனப்பட்டது. எழுத்ததிகாரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்தும் வழக்கிறகுஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராயக் கூறிப், பொருளதிகாரத்துள்ளும் இதனுள்ளும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்குஞ் சிறுபான்மை செய்யுட்கும் வேண்டுவன கூறிவந்த வாசிரியர், அப்பகுதிச் செய்யுளிலக்கணமெல்லாம் இவ்வோத்தினகட டொகுத்துக் கூறுகின்றார். ஆகலின், மேற்கூறிப்போந்த வோத்துக்களோடு இதற்கியைபுண்டாயவாறு தெளிக.

"மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ - யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ - மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ - நோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத் - திணையே கைகோள் கூற்று வகை யெனாஅ - கேட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப் - பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ - முன்னம் பொருளே துறைவகை யெனாஅ - மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையின் - ஆறுதலை யிட்ட வந்நா லைந்தும் - அம்மை யழகு தொன்மை தோலே - விருந்தே யியைபே புலனே யிழைபெனாஅப் - பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ - நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென - வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே." செய்யுட்கு - மாத்திரையும், எழுத்தியல்வகையும், அசைவகையும், யாத்தசீரும், அடியும், யாப்பும், மரபும், தூக்கும், தொடையும், நோக்கும், பாவும், அளவும், திணையும், கைகோளும், கூற்றுவகையும், கேட்போரும், களனும், காலவகையும், பயனும், மெய்ப்பாடும், எச்சவகையும், முன்னமும், பொருளும், துறைவகையும், மாட்டும், வண்ணமு மென்னு மிருபத்தா றுறுப்புக்களும், மற்று அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபெனனு மெண்வகை வனப்புமும், உடைத்தாய் நடப்பதாம்.

மாத்திரையென்பது— எழுத்துக்குக் கூறிய மாத்திரைகளை விராயச் செய்யுள் செய்யுமளவு அது "மாத்திரை யளவும்" என மேற்கிளந்த தோத்துமாறுபற்றி யுணரப்படும். எழுத்தியல்வகையென்பது— மேற்கூறிய வெழுத்துக்களைச் செய்யுட்கேறப வேறுபடுத்திக்கொள்ளுமாறு கூறுபாடு. அசைவகையென்பது— அவ்வெழுத்தியல்வகையா லியற்றப்படும் அசைக்கூறுபாடு. அவை இயலசையு முரியசையுமென் றிரண்டாம். இயற்கையா லியறலின் இயலசையெனவும், அவை செய்யுட் தொழில் செய்தற்குரியவாகலான் உரியசையெனவும், காரணப்பெயராயின. யாத்தசீரென்பது— பொருள் பலபடத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு. எனவே, அசை பலதொடர்ந்து சேருங்கால் அவ்வசையுந் தத்தம் வகையாற் பொருள்பெற்று நிற்றலும் அவ்வாறன்றிச் சொல்முழுது மொருசொல்லாங்கா லசை பொருள்பெறுது நிற்றலு மடங்கின. தே மாவென்று அசை வேறுபொருள் பெற்றன. சாத்தனென்று பொருள் வேறுபடாது நின்ற வசையாற் சீர் யாத்தது நின்றது. அடியென்பது— அச்சீரிரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோ ருறுப்பு. யாப்பென்பது— அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோர் செய்கை. மரபென்பது— காலமு மிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவாற்றிற் சேறப வழுப்படாமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிறந்து மரபியலு

னுரைப்பனவற்றிற்கு மிதற்கும் வேற்றுமை யென்னையெனின்,— இது செய்யுட்கே யுரித்து; அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது. நோக்கென்பது— பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல். தொடைவகையென்பது— தொடைப்பகுதி பலவுமென்றவாறு. அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையில்லனவுமென இருவகைய. இப்பகுதியெல்லா மடியாற் கோடலின், அடிக்கு மிஃதொக்கும். நோக்கென்பது— மாத்திரை முதலாகிய வுறுப்புக்களைக் கேட்போர்க்கு நோக்குப்படச் செய்தல். பாவென்பது— சேட்புலத்திருந்தக்காலு மொருவ னெழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால் அவன் சொல்கின்ற செய்யுளை விகற்பித்தினச்செய்யுளென் றுணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோ ரோசை. அளவியலென்பது— அப்பா வரையறை. திணையென்பது— அகம்புறமென் றறியச்செய்தல். கைகோளென்பது— அவ்வத்திணையொழுக்க விகற்ப மறியச்செய்தல். அது களவுங் கற்புமென் றிரண்டாம். கூற்றுவகையென்பது— அச்செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்கின்றா ரினாரென வுணர்வித்தல். கேட்போரென்பது— இன்னார்க்குச் சொல்கின்ற தீதுவென்பது தெரித்தல். களனென்பது— முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயினவு முணரச்செய்தல். மற்றுந் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையுமாம். காலவகையென்பது— பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின. பயனென்பது— சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடென்பது— சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது— சொல்லப்படா மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல். அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின், வகையென்றார். முன்னமென்பது— இயார்க்கோரு மிழிந்தோரு மொத்தோருந் தத்தம் வகையா னுரைப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச் செய்தல். பொருளென்பது— புலவன் றான் றேற்றிக்கொண்டு செய்வதோர் ஒட்டுண்மை. துறைவகையென்பது— முதலுங் கருவு முறைபிறழ வந்தாலு மிஃதிதன்பாற்படுமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற் கேதுவாகியதோர் கருவி யச்செய்யுட்குளதாகச் செய்தல். அவையும் பலவாதலின் வகையென்றார். மாட்டென்பது— பலவேறு பரப்பிற்றாயினு மன்றாயினு நின்றதனொடு வந்ததனை யொரு தொடர்கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளச் செய்தல். வண்ணமென்பது— ஒருபாவினக ணிகழும் ஓசை விகற்பம். இவை யாப்பிற் கின்றியமையாத விலக்கணப் பகுதிகளாகலான் வேறு வித்தோதினார்.

அம்மையென்பது - குணப்பெயர். அமைதிப்பட்டு நிற்றலி னம்மையென்றுயிற்று. அழகு - திரிசொற் பயிலாது செய்யுளிற் பயின்றுவரு மொழிகளாற் சீரறுத்துப் பொலிவுபட யாக்கும் பொருள் வனப்பு. அவையாவன,— நெடுந்தொகை முதலாகிய தொகை யெட்டுமென்றவாறு. தொன்மை யிலக்கணந் தமிழின் றெய்வப்பழமை மரபியலு ளுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க. தோல் - இழுமென்மொழியா னறம் பொருளின்பம் வீடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச் செய்யுஞ் செய்யுளும் ஆசிரியப்பாட்டா னெருகதைமேற் றொடுக்கப்படுஞ் செய்யுளுமாம். அவை செய்தகாலத்துள்ளன காணப்பட்டில. பிற்காலத் தவ்வாறு வந்தன சிந்தாமணி முதலியன. விருந்து - புதிதாகத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைச் செய்யுள். இயைபு - ஞணநமனயரலவழள வென்னும் பதினொரு புள்ளியீற்றினு ளொன்றனை யிறுதியாகக்கொண்டு பொருட்டொடராகவுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை சீத்தலைச்சாத்தனாராற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும் இளங்கோவேளிராற் செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரமும் போல்வன.

அவை ணகாரவீற்றன் இற்றன. புலன் - சேரிமொழியாற் செவ்விதாகக் கூறி யாராய்ந்து காணாமைப் பொருட்டொடரானே தொடுத்துச் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை விளக்கத்தார் கூத்தமுதலாகிய நாடகச்செய்யுளாகிய வெண்டுறைச் செய்யுள் போல்வன. இழைபு - வல்லெழுத்துப் பயிலாது இருசீரடிமுதலாக வெழுசீரடியளவும் வந்த வடியைந்தனையு மொப்பித்து நெட்டெழுத்து மந்நெட்டெழுத்துப்போ லோசையெழு மெல்லெழுத்தும் லகார ளகாரங்களுமுடைய சொல்லானே சேரிமொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து தேர்தல் வேண்டாது பொருட்பட்டுச் செல்லச் செய்யுஞ் செய்யுள். அவையாவன — கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன வென்பது.

மரபியல் — "மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற் - பார்ப்பும் பறழுங் குட்டியுங் குருளையுங் - கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென் - றொன்பதுங் குழவியோ டிளமைப் பெயரே." மரபென்ற பொருண்மை யென்னையெனின், — கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவு மன்றி, இருதிணைப் பொருட்குமுரிய இளமையு மாண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயர்திணை நான்குசாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லு மரனும் பற்றிய மரபும், அவை பற்றிவரும் உலகியன்மரபும், நூன்மரபுமென இவையெல்லா மரபெனப்படுமென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளமை பற்றிவரு மரபு கூறினார் மூப்புப்பற்றிவரு மரபு கூறாரோவெனின், — அது வரையறை யின்மையிற் கூறாரென்பது. மற்று மேலையோத்தினோடு இவ்வோத்திடை இயைபென்னையெனின், — முன்னர் வழக்கிலக்கணங் கூறி அதன்பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுட் கூறினார். அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈண்டுக் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாதலின், இங்ஙன மிரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்யுளியலின் முன்வைக்கவெனின், — அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமென்னும் இரண்டுமல்லாத நூலிற்கும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின், இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது. இவற்றை யெல்லா மேல் வரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லுவர். மாற்றருஞ் சிறப்பி னென்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தமரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதூஉம், ஈண்டுக் கூறுதனவாயின வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழினுஞ் செய்யு ளின்பம் படின் அவ்வாறு செய்கவென்பதூஉம், கூறியவாறாயிற்று.

பன்னிருபடல முதலியன.

பன்னிருபடலம் அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவர் மாணாக்கரான தொல்காப்பியமுனிவர் முதலிய பன்னிருவரானு மியற்றப்பட்டதொரு புறப்பொரு ளிலக்கணநூல். இந்நூல் புறப்பொரு ளிலக்கணத்தினை வெட்சிப்படல முதலிய பன்னிருபடலங்களாகப் பகுத்தோதுதலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. இந்நூல் அகத்தியந் தொல்காப்பியங்களில் அகம் புறமெனப் பகுத்த பொருளிலக்கணங்களைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்துப் புறப்பொருளினை மிக விரித்தோதும். இயற்கைநிலமான குறிஞ்சி முல்லை மருத நெய்தலும், செயற்கைநிலமான பாலையுமென்னு மைந்து மகமாம். கைக்கிளை பெருந்திணையென்னு மிரண்டு மவ்வற்றின் புறமா யியைந்து நிகழ்தலி னகப்புறமாம். "மக்க ணுதலிய வகனைந் திணையுஞ்

அ

அட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்" என் றகத்திணையியலு ளோதுதலின், அவ்வாறு பாகுபாடு செய்தல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கு முடம்பாடேயாயிற்று. என்னை? ஐந்திணையினையு மகனெனவே யொழிந்த கைக்கிளையும் பெருந்திணையு மவற்றின் புறமா யகப்புறமாமென்பது தானே போதருதலினென்க. இனி அகத்திணைக்கண் முதல் கரு வுரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி முல்லை மருத நெய்த லென்பனவற்றிற்கு வெட்சி வஞ்சி யுழிஞை தும்பையென்பன அவ்விலக்கணங்களோ டொருபுடை யொப்புமைபற்றிச் சார்புடையனவாய்ப் புறமாய் நிகழ்தலிற் புறமாம். இனித் தமக்கென நிலனுடையவாகிய குறிஞ்சி முல்லை மருத நெய்தல்களைச் சார்ந்து நிகழு நிலனிலாப் பாலை பெருந்திணை கைக்கிளை யென்பனவற்றிற்கு வாகையுங் காஞ்சியும் பாடாண்டிணையும் பெற்ற விலக்கணத்தோ டொருபுடை யொப்புமைபற்றிச் சார்புடையவாய் நிகழ்தலின், புறப்புறமாம். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சித்தாந்தசைவாசாரியர் "அகச்சமயம் புறச்சமய" மென விரண்டாகப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, "அகச்சமயம், அகப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச்சமய" மென நான்காகப் பகுத்து, அவ்வாறு பகுத்தன் மரபாதற்குப் பன்னிருபடலத்திற் பொருளியலினை, அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென் றிங்ஙன நான்காகப் பகுத்தோதியவாற்றினையே தமக்கு ஆடிப்பாடாகக் காட்டியருளினர்.

இனி நச்சினார்க்கினியர் "கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் - முற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப" என்னு மகத்திணையியற் சூத்திரத்து 'முற்படக் கிளந்த' வென வெடுத்தலோசையாற் கூறவே பிற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யுளவாயின: அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென வரும். ஒழிந்தோர் பன்னிரண் டென்றாராதலிற் புறத்திணை யேழென்றதென்னையெனின்,— அகங்கை யிரண்டுடையானுக்குப் புறங்கை நான்காகா திரண்டாய வாறுபோல அகத்திணை யேழற்குப் புறத்திணை யேழென்றலே பொருந்த முடைத்தாயிற்று. எனவே, அகத்திணைக்குப் புறத்திணை அவ்வந்நிலத்து மக்கள் வகையாற் பிறந்த செய்கை வேற்றுமையாதலின், ஒன்று ஒன்றற்கு இன்றியமையாதவாறாயிற்று. கரந்தை அவ்வேழற்கும் பொதுவாகிய திணைவழுவாதலின் வேறு திணையாகாது" எ-ம், "வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவி - னாந்தோம்பன் மேவற் றாகும்" என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்து "அடுத்தூர்க்கோடலு மீட்டுக்கோடலும் வெட்சியாயின; மீட்டல் கரந்தையென்பராலெனின்,— அதனையும் இச்சூத்திரத்தானும் வருகின்ற சூத்திரத்தானும் வெட்சியென்றே ஆசிரியன் கொண்டான்; மீட்டலை வெட்சிக் கரந்தையென்பாரு முளர், மீட்டலைக் கரந்தையென்பார்க்கு அது திணையாயிற் குறிஞ்சிக்குப் புறனாகாமை யுணர்க" எ-ம், "காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே" என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்துக் "கைக்கிளை முதற் பெருந்திணை யிறுவா யேழனையு மகமென்றலின், அவ்வகத்திற்கு இது புறனாவதன்றிப் புறப்புறமென்ற லாகாமை யுணர்க" எ-ம், கூறுமுகத்தானே, அங்ஙனம் பகுத்தோதுதன் மரபுநிலை திரியா மென்பர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் "அகம் புறமெனப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்தலும், வெட்சித்திணை உழிஞைத்திணைகளின் மறுதலை வினையை வீற்றுவினையாதலும் வேற்றுப்பூச் சூடுதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறு திணையாக வைத்தெண்ணுதலும், இன்னோரன்ன பிறவும் பொருண்முடிபு வேறுபடாமையின் மரபுநிலை திரியாவாயின"

என்றும், இஃதறியார் "தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமுந் தம்முண் முரணுவனவா கக் கருதி அவற்று ளொருநூலையேபற்றி மற்றொன்றனை யிகழ்வா" என்றும், பாயிர விருத்தியினுஞ் சிவஞானமாபாடியத்தும் யாப்புறுத்தோதினர்.

இனிப் பல்காப்பியம் பல்காயம் காக்கைபாடினியமென்பன பல்காப்பியனார் முத லியோரால் செய்யப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல்கள். அற்றேல், தொல்காப்பியங் கிடப் பப் பல்காப்பியனார் முதலியோர் நூல் செய்தது என்றுகொல்லெனின்,— அவரும் அவர் செய்த வெழுத்தாதி சொல்லும் பொருளு மெல்லாஞ் செய்திலர், செய்யுளிலக்கண மாத் திரத்தையே பரந்துகிடந்ததனைத் தொல்காப்பியனார் சுருங்கச் செய்தலின், அறிதற் கருமைநோக்கிப் பகுத்துக் கூறினாரெனக.

இனிப் பெருநாரை பெருங்குருகு இசைநுணுக்க முதலிய இசைத்தமிழிலக் கண நூல்களும், முறுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியம் முதலிய நாடகத்தமிழிலக்கண நூல்களும், மாபுராணம் பூதபுராண மென்பனவு மேலை இயற்றமிழ் நூல்க ளோன்றிய காலத்துத் தோன்றியன. இவற்றுட் பல இக்காலத்து வழங்கக் காணாமையி னிறந்தன போலும். இனிப் பஞ்சபாரதீயம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு முதலிய விசைத்தமிழ் நூல்களும், கூத்தநூல், பரதம், தாளவகையோத்து, பரதசேனாபதீயம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிய நாடகத்தமிழ்நூல்களுங் கடைச்சங்கத்தின் பிறைஞான்று தோன்றியன வென்றறிக.

பிரயோகவிவேகநூலார் 'ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனத் தொல்காப் பியப் பாயிரத்தின்கண் வருதலின், தொல்காப்பியத்திற்கு ஐந்திர வியாகரண முதனூ லாம்" என்றார். இன்னும், அவர் 'அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்னாமையா னும், "கடிநிலையின்றே ஆசிரியற்க" எனப் பொதுப்பட வோதியதல்லது பெயரெடுத் தோதாமையானும், அதற்கு அதுவே பொருளெனக" என்றுங் கூறினார். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் பாயிரவிருத்தியுள் "நூலெனப் பொதுப்படக் கூறுது நிலத்தொடு முந்துநூலென விசேடித்தலின், செந்தமிழ் தோன்றுங்காலத் துடனே தோன்றியநூல் அகத்திய மொன்றேயாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தின்வழித் தோன்றி னவேயா மாதலானும், ஐந்திர நோக்கித் தொகுத்தாரெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக் கட்படுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம் புறமெனனும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுக ளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பாமுதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்னோரன்ன பிறவும், வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாந் தாமே படைத்துக் கொண்டு செய்தாரெனின், முந்துநூல் கண்டென்பதனோடு முரணுதலானும், முற்கா லத்து முதனூல் அகத்தியமென்பதூஉம் அதன்வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉந் துணியப்படும்" என்று நிறுத்தியும், "தொல்காப்பியனார் அகத்தி யனாரோடு மாறுகோடலின் அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிறகாலத்து வீழ்ந்தன சில முந்துநூல்கண்டு அவற்றின்வழி நூல் செய்தாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்" என்று ஆசங்கித்து, "அஃது ஆன்றோர் வழக்கொடு மாறுகொளவார் இக்காலத்துச் சொல்லி னும் அடிப்பட்ட சான்றோர் சொல்லாராகலிற் கொள்ளாம்" என்றும், "அல்லதூஉஞ்

கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் இடைச்சங்கத்தார்க்குங் கடைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியமென் றுரைசெய்தாராகலின் இடைச்சங்கங்காண்முதல் இன்றுகாறும் வழங்கிவருதலானும், அருந்தவக் கொள்கை அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு நூல்செய்தாராயின் இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காதாகலானும், "கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித் - தோமின் றுணர்தல் தொல்காப்பியன்றன் - ஆணையிற் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே" எனவும், "வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத் - தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென - வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ் - ஆன்ற புலமை யகத்திய னென்னு - மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல் - பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர் - நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்" எனவும், "மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத் - தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன் - றன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த - துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப்பியன்முதற் - பன்னிரு புலவரும்" எனவும், எல்லாவாசிரியரும் அகத்தியனார்க்கு முதன்மாணாக்க ராயினாரென்பதுபற்றியே தொல்காப்பியனார்க்குப் பெருமைகூறி அகத்தியமே தொல்காப்பியத்திற்கு முதனூலெனக் கூறினாராகலானும், அகத்தியனாரோடு முரணிச் சபித்தாராயின், அதுபற்றியே பெருமை கூறற்கத்தம் அவ்வாசிரியருங் கூறுமையானும், அது வேதவழக்கொடு மான்றோர்வழக்கொடு மாறுகொள்வதாகக் கூறற்றேயாம்" என்றும், "அற்றேல் அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியனென்னாது ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனென்றதென்னையெனின்" என்று ஆசங்கித்து, "அகத்திய நிறைந்தமை எல்லாராலுந் தெளியப்பட்டமையின் வடமொழியிலும் வல்லனாயினனென்பது விளக்கிய அங்ஙனங் கூறினார்" என்றும், "இவ்வாறன்றி ஐந்திரத்தின்வழித் தோன்றிய நூலென்பது விளக்கிய 'ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்றாரென பாரை ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனென [illegible] திருப்பவு முந்துநூல் கண்டெனக் கூறிய தென்னுக்கு" என்றும், மறுப்புப் போந்தார். அதனால், பிரயோகவிவேகநூலார் அகத்தியனைக் கெடுமம் போலியேயாமென்பது துணிக. நச்சினார்க்கினியாரும் இதுவே துணிபாண் மரபியலில் "வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் - முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்" என்றற்குத் திரத்திற்கு இங்ஙனங் கடாவிடைகளான் அவர் விளங்க விரித்துரைக்குமாறுபற்றி யுணர்க.

அற்றேல், நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில் தொல்காப்பியனார் தம்மாசிரியர் அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு அவர் தம்மைச் சபித்தாரென்று கூறியதென்னையெனின், அவர், தொல்காப்பியனார், தம்மாசிரியராகிய அகத்தியனார்பான் முதலாய வன்புவழிபாட்டிற் றலைநின்று தலைசிறந்த நிரம்பக் கற்றுப் பன்னிருவருட் டலைவராயினாரென்றும், தம்மாசிரியர் செய்த தமிழ் முதனூலாகிய அகத்தியத்தின்வழித்தாகத் தொல்காப்பியமென்னும் இலக்கணநூல் செய்தாரென்றும், பின்னர் மரபியலகத்து உரைவகுத்தாராகலின், பிறர்மதங்காட்டிக் களைதல் வேண்டி அங்ஙனங் கூறினாரென்று கொள்க.

* இனி அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர்வழக்கொடு மாறுகோளுறச் சிலர் அங்ஙனங் கட்டி நடத்திய போலியுரையென்று சிவஞானயோகிகள் நியாயவலியுரையாற் களைந்து ஒதுக்கினாராகவும், பதிப்புரைகாரர் அப்பொய்யுரை தம்பதிப்புரைக்குப் பொருந்து முரையென்று போலும் அதனையெடுத்துப் போற்றி அதுகொண்டு அகத்தியத

திற்குச் சிறுமையுந் தொல்காப்பியத்திற்குப் பெருமையும் பேசிப் புரையாட்டயர்ந்தார். அவர் அப்பதிப்புரை, அகத்தியம் எல்லாநலமும் ஒருங்கெய்திச் சிறக்கும் இறைநூலொக்கு முத்தமிழ் முதனூலெனவும், தொல்காப்பியம் அதன் வழித்தாகத்தோன்றி நடைபெறும் வழிநூலெனவும், அது வேதவழக்கொடும் ஆனரோவழக்கொடும் பொருந்தி இயலும் பட்டாங்கு வரலாறெனவும், மேலை நிறுத்திப்போந்த வலியுரைகளின் முன்னர் ஒருசிறுவரையேனு நிற்றலாற்றுது தூர ஒதுங்கி மாயுமெனபது கற்றுரெல்லாந் தெற்றென வுணர்வர். அதுகிடக்க. அவர் “தொல்காப்பியர் இட்டசாபத்தின் வலியினால் அகத்தியம் இறந்துபட்டது” என்று புதுவதாகவும் ஒன்று கற்பித்துப் புரையாட்டயர்ந்தார். அது புதுவதாதல் எதனாலெனின், தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரைச் “சுவர்க்கம் புகாப்பிர” என எதிர் சபித்தனரென வேதவழக்கொடு மாறுகொண்டுரைத்தாருளரல்லது, அவர் அதனை ஒழித்து தொல்காப்பியர் அகத்தியம் இறந்துபடக் கோபமிக்குச் சாபமொன்றிட்டனரென்று ஒன்று கட்டியுரைத்தார்; அதனாலெனக. அவர் தாம் அங்ஙனம் புதுவதாகக் கட்டிக் கூறிய பதிப்புரைக்கட் குற்றம் வருதலகண்டு அது பரிகரிக்கவெண்ணி, “ஆசாரியர் வழிபாட்டிற் குறைவில்லாத திரணதூமாக்கினி அவ்வாறு சபிக்கற்பாலரோ” என்று வினாநிகழ்த்தி, “அதுவன்றே அவர் ஆசிரியரைச் சபிக்காது அவர்செய்த நூலைச் சபித்ததெனக” என்றும், “சிஷ்யரது சாபத்தினை ஆசாரியர் தடுக்கும் வன்மையிலரோ” என்று தடைநிகழ்த்திச், “கடவுளர் இருடிகள் சாபத்தினைத் தடுக்கும் வன்மையிலரெனின்,—இது கடாவன்றென்று மறுக்க” என்றும், சில போலியாக்கிவிடைகளுஞ் சொல்லித் தம புல்லறிவு நிலையிட்டனர். ஆசிரியர் வழிபாட்டிற் றலைநின்ற தொல்காப்பியனார் குரவர்ப்பேணுமை நன்றிகோறலென்னும் உயுதியில் குற்றங்கட்பட்டு மென்றுரை அகத்தியனாரைச் சபித்தல் செய்யாராயினரென்று அறிவுகொண்டு அறங்கூறநின்றார், பின்னர் தாமிமானமீதூர்ந்து அறிவுகொன்று “அதுவன்றே அவர் ஆசிரியரைச் சபிக்காது அவர்செய்த நூலைச் சபித்தனர்” என்று மறங்கூறிநின்றது, சிறுமகார்க்கு நகையினை நிறுத்துமெனக. இது தானெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளைச் சாதிக்கமாட்டாமல் அதற்குக் கேடுவரப்பேசுதலென்னு நிக்கிரகத்தானமெனக. இனி அகத்தியத்தினைச் சபித்தலும் அகத்தியனாரைச் சபித்தலொப்பது தொல்காப்பியனார்க்குக் குரவர்ப்பேணுமையு நன்றிகோறலுமாம். என்னை? “பிரகாரவாக்கியமாகிய வேதசிவாகம நிந்தை பிரகாரநிந்தை யொப்பதோர் பாதகமாகும்” என்றும், “அரசனீதி நீதிநூனிந்தை அரசனிந்தை யொப்பதோர் குற்றமாம்” என்றும், உண்மைநூல்கள் ஓதுதலினென்பது.

அவர் மாணாக்கராகிய தொல்காப்பியனார் இட்ட சாபத்தினை ஆசிரியராகிய அகத்தியனார் தடுக்கும் ஆற்றலாளராகாததென்கொலோவென்று கடாநிகழ்த்தி, இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் தடுக்கு மாற்றலுடையராகாமை கேட்டலின், அது கடாவன்றென்றார். அது மேற்கொண்டதனைச் சாதிக்கும் வியாத்தியுடைத்தாகாமையின் ஏதுப்போலியாம், இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் தடுக்கும் ஆற்றலுடையரல்லராதல் யாண்டும் பிறழாது ஒருதலையாதல் செல்லாமையினெனக. அவர் அறவரு மாணாக்கருமாகிய தொல்காப்பியனார், அறவர்க்கு இறைவரும் ஆசிரியருமாகிய அகத்தியனாரைச் சபிக்கவஞ்சி அவர் நூலைச் சபித்தாரென்று மேற்கொண்டார்; அதனைச் சாதிக்க அவராசிரிய வழிபாடாகும் அறஞ்சிதைத்தற் கஞ்சுதலை ஏதுவாக்கினார்; ஆசிரியர் நூலை

சபித்தலும் ஆசிரியர்ச் சபித்தலொப்ப அவருக்குக் கேடுபயப்பதோர் மரமேயாமென்று அவ்வேதுவுக்குக் குற்றம்வந்துழி, அதனைவிட்டு, ஆசிரியர் மாணுக்கர் சாபத்தினைக் கடக்கமாட்டாராயினமை பொருந்துமென்று முன்னதற்கு மாறுறப் பின்னொரு மேற்கோளி கூறினார். அதனைச் சாதிக்க விருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் கடக்கு மாற்ற லுடையராகாமையென்னு மியைபில பிறிதோ ரேதுக்கூறினார். அவை மேற்கோளு க்கு மறுதலைப்படப்பேசுதல், மேற்கோளை விட்டுவிடுதல், பிறிதொரு மேற்கோளைக் கூறுதல், தான் கூறிய வேதுவுக்குக் குற்றம்வந்துழி வேறோராற்றான் ஏதுக்கூறுத லென்னுந் தோல்வித்தானங்களாதலறிக. இனி அகத்தியனார் முனிவருந் தேவரும் வணங் கியேத்துந் தெய்வவாற்றல் பெரிதுடையராய் அவர்க்கெல்லாந் தலைவராய் விளங்கும் பெருமையுடையராகலின், அவர் அருளியும் வெகுண்டுங் கூறு மறைமொழிகள் இறை வன் அங்ஙனங் கூறும் அருட்சாப மறைமொழிக ளொப்பத் தேவர் அசுரர் முனிவர் முதலாயினோர்க்கெல்லாம் ஆக்கக்கேடுகளைத் தப்பாது பயக்கு மாற்றலுடையனவாம். தேவர் முனிவர் முதலியோர் அவர்தம்மை வெகுண்டு கூறுஞ் சாபவுரைகள் காமனை ங்கனே கண்ணுதலிறைவனெதிர் வெந்து பொடியாய் அழிந்தமைபோல அவரெதி சத்திகெட்டழியும். அதுவேயுமன்றிக் காமன் அவ்விரசடைக்கடவுள் அழல்விழிக்கிலக் காய் வெந்து பொடியாயினதுபோல அவரும் அகத்தியனார் சாபமறைமொழிக் கிலக்காய் ஆற்றல் சிதைந்து உயதிபெறாது கெடுவரென்றுந் துணிக. இவையெல்லாம் ஆய்ந்து துணிந்தன்றே சிவஞானயோகிகள் "அது வேதவழக்கோடும் ஆன்றோர்வழக்கோடும் மாறுகொள்வார் கூற்றேயாமென்று மறுக்க" என்று பாயிரவிருத்தியில் அங்ஙனம் ஆணைகூறுவராயினதூஉமென்று கடைப்பிடிக்க. மனைமுசற்பொருளான கறைமிடற் றிறைவன் நிறுத்திய வைதிகசைவ மெய்ந்நெறிவந்த செய்வப்பெற்றியாளர் தாரதம் மிய வரலாறு நல்லாசிரியரை வழிபட்டு நன்றுணரப்பெறாமையால் அவர் இவ்வாறெல் லாம் படைத்துக்கொண்டு கூறிய பழிமலைந்தாரெனவொழிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் இயற்றமிழ் வழக்குநூல்போல அவரோடு ஒருசாலை மாணுக்கர்களாகிய மற்றைப் பதினொருவர் நூல்கள் இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சி க்கு நூல்களாகாதவா றென்னையெனின்,—அவை இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சி க்கு நூலாகாவாயினவல்ல, நூலாயினவே. அஃதேல், அவ்வரலாறு நக்கீரனார் களவி யலுரையுட் சொல்லாததென்னையெனின்,— தொல்காப்பியஞ் சொல்லவே அவையுங் கொள்ளப்படுமென்பதுபற்றி அவர் ஆண்டு அவை கிளந்தோதாராயினரெனக. மற்றவை தம்முளொன்றான இசைநுணுக்கம் ஆண்டுக் கிளந்தோதியதூஉங் காண்க. தொல்கா ப்பியம் இடைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயினமை சொல்லப்படுதலால், அதுவும் அது போல வழிநூலாயின பிறவும், அக்காலத்தாக அதற்குச் சிறிது முன்னாகத் தோன்றி நடைபெறுவவாயினவென்றே துணிக. மற்றுப் பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பியமுத லியன தலைச்சங்கத்தார் காலத்துக்கு முற்படத் தோன்றித் தலைச்சங்கவரங்கேறிப் பின்னர் இடைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயினவென்றும், தலைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் விளங்காமைக்குக் காரணம் அகத்தியனார் மாறுகோளென்றும், மொழிந்தார். தொல்காப் பிய முதலியன தலைச்சங்கமேறி நிலவினவேல், நக்கீரர் அவ்வரலாறு கிளந்து கூறுவ ராவர்; அவர் அவ்வாறு கூறுதொழிந்தமையானும், முக்குணங்கடந்து மிக்க தெய் வப் பெற்றியுடையராகிய வகத்தியனார் மாறுகொண்டாரென்று அவருக்கு விருப்பு வெறு ப்புச் சேர்குணங் கூறுதல் குற்றமாய் முடிதலானும், அது பொருந்தாமை யுணர்க.

இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாயின், அகத்தியனார் மாறுகொண்டு தொல்காப்பியத்தினைத் தலைச்சங்கத்தில் விளங்கவொட்டாது விலக்குதற் குடம்பட்டிருந்தாரென்று அவிர்சடைக்கடவுண் முருகவேள் எனபார்க்குப் பெரியதோர் இழுக்குமாமென்க. இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாங்கால், தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்திலும் விளங்குமாற்றின்றி ஒதுங்கிற்றென்று மாம். என்னை? இடைச்சங்கத்திலும் அகத்தியனார் வீற்றிருந்தாராகலின், ஆண்டும் அது அவர் மாறுகோளுற்று விளக்கம் பெறாதாதல் வேண்டுதலினென்க. இவ்வாற்றால் அவர் கூற்று வேதவழக்கோடும் ஆன்றோர்வழக்கோடு மாறுபடும் பழியுரையேயாமன்றி நியாயவுரையாகாமை தெற்றெனவுணர்க.

அற்றேலஃதாக, செந்தமிழ்மொழி தோன்றுங்காலத் துடன்றோன்றிற்றாய் அதற்குப் பேராதாரமாய முச்சங்கத்து நிலவிய முதனூலாகிய அகத்தியங் கடைச்சங்கமொடுங்கிய பிற்றைஞான்று வழங்கற்பாடின்றி மறைதற்குக் காரணந்தான் யாதெனின்,— கூறுதும். அகத்தியம் பல்வாழ்நாளுஞ் சிலபிணியும் பேரறிவு முடைய அக்காலத்தார் கற்றுப் பிறருடன் பயின்று அறிவு நிரப்புதற்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டதொரு பெருநூலாதலின், சின்னாளும், அவற்றுள்ளும் பல்பிணியும், சிற்றறிவும் உடையராகிய இக்காலத்தார், தாம் அதனைக் கற்றலும் பலருடன் பயிறலுஞ்செய்து கல்வி நிரப்புதன் முடியாதென்று கைவிட்டு அதன்வழிச் சுருங்கித் தோன்றிய தொல்காப்பியமுதலிய இலக்கண நூல்களையே கைக்கொண்டு போற்றிப் பயில்வாராயினமையின், அது எடுத்தெழுதிப் படித்துப் பயில்வாரின்றி வைகரிவடிவிற்றீர்ந்து மத்திமைவடிவுநேர்ந்து பைசந்திவடிவிற்சுருங்கிப் பரமயோகிகட்கே புலனாதற்குரிய சூக்குமநாதமா யொடுங்கிற்றெனக. அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயில்வார் கைவிட்டமையால், வடமொழியின் மாமறையாகமச் சுருதிகளுள்ளும் அவற்றின் வழிநூல்களுள்ளுங் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இன்னும், அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயில்வார் கைவிடுதலாற் றென்மொழியிற் றேவாரச்சுருதிகளுள்ளுந் தெய்வச் சங்கமேறிய நூல்களுள்ளுங் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இவையெல்லாஞ் சாபந்தாலழிந்து மறைந்தனவல்ல. இச்செந்நெறி தேர்ந்துகொள்ளமாட்டாது அகத்தியந் தொல்காப்பியனார் சாபத்தினால் அழிவுபட்டதென்று படைத்து மொழிந்தாரை அவையெல்லா மழிவுபடுதற் கேதுவாய்நின்ற சாபந்தாம் யாவையென்று கடாயினார்க்கு, விடை யாதோவெனக. இன்னும், அவர் தம்பதிப்புரையில் அகத்தியந் தொல்காப்பியத்தின்முன் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்று சழக்கொன்றுரைத்தார். அம்முதனூலும் வழிநூலு முறையே அரனும் அரன்மகனும்போல வருமுறையனவேயாமன்றி முரணுறுவனவல்ல. இனி முதனூலான வகத்தியம் வழிநூலாகிய தொல்காப்பியத்தின்முன்னர் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்றல் அரன்மகன்முன் அரன் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றா னென்பதனோடொத்துச் சிறுமகார்க்கு நகையினை நிகழ்த்துவதோர் சழக்குரையே யாமன்றி வழக்குரையாகாதெனக.

கடைச்சங்கம்.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியரும், சேந்தம்பூதனாரும், அறிவுடையனாரும், பெருங்குன்றூர்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரருமென்றித்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்

தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம் பதுகலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், பேரிசையும், சிற்றிசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்குநூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத் தெண்ணூற் றைம்பதிற்றியாண்டு. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினார் கடல்கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதி யீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மா. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத் தரமதுரை. அவருட் கவியரங்கேறினார் மூவர் பாண்டியர்.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு நூல்களாகி நிலவிய தொல்காப்பிய மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைநுணுக்க மெனப்படுவனவற்றுட் டொல்காப்பியம் இடைச்சங்கமுதலினன்றுகாறு முளதாய் நிலைபெற, மாபுராணம் பூத புராணம் இசைநுணுக்க மெனப்பன மறைதற்குக் காரணமென்னையெனின்,— அவையும் பாரதப்பட்ட பொருண்மையவாயச் சிலவாழ்நாட் பலபிணிச் சிற்றறிவின் மக்கட் குபகா ரப்படாமையின் அவர் தம்மாற் கைவிடப்பட்டு மறைந்தன வெனக.

இனி "எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப" எனவும், "சாத்திரமுஞ் சோதிட மும்" எனவும், இயற்றமிழோடு சிறந்தெடுத்தெண்ணப்படுஞ் சோதிடமுதலிய பிறகலை களு முளவாக முச்சங்கத் தமிழாசிரியர்களும் பிறரும் இயலிசைநாடகமென்னு மிம்மூன்றனையுமே விதந்து ஆராய்ந்துகொண்ட தென்னையோவெனின்,— சோதிட முத லிய பிறகலைகளெல்லாம் ஆரியத்திலுந் தமிழிலும் ஏனைமொழிகளினும் வேறுபாடின்றி ஒப்பநிகழ்தலின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டாமையானும், இயலிசைநாடக மென்னு மூன்றுந் தமிழ்நிலத்துச் சில வேறுபாடுடைமையின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டுத லானும், அது பற்றி அகத்தியனாரமுதலிய முச்சங்கவாசிரியர்களும் பிறரும் இம்மூன்றுமே விதந்தெடுத் தாராயவாராயினார். அதனால் அஃது ஒக்கு முறைமைத் தென்றுணர்க.

அற்றேலஃதாக; தலைச்சங்க மிடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென்னு முச்சங்கத் தாரு முறையே நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டும், மூவாயிரத் தெழுநூற்றி யாண்டும், ஆயிரத் தெண்ணூற்றியாண்டுஞ் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் எனறும், அகத்தியம் அம்முச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயிற்றென்றும், தமிழாசிரியர் கூறுமுரைகளா மலைவுடைத்தாம். என்னை? பாணினீய மாபாரதத்துட்போந்த உதிட்டிரன் வீமன் அருச்சுனன் வாசுதேவன் முதலிய பெயர்கட்கு இயன்முடிபு கூறி அம்மாபாரதத்தின் பின்னதாத லறியப்படுதலின், "வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணை யாத் - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர்" ரெனக் காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறுமுறையானே அகத்தியம் அப்பாணினீயத்தின்பிற் றோன்றிய தெனபது இனிது பெறப்படுதலின், எனின்,— சிவபிரான் ஆதிகட் டம்பாற் றோற்றமுற்று நடைபெறுந் தெய்வத் தொன் மொழியான தமிழிலக்கணம் ஆசிரியர் அகத்தியனார்க்குச் செவியறிவுறுத்தருளிய வர லாறு காந்தபுராணத் துபதேசகாண்டத்தினும், காந்தபுராணத்துக் காளிகாகண்டத் துக் காஞ்சிமான்மியத்தினும், காந்தபுராணத் தகத்தியகாண்டமென்னும் ஆலவாய்மான் மியத்தினும், வேறு வேறு ஓதப்படுதலானும், சிவபிரானேயன்றி அறுமுகக்கடவுளும் அகத்தியனார்க்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தருளினாரென்று ஆண்டாண்டுக் கேட்

கப்படும். அவைகள் ஓர் காலத்தன வாதலன்றிப் பலகாலத்தனவாத லெள்ளிதிற் றுணி யப்படும். படவே, அகத்தியத்தோற்றம் பாணினீயத்தின் முற்பட்டதுமாம்; மற்றதன் பிற்பட்டதுமாம். இஃ தெனசொல்லியவாறே வெனின்,— பலவாறாகப் போதரு மக தியத் தோறறவரலாற்றுள், "வடமொழியைப பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணை யாத - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந தொழுதேத்துங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேறறுப பாகர்" எனறு காஞ்சிமானமியத தோதப்பட்ட அகத்திய வரலாறு இறுதிக்கண்ணதாகலின, அதுபற்றி அகத்தியமுதனூல் அக்காலத்திற்றானே யுதித்ததெனறு கொணடு அவ்வகத்திய முததமிழ முதனூலின் றொன்மை வரலாறு பிர மாணமாதல யாங்ஙனமெனறெடுத தாசங்கித்தல பொருந்தாதெனறவாறு மெனக.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக, சிவபிரான் அறுமுகக்கடவுள் முற்றறிவுடைய வொரு தனி முதலவர். அகத்தியனாரோ தவத்தான மனந் தூயராய் முக்குணங்களையுங் கட நதவ் விறைவரருள பெற்றுடைய மாமுனிவர். அப்பெற்றியுடைய விறைவர் இப்பெ ற்றியுடைய அகத்தியனாருக்குத் தமிழிலக்கணம ஓர்காலத் தொருமுறையானன்றிப் பல காலத்துப் பன்முறையாற் செவியறிவுறுத்த அமாந்தவா றென்னையெனின்,— தமிழ் வழக்குக் காலந்தோறும வேறுபடுதலின, முற்காலதது வழங்கி வீழ்ந்த தமிழ் வழக்கைக் களைந்து, பிற்காலதது வேறுபடடப் பிறநத தமிழவழக்கைத தழுவி வழக்கு நெறிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்விறைவர் அகத்தியனாருக்குத் தமிழியல் அங்ஙனங் கால வேறுபாட்டாற் பலமுறை செவியறிவுறுத்தியருள வமாந்தா ராகலின, அது குற்றமாகா தெனக. ஆசி ரியரெல்லாம "இறநதது விலக்க லெதிரது போற்ற" லெனனும் உத்தியும், "பழையன கழிதலும புதியன புகுதலும வழுவல கால வகையி னானே" என்னு நூற்புறனடை யும், நூன்மரபாகக் கொணடு ஓதுமாறும இதற குறு சான்றாத லறிக. இனி நந்திபெரு மான முதலிய கணாகளும, அயன முதலிய தேவாகளும, சனற்குமாரன் முதலிய முனிவாகளும, சிவபிரானபாற றததுவபோதம ஒருமுறையா னன்றிப பன்முறை யானுஞ் செவியறிவுறுத்தப்பட்டு ஐயநீங்கி மெய்யுணாந்தாரெனறு புராணங்களில் ஆண்டாண்டுக் கேட்கப்படுதலின, கால வேறுபாடுபெற்றி வீழ்நதும பிறந்தும வருந் தமிழ் வழக்குக்களை, ஆயந்து களைந்து தழுவி வழக்குவழிப்படுத்தல வேண்டி, அவ்விறைவர் பால அகத்தியனார் தமிழிலக்கண மவ்வாறு பன்முறைகொண்டிட்ட றக்கவாறேயாமென் பது.

இதனை மறறோராற்றானு நெறிப்படுத் துரைததும். பல்வாழ்நாளும் பிணிதபு நோன்பும அறிவுவலியுமுடைய முற்காலத்தார் நீடிருந்து ஆராய்ந்து தமிழ் வழக்குத் தேறி யுறுதிகூடுதற்பொருட்டு, அகத்தியனார் அருந்தவமிருந்து, இறையனாரருளிய ஆறு, கடைப்பிடித்துத் தமபெயரான முத்தமிழிலக்கண முதனூன முதற்கண விரித்தியற்றி யுபகரித்தருளினார். இது முதற்சங்கத்தின் முறபட்டுப போந்த வகத்தியவரலாறு. இடைக்காலத்தார் அம முற்காலத்தாரிற குறைநத வாழநாளும, குறைநதநோன்பும, சிற்றறிவு முடையராயினமையின, அவர்பொருட்டு, அகத்தியனார் மறித்தும் அருந்தவமிருந்து, இறையனாரருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத, தமபெயரான் இயற்றி வழங்குவித்த அம் முத்தமிழிலக்கண முதனூலைப் பின்னர்ச் சுருங்க யாத்து இயற்றி யுபகரித்தருளினார். இஃதிடைச்சங்க மொன்று போந்த வகத்திய வரலாறு. பிற்காலத்தினர் அவ்விடைக்காலத் தாரிற் குறைந்த வாழ்நாளு நோன்பும் அறிவு முடையராயினமையின், அவர்பொருட்டு

அகத்தியனார் மறித்து மருந்தவ மிருந்து இறையனா ரருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம பெயரான் வழங்குவித்த அம்முத்தமிழிலக்கண முதனூலைப் பின்னருஞ் சுருங்க யாத்திய ற்றி யுபகரித்தருளினர். இஃது கடைச்சங்ஞான்று போந்த வகத்தியவரலாறு. இவற்றுள், இறுதிக்கண்ணது பாணினீயத்தின் பிற்பட அங்ஙன நிகழ்ந்த வரலாறும். "ஏழியன முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை - வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென - றோதிய புலவனு முளனொரு வகையா-னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்" என மொழி தரும் அகத்திய முதனூ லிவ்விறுதியதாம் வடநூலாரும், "முற்காலத்திற் றைவ வியாகரணங்களு மாரிடவியாகரணங்களும் பல நிகழ்ந்தன. கலிகாலத்தின் மக்கட்கு ஆயுளு மறிவுங் குன்றுதலின், அவற்றினையெல்லாங் கற்று அறிவு நிரப்பமாட்டாது வட மொழியை வழுமலைநர வழங்குவாராயினர். அது கண்ட பாணினிமுனிவ ரருந்தவமிரு ந்து சிவபிரான் திருவருள் பெற்று அதனைவ வாரிடவியாகரணங்களைச் சுருக்கி 'அட்டா த்தியாயி' என ஓரிலக்கணநூல் செய்தருளினார்" என்றுரைப்பாராதலின், யாங் கால பேதத்தொடு படுத்தோது மிவ்வரலாறு மற்றவ ராலு மொப்பற்பாலதேயா மென்பது. வடமொழி வியாகரணம் பலராற் காலத்திற் கேற்ப விரிந்துஞ் சுருங்கியு நடந்தது. தென்மொழி யிலக்கணம் உலகமெலாந் தொழுதேத்துங் குடமுனிவரா னகத்திய னொருவ ரானேவழியிற்றுனே காலங்கட்கேற்ப விரிந்துஞ் சுருங்கியு நடந்தது. இது தம்முள் வேறுபாடு அகத்திய மிங்ஙனங் காலத்திற்கேற்ப விரிந் துஞ் சுருங்கியு மாறி நடந்தமையாற் போலு மற்றது "பேரகத்தியம்" "சிற்றகத்தியம்" என அங் ஙனம் வழங்கப்படுவதாய தென்பது. அகத்தியங் காலபேதம்பற்றி யிவ்வாறு விரிந் துஞ் சுருங்கியு மாறி நடந்த முறையானே அவ்வாறு வழங்கப்பட்டமை தேறமாட்டா தார், பேரகத்தியஞ் சிற்றகத்தியம் வெவ்வே றொருகாலத் தொருங்கு நிலவினவென்று தமக்கு வேண்டியவா றோதி, வரலாற்றுமுறை திறம்பிடுவர். இன்னும் விரிப்பிற் பெருகு மெனக.

களவியல்

கடைச்சங்கத்தார் காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீருயாண்டு வற்கடஞ்சென்றது. செல்லவே, பசிகடுகுதலும் பாண்டியன் சங்கப்புலவரெல்லாரையுங் கூவி, "வம்மின்! யான் உங்களைப் புறந்தரற்பாலனல்லேன், என்றேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது, நீயிர் நுமக்கறிந்தவாறு புக்கு நாடு நாடாயின்ஞான்று என்னையுள்ளி வம்மின்" என்றான். என, அரசனை விடுத்து அவரெல்லாரும் போயினர் போயபின்னாகக் கணக்கின்றிப் பன் னீரியாண்டுகழிந்தது. கழிந்தபின்னர் நாடு மலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின், பாண் டியன் இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எங்கரும் செல்லாப்பக்கமும் போக்கினன். போயினார் எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்தனர். பொருளதிகாரம் வல் லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பு மாராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்ட ன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின், இவைபெற்றும் பெற்றிலேமெனச் சொல் லாநிற்ப, மதுரை யாலவாயில் அழனிறக்கடவுள் சிந்திப்பான் என்னை பாவம்! அர சற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று, அதுதானு ஞானத்திடையதாகலான் யாமதனைத் தீர க்கற்பாலம்" என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து மூன்று செப்பிதழகத்தெ ழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான். இட்ட பிற்றைஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான்

தேவர்கோட்டத்தை எங்குந்துடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப், பீடத்தின்கீழ் என்று மலகிட்டான் அன்று தெய்வக்குறிப்பினான் அலகிடுவனென்று உள்ளங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அலகினோடும் இதழ்போந்தன. போதரக்கொண்டுபோந்து நோக்கினாற்கு, வாய்ப்புடைத்தாயிற்றோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்டப், பிராமணன் சிந்திப்பான்: "அரசன் பொருளதிகார மின்மையிற் கவல்கின்றனென்பது கேட்டுச் செல்லாநின்ற துணாந்து நம்பெருமா னருளிச்செய்தா னாகும்" என்று. அவன் றன்னகம்புகுதாதே கோயிற்றலைக்கடைச்சென்று நின்று கடைகாப்பாரக்கு உணர்த்தினான், கடைகாப்பார் பாண்டியற்குணர்த்தினார், பாண்டியன் புகுதுகவென்று பிராமணனைக் கூவினான். கூவப், பிராமணன் சென்று புகுக்க் காட்டினான். பாண்டியன் ஏற்றுக்கொண்டு நோக்கிப் "பொருளதிகாரம் இது, நம்பெருமான் நமதிடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்தா னாகற்பாலது" என்று, அதனை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, "நம்பெருமானமதிடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகார மிதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள் காண்மின்" என, அவர்கள் அதனைக்கொண்டுபோந்து கன்மாப்பலகை யேறியிருந்து ஆராயவுழி, எல்லாருந் தாந்தா முரைத்த உரையே நன்றென்று சிலநாளெல்லாருஞ் சென்றன. செல்ல, நாம் இங்ஙனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப் படாது. நாம் அரசனுழைச் சென்று நமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து அவனுற் பொருளெனப்பட்டது பொருளாய் அன்றெனப்பட்டது அன்றாய் ஒழியக் காண்டுமென, எல்லாருமொருப்பட்டுப் பாண்டியனுழைச் சென்றார். பாண்டிய னெதிர்சென்று "என்னை! நூலுக்குப் பொருள் கண்டீரோ?" என்றான். அவர் "அது காணுமாறு எமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டும்" என்ப, "போமின்! நுமக்கோர் காரணிகனை எங்ஙன நாடுவேன்! நீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று. உமக்கு நிகராவார் ஒருவர் இம்மையினின்றே" என்று பாண்டியன் சொல்லினான். சங்கப்புலவர் போந்து கன்மாப்பலகையில் ஏறியிருந்து, "அரசன் இது சொல்லினன், காரணிகனைப் பெறுமாறு என்னைகொல்?" என்று சிந்திப்புழிச், "சூத்திரஞ்செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக்கடவுளன்றே, அவனையே காரணிகனைத் தரல்வேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்" என்று வரங்கிடந்தார். இடையாமத்து "இவ்வூர் உப்பூரிகுடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனென்பான், பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப் பிள்ளை யுளன், அவனை அன்னனென்ன றிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொரு ளுரைத்தாற், கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும், மெய்யாயினவுரை கேட்டவிடத்து. மெய்யல்லாதவுரை கேட்டவிடத்து வாளாவிருக்கும். அவன் குமாரதெய்வம், அங்கோர் சாபத்தினாற் றோன்றினான்" என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லார்க்கு முடன்பாடாயிற்றாக, எழுந்திருந்து தேவர்குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்பூரிகுடிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாஞ் சொல்லி, "ஐயனாவான், உருத்திரசன்மனைத் தரல்வேண்டும்" என்று வேண்டிக், கொண்டு போந்து, வெளியது உடீஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண்சாந்தணிந்து, கன்மாப்பலகை யேற்றிக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொரு ளுரைத்தார். உருத்திரசன்மனாவான் எல்லாரு முரையே உரைக்கக் கேட்டு வாளாவிருந்து, மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்துக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்தினான், பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தோறுங் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப விருந்தான். இருப்

டச், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெடுத்து "மெய்யுரை பெறறு மிந்நூற்கு" எனஞர். அதனுல், உப்பூரிகுடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மனுவான் செயதது இந்நூற்கு உரையென் பாரு முளர். அவர் செய்திலர். மெய்யுரை கேட்டாரென்க மதுரை ஆலவாயிற பெரு மானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு, நக்கீரனுரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியாற கேட்கப்பட்டதென்க. களவியல் வநதவாறும அதறகு மெயயுரை கணடவாறு மிவை யாம். இனி உரை நடந்தவாறு சொல்லுதும். மதுரைக கணக்காயனுர மகனுர் நக கீரனுர் தம்மகனுர் கீரவிசொற்றனுாககு அதனை யுரைததார், அவர் தேனூர்கிழார்க் குரைத்தார்; அவர் படியங்கொறறனுாக் குரைததார், அவர் செலவததாசிரியா பெருஞ் சுவனுர்க் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காயப் பெருஞ்சேநதனுக குரை த்தார; அவர் சொல்லூராசிரியா ஆண்டைப் பெருங்குமாரனுக குரைததார, அவா திரு க்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைததார், அவர் மாதளவனுா இளநாகனுர்க குரைததார, அவா முசிறியாசிரியர்க குரைத்தார். இங்ஙனம வருகினறது உரை. இந்நூலுட கூறிய முச் சங்க வரலாறு களவியன்முதனுான முகதது நககீரனு உரைதது நிறுததியதென றறிக.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக; ஆசிரியா அகததியனுா முதறகண் முததமிழ்நூல் முத ன்மைபெறச் செயதனர். அதனுல அகததியமே தமிழ முதனுாலாயச் சிறநதது. மறறு அகத்தியத்தின் பின்னர் ஆலவாயில் அவிாசடைக்கடவுள செயதருளிய களவிய றமிழ் முதனுாலாகுமா றெனனையோவெனின,— முறகாலத்தாகப் பிறகாலததாக வினையினீ ங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவன செயதனவே முதனுாலாம. அங்ஙனமாயினும, அம் முதல்வன் றன்னருளால் வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின முனைவரை அதிட்டிததுச் செயப்படுவனவு முதனுால்களாம. அதனுல, சிவபிரா னுபதேசவழி வினையினீங்கி விள ங்கிய வறிவின் முனைவராகிய அகததியனுராற செயயப்பட்டதூஉ முதனுாலாயது. இத னுல், பிற்காலததுப் பாண்டியன பொருட்டுப பெருமானடிகள செயத களவியல் வேதா கமம் போல்வதோர் முதனுாலேயாமென றுணாக. மறறினனு மிதனுனே, முதலவன உபதேசவருளால் வினையினீங்கி மெய்யுணராதார் முதனமையாக நூலகள் செயயினும் அவை முதனுாலாகாவெனபது தெளிக. மறறிவையெல்லாம பெறுவிததறபொருட்ட ன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுா "வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின-முனைவன கண டது முதனு லாகும்" என நோக்குப பெரிது புணாததது அங்ஙனஞ் சூததிரம யாககலு றுவா ராயினதென்க.

இக்களவியலென்னு முதனுால் "அன்பி னைந்திணைக களவெனப படுவ - தந்தண ரறுமறை மன்ற லெட்டினுட் - கநதருவ வழகக மெனமனுர் புலவ" ரெனபது முதலாகக் "களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ - ருளங்க முனபி னுயாச்சி மேன" வெனபது ஈறுக அறுபது சூததிரமுடையது. இதன சூத்திரங்கள அறுபதுாந திட்பமு நுட்பமு மொட்பமுஞ் சிறநது, அகபபொருட் டிறனெலலா மிகத தெளிததுரைததலிற றமே தம க்கு நிகராய், ஏனோர் கூறிய அகப்பொருள்கட்கெலலாங் கடவுட் பிரமாண வரம்பாய நிலைபெறுவன. இஃது உள்ளுதொ றுளளுதொ றுளள முருககுவதாம! நவிறொறு நவி றொறு நாச்சுவை பெருககுவதாம்! பயிறொறும பயிறொறும பேரினபம பயபபதாம! எல்லாமியல்பி னுணரவல்ல விறைவ னருளிச்செய்த இதனபெருமைகளைச் சொல்லா லுரைத்து அவதி நேர்தல் யார்க்கு மொல்வ தனறு. மற்றிதன் பெருமை நிறக; கண க்காயனுர் மகனுா நக்கீரனுர் கண்டு ககடற வகுதத இதனுரையுந் திட்பமு நுட்பமு

மொட்பமுஞ் சிறந்து ஏனை ருரைகட்கெல்லாம் ஓர் வரம்பாய நிலைபெறுவது. இந்நூல் "இறையனார்களவிய" லென்றும் "இறையனாரகப்பொரு" ளென்றும் வழங்கப்படும். இது நன்மக்க ளெய்துதற்குரிய அறம் பொரு ளின்பம் வீடுபேறெனு நான்கனுள்வைத்து ஐம்பொறிகளானு மொருங்கு நுகர்தற்பாலதாம் அன்புடைக் காமவினையை நுதலி இயற்றப்பட்டது. இவ்வின்பம் அகத்துறுபொருளாய் நிகழ்தலின் அகப்பொருளெனப்படும். இவ்வன்புடைக் காமக்கைகோள் களவென்றுங் கற்பென்று மிரண்டாய் நடக்கும். இவற்று ளிந்நூ னுதலுங் கைகோள் களவாம். களவாவது தலைமகனுந் தலைமகளும் ஊழ்வலியினானே கொடுப்பாரு மடுப்பாரு மின்றிப் பால்வகையிற் றமியராய் ஓர் பொழிலவயிற் றலைப்பட்டுக் கரந்த வுள்ளத்தினராய் நுகர்ந்து செல்லுங் காமவொழுக்கமாம். இது கற்பொழுக்கமு மோதினு மிகுதிபற்றிக் களவியலெனப் பட்ட தென்றுணர்க.

இக்களவென்னுங் கைகோள் காமப்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்தபின்ன ரிடந்தலைப்பாடும், அதன்பின்னர்ப் பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும், அதன் பின்னர்த் தோழிவழிநின்று குறைமுடித்துக் கோடலுமென நான்கா யடங்கும். அது 'காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும் - பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென் - றாங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு - மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே'' என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தா னறிக.

இது தலைமகன் றலைமகளென்னு மிருவோரும் அஃகாவன்பிற் றலைநின்று பால்வகையாற் றமக்குரித்தாய நிற்கு மின்பங் கரந்து நுகர்ந்து வருவதோ ரொழுக்கமாய் நிற்றலானும், தலையாயவறனும் நிலையாய ஞானமும் பயந்து அவை வாயிலாகச் சுவர்க்கம் வீடுபேறுதவுதலானும், பிறர்க்குரியபொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவன்றாயிற்று. இதனைக் களவென்றல் வேதத்தினை மறையென்றல் போலுமென் றறிக. இது மன்றலெட்டனுட் காந்தருவத்தின் பாற்படும். காந்தருவ மன்றலாவது— இருவரொத்தார் தாமே கூடுங் கூட்டம். இனி இந்நூல் கூறுங் களவொழுக்கம் இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரா னாட்டப்படுவ தொன்றாதலின், உலகவழக்கத்தினோடு இயையாதென் றறிக.

அற்றேல் அஃதாக, தெய்வத் தமிழ்மொழியினானே ஓர் நூல் செய்தற்கமர்ந்த தனிமுதற்கடவுளாகிய இறையனார்க்கு நன்மக்கட் குறுதிபெரிது பயத்தற் சிறப்புடைய அறம் வீடுபேறெனும் உறுதிப்பொருள்கள் பற்றி முதனூல் செய்தலே மாண்பாம். பொருள் அவ்விரண்டினுஞ் சாதித்தற்குத் துணையாய நிற்பதொன்றாதலால் அதுபற்றியு நூல் செய்தலப்பரனார்க்கு மாண்பாம். இச்சிறப்புடைய அம்மூன்றனையு மொழித்து இம்மையே உறுதி சிறிது பயக்கு நீரதாகுங் காமப்பொருள் பற்றித் தமிழ்நூல் செய்தருள வமைந்தது அப்பரனார்க்கு மாண்பாமா றென்னையெனின்,— கூறுதும். நிலவுலகத்துத் தலைமகன் றலைமகளென்று சிறப்பித் தோதப்படுவார் உம்மைக் காலத்தும் பிறப்புக்க ளெல்லாவற்றினும் அன்பான் உயிரொன்றுபட்டு ஒருவரையொருவ ரின்றியமையாராய் அந்நல்வினையா னிம்மைக்கண்ணும் அந்நீரராகி யொழுகுபவராவர். இவர் குலங் கல்வி முதலிய பத்துவகை யிலக்கணங்களுந் தம்முள் ஒத்தபாலினராவர். இத்தலைமகற்கு இழிந்தாரல்லது, ஒத்தாரும், மிக்காரும், உலகத்தில்லை. தலைமகளு மந்நீர்மையினளாம். இடம்பெற்றியார் ஒழுக்கஞ் சேட்டன மாத்திரையானே

விழைவு விடுத்த விழுமியோருள்ளமும் விழைவின்கட் டாழ்வுறும். இத்தன்மையி லிவர் துய்க்கு மின்னின்பம் அத்துறைகத்தாரும் விழைவதொன்றாம். இதனை விழுப்பமுடைய அன்புடைக் காமவின்பம் இம்பரிற் றுய்த்துச செல்லு மிவா அறபபாலெல்லாந திறப் பட வுடையாரென்பது ஒருதலையாம்; இபபேறுடையார் பொருட்பாலெல்லாந திறப் பட வுடையரெனபது சொலலாமே யெயதும. இஙஙனம் அறம பொரு ளொன்று மின்வ சிறபபுறப் பெற்று முனிவருந தேவரும் விழைதரு மினப நுகர்ந்து செல்லு மிவர், எதிர்காலதது நிலையாமை யுணர்நது பறறறத துறநது மெயயுணாநது விடுபே ெறாருதலையாற்றலைக்கூடுபவராவர். இஙஙனமாதலின, இபபெறறியாா அனபுடைக காம வொழுக்கமாகும் களவியல காமவியலாதலனறி அறவியல பொருளியல வீடுபேறறிய லுமா மாதலால், அதுபறறித தமிழறா லருளிச்செயதது இறையனாாககு மாண்பே யாமென்று கடைபபிடிகக.

அறறே லஃதஙஙனமாக, பொருளதிகாரம் வல்லாரைப் பெறறிலேமெனறு புடைபடக் கவனற பாண்டியறகு ஆலவாயி லழனிறக்கடவுளாகிய இறையனாா பொரு ளதிகாரம் வலலார் தமமைக கூட்டிக கவறசி நீககுதலே முறையாமனறிப பொருளதி காரத துள்ளுறையாகக களவியல இயறறி அருளுதன முறையாஙகொலலோ வெனின,-- ஆலவாயி லழனிறககடவுளாகிய விறையனாா பொருளதிகாரத துளளுறுதெளிவாகக கள விய லியறறியருளி அதன மெயயுரை நிறுததவலல உருததிரசனமனாரைச் சஙகத தார்க்குக கூட்டு முகததானே பாணடியன கவறசி நீககியருளினாாதலால, அது கடா வன்றென்று விடுகக. இனி நககீரனாா முதலிய கடைசசஙகப புலவரெலலாம பொரு ளதிகார மிக வலலரேயாயினும, அவா தாநதாம வலலவாறு பலபட வெடுததுரைக கும் அப்பொருளதிகாரப பொருளுடபஙகளுள இவை வாயபபுடையன, இவை வாயப புடையன வலலவெனறு, ஒருதலைபபடுத துரைககவலல தெயவபபெறறியுடைய கார ணிகாப பெருமை காரணமாகவே பாணடியன கவனறுன, இறையனாா அககாரணி கராதற்குரிய தெய்வபபெறறியுடைய உருததிரசனமனாரை அவறகு உதவியருள, அவன அககவறசி யகனறு மகிழசசி யெயதினனெனபது. அறறேல, உருததிரசனம னாரை உதவியருளுதலே அது தீரததலா யமையும, களவிய லியறறி அதன மெய யுரை வரையறுபபிககு முகததால உருததிரசனமனாரைப பாணடியறகு இறையனார் கூட்டியருளா வேண்டிய தெறறுககெனின,— அகததியததினுந தொலகாபபியத தினு மோதிய வகபபொரு ளிலககணஙகண மிகப பரநது கிடநதன வாகலால, அவை யெல்லாஞ் சுருஙகி ஒவ்வோா துறைபபட்டுத தெளிவுறறு நிலைபெறசசெயதல வேண்டி இறையனார் களவிய லியறறி அதன மெயயுரை வரையறுபபிககு முகததானே அவரை உதவிட அமாநதருளினா ரென்க. " உலகிய னிறுத்தும பொருண்மர பொடுஙக, மாற னும் புலவரு மயங்குறு காலை, முந்துறும் பெருமறை முளைததருள் வாககா, லனபினைந திணையென் றறுபது சூத்திரங், கடலமு தெடுததுக கரையிலவைத தவ்போற், பரப் பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற றவர்ககுத, தெளிதரக கொடுத்த தெனறமிழ்க கடவுள்" என்னும் கல்லாடத்தானு மிதுவே கருத்தாத றெளிக. ஆண்டு உலகியனிறுததும பொருண் மர பொடுஙக வென்று பொதுப்பட வெடுத்தோதியது, உறுதிப்பொருணன்கனையுந் தழுவ வேண்டியென் றுணர்க. அறம் வீடு பயவா அகப்புறபபொருள்கள் உலகிய னிறு த்தா வாதலால், உலகிய னிறுத்தும் பொருளெனவே அவையு முடன போதரு மெனக. இவ்வுலகியற் பொருளொழுக்கம் இறைவ னருளிய வேதாகம முதலோததுப் பறறி

ஆதிகாலந்தொடங்கி இம்மேதினிக்கண் ஆன்றோர் வழிவழிக் கொண்டுபோதரும் வழக்கா றென்பது குறிப்பிப்பார், பொருளென்ற றொழியாது, பொருண்மரபென்றார். பரப்பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டி மற்றவாக்குத் தெளிதரக் கொடுத்தவென்றார், அகத்தியத்தின்கண் ணும் தொல்காப்பியத்தின்கண்ணு மகப்பொரு ளிலக்கணங்களாயப் பரந்துகிடப்பனவும் பிறவுங் களவியலினகட் டிரண்டு துறைப்பட வமைந்தவாறு அறிவித்தற்கு. இன்னு மிதனுகருக்கள் விரிப்பிற் பெருகுமென்பது.

தொல்காப்பியவுரைகள்.

கடைச்சங்கத்தின் பின்றைஞான்று தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியரென்பார், தனித்தனி உரையியற்றினார். இவருள் இளம்பூரணர் இதற்கு முதற்கணுரை யியற்றினமையின் உரையாசிரிய ரென்றவ்வாறு வழங்கப்படுகின்றார். இனி இதற்கிளம்பூரணர் செய்தவுரை எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமாத்திரையி னிக்காலத்து நிலைபெறுகின்றது. பேராசிரியருரையும், கல்லாடருரையும், ஒவ்வோர் கூற்றினன்றி, முழுது நிலைபெறக்காணமையி னிறந்தனபோலும். சேனாவரையர் சொல்லதிகாரமாத்திரைக்கே யுரையியற்றினார். நச்சினார்க்கினியர் மூன்றதிகாரங்கட்கும் உரையியற்றினார். இவை நிலைபெறுகின்றன. இளம்பூரணரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், நச்சினார்க்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், ஓர் பெற்றியவாயே விளங்கும். ஆயினும், நச்சினார்க்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரை, இளம்பூரண ரெழுத்ததிகாரவுரை நுட்பங்களை ஆண்டாண்டு விளக்கி அதற்கு விருத்தி போன்று நிற்கும். இனி இம்மூவருஞ் சொல்லதிகாரத்திற்குத் தனித்தனி யுரை யியற்றினும், சேனாவரைய ரியற்றியவுரையே சொல்லதிகாரத்திற்கு மிக வாய்ப்புடைத்தாய் விளங்குகின்றது. சேனாவரையர் இளம்பூரணரியற்றிய சொல்லதிகாரவுரைத்திறங்களை ஆண்டாண்டெடுத்தெழுவி மறுத்துந் தந்துணிபு நிலையிட்டுரைப்பர். நச்சினார்க்கினியர் சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்கட்கு யாண்டுஞ் சேனாவரையர் உரைத்தவாறே யுரைத்தார். ஆயினும், சேனாவரைய ருரைநுட்பங்களை ஓரோரிடங்களில் விளக்கி யுதாரண மேலுஞ் சில சில காட்டினர். இனிச் சேனாவரைய ருரைக்கருத்துக்களைச் சிற்சில சூத்திரவுரைகளில் நச்சினார்க்கினியர் மறுத்துத் தங்கருத்து வேறாக நிறுத்துவர். அவற்றுள் ஒரு சில பொருந்துவனவு முள. நச்சினார்க்கினிய ரியற்றிய பொருளதிகாரவுரை அவ்வதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததோருரையாம். நச்சினார்க்கினிய ரிதன்கட் பூர்வாசிரியர் சிலர்கருத்துக்களை உடம்பட்டும், மறுத்தும், ஆண்டாண்டுத் தந்துணிபு நிலையிட்டுரைப்பர்.

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி, முதற்சூத்திரவிருத்தி.

வடநூற்கடலுந் தென்றமிழ்க்கடலு நிலைகண்டுணர்ந்த வாசிரியர் சிவஞான யோகிகள், தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கும், அதன் எழுத்ததிகார முதற்சூத்திரத்திற்கு மாபாடியரூபமான விருத்திக டனித்தனி இயற்றினர். இவ்விருத்திகள், திட்ப நுட்பம் வாய்ப்பப் பொருந்தி மற்றவிரண்டன் சொற்பொருண்முடிபெல்லாம் இனிது நனி விளக்கி யியற்றமிழ்க்கோ ராணைவரம்பாய நிலைபெறுகின்றன. சூத்திரவிருத்தி இளம்பூரணர் நச்சினார்க்கினியர் எழுத்ததிகார உரைக்கருத்துக்களைப் பெரும்பான்மை யாக ஆண்டாண்டுப் பூர்வபக்கஞ்செய்து தொல்லாசிரியர் இயற்றமிழ் வரம்புநிறுத்தி விளக்காநின்றது. இன்னும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சூத்திரவிருத்தியில் இளம்

பூர்ணர் சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியரியற்றிய சொல்லதிகார வுரைகளைச் சிற்சில சூத்திரங்களின் முழுது மறுத்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துத் தடைவிடைகளா னினிதுவிளக்கித் துணிவுதோன்ற வேறுரை யுரைத்தார். பொருளதிகாரத்து நச்சினார்க்கினியருரையையுஞ் சூத்திரவிருத்தியில் ஓரோரிடங்களின் மறுத்து அவ்வாறு வேறுரை யுரைத்தார். இங்ஙன மூவருரைகளையு மவ்வாறு மறுத்து வேறுரையுரைத்து உண்மை நிறுத்தினாரேனும், "வடநூற்கடலை நிலைகண்டறிந்த சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின், இன்னோரன்ன பொருள்களைத் தாந் தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந் துரைப்பர். அவர் சொல்லதிகாரம்போலப் பெரும்பயன் படாமை கருதி எழுத்திற் குரைசெய்யா தொழிந்தமையின், தமிழ்நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியருள்ளிட்டோ ருரையை ஆசிரியர் கருத்தாகக்கொண்டு பின்னுள்ளோரு மயங்குவாராயினர்" என்றும், "இனிச் சேனாவரையர் ஆகுபெயரு மன்மொழித்தொகையு மொன்றே யெனவும், இயற்பெயர் ஆகுபெயரெனப் பெயரிரண்டாயடங்கும்வழிப் பொதுப்பெயர் முடி யெனப் தொரு பெயர்ப்பட்டது. அதுவே யன்மொழித் தொகையாதலு முடைமையான் எச்சவியலுள்ளுங் கூறப்பட்டதெனவும், கூறினார். அது வடநூல் விதியோடு முரணுதலானும், வடநூலோடு மாறுகொள்ளாமற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளென "அதனினியறல்" என்னுஞ் சூத்திரத்துத் தாமுங் கூறினாராகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்றெனக. இன்னும் அவர், சாத்தனத்தை சாத்தனதனோடு என்புழிச் சாத்தனென்பது தவவிகுதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற பெயராகலின் ஈண்டு அதுவென வேறாக வைத்து ஆறனுருபென்றல் பொருந்தாதென்பது நோக்காது, உருபேற்றல் பெயர்க்கேயுரிய விலக்கணமென்பது நோக்காது, எச்சவியலுட் கூறுந் தொகைச்சொற்க ளுருபுதொகுதல் ஈண்டுக் கூறுதற்கோரியையின்றென்பது நோக்காது, இன்னமல்லவற்றை யுடனெண்ணுதன் மரபன்றென்பது நோக்காது, "பிறிது பிறிதேற்றலும்" என்பதற்கு ஆறனுருபு பிறிதோருருபையேற்றலும் ஆறுருபுந் தொகக்குநிற்றலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியருரைத்தவாறே யுரைத்தார். இச் சூத்திரப்பொருண் முன்னாகக் கூறுதும் ஆண்டுக்காண்க. இன்னுமோரோவிடங்களி லிவ்வாறே மயங்கிக்கூறுவர். அங்ஙனமோரோவழி மயங்குதல்பற்றி அவரை யிகழற்க, நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர்போல யாம் பிடித்ததே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின். முக்குணங்களு மாறி மாறி வருதலின், அது பற்றி யெனைத்துணை நுண்ணறிவாளரு மோரோவழி மயங்குதலியல்பென்க. இக்கருத்துப் பற்றியன்றே, "அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா - லின்மை யரிதே வெளிறு" "குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண் - மிகைநாடி மிக்க கொளல்" என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரு மென்பது. இங்ஙனமாகலின், வடமொழியினும் ஆசிரியர் பாணினியார் தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களா லெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வரருசியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவ்விருவரையு மோரோரிடங்களி லாசிரியர் பதஞ்சலியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அது பற்றி யவ ரிகழப்படா ரெனக. அஃதேல், ஆசிரிய ரகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முதலாயினாரு மோரோவழி யவ்வாறு மயங்கிக் கூறுபவாலோ வெனின்,— அவர் தவத்தான் மனத்தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவ னருள்பெற்றுடையராதலின், அன்ன ரல்லரென

வுணர்க" என்றும், தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியிற் சேனாவரையர் பெருமை நிலையிட்டார். இனி "அவ்வாறு வந்தன வடமொழி வியாகரண சூத்திர வார்த்திக மாபாடியங்களுள் யாண்டுங் கேட்கப்படாமையின் அது வடமொழி வழக்கறியாருரையாம்" என்று புறங்கூறுவாருமுளர். ஆசிரியர் பாணினியார் பாணினீயத்துள் ஆண்டாண்டு இலக்கியங்கள் நிறுத்துக்கின்றுழி, த்ருதீயாதிஷு பாஷிதபும்ஸ்கம் பும்வத் காலவஸ்ய । ஓதோ கார்க்யஸ்ய । ருதோ பாரத்வாஜஸ்ய । த்ரிப்ரப்ருதிஷு ஶாகடாயனஸ்ய । த்ருஷிம்ருஷிக்ருஷே: காஶ்யபஸ்ய । என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களால் தொல்லாசிரியர் சிலர் கொள்கைக்குத் தங்கொள்கை வேறுதல் விளக்கியிட்டார். அஃதொன்றோ, ததஶிஷ்யம் ஸம்ஜ்ஞாப்ரமாணத்வாத் । லுப்யோகாப்ரக்யானாத் । யோகப்ரமாணே ச ததபாவேऽதர்ஶனம் ஸ்யாத் । ப்ரதானப்ரத்யயார்த்தவசனமர்த்தஸ்யான்யப்ரமாணத்வாத் । காலோபஸர்ஜனே ச துல்யம் । என்னுஞ் சூத்திரங்களானே தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களிற் சிலவற்றை மறுத்து வேறுவிதி கூறினார். இனி ஆசிரியர் வரருசியார் விபாஷாப்ரகரணே தீயஸ்ய ஙித்ஸூபஸங்க்யானம் । வ்ருத்தர்யஷிஹாவோவக்தவ்ய: । அதராமப்யதாவாத்ய க்ஷரோபஸ்ய । யவவோபரோவ ராவேதிவக்தவ்யம் । ராயோஹிம்ஸாயாம் ஸதீர்வாச்ய: । என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களானே ஆசிரியர் பாணினியார் குன்றக்கூறினமை எடுத்துக்காட்டினர். அஃதொன்றோ, அப்பாணினியார் சொல்லிய காஸ்த்யாதாரதௌஜெவிடி । உந்த்யகர்ண்யனாதிரேவிஹாஷாப்ரகரணிஷு । என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களை, காஸ்யநிகாஞ்ச ஹ்ருஹணம் கர்தவ்யம் । நௌகாகான்னஶுகஸ்ருகாலவர்ஜ்யமிதிவாச்யம் । என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களான் மறுத்து வேறுவிதி கூறினர். இனி ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் வரருசியார் மறுத்திட்டஸ்தாநிவத் என்றற்றொடக்கத்துப் பாணினி சூத்திரங்களை நிறுத்தியும், அவ்வரருசியார் ருடம்பட்ட நவஹுருவீரஹெள । என்றற்றொடக்கத்துப் பாணினி சூத்திரங்களை (ஸூத்ரவித்ரா: என்பது ஸூக்ஷ்வித்ரா: என்று படிக்கற்பாற்றென்றிங்ஙன) மறுத்து வேறுவிதி கூறினர். அஃதொன்றோ, ஸிணஉவொதீர்வொர்த்யதர்யாம் । என்றற்றொடக்கத்துப் பாணினி சூத்திரங்களில் வரருசியார் மறுத்திடாத பதங்களைத் தாமறுத்து வேறுவிதி கூறினர். இன்னும் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் மாபாடியத்துள் ஓரோரிடங்களில் இஷ்யதே ஹ்ருஹணம்ப்ராதிஜாதாயர்ஸ்ய । என்றற்றொடக்கத் துரைகளால் ஆசிரியர் பாணினியார் மிகைபடக் கூறினரென்று வெளிப்படையாக வுரைத்திட்டார். இன்னு மவர், உபயதஸ்ஸிதாநாஸ்ரிணாத்ர: । உஹகோலம் ஸ்மத்ஸாமாப்யாதக்க்ஷ்யதே । என்றற்றொடக்கத் துரைகளால் வரருசியாரை இகழ்ந்துரையாடினர். இங்ஙனஞ் சூத்திர வார்த்திக மாபாடியங்களிற் கேட்கப்படுதலின், அது தரபிமானப் பித்தற்றுரையாதல் தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க. மற்றுப் பட்டோஜிதீக்ஷிதர் இவ்வாறெல்லாம் ஆய்ந்துணர்ந்தன்றோ யதோத்தரம் முனீனாம் ப்ராமாண்யம் । என்று அம்மூத்திறத்தாசிரியர்கள் பிராமாணிய தாரதம்மியஞ் சித்தாந்தகௌமுதியுள் அங்ஙனம் நிலையிட்டுரைத்தாரெனக். இனிச் சூத்திர வார்த்திக மாபாடியங்கண் முறையே தமமுள் ஒன்றினொன்று

விரிந்து பொருளினிது விளக்குதல் பற்றி அங்ஙனங் கூறினாரெனின்,— இலக்கியம் வரையறுக்கின்றுழி அவ்வாறுரைத்தலானும், பிராமாணியச்சொற்கு அது பொருளன்மையானும், அது போலியுரையென மறுக்க.

அற்றேல், ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் "ஆசிரியர் பாணினியார் சூத்திரங்கள் ஓரெழுத்து மாத்திரையும் பயனில ஓந்தாகாது" என்றும், "பாணினியார் சூத்திரங்களால் இலக்கியஞ் சித்திப்ப தறியமாட்டாதார் வேறு சூத்திரம் வேண்டி யிடர்ப்படுவர், பாணினியார் சூத்திரங்கட்கு விரோதமாக எழுதுவது பிரமாண மாகாது" என்றும், மாபாடியத்து ளெடுத்தோதிய தென்னையோவெனின்,— பாணினியார் மகேசுரனை இறைவன் ஆணைவழி வடமொழி யிலக்கண நூலியற்றினமையின், அவர் சூத்திரவோத்துக் கடைப்பிடித்து வடமொழி யிலக்கியமாயதலே முறையா மென்று அறிந்தடங்காது, சிற்றுணர்வுடையார், தாந்தா மறிந்தவாறெல்லாம் அவர் சூத்திரங்களுள் ஒருசில மிகைபடக் கூறலாம், ஒருசில குன்றக்கூறலாம், ஒருசில நின்று வற்றலாம் என்று, திருத்தங் காணலுறின், அது பெரியதோ ரிடர்ப்பாடா மென்று அவ்வா சிரியர் ஆணைதருவாராயினா ரென்பது சாம அருந்தவசத்தான் மனத்தூயராய முக்குணங்களை யுங் கடந்து இறைவனருள் முற்றப் பெற்றுக் கடவுட்டன்மை யுடையராயினமையின், அவ்வாசிரியர் முக்குண வசத்தான் அட்டாத்தியாயியில் ஓரோரிடங்களின் முறை மறந்து உரைத்தனவற்றை முறைமைப்படுத்து வழக்கு வழிப்படுத்துவாராயினர் வரருசி யார் வார்த்திகத்தின் முறை பிறழ்ந்தனவற்றை முறைப்படுத்தியதற்கும் இஃதொக்கும் "ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் பாணினியார் சூத்திர மல்லாம் பயனுடையனவேயாம்" என்று மாபாடியத்துக் கூறி, அவ்வாசிரியர் சூத்திரங்களுள் ஒரோவொன்றை ஆண்டாண்டு மறுத்து வேறு விதி கூறுதன் மலைவாகு" மென்று பின்னுள்ளோர் ஆசங்கித்து, "ஆண்டுப் பயனுடையன வென்றது பொருளின்மொழி யன்றென்றவாறு" என்றும், "அவை இம்மைக்கண் இலக்கியம் பயக்காவிடினும், அத்தியயனவோத்தாய மறுமைப்பயத்தலை ஒருதலையாகலின், குற்றமாகா" வென்றும், சமாதானங் கூறுதலானும், இதனுண்மை கடைப்பிடித் துணரப்படு மெனக்.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக, "ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும் - வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே" என்னுந் தொல்லாசிரியர் சூத்திரத்துள் யாப்புக் கேட்போர் என்பனவற்றிற்கு உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தவுரை போலியென மறுத் தச் சிவஞானமுனிவர் வேறுரை யுரைத்தனர். ஆண்டு அவ்வாசிரியர்கண் முக்குணமயக் கத்தான் முறைமறந் துரைத்தாரென்றல் பொருந்தாது, அவ்வுரை இறையனார் களவியன் முகத்துக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரருரைத்த பொருளாகலி னெனின்,— அவ்வுரை இறையனார் களவியன்முகத்து நக்கீரனார் கண்ட பொருளென்பது சிவஞானயோகிகள் அறியாதா ரல்லர். பொருந்துமாற்றிற் கேலாமையானும், வடநூன் மாறுகலானும், அவை முக்குண மயக்கான முறைமறந் துரைத்த பொருளென்று மறுத்து, ஆசிரியர் கருத்தறிந் துண்மைப்பொருள் கூறினாராகலின், அது பொருத்த முடைத்தாகாமை யாண்டையது என்க. அவ்வுரை மாட்சி தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியுட் காண்க; ஈண்டுக் காட்டலுறின் விரியுமென்பது.

அற்றேல், தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலிரீஇக் கடைச்சங்கத் தலைமைபூண்ட நக்கீரனார் முக்குண மயக்கான அங்ஙன முறைமறந் துரைத்தாரென்றல் வேதவழ

க்கொடு மானன்றோர் வழக்கொடு மாறுறுமாலெனின்,— அது வேதவழக்கொடு
மானன்றோர் வழக்கொடு மாறுறுமாறு காட்டுதும். தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலி
ருந்து தமிழாராய்ந்தார் கடைச்சங்கப்புலவர் நக்கீரனார்முதல் நாற்பத்தொன்பதி
ன்மருளர். அவரெல்லாம் முக்குணமயக்க முற்றுங் கடந்து மெய்யுணர்வான் ஓய்
ந்தாரென்றல் நிரம்பாது. என்னை? அவர் "பாண்டியன் வேண்டுகோளாற் களவி
யற்பொருட் டனித்தனி கண்டு, தாந்தாங் கண்டதே மெய்யுரையென்று சிலநா
ளெல்லாம் மாறுபட்டனர்" ரென்றும், பின்னர் "ஆலவாயி லழனிறக் கடவுள்பால் வரங்கிடந்து
உப்பூரிகுடிகிழார் மகனுவா னுருத்திரசன்மனைப் பெற்று, அவனானே மெய்யுரை
கண்டு தேறினர்" ரென்றும், ஆலவாயமானமியக்கத்துங் களவியலுரை முகத்துங் கூறுதலி
னென்க. அற்றாயினும், 'உருத்திரசன்மனார் நக்கீரனார் களவியற்பொருள் கேட்புழிப் பத
ந்தொறுங் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப விருந்தார், சங்கப்புலவ ரப்பொழு
து "மெய்யுரை பெற்றாம் இந்நூற்கு என்றார்" என் றுண்டாண்டுக் கூறுதலின், நக்கீர
னார் முக்குணமயக்க முற்றுங் கடந்து களவியற்பொருள் கண்டாரெனக் கொள்ளாமோ
வெனின்,— கொள்ளாம். என்னை? உருத்திரசன்மனார் நக்கீரனாருரை அவ்வாறு கேட்டா
ரென்றதனுனே, ஏனைப்புலவரெல்லாங் கண்ட களவியற்பொருளுக்கு நோக்க நக்கீரனார்
கண்ட களவியற்பொருள் சிறந்ததென்னும் பொருள் போதருதலன்றி, அவர் முழுதுண
ர்ந்து அது செய்தாரென்பது அதனாற் பெறப்படாமையி னென்பது.

இன்னும், நக்கீரனார் மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடையராய்க் களவியற்பொ
ருள் கண்டாரென்பாரை, அவ்வாறு மெய்யுணர்வுடையராயினார் தெய்வப்புலமைத் திரு
வள்ளுவநாயனார் உத்தரவேதம் விதந்தெடுத்துச் செய்துகொண்டு சங்கமேவிய ஞான்று,
அவரோடு சங்கப்பலகை யொக்க வீற்றிருக்கப்பெறாது, ஏனைப்புலவரோ டிழிந்ததென்னை
யோவென்று கடாவி மறுக்க. "திருத்தகு தெய்வத் திருவள்ளுவரோ - டொருத்தகு நற்
பலகை யொக்க - விருக்க, வுருத்திர சன்ம ரெனவுரைத்து வானி - லொருக்கவோ வென்ற
தோர் சொல்" "மெய்த்தத்திரு வள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார் கல்விநலந் - துய்த்தசங்
கத் தார்தாழ்ந்தார் சோமேசா - வித்தகனே, மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்
பிறந்துங் - கற்றா ரனைத்திலர் பாடு" என்னும் பாக்களானு நக்கீரருள்ளிட்ட சங்கப்புலவர்
திருவள்ளுவநாயனாரோடு சங்கப்பலகை வீற்றிருக்கப் பெறாது தாழ்ந்தமை தெளிக.

அற்றேலஃதாக, முக்குணங்களையுங் கடந்து மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடை
யரல்லரான நக்கீரனார் முதலியோ ரியற்றிய திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய பிரபந்தங்
களை முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடைய நாயன்மார் திருவாக்குக்க
ளோடொப்பப் பதினொராந் திருமுறையில் ஆன்றோர் கோத்துப் போற்றுமா றென்னை
கொலெனின்,— அஃதொக்கும் திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய பிரபந்தங்கள் நக்கீர
னார் முதலியோர் தவத்தான் மனந்தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந் திறைவனருள்
பெற்றுடையராயபின், அவர்தம்மா னருளிச்செய்யப்பட்டன; ஆகலின், ஆன்றோர்
அவைதம்மையு நாயன்மார் திருவாக்குக்களோ டொப்பப் பதினொராந் திருமுறையிற்
கோத்து அவ்வாறு போற்றுவா ராயினாரெனக். அற்றாகலி னன்றே, நம்பியாரூரர் பெரு
மானார் "பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்" எனத் திருத்தொண்டத்தொ
கைச் சுருதியுள் அவர்தம்மையுந் தொகுத்து அங்ஙனஞ் சேவைசெய்வா ராயினாரூஉ
மென வறிக. இவற்றானே, யாப்புக் கேட்போர் எனப்படுவதற்கு நக்கீரனாருரைத்த பொ
ருள் பொருந்தாவென மறுத்துச் சிவஞானயோகிகள் வேறுரை வகுத்தது பொருத்த

முடைத்தென்பதூஉம், அது வேதவழக்கொடு மான்றோ வழக்கொடுமிக வியைவதன்றி மாறுமா றில்லையென்பதூஉம், தெற்றென வுணர்க

வெண்பாமாலை.

இது ஐயனாரிதனாரென்பவ ரியற்றிய ஓர் புறப்பொருணூல். இந்நூல், நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற்கு முற்பட்டுத் தோன்றியதென்பது, "மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத் - தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன் - றன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த - துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற் - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த" வென்னு மிந்நூற் பாயிரச்செய்யுளை மரபியலுரையகத்து எடுத்து அவர் காட்டுதலானறிக. இந்நூல், தொல்காப்பியனார் முதலிய பன்னிருவராலுஞ் செய்யப்பட்ட பன்னிருபடலத்தினைத் தனக்கு முதனூலாகக் கொண்டதென்பது, "துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற் - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த - பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன" என்னு மிந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தானும் "பன்னிருபடலமுதலாக வழிநூல்செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாரு மிது கூறினார்" என்று நச்சினார்க்கினியர் மரபியலுரை வகுத்தலானு மறிக. இஃது புறப்பொருளினை வெட்சித்திணை, கரந்தைத்திணை, வஞ்சித்திணை, காஞ்சித்திணை, நொச்சித்திணை, உழிஞைத்திணை, தும்பைத் திணை, வாகைத்திணை, பாடாண்டிணை, பொதுவியல், கைக்கிளைத்திணை, பெருந்திணை யெனப் பன்னிரண்டாக வகுத்துக் கூறும். இவற்றுள், கரந்தைத்திணை—வெட்சித் திணைக்கு மறுதலைத்திணை. நொச்சித்திணை—உழிஞைத்திணைக்கு மறுதலைத்திணை. பொதுவியல்—மேற்கூறிய புறத்திணைகட்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளனவும், பிறவுங் கூறுதலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. கைக்கிளைத்திணை—ஒருதலைக்காம முளளிட்ட பல துறைகளையுடையது. அது ஆண்பாற் கூற்றும் பெண்பாற் கூற்றுமென விரண்டாம. பெருந்திணை—பொருந்தாக் காமமுள்ளிட்ட பலதுறைகளையுடையது. ஏனைத் திணையிலக்கணமெல்லா முற்கூறியவாறுபற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இதனுள் நொச்சித்திணையை உழிஞைத்திணையின் பின் வையாதது ஓர் முறை பிறழ்வாமெனபாரு முளராலோவெனின்,— அது முறைபிறழ்வாகாது. என்னை? மதிற்காப்பு அதனை முற்றுதற்கு முன்னரும் ஒருதலையாகச் செயற்பாலதாகலி னென்க. "வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை யெரிமுன்னர் - வைத்தூறு போலக் கெடும்" என்பதனானும் அது கடைப்பிடித் துணர்க.

அகப்பொருள்விளக்கம்.

இந்நூலாசிரியன் நாற்கவிராயநம்பி. இஃது அகப்பொருளிலக்கணங்களைச் சுருக்கிக் கூறு நூல். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், ஒழிபியலென ஐந்தியல்களுடைத்து.

யாப்பருங்கலம்.

இஃது யாப்பிலக்கணத்தைச் சூத்திரயாப்பினாற் றெளிவாக வுணர்த்து நூல். இதற்குச் சிறந்ததோர் விருத்தியுரையுளது.

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

இந்நூல் செய்யுளிலக்கண முரைப்பது, இஃது உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியலென மூன்றியல்களுடைத்து.

வெண்பாப்பாட்டியல்.

இந்நூலாசிரியன் வச்சணந்தி. இது முதன்மொழியியல், செய்யுளியல், பொதுவியலென மூன்றியல்களுடைத்து. இதன்கண் மங்கலப்பொருத்தம், சொற்பொருத்தம்,

எழுத்துப்பொருத்தம், தானப்பொருத்தம், பாற்பொருத்தம், உண்டிப்பொருத்தம், வருணப் பொருத்தம், நாட்பொருத்தம், கதிப்பொருத்தம், கணப்பொருத்தமென்னுந் தசப்பொருத் தங்களி னிலக்கணமும், பிரபந்தங்களி னிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும்.

தண்டியலங்காரம்.

இஃது அணியிலக்கணங் கூறு நூல், பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியலென மூன்றியல்க ளுடைத்து.

நேமிநாதம்.

இஃது எழுத்துஞ் சொல்லு முணர்த்துவது.

வீரசோழியம்.

இந்நூலாசிரியன், அருகசருட்பட்ட புத்தமித்திரன். இஃது எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பணி யென்னு மைந்திலக்கணமு முணர்த்து மொரு சிறுநூல். "ஏழமறு சகாப்த மெழுநூற்றிற் கச்சியப்பசிவாசாரியர் தாம் பாடிய கந்தபுராண மரங்கேற்று ழித் "திகடசக்கர" மென்னும் புணர்ச்சி முடிபிற்கு விதி இந்நூல் கொண்டு காட்டினா" ரென்று பதிப்புரைகார ருரைத்தார். வீரசோழியம் அகத்தியத்தின்வழித் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தினையும் வேறு சில நூல்களையு முதலாகக்கொண்டு செய்ததோ ரியற்ற மிழ்நூல். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "யரள வென்னும் புள்ளி முன்னர் - முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்" என நூன்மரபுள்ளும், "யரள வென்னு மூன்று முன் னொற்றக - கசதப ஙஞநம வீரொற் றாகும்" என மொழிமரபுள்ளும், யரளக்கள் கசதபக்களோடு தனியொற்றாயு மீரொற்றாயு மயங்குமென் றோதுதலானும், "யகார விறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் - வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே", "அல்வழி யெல்லா மியல்பென மொழிப" என்று புள்ளிமயங்கியலுட் கூறிவைத்து அவ்விதியை "ரகார விறுதி யகார வியற்றே" "ழகார விறுதி ரகார வியற்றே" என ரகர ழகரங்களும் பெறுமென மாட்டெறிந் தோதுதலானும், ழகரத்தின்முன் வந்து புணருங் கசதபக்கள் இருவழியினு மியல்பாயும் வல்லெழுத்து இரட்டியும் புணர்ச்சி யுறுதலன்றித் திரியாவென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலின், "பதினொன்றொ டெண்ணி ரண்டாயத - தோன்றுடற் பின்னாத் தகாரம் வரினிரண் டுந்தொடர்பா - மூன்றலைந் தாமுட லாமுனமி லொற்றுக் கழிவுமுண்டே" எனப் புத்தமித்திரன் வீரசோழி யத்து ழகரத்தின் முன்வருந் தகரம் டகரமாய்த் திரியு மென் றுரைத்தது, அங்ங னம் போந்த தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளென்று மறுக்கப்படு மெனக. அது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளாயினும் பிற்காலத் திலக்கியங்களி லங்ஙனம் போந்த பிரயோகங் கண்டு அவ்வாறு கூறப்பெற்றதோ வெனின்,— சங்கத்துச் சான்றோ ரிலக்கியங்களுள்ளும், பிற வான்றோ ரிலக்கியங்க ளுள்ளும் அவ்வாறு போந்த பிர யோகம் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், இனி அவ்வாறு போந்த விலக்கியங் காணப்படினும், தொல்காப்பிய மாறுகோளாகலின் வழூஉவென்று களையப்படுவ தல் லது இலக்கணமென்று தழுவப்படா தாகலானும், அது பொருந்தாதென் றொழிக. இனிக் கந்தபுராணத்துத் "திகட சக்கரம்" எனவும், "கீட்டிசை வாயில்" எனவும் போந்த விலக்கியப் பிரயோகங் கண்டு புத்தமித்திர னவ்வாறு இலக்கணங் கூறப் பெற்றா னெனின்,— அது கந்தபுராண விலக்கியப் பிரயோகம்பற்றி வீரசோழியத் தில் அங்ஙனம் இலக்கணங் கூறப்பட்டது, வீரசோழிய விலக்கணவிதிபற்றிக் கந்த புராணத்தில் இங்ஙன மிலக்கியஞ் செய்யப்பட்டதென, ஒன்றனை யொன்று பற்

றுதலென்னுங் குற்றத்திற் கிடனாமென்க. வடநூலார் ஒன்றனையொன்று பற்றுத லென்னுங் குற்றத்தினை இதரேதராச்சிரயதோடமென்றும், தன்னைப்பற்றுதலென்னுங் குற்றத்தினை ஆன்மாச்சிரயதோடமென்றுங் கூறுப. இனி வீரசோழிய முதலிய ஆதுனிக விலக்கணநூல்கள், சிற்றறிவுப் புலவர் நூல்களாகலின், அவைதம்முட் கூறப்படு மிலக்கணங்க டவத்தான் மனோதுயராய முதகுணங்களையுந் தடந்திகை வனருள் பெற்றுடைய தொல்லாசிரிய ரிலக்கணங்களோடு மாறுகோ ளுறுதவழியே பிரமாணம் மென்று கடைப்பிடித் தொழுகுந் தொல்க. அற்றேல், கந்தபுராணத்துத "திகடசக் ரம்" "கிட்டிசை வாயில்" என்றாங்ஙனம் போந்த பிரயோகந் தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கண வழுவாமாபோலு மெனின்,— அது இலக்கண வழுவாகாமை இலக்கியவாராய்ச் சிக் கந்தபுராண வரலாறுரைப்புழிக் கூறுதும்.

நன்னூல்.

இந்நூலாசிரியர் பவணந்திமுனிவர். இஃதெழுத்துஞ் சொல்லு முறைத்துப் பின் னூலென்னும் வைத்துத் மிகச்சிறந்ததோரியற்றமிழ்நூல். ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னார் கூறிய எழுத்துச்சொல் விலக்கணப்பரப்பினைச் சுருக்கி இனிது நன்கு விளங்க உரைத்தலிற் பிற்காலத்தார் எழுத்தாராய்ச்சிக்குஞ் சொல்லாராய்ச்சிக்கு மிதனை விரும்பிக் கற்பாராயினர். இஃது பெரும்பான்மையுந் தொல்காப்பிய மரபு நிலை திரி யாமல் எழுத்துஞ் சொல்லு முணர்த்தி, அதற்கோர் வழிநூல் போன்று விளங்கும். ஆயினும், ஓரோரிடங்களிற் றொல்காப்பிய விலக்கணமரபு நிலை திரிதரக்கொண்டு கூறிய இலக்கணங்களுஞ் சில இதனகத்துள்ளன. அவை "சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே" எனவும், "சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்—தேர்ந்து வெளிப் படுத்த வேனை மூன்றும்," எனவும், வரையறுத் தோதியவாறே, சார்பெழுத்து மூன் றென்னாது, சில வுயிரெழுத்துக்களையு மெய்யெழுத்துக்களையு முடன் சேர்த்தெண் ணுதலுந் தன்மைச்சொல்லை யுயர்திணையென்னாது விரவுத்திணையெனச் சாதித்தலும் போல்வன. சூத்திரவிருத்திகாரர் அவையெல்லாந் தொல்காப்பிய மரபுநிலை திரியாமை யெடுத்து மறுத்திட்டார். இந்நூற்கு வாய்ப்புடைத்தாயதோர் விருத்தியுரை சங் கரநமசிவாயப்புலவரால் செய்யப்பட்டது. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இவ்விரு த்தியை ஆண்டாண்டுத் திருத்திச் சிறப்பித்தனர். சங்கரநமசிவாயப்புலவர் கயிலா யபரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனத்துச் சுவாமிநாததேசிகர் மாணக்கர். அது "மல ர்தலை யுலகிற் பலநூ லாய்ந்து - செய்வதுந் தவிர்வதும் பெறுவது முறுவதும் - உய் வதுமறியே னொருபொரு ளாக - நண்ணெறி பிறழா நற்றவத் தோர்பெறுந் - தன்னடித் தாமரை தந்தெனை யாண்ட - திருவா வடுதுறைத் தேசிக னாகிய - கருணையங் கடலெனக் கண்ணைவிட் டகலாச் - சுவாமி நாத குரவனை யனுதின-மனமொழி மெய்களிற் றொழுதவ னருளாற் - பொன்மலை யெனவிப் புவிபுகழ் பெருமை-மன்னிய வூற்று மலைமருதப்பன— முத்தமிழ்ப் புலமையு முறையர சுரிமையு - மித்தலத் தெய்திய விறைமக னுதலின - நன் னூற் குறைநீ ரைவயறச் செய்து-பன்னூற் புலவர்முன் பகர்கென நியமித்-தன்னோ னுவந்துமுக நகைநா ளும்மே-யென்னு மியன்றவை யியற்றுமிந் நூலுள்" என நன்னூல் உரைமுகத்து தவர் கூறுமாற்றானுணர்க.

பிரயோகவிவேகம்.

இந்நூலும் உரையுஞ் செய்த வாசிரியர் சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர். இந்நூல் வட மொழிச் சத்தசாத்திரத்தைக் காரகபடலம், சமாசபடலம், தத்திதபடலம், திங்ப

படலம் என நான்கு படலங்களாக வகுத்து அவை தம்மைத் தென்மொழியிலக்க ணத்தோ டொப்பித்துக் கூறுமுகத்தானே வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கு மிலக்கண மொன்றென்று நிலையிட்டுரைக்கும். இவ்வாறனுல், வடமொழிவல்லார் தென்மொழி யிலக்கண மறிதற்கும், தென்மொழிவல்லார் வடமொழியிலக்கணமறிதற்குங் கருவியாய்ச் சிறப்ப திந்நூலென்றுணர்க.

இலக்கணவிளக்கம்.

இந்நூலும் உரையும் இயற்றிய வாசிரியர் வைத்தியநாததேசிகர். இஃது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென, மூன்றதிகாரங்களுடைத்து. இதில் எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணியென்னு மைந்திலக்கணங்களுங் கூறப்படும். வைத்தியநாததேசிகர் இந்நூலைப் பெரும்பான்மையாற் றொல்காப்பிய நன்னூற்சூத்திரங்களை கொண்டும், சிறுபான்மையாற் றண்டியலங்காரம் யாப்பருங்கலம் பாட்டியல் முதலிய வற்றின் சூத்திரங்களைக் கொண்டும், தாமியற்றிய சூத்திரஞ்சில தலைப்பெய்தும் செய்தனர். இதனானே இஃதோர் புதுநூலாயினும் பழைய விலக்கண நூற்றிரட்டெனறே கோடற்பாற்று. இந்நூற் சூத்திரவுரைகள் ஆண்டாண்டுத் தொல்லாசிரியர் மேற்கோண் மலைவு முதலிய குற்றங்கள் பலவுடையனவாயிருத்தல் கண்டு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இதற்கு இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளியென வோர் மறுப்பியற்றினர்.

இலக்கணக்கொத்து.

இந்நூல் கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறைச் சுவாமிநாததேசிகராலியற் றப்பட்டது. இது தொல்காப்பிய விலக்கண நூலினுந் தொல்காப்பியங்களிலும் அருகிக்கிடக்கும் விதிகளைப் பெருகத்திரட்டி வடமொழியிலக்கணவழக்குஞ் சிலவிராயக் கூறு நூலாம். இது வேற்றுமையியல், வினையியல், ஒழிபிய லென்னு மூன்றியல்களாற், சொல் லிலக்கணநுட்பந் தெளிதிற னுரைப்படுத் துணர்த்துமோர் சிறப்புடைநூலாம்.

இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி.

இஃதியற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென்பது மேலுரைத்தாம். இஃது இலக்கணவிளக்கநூலுரை வழுக்களை இனிது விளங்கவாசங்கித்து எடுத்துக்காட்டு முகத் தானே தொல்லாசிரியர் எழுத்திலக்கண நுட்பமுஞ் சொல்லிலக்கண நுட்பமுந் துணிவு தோன்ற வுணர்த்தும். "சிவஞானமுனிவர் சூறாவளியுள் இலக்கணவிளக்கநூலார் "மலை மக ளொருபான் மணந்தலை களித்த-தலைவனை வணங்கிச் சாற்றுவ னெழுத்தே" என்புழி "மலைமக" ளென்பது மலையு மகளெனவு மமங்கலப்பொருடந்து தொகையாற் பொருள் பல வாய்ப்பத் தோன்றலின், வழுவாமென்று மறுத்துரைத்துத், தருக்கசங்கிரக தீபிகை முகத்து "மலைமகண் மணந்த வுலகினுக் கிறைவன" எனத் தாமுமவ்வாறு மங் கலங்கூறியது அவர்க்குப் பெரியதோரிழுக்கா" மென்பார் சிலர். அது நுணுகியாராமை யாற் கூறுங் கையறியா வுரையாம். யாதினுலெனின்,—ஓதுதும். நூலாசிரியர் தாம் தமது நூற்குரையியற்றுவராயின், நூலினிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறு மங்கலவாழ்த்தே உரை யினிது முடிதற்பொருட்டு மமையுமாதலின், உரைக்கு வேறு மங்கலவாழ்த்தக் கூறல வேண்டாவென்பது, ஒருசாராசிரியர் கோட்பாடு. நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறு மங்கலவாழ்த்து அஃது இனிது முடிதற் பொருட்டாயே யமைக, உரைக்கு வேறாக மங்கலவாழ்த்துக் கூறற்பாற்றென்பது, மற் றொருசாராசிரியர் கோட்பாடு. பிரயோகவிவேக நூலுடையார், இலக்கணக்கொத்து

நூலுடையார், இலக்கணவிளக்க நூலுடையார் முதலாயினார் நூன்மங்கல மொன்றுமே கூறி அஃதுரைக்குமாமென் றொழிந்தாராகலின், அவை முன்னதற்கும், அன்னம்பட்டர் முதலாயினோர் நூன் மங்கலமும், அதனுரை மங்கலமும், வேறு வேறு கூறினாராகலின், அது பின்னதற்கும், எடுத்துக்காட்டுக்களாத லறிக.

நூலுரைகளை யொற்றுமை நயத்தானொன்றெனவும் வேற்றுமைநயத்தான் வேறெனவுங்கொண் டவ்வாறு செய்தலின், அவ்விருகொள்கைகளும் வழக்கென வான்றோர் போற்றிக் கோடற் கேற்பனவாத லுணர்க.

இனித் தருக்கசங்கிரகமும் அதனுரையும் தென்மொழியாற் கூறப்புகுந்த வாசிரியர் சிவஞானயோகிகள், இங்ஙன மாசிரியன்மா ரொன்றற்கொன்று மாறுபாடாகக் கொண்ட இரண்டு கொள்கைகளுள், ஒருதலைதுணிதலானே முன்னையதனையே தமதமதாகத் தழீஇ, "மன்றவாணனை மனத்திடை நிறுவிவண் டுறைசை - யென்றசோமசிவாயமெய்க் குரவனை வணங்கி - யென்றனைப்பொருஉ மினையவர்க் கினிதுணர் வுதிப்பத - தென்றமிழ்ச்சொலாற் செயப்படுந் தருக்கசங் கிரகம்" என்னுஞ் செய்யுளான் மங்கல வாழ்த்துச் செய்தருளினா ரென்பது.

அற்றேல், அக்கொள்கை தழீஇ யங்ஙனஞ் செய்வாராயினார்க்கு, "மலைமகண் மணந்த" என்னும் பிறசெய்யுள் ஆண்டுச் செயாதொழிதல் வேண்டுமாலெனின்,--- அறியாது கடாயினாய். அவ்வாசிரியர், "மொழிபெயர்த்துத்தாபட்ட யாத்த" லென்னும் யாப்பினானே அன்னம்பட்டர் வடமொழிக் கணியற்றிய தருக்கசங்கிரக நூலினையும், அதனுரையினையுந் தென்மொழியான் மொழிபெயர்த்துத்தாபட்ட யாத்த றங்ஙனந் தருக்கநூல் செய்தருளுவாராயினமையின், அவ்வடநூலாசிரியர் கொள்கை யதுவென்று காட்டிய அப்பிறசெய்யுட் செய்தருளினர். ஆகலின், அது குற்றமாகா தெனக.

அற்றேல், அவ்வாறு காட்டல்வேண்டி அப் பிறசெய்யுண் மொழிபெயர்த்துச் செய்தார்க் கதனை மங்கலமொழி முதலாகச்செய்தலே முறையாமன்றி "மலைமகள்" என அமங்கலம்பட முதற்சீர்தலைப்பெய்து அவ்வாறு செய்தன முறைமையாகாதாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; முன்னைக் கொள்கையேதழூஇ "மன்றவாணனை" என நூல் உரை இரண்டும் இனிது முடிபுபோக மங்கலச்செய்யுண் முதற்கட்செய்தருளினாராகலின், பின்னைச் செய்யுளுமங்கலமாகச் செய்திடின், தாந்தழீஇய வக்கொள்கைக்கு மாறாமென்று கண்டு, அங்ஙன மங்கலம்படச் செய்யாராய "மலைமகள்" என்ற தொகையார் பொருள் பலவாய் அமங்கலம்பட, அவ்வாறு செய்தருளுவா ராயினமையி னெனக.

அஃதேல், அவ்வாசிரியர்க்கதுவே கருத்தாமாறு எற்றாற் பெற்றீரெனபாரைப், பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார்க் கது கருத்தாமா றெற்றாற் பெற்றீரென்று கடாவி மறுக்க. பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார் நூன்முக மங்கலச்செய்யுளே யியற்றி யுரைமுக மங்கலச்செய்யுள் வேறு செய்யாமையின், அவ்வருத்தாபத்தியான் அவர்க் கது கருத்தாதல் பெற்றாமெனின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் நூன்மங்கல "மன்றவாணனை" யென மங்கலம்படச்செய்து உரைமங்கல "மலைமக" ளெனத்தொகையார் பொருள்பலவாய், அமங்கலம்படச்செய்தலின், அவ்வருத்தாபத்தியானே யாமும் அவ்வாசிரியர்க் கது கருத்தாதல் பெற்றாமெனக.

இங்ஙனம், "மன்றவாணனை மனத்திடை நிறுவி" எனவும், "வணங்கித்துறைசை வெ னாரசிர் நமச்சிவாயதேசிக் குரவனை வணங்கி" எனவும், முறையானே தமது சந்தான குரவ [illegible] கடாட்சமோங்கியையார். தமது குருமுதல்வரையும், [illegible] கூறியொழிந்தார். பிறசெய்யுள் வடமொழியுட் கிடந்தவாறே மொழிபெயர்த்துக் கூறுமாறுளவும், அவ்வாசிரியாகக்கருதவே கருத்தாதல் இனிதறியப்படும் என்க.

அவையாவன, ஒருநூற்கு மங்கலவாழ்த் தொன்றேயன்றிப் பல கூறினாரு மங்கலமுதற்சொ [illegible], மரபுச் செய்யுட்கோறும் யாப்புறுத் [illegible] வழக்கின்கட் காணப்படா, வடமொழிக் கருத்துக்களைக் கோத்து முறையுந் தென்மொழியாற் [illegible] செய்யுளாற்றுப்படுத்தல், முன்னைச் செய [illegible] மாசற்ற முதற் [illegible] துரைசதல, [illegible] "அம் மலைமேலெறிப [illegible] பல மேலேருதோ" வென்றல் கடாவுசாமை [illegible]

அற்றேலஃதாக, மொழி [illegible] யாப்புள் ஆணடிலாச பொருட்கடலைப் பெயர்த்து அங்ஙனங் கூறு [illegible] மொழிபெயர்த்தலை யாப்புள் அப்பொருட்களோடு [illegible] உரை [illegible] அமைப்பதென்ப [illegible] பொருட்கடலைப்பெயர்த்து கூறுக [illegible] முறையே [illegible] நூல் [illegible] மொழிபெயர்ப்பு" தொல் [illegible] "மொழிபெயர்த் [illegible] பினவே" என [illegible] அகத்தறியாத [illegible] என்பது நூல் [illegible]" எனக் குசாரு சிதைத்து வேறுபடுத்து, மொழிபெயர்ப்பியாப்பிலக்கணங் குறைக் கூறிய புரைப்பாயிற் றென்பது

இம்முறையெல்லா நுணுகி நோக்காது, "இலக்கணவிளக்கநூலார் "மலைமக" ளென்றெடுத்த சூத்திரம்" மென்னைச் சொற்ற வாசிரியர் தாமே "மலைமக ளொருபான மணந்தென்று" அவ்வாறெடுத்து இழுக்குற்றா ரென்று தூற்றுங் கையறியாமாந்தர் என் கடவரென் றொழிக. அது நிற்க.

இனிக் "குடாகாயம் வடநூன் முடிபு" என்றும், அதனைக் "குடவாகாயம்-குடாகாயமென மரீஇயிற்றுக், குளவாம்பல் - குளாம்பலென மரீஇயினாற்போல" "எனச் சிவஞானபோதச் சிற்றுரையிற் சிவஞானமுனிவர் உரைத்த தேலாது" என்றும், கூறினாரு முளராலோவெனின்,— 'குடம்' என்பது தமிழியற்சொல்லாகலின், அதனொடு புணரு மாகாயந் தீர்க்கசந்தி பெறுதல் சாலாதென்பார், சிவஞானயோகிகள் "குடவாகாயம் - குடாகாயமென மரீஇயிற்று" என்றுரைத்தா ராகலான், அஃது சாலாமை யாண்டையதென மறுக்க. குடந் தமிழியற்சொல்லாதல், "குடந்தம்பட்டு," "குடக்கூத்து" "குடமுழா" என்றற்றொடக்கத்தாற் பயின்று வருந் தமிழ் வழக்குரைகளா னறிக. இன்னும், குடம், தமிழியற்சொல்லென்பது, "குடந்தம்பட்டு" எனவருந் திருமுரு

காற்றுப்படைத்தொடர்க்கு— "வழிபட்டு" என்றார், "கைக்கொண்டு என்றும் உரைப்பர்" என்றும், "குடவென்பது சடவென்பதுபோல விளங்காததோருரிச் சொல்லாகலின் அதனடியிற் பிறந்த பெயருமாம்" என்றும், நச்சினார்க்கினியருரை கூறுதலாலு மறிக.

வடமொழி அமரநிகண்டின்கண் அந்நூலார் 'குடா' வடசொல்லாகச் சொன்னதோராதலின், அது வடவியற்சொல்லுமாம். ஆயினும், அஃதாண்டுத் தமிழ்போலப் பெருவரவிற்றன்றாது அருகி வழங்குதலானும், வடநூலார் 'குடாகாசம்' 'மடாகாசம்' என வழங்குவதன்றிக், 'குடாகாயம்' என யாண்டும் வழங்காமையானும், அதனை வடசொல்லென வைத்து முடிபு கூறாது, தமிழ்ச்சொல்லென வைத்து அவ்வாறு மரூஉ முடிபு கூறினர் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென்றுணர்க. குடம் பொதுவெழுத்தானாய சொல்லாதலின், இருமொழிக்கண்ணும் அங்ஙனம் வெவ்வேறு பொருள் குறித்து மொழியாதற் சேறலுமாறு அறிக.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் "குடாகாயம்" வடநூன் முடிபாமெனக் கூறுதலென்னையோவெனின் — "குடாகாயம் வடநூன் முடிபெனக் கோடலு மொன்று" எனச் சிவஞானமாபாடியத்துட் கூறினாராகலின், அது கடாவன்றென்றொழிக.

இலக்கணமரபியல் முற்றிற்று.

இலக்கிய மரபியல்.

தமிழிலக்கியம் - திருமுறையிலக்கியம், சாத்திரவிலக்கியம், காவியவிலக்கியம், புராணவிலக்கியம், இதிகாசவிலக்கியம், பல்வகைப்பிரபந்தவிலக்கியமெனப் பலதிறப்படும்.

எத்துணையோ பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரையென்றித் தொடக்கத்துத் தலைச்சங்க விலக்கியங்களும், கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலையகவலென்றித் தொடக்கத் திடைச்சங்கவிலக்கியங்களும், இறந்தனவாதலான், அவற்றின் வரலாறறிந்து கூறுமாறில்லை. கடைச்சங்கவிலக்கியங்கள் - நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பதுகலி, எழுபதுபரிபாடல், கூத்து, வரி, பேரிசை, சிற்றிசையென்றித் தொடக்கத்தன. இவற்றுட்சில இறந்தன, பல நிலவுகின்றன. இவையும் இன்னோரன்னவுமான கடைச்சங்க விலக்கிய வரலாறு திருமுறையிலக்கியங்களின் பின்னர்த் தொகுத்துக் கூறுதும்.

திருமுறையிலக்கியம்.

திருமுறையோத்தின் முறைவைப்பு.

திருமுறையிலக்கியங்கள் எங்ஞான்று அவதரித்தனபற்றியும், அவையெல்லாந் திருவருளோத்துக்களாதற் சிறப்புப்பற்றியும், அவற்றின் வரலாறு முதற்கட்டந்து சொல்லுதும். திருமுறையிலக்கியங்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டன. ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிச்செய்த தேவாரவோத்து முதன்மூன்று திருமுறைகளாம். திருநாவுக்கரசர் அருளிச்செய்த தேவாரவோத்துப் பின்மூன்று திருமுறைகளாம். நம்பியாரூரர் அருளிச்செய்த தேவாரவோத்து அதன்பின்னொரு திருமுறையாம். இவ்வாற்றானே தேவாரவோத்துக்கள் ஏழு திருமுறைகளாயின வென்பது. வாதவூரடிகள் அருளிச்செ

ய்த திருவாசகந் திருக்கோவையும், எட்டாந்திருமுறையாம். திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மரும் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவும், ஆயருடைய சேந்தனார் அருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டும், ஒன்பதாந்திருமுறையாம். திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் பத்தாந்திருமுறையாம். திருவாலவாயுடைய சிவபிரானார் முதலாயினோர் அருளிச்செய்த திருமுகப்பாசுர முதலிய திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதசமாலை ஈறான நாற்பது பிரபந்தங்களும் பதினொராந் திருமுறையாம். அருண்மொழித்தேவர் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாம்.

தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை திருவிசைப்பாத் திருப்பல்லாண்டு திருமந்திரந் திருமுகப்பாசுரமுதலிய நாற்பான் பிரபந்தங்களென்னு மிவைதம்மை அபயகுலசேகரசோழமகாராசா பெருமான் வேண்டிக்கொள்ளத் திருநாரையூர் நம்பியாண்டார்நம்பி பதினொரு திருமுறைகளாக வகுத்தருளினார். இனித் தேவாரத்திருமுறைகளேழற்றும் பண்ணடைவு, திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் மரபிற் பெண்மகளொருத்தியாலே அபயகுலசேகர சோழமகாராசன் காலத்திலே வகுக்கப்பட்டது. இவ்வரலாறெல்லாந் திருமுறைகண்ட புராணத்துட் காண்க. அருண்மொழித்தேவர் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் புராணந் திருமுறைப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாக அநபாயசோழமகாராசன் பெருமானையால் ஆனதோர் அவன் காலத்து வகுக்கப்பட்டது. இவ்வரலாறு திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றுட் காண்க.

ஆளுடைய பிள்ளையார் வாக்காகிய தேவாரத்தோத்திரங்கள் முடக்கு நெடுமாறன் காலத்தும், ஆளுடையவரசு தேவாரத்தோத்திரங்கள் அவரை வருத்திய சமணசார்பினனான மற்றொரு மாறன் காலத்தும், அவதரித்தன. வாதவூரடிகள் திருவாசகந் திருக்கோவையென்னுந் தோத்திரங்கள் அரிமர்த்தனபாண்டியன் காலத்து அவதரித்தன. அரிமர்த்தனன் முதுகுடி முடத்திருமாறன் முற்றோன்றலாயுள்ளான் அது ஆலவாய்ப் புராணத்துட் காண்க. "நரியைக் குதிரைசெய் வாரும்" என்னும் வாகீசர் திருவாக்குப் பிற்பட்டதற்குச் சான்றா மறிக.

தேவாரத் தோத்திரங்களுந் திருவாசகத் தோத்திரங்களுஞ் சிராமசந்திரன சரித்திரப் பிரயோகமும் அவரது முன்னுள்ள சில புராண சரித்திரப் பிரயோகமும் அவர்க்குப்பின் னுள்ள பாரதகாலத்து மன்னர் முதலியோர் சரித்திரப்பிரயோகமும், காணப்படுதலானும், அவற்றுள் இக்கலிகால சரித்திரப் பிரயோகம் யாதும் வாராமையானும், அவை தாம் கலியுகத்தின் முதற்பொழுதில் அவதரித்தன வென்பது தெளிந்துணியப்படும். இவ் ஆரிய பாடை நூல் வழிப்பட்ட சிலர், தென்றமிழ்க்கால வரலாறறியாத தமிழ்ச் சரியார் நூலுரை பற்றி முறையறச் சொல்லுந் திறத்தால், பிறழச்சொல்லிக்கொண்டு, ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய வுண்மை நாயன்மார், Christ பிறந்தபின் அவதரித்தவரென்று தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுவர். Christ இக்கலியுகத்தின் மூவாயிரத்தொருநூறாண்டளவிற் றோன்றினமையைத் தமிழ்ப் பாடை நூல்களால் அறியப்படுதலானும், "கடைச்சங்க மிரீஇய பாண்டியர் முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி யீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மர்" என்றும், "கடைச்சங்கம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டு நிலவிற்று" என்றும், தோலா நாவின் மேலோரான கடைச்சங்கத் தலைமைப் புலவரான நக்கீரனார் களவியலுரை முகத்துக் கூறுதலானும், கடைச்சங்க மொழிந்த

ஞான்று தொடங்கி இற்றை ஞான்றுவரையுள்ள காலம் இரண்டாயிரத்தின் மிக்க தென்பது தமிழ் நூலுரைகளாலே இனிதறியப்படுதலானும், ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய திருமாறனைத் திருப்பதிகத்தவரு சுரப்பிணி தீர்த்தருளிய சமயாசாரிய ரென்பது திருத்தொண்டர் பெரிய புராண முதலியவாற்றாற் பெறப்படுதலானும், அவர் கூற்று வேதவழக்கொடு மானமன்றோ வழக்கொடு மாறுபாடுற மயக்கவுரையே யென் றொழிக.

அற்றேலஃதாக; திருவாதவூரடிகள் அரிமர்த்தனை வழுக்கிச் சைனசமய அவ ளைத்தெய்வவாற்றலாலழுங் கொண்டருளிய சமயாசாரிய ரென்பதூஉம் ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலத் திருமாறனைக் கூனிமிர்த்துச் சுரமுந் தீர்த்தருளியக் கொண்டருளிய சமயா சாரிய ரென்பதூஉம், புராணநூல்களா னறியப்படுதலின், திருவாசகத்தையுந் திருக்கோவையையுந் தேவாரந் தோத்திரங்களுக்கு முன்வைத்தோதாது பின்வைத்தோதியதென்னை,— அதுவே காலம்பற்றிய முறையாயினும், திருஞானசம்பந்தர் உண்மைநாயனார்களுள் முதல்வராய் முன்னையென பிறவாற்றலாகும் அப்பால் நாயன்மார் முன்னோர்களுக்கு முதலிய வுருப்பிறப்பு முதலிய நிலைமைத்தனையறிந்த முத்தர் வாசகாட்டி முனைனின்று வேயளித்துத் தனைருட்சத்தியாகிய உமை தேவியார் பட்டி யைச்சொண்டு திருமுலைப்பாலுண்டு முதலே அனைத்தும் கொண்டு ஞானசம் பந்தராய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கினுக்கு வைதிகசைவ திருமுறைகளுள் முதன்மையெய்திய சமயாசாரியராகலானும், பாடிய திருப்பதிகங்களை வைப்புமுறையாற் றிரு வோத்தனை முறையே திருமுறை யென்னுமுதலாக வைத்து அதனைத் திருமுறை வகுப்புச் செய்தருளுவாராயின ரென்றுணர்க.

இனி வாசிசா வன்றொண்டர் திருவோத்துக்கள். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவோ த்துப்போலு மியலு மிசையு முடையவாய்த் தேவாரமெனப்பட்டு நின்றமையானே, அவை தம்மை மற்றவர் திருமுறைகளுக்குப் பின் திருமுறைகளாகக் கொண்டவாறு வகுத் தருளிச், சமயாசாரியர் திருவாசகங்கள் தமிழ் வேதமாகக் கொண்டமையான் திருவாசகந் திருக்கோவைகளை அவற்றின் பின்முறையாகக் கொண்டு அவ்வாறு வகுத்த ருளினார். திருவிசைப்பாத் திருப்பல்லாண்டென்னுந் தோத்திரங்கள் வேதப்பொருண் மலி ந்து ஓதற்குரிய விசையமைதியுமுடையவாய அருளோத்தொகுப்புடையவாதல் பற்றி, அவை தம்மை அவற்றின் பின்னொன்பதாந் திருமுறையாகக் கொண்டவாறு வகுத்தருளினார். திருமந்திரம் வேதப்பொருள் விராய வேதவேதாந்தத் தெளிவான சிவாகம சாரமாகிய பொருண் மலிந்து சிறப்புத்தோன்றுதலின், அதனை அவற்றின் பின் வைத்துக்கொண்டு பத்தாந் திரு முறையென வவ்வாறு வகுத்தருளினார். திருமுகப்பாசுர முதலிய நாற்பது பிரபந்தங்களும், தெய்வத் திருவருளாற் கிடைத்த உண்மை நாயன்மார் திருவாக்குக்களாய அருட்பா வோத நிலைக்கண் முறுதலின், அவை தம்மை அதன் பின்னுக்குக்கொண்டு பதினொராந் திரு முறையென வவ்வாறு வகுத்தருளினார். மற்றுத் திருமுகப்பாசுரம் ஆலவாயிலவிர்சடைக் கடவுளானவிறையனார் திருவாக்காதலின், அதனைத் திருமுறைகட்கெல்லா முதலாகக் கொண்டு வகுத்ததிலே முறையாம்பிறவெனின்,—அஃதப்பெற்றித் தாயினும், பாணபத்தி ரென்னு மன்பர்க்கு வெளிவந்து அவர் வேண்டிற்று அருளுதற்பொருட்டுக் கட்டளை செய்த தோர் திருமுகப்பாசுரமாய முழுநூற்றன்மை யெய்தாமையின், அதனை அவ்வியல்புடைய பிரபந்தங்களோ டொன்றெனக் கொண்டவற்றின் முதற்கட்டுத் தவ்வாறு வகுத்தருளினா

ரென்றறிக. பெரியபுராணத் திருவருட்பாவாயத் திருமுறைகள் ஆக்கியருளிய நாயன்மார்கட் பெருமையெல்லாம் சரித்திரங் கூறி, அந்நாயனார் அருளொழுக்கத் திறனேரிலக்கியமாய் நிறைந்த சிறப்புடைமை பற்றி. அதனை இறுதிக்கட்டதாகப் பன்னிரண்டாந் திருமுறை யென றவ்வாறு வகுத்தருளினார்.

இனி, திருத்தொண்டத் தொகையுட் டாந் தனியடியாருட் கண்ணப்பநாயனாரும், சண்டேசுரநாயனாரும், கோச்செங்கட்சோழநாயனாரும், சாக்கியநாயனாரும், புகழ்த்துணைநாயனாரும், காரைக்காலம்மையாரும், ஏனையடியார் பலரும் ஆளுடையபிள்ளையார்க்குந் திருநாவுக்கரசருக்கு முற்பட்ட காலத்தவராக வென்றுணர்க. அது 'வேயனைய தோளுமையொர் பாகமது வாகவிடை யேறிசடை மேற்றிங்கள் சூடிக் காட்டிடை யாடியிலை சங்கினொலி - வாய்கலச பாலட்டி நெய்யமர் வேடனமல ராகுமென்று - காயசனையின் மற்றிவர் திருவடிக் கூடினார் மகிழ்வே" எ-ம "பீரடைந்த பாலதாட்டிப் பேணுத் தன்றாதை - வேரடைந்த பாய்ந்த தாளை வெட்டிந் சாண்றவனுக்க - ஆரடைந்த மாலைசூட்டி யலைமலி கங்கை - நீரடைந்த கோயிலையே சேயன்னாட் மேயவனே" "எரிசரவனலநடனமயில் நிலநகித்தியால்லியி - வரிதிதிகணிடை நட்டம் பாடிலிவ ரெருபுமைம்பாடியாநககா - அரிசிலருமயையைமை வயிற்காயிலிலே சேர்வரே" எ-ம ஆளுடைய பிள்ளையார் தேவாரமோதுகவனூம். 'புலாநஞ்சாலெ பூவுநீரும் கொண்டடி போற்றமாட்டா - வலனுசெய்து வாயின் நூலால் வட்டணை பந்தர்செய்த - சிலந்தியை யரசனாக்கச் சீர்மைத் கருளவல்லார் - கலந்தழ சோலை சூழ்ந்த கணியர வணியடிகளாரே" எனவும் "புகழ்சன மறவாதே பாடி - வெறிவலலி புதுமலர்க் கடகத்தெழுகாலை" எனவும் "அத்தடி மைச்செயு மந்தணனைத் தன்னிபுனல் கொணர் வென்ற சாட்டினான்" மிச்சுதமாம் வெயத்திக தடவுததையுந் துமுடி மேவிழுந்த துடங்குதலும் - வருவதனை கூறித் தெளிப்பதியும் வருமெனன்றே தாளிசினை நிறைந்தெறிப - புழுதத்தனை அட்டுச் செய் தகத்திருப்பொழிலா திருப்புகழ்த்தூப புனிதர்" எனவும் வருதமுறுவுந் திருநாவுக்கரசு தேவார த்துக்களாலும். 'இமையவிலே புலியுணவார் யாருமுடைய பேழுவைரும் பெற்றிரைசப்ப மெண்மை யாருத - மெண்மதிருந் தலையாலே நடந்து பொற்றுமமையடியார் தருவாலங் காடா வென்று - தமனைமைப்புடை யவாமுத்தா மிதக்க வருசெ சனைடைவரு சிவாபணியார் சாரச்சென்று-செம்மைநெறி முவாத பதியினமார் பெழுப்பசப்பினையிறயு பணி சேர்ந்தார்" எனனும் மருணமொழித்தேவர் பெரியபுராணங் குயர்ந்தானும், பிறவற்றுனு மறிக. இவர் தம் முற்பட்ட நாயனமார் பிறருள்ளாருளே உனையனைய மாற பெறப்பட்டு வாக மறறிவார், மமுதுகண்ணப்பநாயனாருஞ் சண்டேசுரநாயனாரும் வாதவூரடிகளுக்கு முன் விளங்கியருளினோர் அத "கண்ணப்பனொப்பதோர் அன்பினைமை கண்டபி - னென்னப்பனெனொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி - வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சுண்ணப்பொன்னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ" எ-ம "தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச் - சாதியும் வேதியன் றாதைதனைத் தாளிரண்டுஞ் - சேதிப்ப வீசன் றிருவருளால் தேவர் தொழப் - பாதகமே சோறு பற்றினவா தோணோக்கம்" எ-ம வருமவர் திருவாசகச் சுருக்கனானறிக. "கண்ணப்பனொப்பதோரன்பின்மை" எனபுழி, ஒப்புமறுத்தலைப் பண்பின்கண்வந்த வுவமம். மற்றிது 'வினைப்பயன் மெய்யுரு' வென்ற நான்கனுள் யாதனைப்பற்றியதெனின்,—அன்பு மறறவையின் மையும் பொருட்டன்பாசலின், மெய்யின் பாலதா மத்தனுடாகச் செனக.

"ஆளுடையபிள்ளையாரும் வாகீசரும் தம்முளுடபுலமை நட்புடையராய் வைதிக சைவத் திருநெறி வளர்த்தருளினா" ரென்று அருண்மொழித்தேவர் முதலியோர் திருத்தொண்டர் புராண முதலியவற்றில் அவர் சரித்திரம் பரவியருளுதலின், அச் சமயாசாரிய ரிருவரும் ஓர் காலத்து விளங்கியருளினா ரென்பது ஒருதலை. இனி நம்பியாரூரர் "பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்" என்று திருத்தொண்டத் தொகையுட் சேவித்தலின், அவர் தாந் "தரணியிற் பொய்ம்மை யிலாத்தமிழ்ச் சங்க மதிற்கபிலர் - பரணர் நக்கீரர் முதனாற்பத் தொன்பது பலபுலவோர் - அருமைக் கிபுந் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே - பொருண்மைத் தினபக் கவிபல பாடும் புலவர்களே" என்று நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியினுள் மதுரைக் கடைச்சங்கப்புலவ ரென்பது வெளிப்படுத்தலின், அந்நம்பியாரூரர் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறரைஞான்று அவதரித்து வைதிகசைவம் வளர்த்தருளிய சமயாசாரிய ரென்பதூஉம், "தம்பிரானருளினாலே தவத்தினின்மிக்கார் பெற்று - நம்பியாரூரரென்றே நாமமுஞ் சாற்றிமிக்க - வைம்படைச் சதங்கைசாத்தியணிமணிச்சுட்டிசாத்திச் - செம்பொனுண் மணியி னின்னைத் தெருவிற் றேருருட்டுநாளில்" "நரசிங்க முனையரென்னுநாடுவாழரசர் கண்டு - பரவருங் காதல் கூரப்பயந்தவர் தம்பாற் சென்று - விரவியநண்பினாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்க - ளரசிளங்குமாரச் சேர்ப்பவன்பினுண் மகன்மைக்கொண்டார்" என்று திருத்தொண்டர்புராணத்துள் அருண்மொழித்தேவர் கூறியருளுதலின், அவர் காலந் திருநாட்டரசு புரந்தருளிய நரசிங்கமுனையர் காலமென்பதூஉம், தெளியிற் பெறப்படு மென்பது

மற்றுக் கடைச்சங்கப் புலவர் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர் முதலியோரையும் பாடினாராக, அவர் தம்மை நம்பியாரூரர் "பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்" என்றும், நம்பியாண்டார்நம்பி "அருமைக் கியுந் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே - பொருண்மைத் தினபக் கவிபல பாடும் புலவர்கள்" என்றும், அருண்மொழித்தேவர் "செய்யுணிகழ் சொற்றெளிவுஞ் செவ்வியநூல் பலநோக்கு - மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே யென்றுணர்ந்து விளங்கியொளிர் - மையணியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே யாளானார் - பொய்யடிமை யில்லாத புலவரெனப் புகழ்மிக்கார்" "பொற்பமைந்த வரவாரும் புரிசடையார் தமையல்லாற் - சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டுநெறி தலைநின்ற - பெற்றியினின் மெய்யடிமை யுடையராம் பெரும்புலவர்" என்றும், போற்றுதல், பொருந்தாதா லெனின்;—அம்மூவேந்தர் முதலாயினார் மையணியுங் கண்டத்திறையனார் மலரடிப் பத்தி வழிபாடு தலைநின்று செங்கோன்மையும் வரையாவீகையும் விண்ணும் மண்ணும் போற்ற நண்ணிய பெரியராதல் பற்றிக் கடைச்சங்கப்புலவர் அவரையும் பாடினார். அப்பாட்டெல்லாம் அறம் பொருளின்பம் வீடென்னு முறுதிப் பொருணான்கின் திறனும் விளக்கித் தமிழுலகிற் குறுதியே பயவா நிற்கும் ஆகலின், அவர் தம்மை நம்பியாரூரர் முதலியோர் அவ்வாறு போற்றியது பொருத்த முடைத்தேயா மெனக.

சமயாசாரியர் சொரூபநிரூபணம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலவ ரெங்ஙன நிராதாரத்தாற் சிவஞானமருளப் பெற்றாரென்பது, "அந்நிலையிற் றிருத்தோணி வீற்றிருந்தா ரருள்நோக்கான் - முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவர்க் கருள்புரிவான் - பொன்மலைவல் லியுந்தாமும்

பொருவிடமே லெழுந்தருளிச் - சென்னியிளம் பிறைதிகழச் செழும்பொய்கை மருங்கணைந்தார்" "திருமறைநூல் வேதியர்க்குந் தேவியர்க்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகுவா ரிணைந்தோதரான நம்பெருமைக் கழல்பேணு - மொருநெறியில் வருஞானங் கொடுப்பதனுக் குடனிருந்த - வருமறையோ ராளுடையபிள்ளை யளித்தருள வருளச்செய்வார்" ; "அழுகின்ற பிள்ளையார் தமைநோக்கி யருட்கருணை - யெழுகின்ற திருவுள்ளத் திறையவர்தா மெய்யுமைதா - டொழுகின்ற மலைக்கொடியைப் பார்த்தருளித் துணைமுலைகள் - பொழிகின்ற பாலடிசில் பொன்வள்ளத் தூட்டென்ன" "ஆரணமு முலகேழு மீன்றருளி யணைத்திலுகத்துய்ய - காரணமாய வளம்பெருகு கருணைதிரு வடிவான - சீரணங்கு சிவபெருமா னருளுதலுஞ் சென்றணைந்து - வாரணங்கு திருமுலைப்பா லள்ளத்துக் கறந்தருளி" "எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதங் குழைத்தருளி - யுண்ணடிசி லெனவூட்ட வுமையம்மை யெதிர்நோக்குங் - கண்மலர்நீர் துடைத்தருளிக் கையிற்பொற் கிண்ணமளித் தண்ணலைப் பங் கழுகைதீர்த் தங்கணரு ளருள்புரிந்தார்" "யாவர்க்குந் தந்தைதா யெனுமவரிப் படியளித்தா - ராவதனு லாளுடைய பிள்ளையா ராயகில - தேவர்க்கு முனிவர்க்குந் தெரிவரிய பொருளாகுந் - தாவிறனித் திருஞான சம்பந்த ராயினார்" "சிவனடியே யடைவிக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம் - பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞான முவமையிலாக் கலைஞான முணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானந் - தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில்" என வருந் திருத்தொண்டர் புராணத் திருப்பாட்டுக்களா னறிக.

"முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவர்க் கருள்புரிவான்" என்றருளிச் செய்தலின், பிள்ளையாரும்மையிற் சிவஞானம் பெற்றதற்கேதுவாகும் அருந்தவ முயன்று வைத்ததனைக் குறிக்கப்படுமே பட்டே, "தவமுதல்வர் சம்பந்தர்" ரென்றடைமொடு புணர்த்தருளிச் செய்ததூஉ மற்றதற்கு ஞாபகமாயிற்று.

"திருமறைநூல் வேதியர்க்குந் தேவியர்க்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகுவர நினைந்தோ" என்றதனால், "மனையறத்தி னின்பமுறு மகப்பெறுவான்" விரும்பிய "பரசமய நிராகரித்து நீறாக்கி" யைவைதிக சைவம் வளர்த்தற்குரிய "புனைமணிப்பூண் காதலனைப்" பெறுதற்பொருட்டு அவரும் முன்னைமையிற் றவமுழந்தா ரெனப்படூஉம், வேண்டியார் வேண்டிற்றே யருளும் பரங்கருணைத் தடங்கடலான சிவபிரான் ஆண்டு அவர்க்கவ்வர நோக்கருளினு ரெனப்படூஉம் பெறப்பட்டன. இனி அவர் அந்நினைவே துணைக்கீடாக இம்மையி லின்னிலை நின்று "பெருகுதெழுமன் பாற் பெரிய நாச்சியா ருடன்புகலித் - திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் சேவடிக்கீழ் வழிபட்டுக் - கருத்துமுடிந்திடப் பராயினர்" ரென்றும், அங்ஙனம் பரவிச் செல்கின்றுழிக் "காதலியார் மணிவயிற்றி - லுருத்தெரிய வரும்பெரும்பே றுலகுய்ய வுளதாயிற்" றென்றும், "ஆளுடையா ருடன்றோணி யமர்ந்தபிரா னருள்போற்றி - மூளுமகிழ்ச் சியிற்றங்கண் முதன்மறைநூன் முறைச்சடங்கு - நாளுடைய வீரைந்து திங்களினு நலஞ்சிறப்பக் - கேளிருடன் செயல்புரிந்து பேரின்பங் கிளர்வுற்று" ரென்றும், அங்ஙனங் கிளர்வுறு நாளில், "அருக்கன் முதற் கோளனைத்து மழகியவுச் சங்களிலே - பெருக்கவலி யுடனிற்பப் பெருகிய நல் லோரையெழத் - திருக்கிளரு மாதிரைநாட் டிசைவிளங்கப் பரசமயத் - தருக்கொழியச் சைவமுதல் வைதிகமுந் தழைத்தோங்க" . . . . "அவமபெருக்கும் புல்லறிவின் அமண்முதலாம் பரசமயப் - பவமபெருக்கும் புரைநெறிகள் பாழ்படநல் லூழிதொறுந் - தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சரா சரங்களெல்லாஞ் - சிவம்

பெருக்கப் பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தா" ரென்றும், உணர்க. ஓ—தெரிநிலை, "திருத்தொண்டுமுன்னியே" "பெருகுவரகிலைநதோ" யாதுநோக்கி யென்பதுபெரிதறக் கண் வருதலின்.

" "உமையம்மை எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதங் குழைத்தருளி எதிர்நோக்குங் கண்மலர்நீர் துடைத்தருளிக் கையிற் பொற்கிண்ணமளித்து உண்ணடிசிலென ஊட்ட அங்ஙனே அங்கு அழுகை தீர்த்த கருள்புரிந்தா ரென்ப பொருளினை பிற சேர்த்துக் கொண்டு கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

"யாவர்க்குந் தந்தைதா யெனுமவரிப்படி யளித்தார்" என்றது—சகலராகிய சிவபாதவிருதயர் பசுவந்தமார் மாதவத்தானே அம்மையப்பர் பூசை சாதலராயத் திருவவதாரஞ் செய்த பிள்ளையாருக்குச் சகலர்க்குரிய பட்டாச்சாரியனை திப் பிரமாபாகாக்குரிய முன்னிலையால் அங்ஙனஞ் சிவஞானம் மணமுறுத்தல் சாலபொமோவென ஐயநிகழ்தல், பிள்ளையார் தவமுதன்மை நோக்கி அம்மையாரு அளித்தருளலின், அது சாலப்பொருமென்று விடுத்தவாறாயிற்று. அங்ஙினமயிரார்க்கு மடங்க யாவைக்கு மென்றுரைத்தாராயினோ, தத்துவ ஞானமெய்தற்பாற் பரிபக்குவம் உயிர்க்கிரேகக் கண்ணுதலாந் தேர்க்கொண். இப்படி யளித்தா ரென்பது - அப்படியில அளித்தற்குரிய பேறின்றி இப்படியில் அளித்தருளினு ரென்று பொருள் கூறுதலு மொன்று. ஆவனு லாளுடைய பிள்ளையாராயத் திருஞான சம்பந்தராயினு ரென்றது - அங்ஙனந் திருமுலைப்பாலுண்டமையின் ஆளுடைய பிள்ளையாராயத் திருஞான சம்பந்தராயினு ரென்பதறிவித்தவாறு. "செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்" ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே" என்பவாகலின், ஆதலினு லாளுடையபிள்ளையாராயத் திருஞானசம்பந்த ராயினு ரென்று ரங்ஙனங் காரணமுதற கிளந்து ஆக்கங் கூறப்பட்டதொன்றெனக பரஞான சதக பிள்ளையார் அறிவினக ணிப்பறசையார் நுக காயிலுமம், அந்நிலையில அபிவியஞசுக முறுதலின், ஆக்கப்பொருளாக உபசரிக்கப்பட்டது. ஆளுடையபிள்ளையா ரென்பது — ஆளப்படுதலுடைய பிள்ளையாரென்று விரிக்கப்படும். ஆளப்படுதல்—பணைடைப்பட்டுநிலை விண்டொழியமாறு பரஞானத்தான் ஒற்றுமை செய்யப்படுதல். இவ்வாத்துவித ஞான ஒற்றுமையானே பிள்ளையார் பரமசிவனுக்குரிய முற்றறிவுத் தொழி லோடு சிவானந்தந் தமதெனக் கொண்டு அனுபவிக்குஞ் சுதந்திர மகனை ஆண்டிறரு ரென்பது "ஆண்டவரசு" முதலியவாகப் போதருங் குறிவழக்கிறமும் இவ்வப் பொருளாகக் சொல்க பரமசிவனே கந்தசுவாமியாய் விளங்குதலின், அதுகுமாரசுவாமியோடு இப்பிள்ளையாருக்கு வேறுபாடு தெரிப்பா" "ஆளுடைய பிள்ளையார்" என்று அங்ஙனம பிறிதினியைபு நீக்கும் விசேடண மடுத்தோதியருளினு ரென்பது. கந்தசுவாமி பரமசிவனே யென்பது, "ஈசனேயவனுடான ம லையா யினனகா - ஞசிவாவவ னறுமுகத் துணைமையா லறிநீ - பேசிலாங்கவன பரனெஞ் பேதக னல்லன - ற்றசுலாவகன மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல" எனவும், 'அருவமா யுருவ மாகி யநாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்-பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகிக் - கருணைகூர் முகங்க ளாறுங் கரங்கள்பன் னிரண்டுங் கொண்டே - யொருதிரு முருகனவந்தங் குதித்தன னுலக முய்ய" எனவும், "காலமாய்க் கால மன்றிக் கருமமாய்க் கரும மன்றிக் - கோலமாய்க் கோல மன்றிக் குணங்களாய்க் குணங்க ளன்றி - ஞாலமாய் ஞால மன்றி - யநாதியாய் நங்கட் கெல்லா - மூலகா ரணமாய் நின்றோன் மூவிரு முகங்கொண் டிறையோன்" எனவும், "மானிடத்தரில விலங்கினிற

படைகளின் மறுபுடை—மூன்றிகழ்தல் யாக்கையிற் பிறந்தமோர் வொப்படைச் சிகிச்சைச்சீல பரு கடல் நெறறியாத் தலத்திற் - றூஉங்கிழத்தன்ன பனைப்புரைக சடைத்தேவர் மேலவே"|| 'தன்னு ருவாத - மொருமகன்" என்றற்றொடக்கத்தான வருங் கந்தபுராண வசனங்களானறிக. சோமஸ்கந்தமூர்த்தியிற் குமாரசுவாமி யொன்றுபடுதலின்மையின், தன்னுருவாத மொரு மகனென்றது. சோமஸ்கந்தமூர்த்தி அம்மையப்பர் இருவருக்கு மிடைவு என்னு மூவரை யும் சேர்த்தாற்றுயிக்கு முதலொழிலிற் றிருக்கு திருமேனியானான பரமசிவனென பது, சேதாகமயக்கமானைடிறந்து மொப்ப முடிக்க தக்காயாகலின், அம முதல்வரேறோடொன றாக கந்தசுவாமி அப்பரமசிவனின் வேறுகாகப் பொருளொன்பதூஉம், அவ்விரு முதல்துறைத்து மொப்ப முடிக்க தக்காராகக் கூறின் பேருதவுமென்க.

பெரியபுராணம் இதனை ... திருஞானசம்பந்த முதலியார் அவதரித்தச் சிவஞான மெய்க்கையுக்கணையாக ... திருமணந் தங் சிவபருஞ்சோதி யிற் போதத்தில் முடிச்சியற்றிய ... கூடித்துறைன்று, ஆதலால் ... இருவகைச் ... திருச்சொல் ... புராணமுடும், பிறரை ... பொருள் கோ லூரை முறையானென ... "அருபிறப்பு மொப்பனமையுடைய சமைதை" "எந்தியாக திருஞானசம்பந்த" "சமய ... பால ... னைதனைமையா - மீதகமிக்குருவருயானை" என்பனவற்றிற் - தேன்மடிப்பிறப்பொவ்வ தூ மொருமையுடையார் தமைம் பொருமை, திருப்பெருமணச் சிவஞானசோதியிற் போக தில் முடிக்கயற்றிய பரமசிவன் ... திருவுடையராதலின் ஏதேனும் போல இருதலில்லாத ஞானசம்பந்த ரென்பது, ... பிறிதலாயினும், பரசமய குறு மபு கடிந்த சம்பந்தர் திருவருணைமிகு ... ஆய்ந்து ... பறுக்கையாய சம ணைத்தானே இடப்பணிய ... திருவுருவாய ... பிடோடா ரென்றும், இவ்வாறு அவிர ... பொருள் கொண்க ... சகந்ததைமையா னென்ப பிராயருவின், ... பொருளைச் செப்பி ... மறுதம், "மற றுப்பறைனையென்றி" "மறந்ததை பற்றிலன் கண்டாய" என்புழிப்போல பிறிதென னும் பொருட்டாய தின்றது சங்கரநாமையென்புழி, ஆனகாவதூ ஏழாவதன் பொருள் படவந்த இது சகரகமியபா ... ஒப்புத்துணாக. 'இனிப்பிறவாமை செய்தான்' "தறகுமபாசெலப்பயையதுருத்தயாபதாருந்தி யறசுமுர்சியோதலென்னமைமயலசெய் திமணணினமேற - பிறகருமாறுகாடி (ஒ) பிண்ணப்புமுடைபடி — — டிறககுமாறுகாடி குபக்கூடிருங்கினறதெங்கேணமேய" என வருமாறு ஆருநடையாரிலோயார் திருவாக்குக்கோர றுமியந்திறங்கையேப செமமொருளாத றெனி "பந்தயானஞான முனிவன" என்றது தலைவனொன ஞானசம்பந்த முனிவனென்றவாற டாகலின், மேற்குறித்த மூரணுமை யறிக. தலைவா - சிவஞானப்பாலடிசில் உணமொன வாளாசதுட்டனே மேற்குறிய தலை மேயாகு. மறறு யாங்களா வனதொண்டர் வாத்தூதிக்குறு மிக்கிரான சமயாசாரிய ரென்பது, அவா சரித்தரங் கூறும் புராணங்களானும், "தொண்டீஸ்னப்பிறந்துயவாவா தொலவினைகளூழியிலவீழாது - பிணடமசமந்தனைநதுப்போயவேரயமூதியுங்காமேனை" "பெறப்புழுடபிறக்கேதினிப்பிறவாதுணைமையவந்தெய்துகலை" "யறணப்பிறப்பேனறிவ பிரணடினமயக்கூதடி - கருதோதைடைப" என்றற்றொடக்கத்தே - ருமாவா திருவாக்குக் களானுமறிக.

"புரமெரித்தார் திருமகனார்" "செய்யமேனியர் திருமகனார்" 'இறைவர் திருமைந்தர்' "சேவிற்றிகழ்ந்தவர் மைந்தரான திருஞானசம்பந்தர்" 'ஈசர்மிழலை யிறையவர்பால் நிறையப்பாலை திருமுலைப்பால் - உண்டருளிய வுண்டவராகத் திருமாமகனாராகவிருந்து - காசுவாசியுடன் பெற்றார் கைத்தொண்டாகு மடிமையினால் - வாசியில்லாக் காசுபடி பெற்றவர்தாம் வாகீசர்" என்றற்றொடக்கத்தன ஆண்டாண்டுப் பெரிய புராணத் தருண்மொழித்தேவர் பிள்ளையாரைச் சிவகுமாரரெனக் கூறிய வெல்லாந் திருத்தோணி வீற்றிருந்த சிவபிரான் றிருவருளாற் பெரிய நாயகியார் திருமுலைப்பால் ஞானவடிசிலூட்டியருள வுண்டு ஆளுடையபிள்ளையாராயினமை பற்றியே யாமன்றே. அவை போல தம்முண் மாறுபடா வென்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க. திருச்சேய்ஞலூர் ரெச்சதத்த குமாரர் தாதை சிவாபராதஞ்செய்து அவனைத் தாளறவெறிந்தகாரணத்தானே சிவபிரான் அவரை அந்நிலையில் ஆண்டு பிள்ளையாராக்கியது போலக் கவுணியர் தலைவராய் உதித்தருளிய பிள்ளையார் முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முதன்மை பற்றி அவருக்குச் சிவஞானப்பாலடிசில் ஊட்டுவித்தது திருஞானசம்பந்தரியற்றி, ஆளுடைய பிள்ளையாராக்கியருளினாரெனக. அருண்மொழித்தேவர்க்கு இதுவேகருத்தாமாறு "பாலறாவாயர் வணபுகலிப்பிள்ளையார் - தாமெழுந்தருளிடத்தங்கப் பிள்ளையார் காமருமப்பதியினில் வைக்கண்டனர் - ராமகிழ்வுடனப்பணிந்தாடிப்பாதத்தை" என்றிங்ஙனஞ் சேய்ஞலூரப் பிள்ளையாரோடு புகலிப் பிள்ளையாரை யொப்பித்ததனாற் செய்யாறுபற்றியுணர்ந்துகொள்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளுக்கும் இதுவே கருத்தாமாறு "ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய வுண்மை நாயன்மார்க்குத் தவமின்றியும் ஞானநிகழ்ந்தவாறென்னையெனவெழுங்கடாவை விடுத்தற்கு 'மேற்செய்தநூ' என வெண்டுமெய்யியுற்றதனால்" என்று சிவஞானபாடியத்துள் அவர் ஓதியவாற்றானுணர்க. இவராற்றே ஆளுடைய பிள்ளையார், உக்கிரபாண்டியனார் உருத்திரசன்மனார் போலவரோர் அபர சுப்பிரமணிய ரென்பது போதருவா றுணர்க. ஆளுடையபிள்ளையார் இவ்வாறு அபர சுப்பிரமணியர் பெற்றுமை பற்றியே ஆன்றோரும் புராண நூலுடையாரும் மாண்டாண்டு அப் பிள்ளையாரைச் சுப்பிரமணியக் கடவுட் குரிய குறி குணங்களான் விசேடித்து வழங்குவாராயினார். ஆகலின், அவை குணவாதந் துதிவாதமாத்திரை யாமெனக் அருணகிரியார் முதலியோர் திருப்புகழ் முதலியவற்றில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அற்புதச் செயல்களை ஆறுமுகக்கடவுள் செயலாக ஓதியதூஉம் பிள்ளையார் உமை முலைப்பாலுண்டு ஆறுமுகக்கடவு டிருவருண்மிக முற்றல் பற்றி யாதலின், அஃது வைரவக்கடவுள் வீரபத்திரக்கடவுண் முதலியோர் இயற்றியருளிய அயன்றலை கோடல் தக்கன்வேள்வி தகர்த்தன் முதலிய செயல்களை அவர் சிவபிரான் அருண்மிகமுற்றல் பற்றி அம்முதல்வன் செயலாக ஓதுவது போலவதோர் உபசார வழக்கென்று துணிக. விசாலாக்கனென்னுஞ் சங்கார வுருத்திரரென்னும் மிசவுருத்திரர் குணிருத்திரக்கடவுட் குரிய குறி குணங்களான் அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படினும் அக்கடவுளாகாதவாறு போலவும், குணிருத்திரக்கடவு டிரிமூர்த்திகவுடளான பரமசிவனுக்குரிய குறி குணங்களான அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படினும் அம்முதல்வனாகாத வாறு போலவும், ஆளுடைய பிள்ளையார் உருத்திரசன்மனார் உக்கிரபாண்டியனாரென்னு மிச சுப்பிரமணியர் பரசுப்பிரமணியக்கடவுட் குரிய குறி குணங்களால் அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படினும் அச் சிவசுப்பிரமணியக்கடவுளாகா ரென்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க

இன்னும், சிவபாதவிருதயர் மாதவத்தால் அவ[illegible]க [illegible] ப்பசிறந்து மூவிய
தான பகவதியார் மணிவயிற்றி லுருக தெரியவந்தவருடைய திருவவதார முறைமை, திரு
முலைப்பாலருளமுதத்தைத் திருஞானசம்பந்தராகல், அச்சஞானப்பேறுதிருத்தொ
ண்டா [illegible]. [illegible], [illegible] முடிந்தவழி ஏனைச் சமயாசாரியர் போலச் சிவபூ
பூரணை [illegible] போலவன, அபா [illegible] யபக்தனறிய [illegible]
[illegible] டேரா வெனக. இன்னும் [illegible]
[illegible] திருவருத்[illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
திருப்பதியாமென்று திருவாலவாயடிகளை [illegible] [illegible]
[illegible] அவரிடத்து [illegible] [illegible] [illegible]
ஆளுடையபிள்ளையாரபேணிய [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] புலப்படுத்துமெனக. இன்னும், ஆளுடையபிள்ளையார் [illegible] [illegible]
மைநதன [illegible]" "[illegible]" "[illegible] முதது
கந்தமொழியே" [illegible] ஆறுமுக [illegible] [illegible]
[illegible], அவரமிச [illegible] [illegible] மெனச. இன்னும், [illegible]
[illegible] பாடியதாம [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] காண"
எனச் சைவசித்தாந்த நூலுடையார் [illegible] [illegible] ஏனைச் சமயா
சாரியர் [illegible] சிவஞானச் செயலுடைய [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] மெனக [illegible], [illegible] திருமுலைப்பால் [illegible]
ஆளுடையபிள்ளையார் [illegible], சமயாசாரியரு [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ஆசாரிய முதல்வ [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] இனி [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ஆளுடைய பிள்ளையார் [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], அ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], அவருக்கு [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] சமயாசாரியசுவாமிக [illegible]
[illegible] தெரிந்[illegible] [illegible] இனிச் சமயாசாரியர் [illegible] ஆளுடைய
பிள்ளையார் ஆதிசைவப்பிரமணர் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
"[illegible]" [illegible] [illegible]
ஆலவாய [illegible] வசனங்களாலுமறிக. இன்னும், ஆளுடையபிள்ளையார் [illegible]
[illegible] முதலிய சைவத்திறத்தருக்கு சங்கராசாரியர் முதலிய வைதிகத்திறத்
[illegible] தத்தம [illegible] [illegible] [illegible] ஆசாரியசுவாமிக
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

இனிச் சிவஞானச் செயலுடைய [illegible] [illegible] சாதி குல [illegible]
[illegible], [illegible] சிவஞானத்தானே [illegible] யுடையரோ [illegible]. அது
"[illegible]"
"[illegible]" என்னுஞ் சருவ ஞானோத்தராகம வசனத்தானறிக.

மற்று ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் நால்வரு [illegible]
[illegible] முறினும், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

யதிட்டிக்காது, முறையே கருணைத்தோணி யமைக்கப்பட்டாரும், திருவதிகை வீரட்டான மூர்த்தியாயும், திருவருட்கொடை யுடையாருமாயும், திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தின்கீழ்ப் பரமாசாரியனுமாயுள்ள, தானே முன்னின்று, ஞானதீக்ஷையினை யநுக்கிரகஞ் செய்தரு ளக்கொண்டருளினு ரென்பது. இது நிராதார தீக்ஷையெனப்படும். நிராதார தீக்ஷையாவது - விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர்க்குத் தீவிர தீவிரதர மென்னும் இருவகைச் சத்திநிபாதத்தால் பரமசிவனே ஆசான் மூர்த்தியை யதிட்டியாது நின்று செய்யவது. அதிதீ தானே முன்னின்று செய்வது. இந் நிராதார தீக்ஷைக்கேதுவாகிய தீவிர சத்திநிபாதத்தானே அநேக ஜென்மங்களிற் செய்த பசுபுண்ணியங்களை யுதவுகதுவும் தீவிரதர சத்திநிபாதத்தானே சிவபுண்ணிய முக மெனப் பிருபைசபபடும் அவற்றுட் சமயாசாரியர் நால்வருக்குஞ் செய்தருளி யது நிராதாரதீக்ஷையாக திக்கைகொண்டு செய்யப் பொருள — [illegible] ததி ஞானத்தைச் செய்யப் பெறப்பார்

நல்முதலெனச் சொல்லப்பட்ட தார், சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞான முலக்ஷணமிலாத சவிஞானம், பசுபாசங்களை யறிந்துள்ள பாசஞானம் முணா வரிய மெய்ஞ்ஞானம், ஆகிய ஞானம் உணராத ரென நிற்கின்றதாம் சொல்லுங் கூட்டுச நல்முதல்வா சடத்தா உவமையிலாக் கலைஞானமாகிய அபரஞானமும் உணா வரிய மெய்ஞ்ஞானமாகிய பரஞானமுமென்னும் இரண்டினையும், ஆகியவை உண ராதா ரென விளைமுடிவு செய்த கேட்டல் சிந்தித்த லென்னு மிரண்டு நூல பறியும், தெளிதனிட்டை யென்னு மிரண்டு நூல பருகுது நிட்டைமொழிப்பு மையால், அவை தம்மை அங்ஙனே மிரண்டிரண்டு டோரிஸமாகக் கூறியருளினா

இனிக் கேட்டலி வழிவாரன் கலையும், சிந்தனைவழிவான கலையும், அபரஞான மென வொன்றாயினும், சிந்தனைகளைத் தன் செவிக்கே புலப்படுத்து முத்தமனைவர்ிப்பயனை னிலவும் விருத்திச்சுறைவாக கேட்டதைத் தன் செவிச்சுமடுத்து செவிக்குப் புலப்படுத் தாலவைத்தியாப்ப புறத்து நிலவும் விருத்தி மேயபால் முதலான வாசகம். ஆக முறைவாசக வடிவான சிந்தனைச்கலையைவிசேடணமாகக்கியும், சிந்தனைகை வடிவான கேட்டறைகலைவை விசேடியமாகக்கியும், அவ்வாரே துதியருளினா. தெளிதலறிவு நிட்டை யறிவும் பரஞானமென வொன்றாயினும், தெளிதலிற் திருவருண்ஞானசத்தி குறைவாயு நிட்டையினிறைவாயும் விளங்குதலின், அக்குறைவு நிறைவுபற்றித் தெளிதலறிவை விசேடணமாகக்கியும், நிட்டையறிவை விசேடியமாகக்கியும், அவ்வாரே துதியருளினா ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதா "கேட்டலுடன் சிந்தித்த றெளிதனிட்டை கிவநுலென் னிரண்டாங் கூறக்கின ஞானம்" எனக் கேட்டல் சிந்தித்தலிரண்டினை யொன்றாகவும் விணைத்தெளி தனிட்டைகளை மற்றொன்றாகவும் சொன்னோதியருளுதலின், அங்ஙனங்கூற இங்ஙனமிர ண்டிரண்டோரினமாமெனபது அவர் தமக்கு முடம்பாடாதல்பெறரும். "கேட்டலுடன் சிந்தித்த றெளிதனிட்டை கிவநுலென் னிரண்டாம்" எனபுழி 'உடன்' என்னுஞ்சகா ரத்தத் திருதியை தெளிதலுடனிட்டை யெனப்பினுமபிரிந்துசகூட்டி யுரைக்கற்பாலதெ ன்பது, 'ாரிரண்டா' மென்றங்ஙனம் வகுத்தோதியவாறுபற்றி யுணரப்படும் இத்திருப்பா ட்டிறகு இங்ஙன மோகதுப்பப பெரிதும் புணாத்து நிரணிறைய பொருள் சோருக்கிட ளுக வாசிரியரோதிய கருத்துணரமாட்டாதா இடாப்பட்டுத் தமக்கு வேண்டியவாறு உரையளவை மாறுசப போலியுரை பல வாறுரைப்பா எனவ யாமுரைத்ததே ஆசிரி யா கருத்தாமாறும், அவருரைத்தனவெல்லாம் போலியுரைகளாமாறும், ஞானாசூடா மணி யென்னுங்கிரந்தத்துவ் விரித்துக் கூறினேம். ஆண்டுக் காண்க.

திருமுறைகள் சதுர்வேதமொக்குந் தமிழ்வேதமாதலோர்த்தல்

முறையென திருவாய்மொழியானது இருக்கு முதலிய நான்கு மறைகளொடு வேதமென வழங்கப்படும். ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய அருண்மை நாயனமார் அருளிச்செய்த திராவிட வேதத்துக்குத் திருமுறையென்று வழங்கப்படும் மறைமை வேதமென்று வழங்குதல் மரபாமோ வெனின் — 'எழுதாமறை யாமப்பொருள் கற்றிசை - முழுதும் பாடி முதல்வனைப் போற்றி" பிறகொரு தமிழினில் வேதமும் பாடினார்" 'திருப்பதிகம் பாடலிசைநாமம் வேதந் தமிழான வித்தகர்" "திருத் தோணிமிசை மேவினார்க் - கேட்கத் திருமுன்பு தாழ்ந்தெழுந்து தமிழ்வேதம் பாடினார் தாளம்பெற்றார்" என்றிதொடக்கத்தன பலவிடத்துந் திருமுறையுள் அருண்மொழித்தேவர் ஓதியருளினார். அவைதாமுமத் தமிழ்வேதமென வழங்குதலை மரபேயாமென்று விடுக.

இனி, பரமானமாகிய பரமசிவத்தினுடைய பராசத்தி குடிலையை நோக்கிய வழிக் குடிலையினின்று நாதவடிவாயும், அதனின் விந்து வடிவாயும், அதனின் அக்கரவடிவாயும், வேதாகமங்கள் தோன்றியவாறுபோல, பாசமினின்று நீங்கி விளங்கிய ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் தூயவறிவின் மேம்பட்டு விளங்கிய சிவசத்தி அத்துவிதவியைபான மறநாவைப் பிறப்பிக்குமாற்றால், ஆண்டு நின்று நாதவடிவாயும், விந்துவடிவாயும் அதனின் அக்கர வடிவாயுந் தோன்றின கடவுண்மொழியாகலின், தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை யென்னும் அருணூற்களைத் 'தமிழ்வேத'மென்றுந் 'திருமுறை'யென்றுந் 'திருவருட்பாக்க'ளென்றும் அவ்வாறு, ஆன்றோர் வேறுகொண்டு போற்றி வழங்குவாராயினரென வுணர்ந்து கொள்க. அவ்வாறு, "என்றுரை தன்னுரையாக நீறணிந் தேறுகந்தேறிய நிமலன்" என்று மாளுடையபிள்ளையார் திருவாக்கானும், "பண்ணியநூற் றமிழ்மாலை பாடுவித்தென் - "சிந்தைமயக் கறுத்ததிருவருளினனை" என்னுமவர்கோ திருவாக்கானும், "எல்லையிலா மறைமுதல்வன் முன்னின்று வெழுதமறை - மலைவென்று தமிழாலிம் மாநிலத்தோரக் குரைசெய்ய" எனவும் "திரைக்கெடில வீரட்டானத் திருந்துசெங்கண் - வரைச்சிலையார் பெருங்கோயிலொழுதுவலங் கொண்டிறைஞ்சித் - தரைத்தலத்தின் மிசைவீழ்ந்து தமபிரான் றிருவருளா - லுரைத்தமிழ்மாலைகள் சாத்து முணர்வுபெற வுணர்ந்துரைப்பார்" எனவும் "எம்பெருமான் கொங்குமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச் - செம்பொருளால் திருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிகம் - உம்பர்பிரான் றாளுருமுணர்வுபெற வுலகேத்த - வெம்பெருமான் வன்றொண்டர் பாடியவ ரெதிர்பணிந்தார்" எனவுமவரும் அருணமொழித் தேவர் திருவாக்குக்களானும், 'சிவனவனென்சிந்தையுணின்றவதனா - லவனருளாலேயவன்றாள்வணங்கிச் - சிந்தைமகிழச் சிவபுராணந்தனை - முந்தைவினைமுழுதுமோயவுரைப்பனியான்" என்னும் வாதவூரடிகள் திருவாக்கானும், "வண்டுபோற்புண்டரிகமலரினவிழ்சிவானந்தமதுவைவாரி - யுண்டுவாசகம்பாடி" என்னு மாலவாயப்புராணவசனத்தானும், "ஐயாறதனிசையெட்டுத்தலையிட்ட - மையிலவானகலைமெய்யுடன் பொருந்தித் - தில்லைமூதூர்ப்பொதுவினிறைஞ்சி - யெல்லையிலானந்தநடம்புரிகின்ற - பரமகாரணனைத் திருவருள்தனாற் - திருவாதவூர்மகிழ்செழுமறைமுனிவர் - ஐம்பொறியைகரந்தறியாவறியாச் - செம்புலச்செல்வராயினராதலி - னறியனுறபொருளுலகநூல்வழக்குமென - விருபொருளுந் தலியெடுத்துக்கொண்டனர்" எனவும், "மாணிக்கவாசகரறிவாற சிவனே யென்பது திண்ணம். அன்றியும், அற்றிய திருச்சிறப்புமுடையார் அவ

வாசகத்திறகலந்து (திருவாசகத் திருக்கோவைகளை) இரந்து அருளமைந்த திருச்சபையார் தொழு தனர்' எனவும் வருமானதொன்றுரைகளானும், தெளிக. அன்றி 'மணிமொழியென்னை' யென்றது - பிரணவத்தினை. முத்தமை யுடைமுத்தமிழ்ப் பனுவல் பாசுரீகளா புண்டரீகமல ரென்றது - தத்துவாமலத்தினை. தத்துவங்கடந்த பரம்பொருளாகித மாயை யாகலின், அதனை கண்ணுதலான் வருடத்தகு சிவானந்த மதுவெனத் தா றருவது செய்யப்பட்ட தென்பது. இஃது உபலக்கணமாகலின், ஏனைத் திருமுறை களும் இவ்வாறு போற்றுதல் கொள்க. இஃதொன்றே நம்முடைய தென்னும் முந்த

இனிச், சமயாசாரியார் நால்வர் திருவோத்துக்களும் வேத விழுமிய பொரு ளும் புராண இதிகாசமுதலிய வைதிக நூற் பொருளும் பெருகவுரு வாகப் பொரு ளருமை மிளிரக் கருளிச்செய்யப்பட்ட திருமுறைகளாதலின், அப்பெருந்திறம்பெறாத தமிழ்வேதமென வழங்கப்படுவன பாயினவென வறிக. உத்தரவேதமான திருக்குறளுந் திருமுறைகளைப் போலவே யாருமோத்தாம். அதனை வரலாறு முன்னர்க் கூறுதும்.

வேதாகமப்பிராமாணியம்

வைதிகரி லொருசாரார் "வேதம் பிரமாணநூல்" என்றும், "சிவாகமம் பிரமாணநூலன்று" என்றுங் கூறுவர். சைவரிலொருசாரார் "சிவாகமம் பிரமாணநூ" லென்றும், "வேதமதுபோலவன்றோ பிரமாணநூலன்" றென்றுங் கூறுவர். நீலகண்ட வாசிரியர் அப்பய்யதீக்ஷிதர் முதலிய சிவாத்துவித சைவாசிரியர்கள், நீலகண்டபாடியம், சிவார்க்கமணிதீபிகை, சிவதத்துவவிவேக முதலியவற்றில், அவ் வைதிகரை மறுத்துச் சிவாகமப்பிராமாணியம் வலியுறுத்துரைத்தார். அரதத்தசிவாசாரியர் உமாபதிசிவா சாரியர் முதலிய வைதிகசித்தாந்த சைவாசாரியர் சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம், பவு ஷ்கரவிருத்தி முதலியவற்றில், வேதாகமப்பிராமாணியம் வலியுறுத் துரைத்தார். அவ்வாறெல்லாம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத் துப்போற்றத்தத்து வெடுத்துக்காட்டித் தந் துணிபு நிலையிட்டுரைத்தார். அம் மாபாடியவுரையை யவ் வாறே யெடுத்துக் காட்டு முகத்தால், வேதாகமங்க ளொற்றுமையுடைய முத னூல்களாதல் விளக்கித், திருமுறைகள் அவ்விரண்டின் சாரமான வழிநூல்களாத னிறுத்துதும்.

"வேதங்களொருவரால் செய்யப்படாது நிலைபெறுடைமையானும், ஆனதோறாற் றழுவப்படுதலானும், குற்றமின்றிப் பிரமாணமாமெனபது துணியப்படும் ஆகமங்களவ் வாறு நித்தமன்றி யொருவரால் செய்யப்பட்டமையானும், பிரமப்பொருள் வேதமொன் றானே யுணரப்படுமெனப் தெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையானும், அங்ஙனமாயினு மிருதி நூன்முதலியனபோல வேதமுதனூலாகக்கொண் டாகமங்கள் செய்யப்பட்டன வெனின், அது நம்மனோர்க்குக் கொள்கையன்மையானும், அங்ஙனங் கொள்ளின், வேதப் பொருளுணர்ந்து நூல் செய்த மனுமுதலியோர்போல வாகமஞ்செய்த விறைவனுக்கு முற்றுணர்வின்மை பெறப்படுதலானும், அவ்வாறன்றி முற்றுணர்வியல்பாகவுடைய விறைவனூற் செய்யப்பட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக்கூறின், முற்றுணர்வு டைய விறைவனுண்மை துணிந்தபின்னர் அவனூற் செய்யப்பட்டமையி னாகமம் பிரமா ணமெனத் துணியப்படும், ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணிந்தபின்னர் அதனானிறைவனு ண்மை துணியப்படுமென, ஒன்றினையொன்று பற்றுத லென்னுங் குற்றமாமாகலானும்

ஆகமம் பிரமாணமென்பது தெளியப்படாதாம் அல்லதூஉம், வாசிட்ட லைங்கத்தில் ‘‘பாஞ்சராத்திரம் புகழ்ந்தெடுத்த சொற்குரிலாப் பகவர்’ என்பது முதலாகத் தந்திரவழி யொழுகுவோரை நிந்தித்துக்கூறி ‘‘அவர் மாமூடர்’’ ரெனவும், பாத்மபுராணத்தில் வசிட்டனுக்குத் திலீபனுக்குங் கூற்று நிகழ்வுழி ‘‘திராவிடதேசத்தனன்றிச் சித்திரசேனனென்பான்’’ னென்றெடுத்துக்கொண்டு, ‘‘சித்திரசேனனென்னு மரசன் பாசண்டர் கூற்றிற் பற்றி வைதிக வொழுக்கத்தைக் கைவிட்டுப் பாஞ்சராத்திரவழியொழுகி நரகத்துள் வீழ்ந்தான்’’ னெனவும், வாசிட்டலைங்கத்தில் ‘‘சாண்டில்லியனென்பானொருவன் நான்கண்ணனுய்யப் பிரமனை நிந்தித்து வாசுதேவனைத் தீங்குதொடரியானைப் பதிப்பட்டு நரகத்தில் வீழ்ந்தான்’’ னெனவுஞ், சூதசங்கிதையின் ‘‘மொழிபாஞ்சராத்திரங் காபாலங் காளாமுகஞ் சாக்தம் பவுத்த மாருகதந் தன்னிற்-கழிபாசுபத நூல் சாம்பவத்திற நீசகைக் காதலிப்பீர் வேதியரிற் கடையா காணீர்’’ என்றற்றொடக்கத்தான் ‘‘தந்திரவழியொழுகுதல் பொய்க் தொழிலுணாத வெகுண்ட கவுதமன் சாபப்பட்ட’’ னெனவும், கூர்மபுராணத்தில் ‘ஆனே வருமரனானையரிவை யணைந்தி’’ யென்றெடுத்துக்கொண்டு ‘‘அறமுனிவரிட்ட சாபவயத்தாலே வேட்பித்தன முதலியவற்றினதிகாரமின்மையான விருத்தியின்றி வருந்துவோர்க்கு விருத்தியின் பொருட்டுத் தந்திரஞ் செய்யப்பட்ட’’ தெனவும், அதனுள் ‘‘மோக நூலிருவோருஞ் செய்வோம் விடைக்கொடிய’’ யென்புழி யாகமங்கண் மோகிப்பிக்கு நூலெனவுங் கூறுதலான், ஆகமம் பிரமாணமல்லவென்பதே தேற்றமென விளங்குமாகலின், அவ்வீடுபேறு முதலிய மறுமைப்பயன் பயப்பிக்குமாறென்னையெனின்,—கூறுதும். வேத நித்தமென்பதற்குப் பிரமாணமின்மையானுந் தோற்றக்கேடுகள் காணப்படுதலானித்தமென் றேதுணியப்படுதலானும், ‘‘அநந்தக்காமெயிது’’ வெனுமறிந்துணர்வு அந்தச்சுடரேயிதுவென்பதுபோலச் சாதியொருமைபற்றி நிகழ்வதேயாமாகலானும், அவ்வாறன்றி யொழுக்குக்கணித்தமெனக் கொள்ளினும் அவையொன்றோடொன்று தொடர்பாடுற்றுவருஞ்சொற்க ளனித்தமேயாகலானும், உலகத்திற்குத்தோற்ற வொடுக்கங்களுண்மையிற் பிரவாக நித்தமென்பதும் பொருந்தாமையானும், எல்லாவுயிர்கண்மாட்டும் பேரருளுடைய பரமசிவனாற்செய்யப்பட்டமை பற்றியே வேதங்கட்குப் பிரமாண வுண்மை கொள்ளப்படும். அம்முறையானே சிவாகமங்களும் பிரமாணமாதல் துணியப்படும். அது ‘‘வேதமுதலுலகாயதநூலிறுதியாகிய வெல்லா நெறியும் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமையானும், இறுதிக்காலத்துப் பரமசிவனிடத்தொடுங்கிய வேதம் படைப்புக்காலத்து முன்போலவே தோன்றுதலானும், ‘நித்த’ மென்றுபசரித்துக் கூறப்படும். ஆகலின், சிவாகமங்களை நித்தமென்பது மிக்கருத்தே பற்றி யெனக அங்ஙன மல்லாகலான், ‘‘வேதம் பரமசிவனாற்செய்யப்பட்ட’’ தென்னுஞ் சுருதிகளோடும், ‘‘அட்டாதச வித்தைக்கு முதற்கருத்தாவாகிய சூலபாணி’’ யென்றற்றொடக்கத்துப் புராணவசனங்களோடும், ஈண்டுக்கூறும் அனுமானவளவையோடும் முரணுமாறறிக.

ஒருவனின்னானை வந்தேனென்புழி அவனு மவன் வாய்மொழியும்போல, முதல்வனு முதல்வனாற் செய்யப்படும் வேதாகமங்களும் சமுட்காரகவேதுவு ஞாபகவேதுவுமாகிய வேறுபாடுடைமையின், இன்றோரன்னவை யொன்றனை யொன்று பற்றுதலென்னுங்குற்றமாகா வெனக. இனி யான்றோராற்றூவப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவாகமங்களிரண்டும் பிரமாணமெனத் துணிந்தபின்னர் அவற்றானே யவை பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டனவென்பது துணியப்படுமாகலானு மொன்றனையொன்று பற்றுத லாகாமையுமுணர்க. ஆன்றோராற்றூவப்பட்டு வாகமப்பக்கத்தினிலையெனின்,- அற்றன்று, ‘‘ அற

க்கம் வேண்டியோன் சோதிட்டோமத்தான் வேட்க" வென்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகட்கு அவை வேட்குமாறு வகுத்துக் கூறுஞ் சுருதிகளு மத்தன்மையவாகிய கற்பசூத்திரங்களு மின்றியமையாது வேண்டப்படுமாறுபோல வேதத்துள் விதிக்கப்படுஞ் சிவபூசை முதலிய விதிகட்கும் அவற்றைவகுத்துக் கூறுங் காமிக முதலிய சிவாகமங்களின்றியமையாது வேண்டப்படுமென்றலின், அவை யானேற்றாற்றதூவப்படுத லொருதலையாகலானெனக. இது சதாசிவ சாறபரியசங்கிரகத்தின் ஆராதரசாரியர் கூறிய வாற்றானறிக. அங்ஙனமாயினுந் தீக்கைபெறா ரன்றோராற் றழுவப்படாமையின், அப்பத்தியிற் பிரமாண மாமாறெனனையெனின்,—அற்றன்று, சுவேதன் உபமன்னியன் அகத்தியன்முதலியோர்க்குந் தீக்கைபெறு காண்டலானெனக. உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலியோர்பாற் கண்ணன் இராமன் முதலியோர்க்குந் தீக்கைபெற்றது ஆதிவஞ்சம் பாரதம் பாற்மபுராண முதலியவற்றின் விரித்துக்கூறியவாற்றுங் காணக. அஃதெல்லாரும் பெருமை, எல்லாருக்கு மப்பரிபாக மின்மையாற், பரமகருச் சந்நியாசம்போல, அதற்குரியவதிகாரிகள் சிலரேயாகலானெனபது. அற்றேல், வாமநூல் முதலியினவும் பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டமையின், காமிகமுதலியவற்றோடொப்பப் பிரமாணமாதல் வேண்டப்படுமெபிறவெனின்,—படாது, அவற்றுட் கூறுஞ் சுரைக்குடந்தாபித்தன் முதலியவாசாரங்கள் வேதத்து ளொடுத்தோதி விலக்கப்பட்டமையின், சவுத்திராமணியாகத்திற் சுரையேற்றல் வேதத்துள் விதிக்கப்பட்டதாயினு மேனையோர்க்கேயாயவாறுபோல, அவையும் ஏனையோர்க்கே யுரியவெனபது பெறுதுமாகலின், அவையு மவற்றிற்குரிய வதிகாரிகள் வேறுபாட்டாற் பிரமாணமாமெனக் கொள்ளப்படு மெனக. அங்ஙனமாயின், அது வேத விதியோடு முரணுமாலோவெனின்,—அவற்றுட் கூறுங் கிரியைசட்கு வேதநெறியிற்றப்பிய மாந்தர்க்காரிகளெனப் பிரித்துவைத்தலான் முரணாதெனக. இது காந்தத்துட் கூறப்பட்டது. இனிப்பொருள்களை முரணியவழி வலியவற்றான் மெலியவை கண்டிக்கப்படு மெனக்கொள்க. எல்லாநெறியு மிறைவனாற் செய்யப்பட்டமையான் விசேடமின்மையின் அவற்று ளொன்றற்கொன்று வன்மை மென்மை கூறின், இதுவே மாறுகொளக் கூறலாமாலெனின்,—அற்றன்று, அவற்றைப் பின் வழிப்படுத்து நூல்செய்தோர் தாரதம்மியத்தானே யவற்றிற்கு வன்மை மென்மை கூறுதலமையுமாகலின், பின்னூல் செய்தார் அவ்வநெறியிற் கூறும் பொருள்களை யம்மொழியின் றறபரிய மறியாது மயங்கி அவற்றோடு மாறுகொளற் றொடர்ந்தும் விரித்தனுஞ் செய்தாராகலின், அவை மென்மை யெனப்பட்டன. மாறுகோளில்லை கூறுதினெல்லாம் பிரமாணமேயாமெனக. இனி வேதத்தினுஞ் சிவாகமத்தினு மிருத்திரன் முதலியோர் அவ்வாறு வழிப்படுத்து வேறு நூல் செய்யாது, வேதத்திற்கு வியாசர் முதலியோரும் ஆகமத்துக்குப் பிரணவர் முதலியோரும்போலச் சம்பிரதாயமாத்திரமே விளக்கினாராகலின், அவ்விரண்டினுள் வன்மை மென்மைகள் கூறுதல் பொருந்தாமையின், அவற்றுளோரோவழி மாறுகோள்போலத் தோன்றியவழி, வேதவியாசர் யங்கடம்முண் மாறுபட்டவழிக் கருத்து வேறுபாடு பற்றிக் கூறியதெனத் தெரிந்துரைத்துக்கொள்வதுபோல, அவை முரணாதவாறு தெரிந்துரைத்துக்கொள்வதன்றி, அவை யொன்றொன்று மறுக்கப்படாவெனச். இவ்வாறன்றி, இன்னுமொருவாற்றான் விடுக்குமாறு: சாருவாக முதலிய வெல்லாசமயமும் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமையிற் பிரமாணமேயா மாயினும், அவற்றுண் முதற்கண் மிக்குயர்ந்தவுணர்வினராயுலகவின்பமேபெரும்பய னெனவுந் தமக்குப்புறம்பாகிய மக்கண் முதலியோரே யாண்மாவெனவு மபிமானஞ் செய்தற்கு மதிகாரிகளுக்கு, பரமசிவனிரங்கி, தனப

முதல்வ[illegible] விரிவு[illegible] வினைப்பம் பேருறுதிப்பயனென்றனவு மக்கள் முதலி
யோரானோ[illegible] முணா[illegible], அவை[illegible]னிலைபெறுத்த பொரு
ட்டு நடப்பபொரு[illegible] கொள்ள மாட்டாமையாற் றாலவுடம்பே யான
மாவெனவும் அவ[illegible] பேருறுதிப் பயனெனவு மறிவுறுத்தருளினார்.
பின்னான மறிவுறுத்[illegible] யொழுக பராசிவன் திருவருட்குரியராய மல
சத்[illegible] [illegible] பெரும்பய னெனப்பேற்றி
[illegible] உடம்பு முதலியன வான்மாவல்லவென்று மறுத
றபொரு[illegible] தருளினார் [illegible] மேலுந் சோபானமுறை
[illegible] கொள்ளப்படும் இங்ஙனஞ் சாரு
[illegible] முதலிய [illegible], அதிகாரி தாரதம்மியத்தான
மேலான [illegible] யினவாகலின், மாறுகோ
ளிலவெனப்படும் [illegible], போதனம்
யுணர்க [illegible] “[illegible]” மென
றும், அதனை [illegible] “[illegible]கோசப்பிரம” மென
றும், அதற்குமேலை “[illegible]” மென்றும், அதற்குமேலை “விஞ்ஞானமய
கோசப்பிரம” மென்றும், [illegible] “ஆனந்தமயகோசப்பிரம” மென்றும், ஒன
[illegible] கதிகாரிபேதந
[illegible] ஞ் சொல்க.
அங்ஙனம் [illegible] சோபானமுறைமை
பற்றிக் [illegible], [illegible] மெனப்படும், சுத்த
சங்கிரு[illegible], [illegible] முறை [illegible] வாகமமு
மெனவு [illegible] மிருந்
[illegible] பெனவும், அவற
[illegible] நூல்க ளான
[illegible] மொழுகிற்ற மூட”
[illegible], “[illegible]” [illegible], “விருத்தப
பொருட” [illegible], “[illegible]” [illegible], வேறுபொரு
[illegible] சமயாந்தரங்களாம்,
[illegible] சைவாகமங்களோ
[illegible] கூடம்புராண
மசட்டம் [illegible] இன்ன [illegible] யங்ஙன
[illegible], [illegible] மறுபெயரென்னின், அவற
றை[illegible] பொருள் [illegible] பற்றி யென்க. அது
[illegible] ஆண்டே கூறப்பட்டது [illegible] நூல்கள் விருத்தப் பொருட்கு செய்யப
[illegible] வெனப்படும், [illegible] பொருட்டென்றதனாற், விருத்தி யொழுக்கமு
[illegible] சாப[illegible] [illegible] பொருட் டென்றவாறும்.
[illegible] நூலென்றதனாற், மந்திர மருந்து முதலிய [illegible] நூலென
[illegible] இவர் [illegible] சிவாகமமு மொன்றேயாயினு மிருபகுதிப்பட்டது. வேத
மொன்றுவருணத்தார்க்கு [illegible] நான்குவருணத்தார்க்கும் பொதுவாதலை [illegible]
லாற சிவாகமங்கள் பிரமாணமெனப்படு [illegible]. இங்ஙனம் சைவாகமங்களு
க்குப்பிரமாணியம் [illegible] வுமாபதிசிவாசாரியார் காட்டியவாறே காண்க. சிவ

கண்டபாடியத்திற் பதியதிகரணத்திற் காட்டுமாறு "சிவாகமங்களி னொருசாரன பரப் பிரமம் கேவல நிமித்தகாரணமெனக் கூறுப, அதனை மறுத்தற்கெழுந்த [illegible] இவ்வதிகரண மென்றுரைப்பாருமுளர், அது பொருந்தாது, யாம் வேதத்திற்குஞ் சிவாகமத்திற்கும் வேறுபாடு கண்டிலம், சிவனாற் செய்யப்பட்டதலின் வேதமுஞ் சிவாகமமென வழங்கப்படு மாதலாற் சிவாகம மென்றவருண்ணத்துக்கே யுரித்தாகாரண [illegible] உணர்த்தச்செய்[illegible] யதுமென விருவகைப்படும் அவற்றுள் முன்னையது [illegible] வேதமெனவும் பின்னையது சிவாக மமெனவும் வழங்கப்பட்டன இவ்விரண்டுஞ் [illegible] இவ்வாறு சுருதியினும் புராணங்களினுஞ் சிவாகமங்கள் [illegible], [illegible] மும் பிரணவம் பஞ்சாக்கரம் பிரசாத முதலிய மந்திரங்களும், பதி பசு பாச முதலிய பொருள் வழக்கமும் [illegible] பூசை முதலிய கருமங்களும் [illegible], வேதத்தே சிவாகமத்திலும் [illegible] காணப்படுவன, அவ்விரண்டும் பிரமாணம் [illegible] விரண்டி னுக்கும் பொருளொன்றே [illegible] கேவல நிமித்த [illegible] கிரந்தத்தை மறுத்தற் [illegible] ராற் காட்டப்பட்டது. இதனை [illegible] [illegible] லிய நூலுடையார் சிவாகமங்கட்குப் பிராமாண்ணியம் [illegible] காண்க. வேதத்தே சிவாகமமென விட்டுக்கப்பட்டது, முன்னை [illegible] தலினான்றவருணர்த்திறத்துப் [illegible] பட்டது. "வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள் [illegible] விரிந்த நூலக ளாகுநூ லிருவகையும் [illegible] சிறப்பு நூலா மீதமிற் றுலகர் [illegible] பொருள் வேதாந்தத் தீதில் பொருள் [illegible] சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்" என்றும், 'வேதநூல் [illegible] நலமெய்யங் நெறிசிவ நெறிய தென்பது' என்றும் கூறுபவாகலின், [illegible] முறைமைபற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதிப்பட்டு [illegible]

இனிச் சைவரிலொருசாரார் சைவாகமங்களை, 'உலகநூல், [illegible] மிகம், ஆதிமார்க்கம், மாந்திர' [illegible] நூல்சா [illegible] 'பா[illegible]ரகு நானகும புறநூ" லென வைத்திகத்தினையும் அவற்றுள் [illegible] "[illegible] திலேகனேயானமா" வென வேதாந்தத்தைப் புறசமயங்களோடு [illegible] லானும், வேதம் பிரமாணமன்றென [illegible] அது பற்றுமதணலிலாதா [illegible] மென்று மறுக்க வென்னை? "ஆண்டு 'வைதிக' மென்றது மீமாஞ்சை நூலும், வைசேடிக நூலும், நையாயிக நூலுமென்னு மூன்றுமேயாம்" மெனவும், 'புறசமயங்களே [illegible] ணிய 'வேதாந்த' மாவது ஏகான்மவாதங் கூறும் வியாசசூத்ர'மெனவும், சித்தாந்தப்பிரகா சிகையிற் சர்வான்மசம்புசிவாசாரியார் கூறுதலான், அது [illegible] வென்பது தெற்றென விள ங்குமாதலின், ஆண்டு 'வேத' மென்றதூஉம் மீமாஞ்சை நூலையெனக்கொள்க, வேதத்துள் விதித்த கருமகாண்டத்தை யாராய்ச்சி செய்தலின் அஃதக்குப் பெயராயிற்று. அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால், வேதசாரஞ் சிவாகம மாதலாற் "சைவசாரத்திறஞ்சு [illegible] வைதிக" னெனவும், "வேதாந்தப்பொருளைத் தெளிந்துக் கூறுவது சித்தாந்த" மெனவும், "பிறநூல் பிறபொருளைக்கூறு" மெனவும், வேதத்தோ டொற்றுமை யுடைமை

டறிவியே சிவாகமங்கட்குப் பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடு முரணுமாறறிக. 'பாசுபத' மென்பது யோகப் பெயராற் சைவாகமங்கட்கும் உருடிப்பெயராற் பாசுபதாகமங்கட்கு மாமாறுபோல, 'வேதாந்த' மென்பது யோகப்பெயரான் வேதத்தின் முடிபாகிய வுபநிடதங்களைக் கூறும், உருடிப்பெயரால் அவற்றை யெடுத்துச்செய்த வேகான்மவாதநூலைக் கூறும் ஆகலின், அவ்விருவேறுவகையுந் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

"வேதாந்தமோதற்கண்ணும் வைதிகாசாரத்தினைச்சண்ணும் உபநயனப் பேறுடையாரன்றி யதிகாரமின்மைபோலச் சைவாகமமோதற்கண்ணுஞ் சைவாசாரத்தினைச்சண்ணுஞ் சிவதீக்கைப் பேறுடையாரன்றி யதிகாரமில்லையெனக்கொள்க."

இவ்வாறு சிவஞானமாபாடியத் துரைக்கப்பட்டது.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகள் வைதிகசைவவேதாந்தமாமாறு விளக்கல்.

இனித் தமிழ்வேதங்கள் வேதாகம முதனூலிரண்டினையு மூலமாகக்கொண்டவற்றின் சாரமாக அவதரித்தனவென்பது, "ஆகமத்தொடு மந்திரங்களமைந்த சங்கத பங்கமாய்" எ-ம், "மந்திரமாவது நீறு வானவர்மேலது நீறு - சுந்தரமாவது நீறு துதிக்கப்படுவது நீறு தந்திரமாவது நீறு" எ-ம் "மந்திரநான்மறையாகி வானவர் - சிந்தையுணின்றவர் தம்மையாள்வன" எ-ம் "தோகையம்பீலிகொள்வார் துவர்க்கூறைகள் போர்த்துழல்வார்- ஆகமச்செல்வனாரை யலர்தூற்றுதல் காரணமா" எ-ம் வரூஉ மாளுடையபிள்ளையார் திருவாக்குக்களானும், 'சூலப்படையுடையார் தாமே போலுஞ் சுடர்த்திங்கட் கண்ணியுடையார் போலும் - மாலை யொருபாகம் வைத்தார் போலும் மந்திரமுந் தந்திரமுமானார் போலும்" எனவரூஉம் வாகீசர் திருவாக்கானும், "தொண்டர்தமக்கெளியசோதியை வேதியனைத் தூயமறைப்பொருளானதனையாட்கொண்டனை - கண்டசதுக்கிடந்தனை நான்முகனும் பெருமானை யூழி தைதொடர்வேறுவெளியாரறிவரியானை - அண்டனை யண்டர்க்கரசைச் சகலாகம ஞானமொழியுமாதியை" எனவரூஉ நம்பியாரூரர் திருவாக்கானும், "ஆகமமாகிநின்றண்ணிப்பான்றாள்வாழ்க" எ-ம் "கேவேடராகிக்கெளிறது படுத்து - மாவேட்டாகியவாகமம் வாங்கியு - மற்றவை தம்மை மகேந்திரத்திருந் - துற்றவைம்முகங்களாற் பணித்தருளியும்" எ-ம் "மறையுமாய்மறையின் பொருளுமாய்வந்தென் மனத்திடைமன்னியமன்னே" எ-ம் வரூஉம் வாதவூரடிகள் திருவாக்குக்களானும், "வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க" எ-ம் "தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சராசரங்களெல்லாஞ் - சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" எ-ம் "வேதமொழிச் சைவநெறி விளங்கவந்த கௌணியனார்" எ-ம் "மனுவுழுந்திருச்சிற்றாண்டாருந்தூர்ந்தோருமறைவாழவந்தவர்தாம்" எ-ம் "மறைவாழவந்தவனாதுவாயமையொப்புக்கம் பெருக்கு - நறைவாழச் சுற்றத்தார் தமக்கருளி" எ-ம் "தென்னறகுயிர்தாமுய்ந்துள்ளெத்தச் செய்யகமலத் - தன்னடிகளையாட்கொளமைக்கச் சாத்துமனம்பருளித் - துன்னுநெறி வைதிகத்தின் றூநெறியேயாக்குதலான்" எ-ம் "புந்தியினுணர்ந்தபொருள் பொருளென்றுமபடியன்பாற் பொருந்தக்கூற - மந்தவுணர்வுடையவரை நோக்கிச் சைவமல்லாதுமற்றொன்றுமில்லையென்றே - யந்தமில்சீர் மறைகளாகமங்களையக்கிலக்கப் பொருளுணர்ந்தாரருளிச்செய்ய" எ-ம் "தூக்கின்றமிழ்விரகர் சொல்லிறந்த ஞானமறை - தேக்குந்திருவாயாற் செப்பியருள்செய்தார்" எ-ம் "வந்தணைந்த மாதவத்தோர் வணங்கித் தாழுந் தமிழ்மறைவாழ் வேதசைவசிகாமணியே" எ-ம் "இனைத்தன்மையிலிவா சிவநெறியினையெய்து" எ-ம் "மறைகளாயனநான்குமென மலர்ந்த செஞ்சொற்றிருப்பதிக - நிறையுங்காதலுட

னெடுத்து" எ-ம் "தாண்டவம்புரியுந்தம்பிரானுழைத்தலைப்படக்கிடைத்தவிந்நிலைமை - யாண்டகையாருக்கடுத்ததார்நிலைமை" எ-ம் வரும் அருண்மொழித்தேவர் திருவாக்குகளானு மறிக. இனைத் திருமுறைகளே நிகமாகம சாரமாதலாயது துணிக.

மந்திரம் - வேதம். தந்திரம் - ஆகமம். "தாவில்சராசரங்களெலாஞ்-சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார்" என்றார், தம்மை வழிபட்ட திருக்கூட்டத்தடியார் முதலியோருக்குந் திருவோத்தூராண்பனைகளுக்குஞ் சிவப்பேறருளுந் திறமறிவித்தற்கு. ஆளுடையபிள்ளையார் வளர்த்தருளிய வைதிகநெறி, பூர்வமீமாஞ்சை, சாங்கியம், நியாயம், வைசேடிகம், பாதஞ்சலம், உத்தரமீமாஞ்சையென நிறுத்த அறுவைதிகசமயங்கட்குமேலாய அவைதமக்கணுகொணாத நுண்பொருளுடைத்தாய் அதுவேயாம் "வைதிகசைவ"மென நிற்குமாட்சியுணர்த்துவார், "துன்னுநெறி வைதிகத்தின் றுன்னெறியேயாகத்தலான" என வவ்வாறெடுத்தோதினரென்பது. அறிவினுணர்மிக்க வறுவகைச்சமயத்தோர்க்கும் வைதிகத்தின் றுன்னெறி கடைப்பிடித்துச் சிவபாதஞ்சேர்வு சேரற்பாலோர்க்கும் வேறு திருவருளினால் வீடுபெறமுயல்வோர்க்குந் திருவைந்தெழுத்துச் சிறப்புப் பிரமஞானம் பிரசாதித்தருளி வைதிகசைவாசிரியத்தலைவராய் நின்றாரென்பது விளக்குவார், ஆளுடையபிள்ளையாரை "மறைவாழவே சைவசிகாமணியே" யென்றாங்காங்குப் போற்றிசைத்தார். பிரமஞானமெனினுஞ் சிவஞானமெனினு மொக்கும். "ஞானமெய்ப்பொருள் தானாயவர்க்கும் சிவாயவெனலா மென-ஞானசிரமசிவாயத்திருப்பதிகத்தையருளிச்செய் - வானமுதிலனுங்கடவருள் செய்திமமணத்தின்வந்தோர் - ஈனமாம்பிறவிதீர யாவரும் புகுதவென்ன" "ஆறுவகைச்சமயத்திலருந்தவருமடியவரும்-கூறுமறைமுனிவர்களுங்கும்பிடவந்தணைந்தாரும் - வேறுதிருவருளினால்வீடுபெறவந்தாரும்-ஈறிலபெருஞ்சோதியினுள்ளெல்லோரும்புகுந்ததற்பின்" "காதலியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டுவலங்கொண்டருளித் - தீதகற்றவந்தருளுந் திருஞானசம்பந்தர் - நாதனெழிலவளர்சோதியினண்ணியதனுட்புகுவார் - போதநிலைமுடிந்தவழிப்புகுவாரெனப்புகுந்தார்" என்னும் அருண்மொழித்தேவர் திருவாக்குகளால் ஆளுடையபிள்ளையார்தந் திருவஞ்செழுத்தின் வாச்சியமான பிரமஞானவுபதேச வாசிரியத்தலைமை யமைத்திருத்தலான் கண்ணெல்லா முண்மை கடைப்பிடித்துணர்ந்துகொள்க. ஆளுடையபிள்ளையார் பரஞானபாலமுதுண்டு பரமஞானாசாரியராயினார், "ஆறுவகைச்சமயத்தலருந்தவருமடியவரும் - கூறுமறைமுனிவர்" முதலாயினோரு மல்லியபாக வேறுபாட்டிற்கேற்பச் சிவ சரியை கிரியாயோக ஞானநெறிநின்று வீடுபேறு சாதலிகத்தவர் சொன்னவ் வேலாரே யாதலின், அவரருளிய திருவஞ்செழுத்தருமறைந் திருப்பஞ்சஞானவுபதேசமாற்றினு மற்றவரெல்லாம் பரமுத்தியான சிவசாயுச்சியம் நிறைபெருஞ்சோதியுட் புக்கெய்தனரென்ப தியாங்கனமியையுமெனின்,—நன்று வினாயினாய். அத்திருக்கூட்டத்தாரெல்லாரு மீறில் பெருஞ்சோதியுட்புக்கு வீடுபேறுகூடினரேனும் ஆளுடையபிள்ளையாரொப்பப் போதநிலைமுடிந்தவழிப்புகுந்தொன்றியுடனுறைதலாம் பரசிவசாயுச்சியந் தலைக்கூடினாரல்லரென்பதே சேக்கிழார்முனிவர்க்குக் கருத்தாம். அது திருக்கூட்டத்தடியரெய்திய வீடுபேற்றினைச் "சீர்பெருகுநீலநக்கர் திருமுருகர் முதற்றொண்டர்-ஏர்கெழுவுசிவபாதவிருதயர் நம்பாண்டார்சீர்-ஆர்திருமெய்ப்பெரும்பாணர் மற்றெனையோர் அணைந்துள்ளோர்-பாரநிலவுகிளைசூழப்பணிகளோடுடன்புக்கார்" "அணிமுத்தின்சிவிகைமுதலணிதாங்கிச்சென்றோர்கள் - மணிமுத்தமாலையணிமடவார்மங்கலம்பெருகும் - பணிமுற்றுமெடுத்தார்கள் பரிசனங்கள்வினைப்பாசம் - துணிவித்தவுணர்வினராயத்தொழுதுடன்புகக்கொடுங்கின்றார்" "ஆறுவகைச்சமயத்திலருந்தவருமடியவரும் - கூறுமறைமுனிவர்களுங்கும்பிடவந்தணைந்தா

ளும - மேவுந்திருவருளினாலே யவ்வாதாரு - நிறைபெருஞ்சோதியினுட் சொல்லாருபுக்க தறியின" என்றமையானும் பொதுவாகவும், ஆளுடையபிள்ளையார் தலைக்கூடிய வீடுபேற்றினைத் "திக்குற்றவைந்தருளுந் திருஞானசம்பந்தர் - நாதனெழில்வளர்சோதிநண்ணியவுத்தனுட்புகுவார்-போதநிலைமுடிந்தவழிப்புக்கொன்றியுடனுற்றார்" என்றிங்ஙனஞ் சிறப்பாகவு மெடுத்துத் திருப்பாட்டருளிச் செய்தவாற்றானும், சேரபெருமான் முதலியோர் நம்பியாரூரரோடு திருக்கயிலை மலைக்கூடியும் மாறுவரா பதம்பெற்றுற்றது அத்தம பரிபாகவறிவுசெய்கிக்கேற்ற பதப்பேறு என்னை நிற்றல்பற்றிய மாறிந்து தெளிந்துகொள்க. வாகீச ரம்பியாரூரர் வாயூர்த்தகரும் ஆளுடையபிள்ளையார் சொப்பப் போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றியுடனுற்றலாகும் பரமுத்தியெனப்படுஞ் சிவசாயுச்சிய வீடுபேறு தலைக்கூடினாரென்பது, அவர் பரஞானமொழுக்கங் கூறும் புராணவரலாறுகள் பற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இப்பரமசிவசாயுச்சிய வீடுபேறு தலைக்கூடியவராயினமை பிறருமுளர்.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக, நம்பியாரூரர் சிவபிரானால் விடுத்தருளப்பட்ட வெள்ளையானையூர்ந்து அரியயனிந்திரன் முதலிய தேவருங் கணங்களு மெதிர்கொண்டு புடைசூழ்ந்து போற்றப்பச் சுருமேனியோடே திருக்கயிலைசென்றெய்தி அணுக்கத்தொண்டராயப் பணிபோல அமர்க்கருளினாரென்று பெரியபுராணமுதலியன வோதுதலின், அவர் ஏனைச் சமயாசாரியர் மூவரோடொப்பப் பரசிவசாயுச்சிய வீடுபேறு தலைக்கூடினாரென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்,—அறியாது கூறினாய். நம்பியாரூரர் இறைவர் பணி தலைமேற்கொண்டு திருக்கயிலையினீங்கி தென்னாடடைந்து திருவவதாரஞ் செய்து திருத்தொண்டத்தொகை முதலிய வைத்திருக்கையும் வாய்த்தனபுரா வைகி அவ்விறைவர் அருளுபாட்டானே கேட்டதனையானே திருக்கயிலையைத் தலைக்கூடிப் பண்டுபோல அணுக்கத்தொண்டராய் ஆண்டு மேவிருந்தார் ஆயினும், ஆண்டிறைவர் திருவருளாற் போதநிலை முடிந்தவழி அவர் சிவபரிபூரணம் புக்கொன்றியுடனுற்ற லொருதலையாகலின், அவரும் பரசிவசாயுச்சிய வீடுபேறு தலைக்கூடினாரென்று தடையின்றுரைத்தாம். ஆதலின், அது பொருத்தமேயாமென்க. இனி நம்பியாரூரர் திருமேனியோடே செய்தே திருக்கயிலைத்தலைக்கூடினார். அது "தானெனைமுன்படைத்தானதறிந்து தன்பொன்னடிக்கே - நானெனபாடலந்தோநாயினேனைப்பொருட்படுத்து-வானெனைவந்தெதிர்கொண்மத்தயானையருள்புரிந்து - ஊனுயிர்வேறுசெய்தானொடித்தான்மலையுத்தமனே" எனவரு மவர் தேவாரத்தோத்தானறிக. ஒழிந்தவை அழிதல் அது "மேற்கவர்ந்தோசென்றெய்தியது" எனப்படுதுணறிக.

முத்தணவசத்தானதமிழ்ப்புலவர்பாக்க டிருவருட்பாவுந்திருமுறையுமாகாமைநிரூபித்தல்.

இனிச் சமயாசாரியர் முதலியோர் அருளிச்செய்த திருவருட்பாக்களும் மற்றைத் தலைப்புலவர் பாட்டுக்களுஞ் சொல்வடிவு பாவடிவுகளான் றம்மு ளொருபுடை யொப்பன போன்று காணப்படினும், அத் திருவாக்குக்கட் டிரோதானநீங்கிய வருளொத வொலியும் இவை மாயாகாதவொலியுமாமாதலின், சிறிதும் தம்முளொப்புப்பெறா வென்றுணர்க. இது மெய்யுணர்ந்த ஞானிகளுஞ் சையறியாமாக்களுந் தம்முள் வடிவா னொரோவழி யொப்பினு முறையே யுணர்வின்றவருள் றிவும் பிராகிருதவுணர்வும் பற்றித் தம்முட் சிறிது மொவ்வாமை போலவும், இயற்கைமாணிக்கமுஞ் செயற்கைச் செங்கலுமா வடிவுபற்றி மொருபுடை யொப்பினும் எரிசுடர்க்குண முடைமையும் அக் குணமின்மையும் பற்றித் தம்முட் சிறிது மொவ்வாமை போலவுங் காண்க.

இனிப் புல்லறிவாளர் சிலர் முக்குண வசத்தரான இக்காலத் தமிழ்ப்புலவரை "அருட்பிரகாச வள்ளலார்" என்றும், "ஐஞ்சாஞ்சமயகுரவர்" என்றும், அவர் பாட்டுக்களைத் "திருவருட்பாக்கள்" என்றும், அப்பாட்டுக்க டொகுத்த புத்தகத்தினைத் "திருமுறை" யென்றும், தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பிரசுரித்துத் திருமுறை வரம்பழித்துக் கொள்வாய் நிரயத்திற் காளாவர். "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர் - செயற்கரிய செய்கலா தார்" "பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங் - கருமமே கட்டளைக் கல்" என்று செயற்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் கட்டளை தருதலின், "காழிநகர்ச்சிவபாதவிருதயர்தந் தவப்புணியர் கோணமுத்தமையாளர் தருதிரூடி - மேழிசையின முதண்டுதாளம்வாங்கியிலங்கியரிந்திலைச்சிவிகையிசையப்பெற்றி - வாழ்முயலகன்கறிபந்தரேய்ந்துவளாகிழிபெற்றரவினைவிடமருத்தரிந்து - வீழிநகர்க்காசுசெயதிமறைக்கதவமடைவித்துமீனவன்மேனியின்வெப்புவிடுவித்தசரீர" "ஆரெரியிடைடெடுத்தவேடனைமுனனேற்றியாற்றிலிடுமேடுடைபோயணையவிவற்றி - யோரமணரொழியமேகழுவிலேற்றியோதுதிருப்பதிகத்தாலோடமேற்றிக - சாருலயுமிடிபுகத்தனாலையிலேற்றிக்காயாபடலையினமுதுகணிநோற்றி-யீரமிலாவங்கமுயிரெய்சவேற்றியிலங்குபெருமணத்தாரையெய்தினரே" 'போற்றுதிருவாமூரில்வேளாண்டொன்மைப்பொருவில்கொறுக்கையர்திப்புகழனார்பால் - மாற்றருமனையினிற்றிலகவதியாமாதுவந்துதிக்கப்பின்புருணீக்கியாரும் - நோற்றியமன சமயமுறுதுயரநீங்கத்தணைவாருடரவாதருலைநாயாற - பாற்றருநீனிடரெய்தப்பாடலிபுத்திரத்திறப்பாழியொழித்தரணதிசைடப்புயிலவந்தார்' "வந்துசமகையருளாணீறு சாத்திவணடமிழாஞ்ஞைபதிரந்துவாசனைமனறைய - வெந்தபொடிவிடமவெறமவேலைநீந்தி வியன்சூலங்கொடியிடபமவிளங்கச்சாத்தி-யாதமிலப்பூதிமசனரவுமாற்றியருட்காசுபெற றுமறையடைப்புநீக்கிப - புந்திமகிழ்நறையாற்றிறயிலைநணடுபூமபுசலூரனபாதம்பொருந்தினரே" "தணசயிலைபதாந்தகிராவலூராவாழ்சைவருரசடையனார்சனயனாரய-மணபுகழவருட்டுறையாஞ்ஞைகாடிமணமவிலக்கவனரெணடாயதிருக்கைவாறு - நணபினுடனருள்புரியவாரூரமேவிநலங்கிளருமபரவைசோணயநதவைக்கி - தண துலயுமவிறனமினைடர்திறல்கணடேகநநதிருத்தொண்டத்தொகையருளாறசெபபினரே" 'செப்பருநகு ண்டையூர்நெல்லமைத்தூததிருப்புகலூர்ச்செங்கலசெம்பொனருசசெய்து - பயிலைமுதுகுன்றாதரும்பொருளாற்றிட்டுத்தடநதெடுத்துசசங்கிலிதோளசாரநதூாக - ஞைபபிறனிதது துவநதாறுமிகிற்றியுறுமுதலைசிறுமதலைபுமிழசசெயதுமெய்பபெரியகளிற்றியருளாறசேரவேநதருடன்வடகயிலைமேவினரே" "வைகைகாடடகமாவேறிச்சேர்நவறத - தையலொருமூகைகைதானபேசக - கையாதாம-ஏதவுரைதுறக்கயீசா நறுலெழுத-வாதபுரீசா செயதாராமாணபு" என்றினைய செயற்கருந் தெய்வச் செயலாற சிவபரத்துவ நிலையிட்ட உணமைநாயனமார திருவாக்குக்களே திருவருட்பாக்களாமெனக. இவ்வருளறிவாற்றல் சிறிது மெய்தப்பெறாது அவை யெய்தப் பெற்றுடையவர்போல வபிநயித்துக் கைதவப்பழிபாவச் செய்திக ளஞ்சாது புரிந்து சிறுமைக்கிலக்கான சமயமைப புலவர் பாட்டுக்கள் அருட்பாப் போலிய யாமெனக. இவர் கைதவப்பழிபாவ வரலாறு போலியருட்பாமறுப்பானும், "வெள்ளைமாந்தியிலமாடேவிளங்கவோருகணடுழா-னுளருயிர்துறந்தோராகவை யூங்குறப்புதைப்பித்திட்டுங் - கொள்ளையாமாந்தாக்கூட்டி யுயிரப்பிப்பலெனப்பொய்கூறி - வெள்ளிடியொடுநோயுண்டு வீந்" தொழிந்த பரிபவக்காட்சியானும், நன் றுணரப்படுமெனக. இவர் அருட்பெற்றியேயன்றிக் கலைப்புலமை தானுநிரம்பினா ரல்ல ரென்பதற்கு, இவரியற்றிய பாட்டுரைகளி னுள்ள சொல்வழுவும் பொருள்வழுவுமே யுறுகரியா மெனக. அவ் வழுக்கள் பலவாம். அவற்றுண் முன

முறை வழூஉச்சொற் சில தாம்புலவர் நியாயத்தார் போலியுருட்டா மறுப்பிற்காட்டப்பட்டன. பின்முறை வழக்குள்ள ஒரு சிலவற்றை அந்நியாயமே பற்றிய "போலியருட்டா வழுத்திரட்" டென்ப பெயராற்றே, வேறெடுத்துக் காட்டிதும். இன்னும், தமிழ்வேதங்கள் வேதாகம புராண இதிகாச முதலிய வடநூல்கள் பற்றியும், அகத்தியந் தொல்காப்பியங் களவியல் முதலிய தென்னூல்கள் பற்றியும், திருவருட்கண்ணுலாய்ந்தறிய தபாலன. தமிழ்ச்சங்கச் செய்யுட்க ளெல்லாம் அகத்தியந் தொல்காப்பிய முதலியன பற்றிய பெருமாண்மையா ரெறியத் தறியற்பாலன. ஆகலின், சங்கச் செய்யுட்கள் சொன்மாட்சியிற் றமிழ்வேதங்கட்கு மொரோவழி யொப்பிறினும், பொருண்மாட்சியி னொப்புடைய வென்ப தனைக் கடைப்பிடிக்க. முனிச்சேய வகச்சங்கப் புலவர் செய்யுட்களும் தமிழ்வேத வொப்புமை யுடையவெனின், முதற்கண் வைக்கப்பட்டிருந்திருக்கலாமே, சிறப்புறுத்துத் தமிழ்ப்புலவர் பாட்டுக்களை மற்றுத் தமிழ்வேத முதலியவற்றோடொத்த திருவருட்பாக்களென வொருமைப்படுத்தலை மேற்கொண்டு கல்வாமையிலே, புலமைத்திறம் பெற்றுயர்வென வொருவர்யார் கூறினும் கொள்ளாது தண்டுச் சங்கச்செய்யுட்களொன்றையேனும் திருமுறைக்கட்போல் வைத்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல் மேலாத்துண்மை கொள்க. அதற்குக் காரணம் பின்வருவன மரபியலுட் கூறினும், கடைப்பிடிக்க.

ஆரியவேதத்தோடு தமிழ்வேதமுந் தம்மேலொத்தகருத்துடையவேயென்பதுணர்த்துதல்.

ஆரியஞானமறை யுபநிடதம் பற்றிக் தமிழ்வேத முதலிய திருமுறைகளு மொழியான வேறுபாட்டினுடம், பொருளா னொற்றுமையுடைய கருதிகளாம் அது "தேவாரந் திருஞானமறைமுடிவு - மூவர் தமிழ்முனிமொழியுங் கோவை-திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு - மொருவாசகமென்றுணர்" என்னும் ஒளவை திருவாக்கா னுணர்க. தேவாரம்—திருஞானசம்பந்தநாயனா ரருளிச்செய்த தமிழ்வேதம். திருஞானமறைமுடிவு—உபநிடதம் திருஞானமறையின் முடிவுமென்னு முண்மையோடொப்பாகக் கொண்டுரைத்தது மொன்று. மூவர்தமிழ்—ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியார் மூவருமருளிச்செய்த தேவாரத்தோத்து-கள். முனிமொழியுங் கோவை திருவாசகம்-வாதவூர்முனிவராகிய சமயாசாரிய ரருளிச்செய்த திருக்கோவை திருவாசகவேதங்களகள். திருமூலர்சொல்—திருமூலநாயனா ரருளிச்செய்த திருமந்திரவேதத்து. வாதவூரடிகளை முற்றத்துறந்து முழுதுணர்ந்த வருள்ஞானியாதலின், முனியென றெடுத்தோதப்பட்டார். பேராசிரியருந் "திருவாதவூரெங்கோ செழுமறைமுனிவர்" என றங்ஙனம் வழங்கியது காண்க. ஆளுடையபிள்ளையார் வாகீசர் முதலியோரும் "பிரமபுரத்துமறைஞானஞான முனிவன்" "திருநாவுக்கரசுவரா திருத்தொண்டினெறிவாழ - வருஞானத்தவமுனிவர்" என றங்ஙனம் வழங்கப்படுமா றுணர்க. மொழியுமென்பது முனையுமின்னுங்கூட்டி யுரைக்க நின்றமையின் நம்மிதில் விளக்கு. இச்செம்பொருள்காண மாட்டாதார், முனிமொழி - வியாசசூத்திர மென்று, ஓர்முறையுமின்றி யுரைத்தார். முனிமொழி வியாசசூத்திரமென றங்ஙன முரைத்தாரை, அப்பொருள் செம்பொருள் இலக்கணைப்பொருள் குறிப்புப்பொருளென்னு மூன்றனுள் யாதெனக் கடாயினாக்கு, அது செம்பொருளன்றல பொருந்தாது. என்னை? வழக்கினகண்ணுதல் செய்யுட்கண்ணுதல் னிகண்டு நூல்களிலுந்தன முனி - வியாசமுனிவரை யுணர்த்துதற்கும், மொழி - அவர் சூத்திரத்தை யுணர்த்துதற்கும், பிரயோக மின்மையா னெனச். இனி இலக்கணைப் பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? கங்கையின்கண்வேடச்சேரி யெனபுழிக்

கங்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய வெள்ளநீர் வேடச்சேரிக் கிடனாதல் செல்லாமையின், ஆண்டுக் கரையென விலக்கணைப்பொருள் கோடல் வேண்டிற்று. முனிமொழியென்பன, பகையின்றி யொன்றனையொன் றவாவியுந் தகுதியுற்று மண்மைகொண்டு நிற்றலின், அவற்று ளொன்றனை யியற்பெயராக வைத்து மற்றொன்றனை யிலக்கணைப்பொருள் செய்தல் வேண்டற்பாற்றன் றாதலானென்க. இனிச் சொன்மாத்திரையா னன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணரப்படுவதாகிய குறிப்புப்பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? ஆண்டு ஔவைகருத்து வேறுதல் காட்டினுமாகலானும், வியாசமுனிவரையு மவர் சூத்திரத்தினையுங் குறிப்பான் விளக்குதற்குரிய சொற்றொடரான் டின்மையானு மென்க. "வியாசநூல் ஏகான்மவாத நுதலுவ" தென்று சித்தாந்தப்பிரகாசிகையினுஞ் சிவஞானமாபாடியத்து முகவுரையினுஞ் சர்வான்மசம்புசிவாசாரியரும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளுங் கூறுதலின், அதனை அவ்வாறே யுடனெண்ணி ஒரு வாசக மென்றல் பொருந்தாமையு முணர்க.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளுதலியபரம்பொருள் பரமசிவன்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகளுதலிய பரம்பொருள், அயனரியரனென்னு மூவரையுந் தோற்றுவித்து நடத்துந் துரிய மூர்த்தமாகிய கடவுளாகிய பரமசிவனேயாம். அது, "தேவராயுமசுரராயுஞ்சித்தர்செழுமறைதேர் - நாவராயு நண்ணுபாருமவிண்ணெரிகாலானீரு - மேவராயவிரைமலரோன்செங்கண்மாலீசனென்னு - மூவராயமுமுமுதலொருவனேயதுமுதுகுன்றே" "வரிவாயமலரானுமவையானுமனையாராலு - மரியதாயவனாயா - முள்ளுநற்கரு - கரியானுமறியாதகளனிமேயான - பெரியானென்னறிவார்களவன்பெ வாரே" "மாவையுரித்ததன்கொண்டங்கமணிந்தவனைவஞ்சமனத்தவர்நெஞ்சணுகா வனை - மூவருருத்தனதாமூலமுதற்கருவை" "படைபரிச்சிற்பமுமோதங்களாயினை" "தேவர்கோவறியாததேவதேவனசெழும்பொழில்களயனந்துகாத்தழிக்குமற்றை -- மூவர்கோனாய்நின்றமுதல்வன" "முந்திநடுவுமுடிவுமாகிய மூவரறியாச - சிந்துரச்சேவடியானை" "முந்தியமுதனடுவிறுதியுமானாயை மூவருமறியாவாமற்றறிவார" என்றற் றொடக்கத்தான வருந் தேவார திருவாசகச் சருதிகளா னறிக. இவ் வேறுபா டுணராது மகாருத்திரனாகிய பரமசிவனை - ருணிருத்திரனாக வைத்தெண்ணுவோரை நோக்கி, "நம்மவரவரே - மூவரென்றேயெம்பிரானொடுமெண்ணிவிண்ணு ண்டுமண்மேற - றேவரென்றேயிறுமாந்தென்னபாவந்திரிதவரே" என வாதவூரடிகள் இரங்கிக் கூறியது முணர்க. "தேவரிலொருவனென்பர்திருவுருச்சிவனைத்தேவர் - மூவராய்நின்றதோரார்" எனனுஞ் சிவஞானசித்தியு மது. இதுவே சுருதி மிருதி புராண விதிகாசங்கட் கெல்லாங் கருத்தென்பது, சிவதத்துவவிவேகநூலுடையார் "குணாதீதன்" எனனுஞ் சுலோகத்திற் றடைவிடைகளான் விளங்க விரித்துக் காட்டிய வாற்றா னறிக.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளோதுதற்குரியவதிகாரிகள்.

உபநயனப்பேறுடைய துவிசர் மூவரும், சிவதீக்கைப்பேறுடைய சதுர்த்தரான வேளாளரும், மற்றைச் சங்கரகுலத்தருட் சிவதீக்கைப்பேறுடைய அநுலோமர் முதலிய னன்மக்களும், தமிழ்வேத முதலிய திருமுறைகளோதுதற் கதிகாரிகளாவர். மற்றிவர

சுத்தியுடைய தத்த மாளிகைத்தலங்களிலும், சிவாலய மடாலய வித்தியாலயங்களிலும், ஸ்நானமுட்டான சீலர்களாய்த் திருமுறைகளைப் பீடத்திலேற்றி ஆராதித்து அவ் வவற் றிற்குரிய இசை முறை பற்றி அன்பர் ஓதுகக்கடவர். இவ்வாறன்றி யோதுவார் அவ் வோதற்பய னெய்தப் பெறாமை மேலும் அக்குற்றப் பயனும் [illegible] செய்பவர். மதுமா மிச் சுண்போர் திருமுறைகளை ஓதின் [illegible] நரகத்தில் வீழ்ந்து பெருந்துயருழப்ப ரென றுண்மைநூ லோதும். இனிச் சமயாசாரியர் முதலிய நாயன்மா ரருளிச்செய்த பன்னிரண்டு திருமுறைகளல்லாத தமிழ்ப்புலவர் பாக்களை முறைகளோடு விராயோது தல், அவற்றோ டவைசமனென வொப்பித்தல் [illegible] பெரிய குற்றமாம். அது "ஒப்பிலா வனுக்கிருக்கத் தோடே பனுவலாக்க — [illegible] கிடவுணருவாரும் - வெட்டெரிகிரயங் [illegible] முழுவாமென றிதைத் தேறுதலாரோ' என்றருளிய [illegible] அறிக.

ஆதலால், [illegible] பரமசிவன் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த வுண்மைநாயன் மார் திருவருணூல்களுந் தமுவப்படு [illegible].

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகள்பாரா[illegible]தவான்மார்ந்தமந்திரவோத்தாயதறிவுறுத்தல்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகள் [illegible] சுருதி [illegible], அவை [illegible] தரிசதஞானமே மெய்யுணர்வுடைய [illegible] வானையாதத சிவாகமத்தைகதுரிய மந்திரங்களாக விதித்[illegible], அவற்றை [illegible] ஆணைத்தரு ளினார். அவர் அதனையன்றே, அ[illegible] முதலிய திருமுறைகளை யருளிச் செய்த சமயாசாரியர் திருவுருக்களை [illegible] திருவருட்சமேதராய்த் திருக்கோயி லான சிதம்பரத் திருவாரூர் திருவேகம்பந் திருவாவடுதுறை முதலிய சிவாலய மெங் கும் தாபித்து மறையாதது [illegible] விளங்குவித்த [illegible] பூசையை விதித்தருளினார். இனி யாரியர்க்கு [illegible] விட பாராயணம் [illegible], தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை [illegible] மறைநூற் சுருங்காரப் பாராயணமும் மெய்த்தப [illegible], மடாலயம், வித்தியாலயம், மாளிகைத் திருவருள் விளக்கம் [illegible] பெரும் [illegible] தமிழ் வேதம் [illegible] தோன்றும் [illegible] நீக்க மாமறைநூற் [illegible]" என் றுரைத் தெந்த [illegible].

தமிழ்வேதந்திருச்சிற்றம்பலமே[illegible]யாயிருவாயாமவோதுமுறைதெரித்தல்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகள் திருச்சிற்றம்பல மெழுவாயாகவு மிறுவாயா கவு மோதற்பாலன. இம்முறை தமிழ்வேத [illegible] தமிழ்வேதம் [illegible] யருளிச்செ யதபொழுதே விதிக்கப்பட்டது. தமிழ்வேதத் [illegible] சமயாசாரியர் திருச்சிற்ற மபல மெழுவா யிறுவாயா யாங்ஙனந் தமிழ்வேத [illegible] வாணைதிருத்தருள் [illegible] யெனின்,—திருச்சிற்றம்பலம் பிரணவவுருவமாதலின், அஃதெழுவா யிறுவாயாகத் தமிழ்வேத மோதிடச் சமயாசாரியர் அங்ஙன மாணை திறுத்தருளினரென்றுணர்க. திரு ச்சிற்றம்பலம் பிரணவவுருவமா மியாங்ஙன மெனின்,—கூறுதும். இதச் சரீரம் பிரமபுரமாம். பிரமம்-பரமான்மா. புரம் சரீரம் புறக்கோ மெனப்ப பொருபெருள் [illegible]

இல்வி. மற்றிந்தச் சரீரஞ் சேதனம வாசாக்கிர மாயினும, அசேதனமாகிற இதனை கண் ணறி விச்சை தொழில வியாபாரம அநுசரியாமியான பரமான்மாவை யின்றி யமையாமையின், அம்முறை டறறிப பிரமபரமெனறு ஆவனர் றுபசரிக்கப்பட்டதென றுணர்க. இச்சப்புரத்திலுட்டகர புண்டரீக முண்டு. சகரபுண்டரீகமெனினும், இருதய கமலமெனினு மொக்கும். இத்தகரபுண்டரீ கமெனினும் அம்பரமெனினும், ஆகாய மெனினும், வெளியெனினு மொக்கும இவ்வம்பரமே சிதம்பரமெனப்படும். இவ்வாறே விராட்புருடசரீரமான பிரமாண்டமும் பிரமபுரமாம இதன் சண்ணுந் தகர புண்டரீக முளது. இது விராட்புருட ஹிருதயகமலமாம இச்சாமலமாளமு னாசமேருக இத தோனறு மூலச்சதுக்கமலப் பாலாது பீ முதலாகக்கீழுமேல் போ ந்திய சோர திப்பியகமலமெனக் கொள்க. இதுமுனனேயிருதய கமலத்துக்குமாம இவ்வாறு சாற் றோக்கியத்திற் கூறப்பட்டது.

இனித் தகரவித்தை பரமானமாவான சிவபரம்பொருளொன்றும், அரணியப்பும், அதனையுபாசிக்குஞ் சேவானமா னிபப்பும், உபசிப்பும், அவ்வுபாசனையானெய தும வீடுபேறும், வைலை முதலிய பஞ்சாக்கினி பொதுவாறு றெனடுச் சோதப்ப டும். மறுபிண்ட வகை விருதயபுண்டரீக முப ஈனப்பட்ட பா ஈதத்துவங்களா மாறு. இத்தத்துவக்கமலபீட கண் வியாபி த வித் சமனே வின்கசம பரமசிவ தநினைச சேவானமாகக் கண்டு வழிபடுமாறு, அவ் வழிபாட்டானெய்து முன்னமஞானத்தி றுற நவித பாவனையைக்கைவிட்டுச் சிவாகமெனச் சதி தட வினை செய்யுமாறும், அவ வததுவிதஞானபாவனையாற் சிவபரம பொருளைத்தனனுடன் கண்டு முறு மவியாபகமாய னிறைதியு முறறுணாவுடையுடைய பொருளை யைமுணர்ந்து மலமாசனை நீங்கித் கேவல மாய நின்று முடிவு காணகிலாப்பேரின்பம் பெறுமாறும சசுவாகமாக்கிச் சிறப்பாராற் னொடுத்தோதப்படும். இந்தத் தகரபுண்டரீ புரமான சிம ரஞ் சேதஞ்சசனைப்பிர ஞசந்தோனறி நினறொடுங்க சமிடனு முதாதானமாதிரச் சடாலன நடனம்பெ துவுமாம். இதுவே தில்லைத் திருச்சிறறம்பலமெனப்படும். இதனைச் சிறுசம றமட வேமனைம பரமாதாரப் பொதுவாகலின், சமயாசாரியா மறதிசனையெல்லா திருத்தளங்களுக்குமே லான "திருக்கோயி"லென றவ்வாறு வழங்கிடப்படுவா ராயினு மிடயா முறறிருச்சிறற மபலம பிரணவவுறைபுளாமாறு தெறறெனவுணாந்து கொள்க

தேவாரம்.

தே ஆரம், தேவாரமென ருயிறற தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பாமாலை யெ ன்றவாறு. தேவாரமெனபது தெய்வத்தன்மைபொருந்திய பதிகப் பாமாலைகளாயுடைய தென வனமொழித்தொகையாய மூவர் திருமுறைகளுக்குப் பெயராயிற்று. ஆளுடையபிள்ளையார் திருப்பதிகம் பதினாயிரமும். வாகீசர் திருப்பதிகம் நாற்பத்தொ ராயிரமும், நம்பியாரூரர் திருப்பதிகம் முப்பத்தெட்டாயிரமுமாம். இவை யாமுமொரு ஙினபோக வெஞ்சியிக்காலத்து நிலைபெறு மூவாயிரம் மூனறயே முனனூற்றென பத்தொன்பதும், மூந்நூற்றுப்பதினெட்டும், நூறுமாம இவையே மூந்நூற்று தொண்ணூற் றைந்து மடங்கிய திருமுறை யடங்கன்முறையென றவ்வாறு வழங்கப்படும். இவை பண் முறையாகவுந் தலமுறையாகவு மோதப்படும்.

'சிவாலயமுனிவர் தேவாரவோத்து முழுவதும் நியமமாக ஓதும்படி அட்டா திடர்ப்பட்டு அகத்தியருரைச் சரணடைந்து அசசனை ...ட,

தேவாரப்பதிகங்களுள் இருபத்தைந்தினைவாங்கித் திரட்டிக்கொடுத்து, இவ்விருபத்தைந் தினையும் பாராயணஞ்செய்வோர் அடங்கன்முறை முழுதையும் பாராயணஞ்செய்தாரெய் தும் பயனை யொருதலையாக வெய்துவரெனவுங் கட்டளைபுரிந்தருளினார். இங்ஙனமாகலின், இவ்விருபத்தைந்தும், அகத்தியத் திரட்டென்றவ்வாறு வழங்கப்படும். "குருவருளுமவெண் ணீ றெழுத்தைந்தும் [illegible]-லாருருவு மென்றலிமே லாகுங்-திருவடியுஞ்-சிட்டான வாச் சனையுந் தொண்டுஞ் [illegible]-திட்டா ரகத்தியத் திரட்டு" எனவும், "தோடுகூற் றுப்பிச ராமூன்று-[illegible] பேரருளாகு-நீற்றுப்பதிகநிகழ்த் துங்காலை-மாற்றுப் [illegible]-[illegible] சொற்றுணை [illegible]-மஞ்செழுத்துண்மையருளியதாகு-[illegible]-[illegible] திறைவையதாகு - மொருருவரியபானை வடிவே-மருவாரென்றவன்[illegible] - திருவார்மேனிச் செய்ச்யதாகும - பொடியுடையரவனை யதத்தறைய-வடியிணை[illegible]-[illegible] கொன்றி[illegible]மூன்று - முதலிலருச் சனை நாட்டியதாகு [illegible] மூன்று - [illegible] டிமையுநாட்டியதாகு-[illegible] முழுதையுஞ்சிவாலயமுனி கசதிவிதது-[illegible] - [illegible] மறிவுறத்திரட்டி-யெனணருமட[illegible] பொருந்துமெனறவன - றன கருளசெய [illegible] - [illegible] டிணையுலகு - லோதினாரடங் து மோதினாரவரே" [illegible] அ திருப்பதிகமிருபத்தைந்தும், அவ றறினியல்[illegible], [illegible] பொருளுந் தெரித்துமெனக.

தேவாரமோ[illegible] தலைச [illegible] சோழமேவ[illegible] லத்திறமிழ்நாட்டின் கண்மனற[illegible] பெரியோர் அவை[illegible] ணைஸ்லான [illegible] மாகளைப[illegible] றி. தேவாரத் திருமுறை[illegible] யுறவாறுயிறுண. அங்ஙனமவர்[illegible] அருளிய [illegible] திருவரு [illegible] அவாபாற போந்து [illegible] அவைதமமை யருளிச் செய்த[illegible] உலகில் [illegible] செய்தருளுக' வென்று பிரா[illegible]. [illegible] அவர் [illegible] பசோறுக் [illegible] பட்டாராய்த் திருக்கோயிலுள்ளே [illegible] ருமை[illegible] பால லாபதி[illegible] திருமுறை[illegible] மூவாயிரமுடையான முடையவா [illegible] உள்ளன" [illegible] திருவாய்மலர்ந்து, அவ்வுதமமை யருளிச் செய்த [illegible] முதலிய [illegible] சரித்திரத்தினையும் அவர்க்குச் செவி யறிவுறுத்தருளினார். நம்பியாண்டார்நம்பி அவ்வரலாற்றினைச் சோழபெருமானுக்குச் செவியறிவுறுத்தருளினார். அவ்வரசபெருமான் நம்பியாண்டார்நம்பியோடு திருத் தில்லை சென்று பரமாநந்த நடராசமூர்த்தியைத் தரிசித்து வணங்கித் தில்லைவாழ்ந் தணர்களாய [illegible] அம்முனிவர்கள் கட்டளைப்படி மூவரையுந் திருவுலாவிற்கொடு போந்து, அவர்[illegible] அவ்வறையினமாடே விருத்திக கதவினைத் திறந்து திரு முறைகளை [illegible] கண்டு, கறையில் பெருங்கவலைக்கடற்படிந்தான். அவ் வரசபிரானைக் கவலைக்கடலினின்று கரையேறறி மகிழ்விக்குமாறு நடராசமூர்த்தி திரு

அருளினர். "வேந்தர் பெருந்தகையே! தேவாரப்பதிகங்களுள் வைத்து இக்காலத்துக்கு வேண்டுமவை மாத்திரம் நிறுத்தி, ஏனையவற்றைச் செல்லுண்ணச்செய்தாம்" என்று ஓர் திருவாக்கு அசரீரியாக எழுந்தது. அதைக் கேட்ட வேந்தர்பெருமான் மனக்கவலைமாறி மகிழ்ச்சியுற்று, நம்பியாண்டார் நம்பியைத் தொழுது, "எம்பிரானே! தேவாரத்திருப்பதிகங்களைத் திருமுறைகளாக வகுத்தருளுக" வென்றிரப்ப, நம்பியாண்டார்நம்பி அவைதம்மையும் மற்றைத் திருவாசகமுதலியவற்றினையும் பதினொருதிருமுறைகளாக வகுத்தருளினர். அன்றுதொடங்கித் தேவார பாராயணம் பண்டுபோல யாண்டு நடைபெறுவதாயிற்று.

திருவாசகம்.

திருவாசகமென்பது திருமையமான வாசகமெனப் பொருள்படும். ஈண்டுத் திரு அருட்டிரு. எனவே, அருளுக்கடிவானவாசகமென்றவாறாயிற்று. திருவாசகமென்பது அழகியவாசகத்தையுடையதென அன்மொழித்தொகையாய் வாதவூரடிகளருளிச்செய்த தமிழ்வேதத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று. இனித் திருவாசகம் பின்மொழியாகுபெயரெனவுரைப்பாருமுளர். உலகத்து வாசகமெல்லாம் ஆசிரியப்பொருளையுடையன. அவ்வாறு தொகைப்பிரிக்குந்தகுதிச்சிறப்பு உடைத்தாமாறு. வாதவூரடிகள் 'நமசிவாய வாஅழ்க" வென்பது முதலிய பாக்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர், தாமெடுத்த சிவபுராணம், கீர்த்தித்திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித்திருவகவல், திருச்சதகம், நீத்தல்விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பொன்னூசல், அன்னைப்பத்து, குயிற்பத்து, திருத்தசாங்கம், திருப்பள்ளியெழுச்சி, கோயின்மூத்த திருப்பதிகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், செத்திலாப்பத்து, அடைக்கலப்பத்து, ஆசைப்பத்து, அதிசயப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, வாழாப்பத்து, அருட்பத்து, திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம், கண்டபத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, குழைத்தபத்து, உயிருண்ணிப்பத்து, அச்சப்பத்து, திருப்பாண்டிப்பதிகம், பிடித்தபத்து, திருவேசறவு, திருப்புலம்பல், குலாப்பத்து, அற்புதப்பத்து, சென்னிப்பத்து, திருவார்த்தை, எண்ணப்பதிகம், யாத்திரைப்பத்து, திருப்படையெழுச்சி, திருவெண்பா, பண்டாயநான்மறை, திருப்படையாட்சி, ஆனந்தமாலை, அச்சோப்பதிகமீறாகப் பலவகைப்பட்ட செந்தமிழ்ப் பாக்களருளிச்செய்தார். இத்தமிழ்வேதப்பதிகளருளிச்செய்த விடத்தும் அவர் திருவுளக்கருத்தும், அதனைமுகத்துக் காண்க. வாதவூரடிகள் மற்றைத் தமிழ்வேதம், 'நமசிவாய' வென்பது முதலாக வெடுத்தருளிச் செய்தார், திருவுருத்திரத்துள்ளுள்ளன அத்திருவைந்தெழுத்து வேதாதிருக்கட்கெல்லா மேலாயுமுயிராயு நிற்குமகிமையுடையதாகி யென்க. (வேதாகமமுதலிய நூல்களெல்லாம் இத்திருவைந்தெழுத்தின் பொருளாறு விரியெழுத்தென வென்பது "அருணூலு மாரணமுமல்லாது மைந்தெழுத்தின் பொருணூற்றெரியப்புகில்" என உமாபதிசிவாசாரியார் திருவருட்பயனுளோதியவாறுபற்றி யுணர்க.) திருவைந்தெழுத்து, பெருவாக்கியத்தை, மகாவாக்கியமெனப் பொருள்படுகின்ற இது சித்தாந்தமகாவாக்கியம். சித்தாந்தமகாவாக்கியமும் வேதாந்தமகாவாக்கியமுந் தம்முளொத்த கருத்துடையன வென்பது சிவஞானபோதியத்துட் காண்க. ஆளுடையபிள்ளையார் 'தோடுடையசெவியன்' என்பப் பிரணவமுதலாகக்கொண்டு தமிழ்வேதந் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். வாதவூரடிகள் 'நமசிவாய' வென்பஞ்சாக்கர முதலாகக் கொண்டு தமிழ்வேதந் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அற்றேயன்னமாக; வாகீசர் "கூற்றாயினவாறு" என்றும், நம்பியாரூரர் "பித்தாபிறைசூடி" யென்றும், தமிழ்வேதந்திருவாய் மலர்ந்தருளியதுயாதுபற்றியெனின், குருவருள், குலே

நோய் மூர்த்தமுத்தம், ஆணவோலைவிசாரமூர்த்தமுத்தம், தமக்கு முன்னீடாகலின், அவை முதனூல்களாகிய சொன்னவை அச்சமயாசாரியர் திருவருந்தமிழ் வேத மங்களர் திருவாய்மொழிகட்கு முன்னேவாராயிற்றென்ன அணையாது சொல்க. அவ்வா அவர்க்குமாக்குங் குருவருண்முறையாயவாறு "தொகைக்கூறு நய யி தாமூ ணறு - பின்னை, செகின வேருளாகு" மெனருள் "குருரெந்தசோதியமாரு னதிக இத் தமிழ்வேதந் தன்னையுணவேபோ டோதவாரைப் பிற விசுட மினோந்தத அமாச்ச சியானத்தாள் தலைலை ளைபது "தொகையிருப்பிற விச் சூழ் நலை க் யமலலறு தானை மாசிய் - பெலை - மருவா நெறியளிக்கும் வாதஆ ரெங்கோன - திருவா சகமென்னு நேன" என்று மானரோ நுபவத திருவாக்கானறிக.

திருக்கோவை.

வாதவூரடிகள் இத்தமிழ்த் திருக்கோவை நூலை அறிவனூற் பொருளு முலகனும் வழங்குமென விருபொருளுந் விளங்க நறியருளினார். அறிவனூற் பொருளாகமப்பொருள். 'உலகியல் வேதநூலொழுக்க" மெனவாகலின், அகத்தியத்தினுந் தொல்காப்பியத்தினுங் களவியலினுமோவை மாருப்புறப்பிரிய யெதிர்த்தாரப்பட்ட களவு கற்பெனும் பாகுபாடுடைய அகனைந்திணையின் மாறொற்றனகிலைநூல் வழக்காம். வாதவூரடிகள் இவ்விரண்டு தாலாருந்தகு தியாமபெற்றி மறிவனூற் பொருளு முலகநூல் வழக்கும் விராய்த் தமிழ் வகாருளிச்செய்யற்றுத் தக்காணைம ஓங்க ணமாடலிற் கூறினுமை. இந்நூ லிவ்விரு திறனு நுதலுதலோர் இயைதமிழாராய்ச்சிக்குந் தியாயவாராய்ச்சிக்கும் வாய்ப்புடைய சொல்வழக்கும் பொருள்வழக்குமும் இனிது நுதலு மென்னூலுமாம். அது "ஆரணங்காணென்பரந்தணர் யோகியராகமத்தின்காரணங்காணென்பர் காமநன்னூலென்பர் ஏரணங்காணென்பரெண்ணரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர் - சீரணங்காயசிற்றம்பலக்கோவையைச் செப்பிடினே" என்றுரைப்பாரு அனையாட்சியெடுத்துப் போற்றிசைத்தலான் இனிதியல்பாற்று. ஏரணம் - நியாயம். எழுத்து - இலக்கணம். இந்நூல் இங்ஙனஞ்சொன்மாட்சி பொருண்மாட்சி களாற்பெருக்கச் சிறப்புறுத லன்றியுமிதனைச் "வருவாசகத்தினின் முற்றுணர்ந்தோனை வண்டில்லைமன்னை - திருவாசகச்சியமாதந்தியன செய்திருச்சிற்றம்பலம் - பொருளாருந்திருக்கோவையெயப் பொற்பவொருளை -- அருளாதவுள்ளத்தவர் கவிபாடிச்சிறிதும் படவே" என நம்பியாண்டார்நம்பியும், 'உருவாருந்தமிழ்ச்சங்கத்தடம் பொய்கைந் தனதிருப்பாதோகருப்பமுருகாவொள்ளையுடத்தாகி - உருவாருங்கிளவி யிழந்தாருருகிமதுபபொருள் வாய்மைதப்புலமையைம டாயுணை - தருவாருபபுலியூரிலருய்பக்குணிப்பொற்ற டிகருக்குணெடுமிராலித் தனைத்தா லைருட் - திருவாதவூராளிதிருச்சிற்றம்பலவன்திருவடி யுமெமனைச் சாத்துந்திருவளர்தாமரையே" எனவியுத்தரும், "பல்காத்டழகிலும் ... யாரவுள வால் - தொல்காப்பியத் திருவள்ளுவர் கோவையார் - மூன்றினுமுழக்கு மாணடிலுங்கொடையொல்லெடெடா ...மெனக" எனச் சுவாமிநாததேசிகரும், இதனைப்பெருமை அவ்வாறு போற்றிசைத்தாரென்க. இது "திருவளர்தாமரை" யென்பது முதலாகக் "காரணிகற்பக" மென்பதீறாகக் களவுக்கற்பென விருகைகோளாக இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, மதியுடன்படுத்தல், இருவருமுள்வழியவன்வரவுணர்தல், முன்னுறவுணர்தல், குறையுறவுணர்தல், நாணநாட்டம், நடுங்கநாட்டம், மடல், குறைநயப்பித்தல், சேட்படை, பகற்குறி, இரவுக்குறி, ஒருவழித்தணத்தல், உடன்போக்கு, வரைவுமுடுக்கம், வரைபொருட்பிரிதல், மணஞ்சிறப்புரைத்தல், ஓதற்பிரிதல், காவற்பிரிதல், பகைதணிவினைப்பிரிதல், வேந்தற்குற்றுழிப்பிரிதல், பொருள்

[illegible] பிறபிரிவு படைச்சுப்பிரித்த லென்னு மிடவிகாரமுடைமை யாறாக விலக்கணச்சூத்திரங் கோணிச் சேர்க்கப் பட்டதலின் கோவையெனப் பட்டது. கோவையெனப்படுமிதுசெய் [illegible] பொருள் விகுதி முதற் றாதுசதுமமொருவிரகாடாளவை முதலக ராறவொருமை [illegible] வீரவதுமாறு பேராசிரியா, இதற்கோருரையியற்றினார். இவ்வுரை மற்றிச் [illegible] மக்களுக்கென்பவுறுதிப்பொருளி லிடபதாப்பரு செவவிதின் விளக்கி, [illegible] சிறந்ததோருரையாம். இனியிக்காலத் தமிழ்ப்புலவருட் சிலர் இவ்வுரை [illegible] ரியார் நச்சினார்க்கினியரென்ப. திருக்கோவைக்கு நச்சினார்க்கினியருரைசெய்தில்லர். மற்றும் பிரயோகவிவேகநூலார் "வஞ்சரையர் சப்பிரம" என்றுவதற்கணுவ 'ஒ ன் [illegible] மறைப்பதற்கிவென கூறுங்கோ' என்னுந் திருக்கோவையாரிலும் பரிமேலழக ருமபேராசிரியரும் முன்னிலைப்பயப்பித்தெழுவாயாகக் கூட்டி முடித்தனர், "மருங்கா [illegible] விலைசெயயாவெனின்" "கற்றிலகணடனைப' என்னுமுதலினுந் திருக்கோவை யாரிலும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியருஞ் செயவெனெச்சமெனக்கொண்டு முடியுமெனபா. இனித் "கொழுந்திறெழுமச்சுழவாள்' "சதாழுமதமுவா ஸ்ணைவமீதொழ" என்னுந் திருவ [illegible] னுமரிலுந்திருக்கோவையாரிலும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரு தணைவினையாக வுரை [illegible]" என்றிங்ஙனமுரைத்தலானும், "பாடிதொல்காப்பியப் பாயிரப்பாட்டுரையு- [illegible]மாரக குறூத்தொகையு மெனுமிவைகருக்குச் சாரக்கருத்துக்கு பரமுனிச்செய சிந்தா மணியும்- [illegible] திருத்தச் சிறப்பினியமே" எனபதனாலும், திருக்கோவை யுரையாசிரியர் பேராசிரிய [illegible] னென்றுணர்க. இனித் திருக்கோவை நூலிய வழிவந்தபொருள், வாதவூரடிக [illegible] ளொப்ப வுலகிலில்லாமை கண்டு முற்றத் துறந்து மெய்யுணர்ந்தவருந்தத்தச் சிவா [illegible] செலவராக்கோகட்ட யனுபவமாயப் புலனுகறபாற்றாமென றுணர்க. இனிப் பேரின்பப்பொருடான ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியு தமமு [illegible] காவுமுலனையானுகா [illegible] போகருஞ் சிறந்தன போலவும் தோன்றுகவின மாறறுச் சிறந்தமகளைத்திணை [illegible] நிகழுதலபோலக குருதரிசனமுன்னுள நிஙமலசாக்கிரத்தி லையந்துமபறறி நி [illegible] [illegible]தாம. அங்ஙன நிகழுவழிப் பேரின்ப நுகர்ந்த சிறறமபலமுங் கிழமையான் முத [illegible]னமாவுமாம. என்னை? ஆணடுகிழவன் கூற்றிய "நணாக வணாவரிமேனிதில்லைச் சிறறமபலத்தொருதன -குனாக்கநைவப்ப டடடொயவமை ..வாயிவதொடியிடை" "பாயுமவிடையரனிலைபனறு" "அதவிலயபாக்குதறிவரி யானதில்லையம்பலம போல்-வளவியவானகொங்கை" நவனோகப் கதமபலவனருளைகழலமபாறகமலதுவனை" "கேயதத்தாயனெனென்னலைபடுணா5தமெஞசகெசபோ - யாயதததாயமுதாயனை காயநனமபலமபோற-றேயதததாய" எனறிவ் வடத்தாற சிறறமபலத்தொடுசார் தொனருகக் கூறுதலானும், அச்சிறறமபலந்தினை வணதாய பேரின்பம் விளை துதரந்து பெறுதறகுரியான முததானமாவ சிப கிழவனுமலாறு மெனா. இனி முததானமா வெய்துதறகுரிய பேரின்பவுறுதிப்பொருட் எவனருட் குணமான சிறறமபலமே யாதல் "ஆரணவுருவாகிலையமபலமெ யதபெறறு பரருணாவாவரெனறுமொன [illegible] ரானருரலா-காரணராகாரொததசருததிலா திருததமினபப பூரணரவாகாவாழும [illegible] மெபொருவாமனறே" எனபதனு னறிக. முறதானமாயா லனுபவிககபபடுந [illegible] தம அவவானமாநதரியாமியாய விளங்குஞ் சிவருமனசததுராகலின, அது சிவனை [illegible] பூரணமான பரையாதி சிவசததுபேதஙகளு ளொனறுகவைத தெணணுதற [illegible]யபினறுட. இவையினறுகவே, இக்கூறறு முறைபிறழவு முதலிய குறறஙகடகு [illegible] செயததாமா றுணாக. "பேரினபமானபிரமகக்கிழததியோ-டாரினபததுளாரொ [illegible]பற" "இருட்டறைமூலையி நசசதுமரி-தருட்டுக்கிழவனை [illegible] திருட்டினை

சிக்கெனக் கொண்டை மருட்டியடியேன் மனமடிபுணர்த்தாயே" "எம்மிடரொன் றில்லையெனமணமடிபுணர்த்தி - யாருநேயத்தருமப்பொருள்வழங்கி-யிறவாவிட்டிலிருத்திக்-குறையாச்செல்வமொடு கூட்டுகிக் கிழமைதே" என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாக்குக்களு மிவ்வுண்மை தெளிவித்தல் காண்க. பெருந்தகுந்த சிறப்பினபாரணமாய் மறைந்து டக்குவுஞ் செய்துவந்த சிவசத்தி முத்தியில் அப்வியாபி னீங்கி வெளிநின்று பேரின்பகாரண மாய்ப் போகரூபமாயிற் றெனப்பா "பேரின்பமானபிரகாசக்கிழத்தி" யென்றார். உயிர்க் குப பரிபக்குவஞ்செய்தற்பொருட்டு மலத்து வழிச் சிறுமையுற்று நிற்றலோக்கித் திரோ தானசத்தியை "இருட்டாக மூலையிருந்தகுமரி" யென்றார். ஆன்மாவை நாயகியாகவுஞ் சிவனை நாயகனாகவு மருளிச்செய்த திருவாக்கெல்லாம், ஆண்டானடிமைமுறை பற்றி யெழுந்தன. இஃது அநாதியான அநாதிபடிம பொருண்முறைபற்றி யெழுந்தது. இவ் விருவழக்கினு மான்மா அடிமை, சிறப்பிற்றிலருகலானும், சில முப்பகரிச்சு மிறை மைக்குண்டசிறப்பிற்றிலருகலானும், நடராசனருட்குணமான சிற்றம்பலம் பெண்பாற் படுத்தோதப்பட்ட தலைவன் நடராசப்பெருமான் டனைபாற்படுத்தோதப் படாமையா னும், தமமுள்ள முறைமையறிக. இனிய திருக்கோவையைப் பேரின்பத் துறைக்கட் கிழவி கூற்றுக்கள் ஒரோவிடத் தின்பவிகற்பமொழியானும் வருந்துமொழியானு நிகழ் வன ஆன்மாவினை பிறசமய வருட்சைய றவிந்து வெளிவரும் கருணையுமிரக்கமுமாகவும், கிழவோன் கூற்றுக்கள் பெருமிதத்தானும் நலமெளியானு நிகழ்வன இனப்பேற்றி னிறு மாப்பும் அவவிப்பையு மவிழ்வயனுபவ வொப்புரவாகவும், கொள்க. இனனு மிதன்றிறம் விரிப்பிற்பெருகுமென்பது.

திருவிசைப்பா.

அழகிய விசைப்பொருந்திய பாக்களையுடையதென அன்மொழித்தொகையாயது. திருமுறைக்குக் காரணக்குறியாயிற்று. இது திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனார், கரு வூர்த்தேவர், பூந்துருத்திநம்பிகாடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலியமு தனார், புருடோத்தமநம்பி, சேதிராய ரென்னும் ஒன்பதுநாயன்மாரானு மருளிச்செய் யப்பட்டது. இவை யருளிச்செய்யப்பட்ட தலங்களின்பெயர் அவ்வப் பதிகமுகத்துக் காண்க.

திருப்பல்லாண்டு.

இத்திருமுறைக்கணுள்ள பரமசிவனைப் பல்லாண்டுவாழ்கவென வாழ்த்திப் பாட்டருளிச்செய்தலின், பல்லாண்டென்றாயிற்று. பல்லாண்டுபாடுதலைச் செய்வதியாது அது பல்லாண்டென அன்மொழித்தொகையாய்த் திருமுறைக்குக் காரணக்குறியாயிற்று. இஃது திருக்கோயின்மேல் வைத்துச் சேந்தனாரால் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்டது. "சொல்லாண்டசுருதிப்பொருள்சோதித்ததூயமனத் தொண்டருள்ளீர்-சில்லாண்டிற்சிதை யுஞ்சிலதேவர்சிறுநெறிசேரமே-வில்லாண்டகனகத்திரளைமேருவிடங்கன் விடைப்பாகன்-பல்லாண்டென்னும்பதங்கடந்தானுக்கேபல்லாண்டுகூறுதுமே" எனச் சேந்தனார் இதனுட் டிருவாய்மலர்ந்தருளுதலின், சில்லாண்டிற்சிதையுஞ் சிலதேவர்க்குப் பல்லாண்டுகூறுத லுபசாரமென்றும், அவர்க்குக்கூறும் பல்லாண்டு மக்கண்முன்னொருவரை யொருவர் கூறி வாழ்த்தியவாற்றா னமைந்ததென்றும் மதிக.

திருமந்திரம்.

இந்நூல் பன்மும்மை நாயன்மாரு ளொருவரான திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவர் நந்தி திருவருள்பெற்ற ஞானமறையோகிகளிலொருவர். அணிமா முதலிய வெண்பெருஞ் சித்தியும் பெற்றுடையார். சித்தியெனினும் முத்தியெனினுஞ் செல்வமெனினு மொக்கும். அணிமா முதலிய வெண்பெருஞ் சித்திகளாவன: அணுவினு மதி நுட்பமாய வடிவுற்று நிற்றல் அணிமாவென்னுஞ் செல்வம். பெருவினு மிகப்பெரிய வடிவுற்று நிற்றல் மகிமாவென்னுஞ் செல்வம். விடயங்களை நுகர்ந்து மகாமேருவிற் குன்றாமை கரிமையென்னுஞ் செல்வம். சேறுமுதலியவற்றினும் [illegible] மிக்க காற்றினுங் கடுநடையுடைத்தா மெல்லிய வடிவுற்று நிற்றல் லகிமாவென்னுஞ் செல்வம். மனத்தான் விரும்பப்பட்ட வெல்லாமினை நினைத்தமாத்திரத்தே பெறுதல் பிராத்தியென்னுஞ் செல்வம். சங்கற்பமாத்திரையான் ஞாயிறு முதலியவற்றுள் [illegible] பலவாயிரம் வடிவாய்நின்று கிரீடித்தல் பிராகாமியமென்னுஞ் செல்வம். பிரமன் முதலியோர்மாட்டுத் தன்னாணைசெலுத்தி யவரை [illegible] ஈசத்துவமென்னுஞ் செல்வம். உலகமுழுவதையுந் தன்வசமாகத் [illegible] வசித்துவமென்னுஞ் செல்வம். இவ்வெண்வகைச் சித்தியுள், முன்னை மூன்றும் [illegible] பின்னை ஐந்தும் மனமுதலியவற்றானும் பெறப்படுவனவென்றுணர்க. [illegible] இவர் முனிப் பெருங்கடவுளான குறுமுனியாரைக் [illegible] பொதியமலையை நணுகியிருத்தற் [illegible] திருக்கயிலைமலையினின்று நீங்கிக் கேதாரம், பசுபதிநாதம், அவிமுத்தம், திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, திருவதிகை, [illegible] இவை முதலிய வழியில வணங்கி யாண்டு [illegible] காவிரியின் கரையணைந்து, திருவாவடுதுறையைத் தலைக்கூடி, ஆண்டு பசுபதியாஞ் சிவபெருமானை வலம்வந்து பெருங்காதலின் பணிந்து விரும்பி [illegible] ஆனிரைகளை யன்பான் மேய்த்துவருஞ் சாத்தனூரிடையனாகிய மூலனென்பான் [illegible] உயிர் துறந்தொழிந்தானாக, ஆனிரைகள் அவனுடம்பினைச் சுற்றிக் கதறி மோந்து துயருழந்தலைந்த [illegible] அவ்வானிரைகளுற்ற துயரினை யொழிப்பலென்று தமதுடம்பைக் காவல்செய்து [illegible] பவனவழியினற் றமதுயிரை யவனுடலிற் பாய்ச்சி [illegible] சொல்லா மனைந்து [illegible] தத் துள்ளித் துயர்நீத்து நிரைந்துபோய [illegible]. அவை தம்மனைமேய்த்து, அவற்றோடுடன்போந்து, அவை மனைகடோறும் புகுந்தபின், திருவாவடுதுறை சேர்ந்து, காப்பினில்வைத்த முதனிலையுடம்பு [illegible] முழுதுணர்ந்த [illegible] அச்சிந்தையினில் வந்த செயலாராய்ந்து தெளிகின்றார், [illegible] தத்துவாகமப்பொருளை மண்ணின்மிசைத் தருந்திருவருட் குறிப்பு [illegible] திருவருளின்றகாரியத்தாரென வறிந்து திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலை யணைந்து பரம்பொருளை வணங்கி யத்திருக்கோயிற் புறக்குடபாலின் மிகப்பொருந்த வரசின்கீழிருந்து சிவயோகந்தலைநின்று [illegible] பொருளாகிய பரமசிவனோ டொன்றாய்ந்து சமாதியில் வீற்றிருந்தருளினார். அங்ஙனஞ் சமாதியில் வீற்றிருந்தருளாநின்ற நாயனார் [illegible] பிறவிவிடந்தீர்ந்து தமிழ்மூலத்து முதிய ஞானமுதல்ய நான்கு மலர்கின்ற [illegible] திருமந்திரமாலை யோராண்டுக் கொன்றாகப் பரம்பொருளாகிய பரமசிவனை "ஒன்றவன்

[illegible]னே யிரண்டா வினனரு — [illegible] ஞான் குணர்ந் தானேந்து-வென்றனை ஞெறு விரித்தனன் [illegible] குணிருக் காருணைந டைட்டே" என்னும் திருப் பாட்டுமுதலாக [illegible] மூவாயிரந் திருப்பாட்டுச் சாத்தி மூவாயிரத்தியாண்டு புவிமேனா [illegible] திருவருளிற்ற திருக்கைலை யைக் [illegible] வாழ்வை அவன் திருவடிக்கீழ் டைந்தார். [illegible] வந்த வரலாறும், திருமந்திரநூல செய்தருளின [illegible].

[illegible] பொரு[illegible] அவனை [illegible] — மகா வாக்கியத்திற் [illegible] பரமசிவனை ஒரு பொருளேயாம; [illegible] பொருட்டாதான [illegible] மூன்றிற் [illegible] னறனனை — [illegible] ளனமாகவே அமைவுபபி [illegible] வைத்தை யுறவு முறையே [illegible] கானகுணநதனை — அங் [illegible] மாயையைக் [illegible] பொருணைக் [illegible] முயிக்ளு [illegible] வித்தனறு — [illegible] பொருட்டு மந்திர [illegible] யிருேனே விரித் [illegible] அதிருக் [illegible] வாக்களினிட [illegible] உருகிரா மாலையன [illegible] திரு [illegible] திருத்தனை — அபபெறறிய [illegible] என்னுள் [illegible] ஆகலின அவன் [illegible] மொழிநுணாந்துயத் [illegible] மெனறவாறு. அவன் [illegible] மொழிநுணாந்துயத [illegible] குறிப்பெசசம். [illegible] காரணமாக [illegible] ஏழாயுமபாச சென்றனனை ஆக [illegible] ட்டது. உணர்த்து-உணரப்படு. [illegible] தலை நிலை. [illegible] பொருளப [illegible] "புலைத்தொகுத்தோர்னை போக் கறுபறுவ" [illegible] தானுணர்ந்தானிருந்தெட்டேயென பதற்கு - [illegible] முற்றுத்திக்காக [illegible] யாகுறிய விருத்தானென றுவாத்திலுமொனறு. ஏழுபாரெனபது பாட்டமாயின், ஏழுவகை ஞானபூமிகளையும் வியா பித்தானென [illegible]. [illegible] ஞானபூமிகளாவன [illegible], விசாரணை, தனுமானசி;

சத்துவாயத்தி, அசஞ்சத்தி, பதார்த்தபாவனை, துரியமை யென்பனவாம் இம்முதாரசெய்யுள், நூற்பொருளை யிங்ஙனந் தனைச் சட்டுக்கெண்டு நிறைமில, அருளாருடெரிக்கு மங்கலமாம். அதனிறம் விரிப்பிற்பெருகும் நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. இந்நூலினகண் வேதப்பொருள் அருகிவராமாறும் சிவாகமாறுபாப்பொருள் பெருகி வருமாறு முறறுணர்ந்துகொள்க இந்நூல் பாயிர முரைப்பட்டனபுது தாசிரியர்களு முடைத்து. இந்நூற்பொருள் பெரும்பான்மையான ஆகமநூ லனைத்துணர்ந்தாக்கே இனிது புலனாகற்பாலதாம்.

பதினோராந்திருமுறைப் பிரபந்தங்கள்

இந்தத் திருமுறைப்பாச முற்றிரு [illegible] பிரபந்தங்களைத் தன்னுட்கொண்டது [illegible] திருவாலவாயுடையார் அருளியது திருவாலங்காட்டு மூத்த [illegible] திருவிரட்டைமணிமாலை, அற்புதத் திருவந்தாதி யென்னு மூன்றும் காரைக்காலம்மையார் [illegible] க்ஷேத்திரத்திருவெண்பா ஐயடிகள் காடவர்கோ [illegible] சேரமான்பெருமாள் நாயனார் திருவாரூர்மும்மணிக்கோவை, திருக்கைலாய ஞானவுலா [illegible] பெருமானையனார் அருளிச்செய்தன [illegible] யெழுபது, திருவாரூர் திருமும்மணிக்கோவை [illegible] பாணி, கோபப்பிரசாதம், காரெட்டு, போற்றி [illegible] படை, திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் [illegible] தன. திருக்கண்ணப்பதேவ [illegible] திருவிரட்டைமணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டைமணிமாலை [illegible] திருவந்தாதி கபிலதேவநாயனார் [illegible] ச்செய்தது. சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை [illegible] தது. மூத்த பிள்ளையார் திரு [illegible] ணுமணிமாலை, திருச்சபை [illegible] மை, திருவேகம்பமுடையார் [illegible] மைந்தும் பட்டணத்தடிகள் [illegible] கோயில்திருப்பண்ணியர் விருத்தம் [illegible] யார் திருவந்தாதி, திருச்சண்பை [illegible] கலம்பகம், திருத்தொகை [illegible] நம்பியாண்டார் நம்பிகள் [illegible] ட்டிறுப்பானப்பிரபந்தங்கள் [illegible] றுப்படையிலே [illegible] வாறென்னையெனின் — [illegible]

பெரியபுராணம்.

[illegible] சேக்கிழார் நாயனாருளிச்செய்த [illegible] வும், திருத்தொண்டர்புராணமெனவும் வழங்கப்படும் [illegible] றது ஆசிரியர் [illegible] "[illegible]" என்ப [illegible] செங்கத்தயன் [illegible] திருத்தொண்டர்புராணமெனப் [illegible] ரதத்தால் நிக. பெரியபுராணம் பெருமையை யறிவுறுக்கும் புராணம் [illegible] பெருமையென்று மகாபதிகளுக்கு ஏருக்தொண்டர் பெருமையென்பது [illegible] மென்பது. [illegible] சோழமகாராசனை [illegible] மணியென்னும் [illegible]

தொடர்நிலைச் செய்யுளைப் பலபடப் பாராட்டிக் கேட்டான். சேக்கிழார் அதனைக் வேந்தர் பெருந்தகாய்! இது சமணர் பொய்ந்நூல், இன்ன சொல் மறுமைக்குமாகாது, மறுமைக்குமாகாது சிவகதை கேட்பின், மறுமைக்குமாம்; மறுமைக்குமா மென்றெடுத்தோதிக் குறிப்பித்தருளினார். அதுபோய்வேந்தன் அடிகேள்! இச்சிந்தாமணி [illegible] சிவகதை யாது? [illegible] புராணமோ? அதற்கு [illegible] அது தலைமுதலுங் கடை [illegible] இயற்றிய [illegible] வுந்தரவ [illegible] பெருமானடிகள் [illegible] தக் [illegible] திருத் [illegible] பாடியருளினார். அது திருத் [illegible] பொருள் [illegible] கருத்துமொழிக [illegible] தலைச்சேக்கிழார் [illegible] கூறியருளினார். அது [illegible] திறம் [illegible] வேண்டினான். சேக்கி [illegible] திருத்தலைக் [illegible] அம்பலத்துதெய் [illegible] யடியெடுத்துக் கொடுத்தருளு [illegible] அனுமதி யில்லது மனதினி [illegible] அடியெடுத்துச் செய்தருளி [illegible] முதலாக் வாணெடுத்துக் கூடி [illegible] சேக்கிழார் அவ [illegible] அப்பொ [illegible] குருமாலையக் திருநீற்றுத் திரு [illegible] சேக்கிழாரையருளா [illegible] திருவுடையை [illegible] தமிழ் அடியார் [illegible] திருவருளினாற் [illegible] திருத்தொண்டர் [illegible] முதல் [illegible] செய்தொண்டு [illegible] பாடிமுடித்தருளினார்.

உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

உலகு எனப்படுவது [illegible] யத்திற்சொல். அது [illegible] னின்றது. உலக மெனப்படுவது இடத்தை யுணர்த்துஞ் சொல்லாதலின் மக்கட்டொகுதியை யுணர்த்துமிடத்து

[illegible] யகலவியின்,—அற்றன்று; வடநூலுள், "சௌகஷ்டா ஸ்வவிநஜரூ" என இரு பொருட்கு முரித்தாக வோதப்பட்டமையின், மக்கட்டொகுதியை யுணர்த வழியு முரியபெயரே யாகலின், ஆகுபெயரன்றெனக. இது "காலமுலக" மென சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் கடாவிடைகளான் விளங்க வெடுத்தோதிய வாற்றானு ம். அவ்வுயிர்தாம், மலமொன்றே யுடைய விஞ்ஞானகலரும், மலமு கன்ம மென்னு மிரண்டுமுடைய பிரளயாகலரும், மலங் கன்ம மாயை யென்னு மூன்று முடைய சகல ருமென மூவகையராதலின், எல்லா மென்றார். மலராடி வினைத்தொகை. சிதசிதபிரபஞ்ச மெங்கு மலருகின்ற சிலம்படி யெனக. சிலம்பு-ஆரணநூபுரம். அது சிலம்புதலிற் சிலம் பெனப்பட்டது.

இதன் பொருள் —அம்பலத் தாடுந் தூரிய வதிசய சிவரூப முழுமுதல்வன் உலகெலா முணர்ந் தோதற்கரிய சொரூப சிவமாயும், அலகில் சோதியமான வியோம சிவ ரூபமும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய போகசிவரூப நிலையுற்றோனாகலின், யாம் இவ் வுருக்களாகிய விலக்கியப் பிணிப்பு முடிதற் பொருட்டு [illegible] மலர்ச் சிலம்படியினை வாழ்த்தி வணங்குவா மென்றவாறு. யாம் என்னு மெழுவாய் வருவிக்கப்பட்டு நின்றது. நிலவு ஞானசந்திரகலை. நிலவு உலாவிய-நிலவு விளங்குகின்ற. உலாவிய வென்பதனைச் செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாகக் கொண்டு நிலவுலாவும்படி நீர்மிகுகின்ற வேணி யெனப்பொருளுரைத்தலு மொன்று. வேணி-அதனையுடைய மேனியையுணர்த்திற்று [illegible] சருவஞ்ஞத்துவமெனப்படு மொரு பெருங் குணமுடைமை. அம்பலத்தாடல் [illegible] கும். அம்பலஞ் சிதாகாசம் ஆடல்-ஐந்தொழிற்படுத்தல். அது "[illegible] திருவைந்தெழுத் தருட் கூத்தியம் [illegible] ணீசுர் - மாக்கும் யகர மம்யகர [illegible] முயலகனா- தங்கு மகரமது "தான்" எனப்[illegible] றுணர்க. இத் திருக்கூத்தினை [illegible] முப்பமல நீக்கமெனப்படும் பாச விடுதியும், சிவத்துவ விளக்க மெனப்படும் பரமானந்த வநுபூதி யுங் கைகூடும். அது "மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ் [illegible] யருட் டானெடுத்து - நேயத்தா-லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் [illegible] யார்பரத் தான்" என [illegible] றறிக. இவ்வருத்தியம் [illegible] [illegible] வாராறும், இதனையுபாசிக்கு முறையுஞ் சாந்திராயணமுதலிய [illegible] ங்களிற் கண்டுகொள்க. இனி [illegible] யகிருதய புண்டரீகவியலபு [illegible] [illegible]த்தோதுமாறு ஆகமங்களுட் காண்க.

இறைவன தனியல்பெனப்படுஞ் சொரூப விலக்கணமும் பொதுவியல்பெனப் [illegible] தடத்த விலக்கணமு முடையனென வேதாகமங்கள் கூறுதலின், அவற்குத் [illegible]யியல்பெனப்படுஞ் சொரூபவிலக்கண மிதுவெனப்பார் உலகெலாமுணர்ந் தோதற்கரி [illegible] னென்றும், பொதுவியல்பெனப்படுந் தடத்த விலக்கண மிதுவெனப்பார் நிலவு லா [illegible] நீர்மலி வேணிய னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான் என்று மோதியருளினார். [illegible] நீர்மலி வேணியுடைய சதாசிவத் திருமேனி மேலுள்ள அருவத் தத்துவங் [illegible] வுருவத் தத்துவங்களையும் வியாபித்து நிற்குஞ் சிறப்பு நோக்கி, அதனை [illegible]ளினார். அங்ஙனங் கூறினும், அலகில் சோதியனாய் நின்றே நிலவுலாவிய

நீர்மலிவேணியனும் அம்பலத்தாடு மெனப்படு கருத்தாம். இனி யிவ்விரண்டு திருமேனி களோடும் அம்பலத்தாடுவானென வுடம்பொடு புணர்த்தது வினைமுதலாக வோதிய மற்றே சதிருமேனியங் கூட்டுக் கூட்டாத திருமேனி யொன்றுமாறு காண்க. சேக்கிழார் முனிவர், தாம் "உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவ"னென்று நடராசப்பெருமான சிதாகாச திருவம்பல வெளியில் அசரீரியாகக் கூட்டுவித் தருளக் கேட்டு மெய்யுணர்ந்து இவ்வருட்காவிய விலக்கியஞ் செய்தற் [illegible] றுணர்ந்தமைபொருட்டு, அதனை முதலடியாக நிறீஇ [illegible] யருளினார். அது "அருளி னீர்மைத் திருத்தொண் டறிவருந் - தெருளி [illegible] செப்புதற் காமெனின் - வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல் கூறிய - பொருளின் [illegible] வாமன்றே" என ஆசிரியர் தாமே பாயிரத்துட் கூறியவாற்றானு முணர்க. அதில் [illegible] வெருளின மெய்ம்மொழி யாகிய வானிழலென்பது [illegible] திருவாக்கு. [illegible] மொழியாய் ஆகாமைவிளக்கி [illegible], "உ [illegible]" [illegible] போம்.

இங்ஙனம் ஞானமுதலிய [illegible] வழிபடற் குரிய சொரூபமும், [illegible] பொருந்தி விளங்கக் கொண்ட [illegible] வெளிந்து கொண்ட செந்தமிழாசிரிய [illegible] திருமேனியும் பற்றி [illegible] கூடிய பெற்றிமை விளக்க [illegible]. [illegible] வாழ்த்து வணக்க மடிப்பாடாக வருபொருள் [illegible].

இத்திருப்பாட [illegible] மூவருக்கும் அருள [illegible] பொருளாகக்கொண் டுரைப்பாருமுளர். அவர் [illegible] விசேடணமாக [illegible] திருமேனிகள் பெறப்பட்டமை [illegible] சொரூபத் திருமேனி பெறப்படாமையா [illegible] நடராசப்பெருமானைச் சகலர் வழிபடற்குரிய [illegible]. இனி உலகெலா முணர்ந் [illegible] "[illegible]" இவ்வியல்பினையறிந்ததை [illegible] " என்று ஆறுமுக முனிவருரைத்தார். [illegible] வாசகன் மறுநங்குறைவிலா [illegible] பாத" மெனவெடுத்தோதிய வாசிரியர் சகலா [illegible], பின்னர் "[illegible] யறியலா மளவிற் றுலுற - [illegible] செய்துயார் சிந்தை யுள்ளே மூருவொலா நீங்கக் கண்டு வாழலாம் பிறவி யாயா - [illegible] மடியரோ டிருக்க லாமே" என்று கூறி யருளினார். இதனுள், [illegible] சிவஞானத்தா லுணரப்பட் டதனை யோதவும் [illegible] மெனப்படு [illegible], அவ்வுரை போலியாமென்றொழிக. இனி யுணர்தற்கு மோதற்கு மரிதாய பொருள் [illegible] வாசகத்தை நிகழ்த்துழி, ஆண்டுணர் தோதற்கரிய னென்ற கருத்துப் பசுபாச ஞானங்களான் முறையே சிந்தித்தற்கும் விவகரித்தற்கு மெய்தா னுணரிய னென்ப தாகலின், "தன் னருளானே உள்ளத்தின்கண் வைத்தாராய வுணர்வார்க்கு முதற்பொருள் அவ்வாற்

ஞானே யுணர்வு மோதவும் படுவதாகி யுள்ளதொரு சிவசத்தாமென விடுப்பார், அலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான் - மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவா மென்றுரைப்பது. இது 'பாசஞா னத்தாலும் பசுஞா னத்தாலும் பார்ப்பரிய பரமனைப் பதிஞானத்தாலே - நேசமொடு நாடி'' யென்னுஞ் சிவஞானசித்தியினு முணர்க.

ஆறுமுகமுனிவர் இவ்வாறே ஆசிரியர் சொற்பொருட்பெற்றி தேற மாட்டாது, கண்டாண்டு போலியாக வுரைத்தனவும், வழுப்பலவாக வுரைத்தனவு மிகப்பலவாம். ஆறுமுகமுனிவ ருரை கூறுந்தொழிற்கு புராணங்களை மேலுற்றிய கிராமலிங்கனென்பா ரொருவர் திருவிருத்தங்கடோறும் ஆசிரியர்கொண்ட சொற்பொருளை விருத்தமுறக் கூறி முடித்தார். இவரெல்லாந் தொல்காப்பிய முதலிய கல்வியறிபுலமை நிரம்பி யுரை கூறுநரல்லரென்பதற் கிவர் வாக்கிய வியல்பு முக்கியே யுறைசான்றாமென்க. இனி வடலூர் இராமலிங்கர் 'உலகெலாம்' என்பதற்குப் பலவாறு விரித்த துரைத்தன சொல்வழுவிராய வேதாகம வுணர்வுகளை மாறுதலின், உலகங் கொள்ளா தென்க. "எள்ளாத வெண்ணிச் செயப்பட்ட திந் தமமொழி - கொள்ளாத கொள்ளா துலகு." திருவாசகச் செந்தமிழ் அருமறைக்கு இவர்போல ஒருவர் போலியும் பொய்யுமலிய வுரை யொன்றெழுதி வெளியிட்டார். இவை மெய்யறிபா மாக்கள் புல்லமையினை யறிச் செந்தமி ழிலக்கிய விலக்கண வைதிக சைவநூலுணர்ச்சி முற்றக் கைவர வுணர்ந்தோர் நல்லவையிற் செல்லப்பெறா வென்பது. இவரிவ்வாறுறா "தொடிப்பு மொன்றுறு புன்பூணுங் கையறியாப் - பேதை வினைமேற் கொளின்" என்னும் பொய்யாமொழிக்கு இலக்கியம் புகுக்கின்றனர்க. இது செந்தமிழ்ச் சுருதிச் செய்யுளாகிய வேதாகம வருணெறி யறிவுறுத்தற்கு முதற்றமாகிய மாலின், தொல்காப்பிய முதலிய பழைய விலக்கணங்களும், தேவாரந்திருவாசகமுதலிய திருமுறை யிலக்கியங்களும், திருக்குறளிலக்கியமும், பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய சங்கவிலக்கியங்களும், வடமொழி வைதிக சைவ நூல்களும் மரபாற் கற்றுவல்ல வாசிரியரே இதன் மெய்ப்பொருளுணர்ந் துரைக்க வல்லுநரென்க.

பெரியபுராணம் பரமசிவ னருட்பத்திர் ருமைசரிதைச் சொன்றமிழ்த் தான வுண்மை நாயன்மார் சருமஞான வருள்வாழ்க்கை சரிதத்தில் வைத்துணர்த்தும் திருவருட்காவியமாம். இதனைச் சைவப்புறமென நிறுத்தற்குப் பதுமதினை வழக்கும், மநு முதலிய வான்றோர் வகுத்த வருணவாச்சிரம வழக்கும், புறநெறிச்சமயப் பூசாவழக்கும், அகநெறிச்சமய வாசாரவழக்கும், வைதிகசைவ மெய்ந்நெறி வழக்கும், உண்மைச் சரியை வழக்கும், உண்மைக்கிரியை வழக்கும், உண்மையோக வழக்கும், உண்மைஞான வழக்கும், குருலிங்க சங்கம வழிபாட்டு வழக்கும், ஒட்பமுந் திட்பமு நுட்பமும் பொருந்தி யுவமையின்றுமா றமைக்கப்பட்டன. இப்பெருமையெல்லா மொருங்குடைத்தாய்ச் சிறப்புறுதலினன்றே இத்தனைத் திருச்சிற்றம்பல மகாசன்னிதி யரங்கிருந்து கேட்ட வளவர்பிரானாகிய அநபாயவேந்தன் இஃதருண்மொழி யென்று கொண்டு இஃதியற்றியருளிய சேக்கிழாருக்கு அருண்மொழித்தேவ ரென்றுஞ் சிறப்புப்பெயர் வழங்கி யிதனைப் பதினொரு திருமுறைகளோடொன்றென வைத்துப் பன்னிரண்டாந் திருமுறை யென்று போற்றினனென்பது.

இனி இக்காலத்தொரு சிலர் "சேக்கிழார் தெய்வப்புலமை நிரம்பி யிதுபாடிற்றிலர்" என்றும், "பலநூலாய்ந்த புலமை வலியானே யிது பாடினார்" என்றும், "அவர் பாடிய நாயன்மார் சரித்திரங்கள் ஒரோவிடங்களிற் குறைவுற்றன" என்றும், "அக்குறை

களை நாங் கண்டறிகோம்" என்றும், "அவற்றையு மாண்டாண்டுக் கூட்டிப் பொருள் கூறல் வேண்டும்" என்றும், தமக்குவேண்டியவாறு பிறழ்த்திக் திருமுறை வரம்பழிப்பார் பிறருக் "களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல் கீழ்நீர்க் — குளித்தானைத் தீத்துரீஇ யற்று" எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் புலவறி வாணைமையு ணோதியருளுதலின், இங்ஙனமாகக் காரணங் காட்டித் தெளிவித்தல் கூடாமையாலாமும், வைதிக சைவ வரன்முறை போற்றுந் தமிழ் நல்லாசிரியர் [illegible] நன்மக்க ளிவ்வாசிரியப் பிறழ்ச்சியைப் பேணாராகலானும், இவர் புலமையின்மை கண்டு மெய்ப்பொருள் தேறற் வேண்டிற்றில வென்க.

இது முதற் றொடங்கி [illegible] புராண மீறாக வொருகாண்டமாகவும், ஆளுடையபிள்ளையார் புராண முதலாக வெள்ளானைச் சருக்க மீறாக மற்றொருகாண்டமாகவும், வகுக்கப்பட்டது. இக்காண்டங்களுடைச் [illegible] பதின்மூன்றாகப் பிரித்து முறை செய்யப்பட்டன. இதன் திருவிருத்த முழுதுந் [illegible] நாலாயிரத் திருநூற்றைம் பத்துமூன்றாம்.

இதனுள் [illegible] மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் பன்னிரண்டு. சிவமறையோர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராண மிரண்டு. மாமாத்திர வேதியர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயனார் புராண மொன்று. முடிமன்னர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் [illegible] குறுநிலமன்னர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராண மைந்து. வணிகர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராண மைந்து. வேளாளர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் பதின்மூன்று. இடையர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராண மிரண்டு. சாலியர், குயவர், தயிலவினைஞர், பரதவர், சான்றார், வண்ணார், சேணியர், [illegible], பாணர் முதலிய மரபுகளில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணங்கள் [illegible] குலத்துறையறியப்படாத நாயன்மார் புராணம் பதின்மூன்று. திருக்கூட்டத்தார் [illegible] திருப்பதிகத்து நாயன்மார் புராண மிரண்டு. திருமரபறியத் நாயன்மார் புராண மிரண்டு. [illegible] நாயன்மார் புராண மொன்று. திருமரபு தெரியாத நாயன்மார் புராணம் [illegible] நாயன்மார் புராண மேழு. [illegible] நாயன்மார் புராண [illegible]. [illegible] நாயனார் புராண மொன்று. [illegible] நாயன்மார் புராண மெட்டு. [illegible] வகையாற் [illegible] புராணத்து [illegible] கொள்க. மற்றைய புராண வரலாறு [illegible].

[illegible] திருப்பெயர். [illegible] வழிபாட்டால் [illegible] திருப்பெயர் திருவேடவழிபாட்டான் [illegible] யார் [illegible] திருப்பெயர்.

அப்பெற்றியராகவனமாக, சேக்கிழார் திருவருட்புலமை [illegible], நாயன்மார் சிவமரபு [illegible],—திருவருள் கூட்டிய நெறியானே சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடியருளினா ராதலின், அது [illegible] கொள்க. "அருளினீர்மைத் திருத்தொண்டறிவருந்-தெருளினீரிது செப்புதற் காமெனின்-வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல் கூறிய-பொருளினாகு மெனப்புகல் வாமன்றே" "வெறி யார் பொழிற் [illegible] பாடலைக்-குறியேறிய வெல்லையறிந்துளும்

[illegible]ய னறிவுக்கவர் தந்திருப் பாதந்தந்த ருளியெனிற் றியானறி கிற்கின்றிலேனென்பால்" என வாசியர் தாமே யோதிய திருப்பாட்டுகளானும் இனி[illegible]. அஃதேல், திருவருள் நாயன்மாருட் பலர் மரபு ஊர் பெயர் சேக்கிழாருக்குக் காட்டிச் சிலர் மரபு ஊர் பெயர் அவருக்குக் காட்டாதொழிந்த தென்னையெனின்,— நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத்தொகை அருளிச்செய்தது திருவருள் கூட்டிய வழியாமென்னை [illegible] யாவர்க்கு மொழிய முடிந்த பொருளாம். அத்திருவருள் சிவபிரான் றிருவருளா[illegible]ன் வீடுபேறுதலைக்கூடிய நாயன்மார் பின்னையர்க்கில்லாத [illegible] பிற ருமுளராகவும், அறுபத்துமூன்று திருப்பெயரையே தெரிந்து தொண்டராகக் காட்டித் திருத்தொண்டத்தொகை பாடுவித்தருளியது, யாதுகாரணம் பற்றியென்று வினவுதிய படும் விடையே, ஈண்டும் விடையாமெனக்கொள்க.

இனித் திருத்தொண்டத்தொகையுட் போந்த அறுபத்து மூன்று தனித்திருப்பெயர் புராணங்களோடு அத்திருத்தொண்டத்தொகை கூறாதருளிய [illegible] தந்தையார் சடையனார் அவர் தாயார் இசைஞானியார் தம்மையுங் கூட்டத் தனித்திருப்பெயர் புராணம் அறுபத்துமூன்றுமாம், அவ்வறுபத்துமூன்று புராணங்களோடு திருக்கூட்டப்புராண மொன்பதுங்கூட்டப் புராண முழுத்தொகை எழுபத்திரண்டாமாறுமம், கண்டுகொள்க.

இனித் திருவருள் திருத்தொண்டத் தொகையுட் போந்த நாயன்மார் முன்னை வரலாறியாதுஞ் சேக்கிழார் நாயனார்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாதாயிற்று. மற்றது அத்திருத்தொண்டத்தொகை பதிக மருளிச்செய்த நம்பியாரூர் பெருமானார் வரலாறு மாத்திரம் அவர்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளிற்று. இவ்வண்ணமருளிய நுட்பம் யாதெனின்,— முன்னரு விளக்கிய திருத்தொண்டத்தொகையுட் போந்த நாயன்மார் முன்னை வரலாறுக டனித்தனி கூறப்புகின் [illegible], அவை கூறுமையாற் பெரியபுராணத்தலைவர் சரித்திர மொழுகக வாரா [illegible] யின்மையானும், அது அந்நாயன்மார் முன்னை வரலாறு சேக்கிழார் நாயனார்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாதாயிற்று. மற்று நம்பியாரூரர் புராணம் அத்திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு உபோற்காதப் பிரகரணமாய் அமைப்புடைத்தற்குச் சிறப்புடைமையானே, அவர் முன்னை வரலாறினை மாத்திரம் அது சேக்கிழார் நாயனார்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளுவதாயிற்று. இஃதென சொல்லியவாறோவெனின்,— திருத்தொண்டத்தொகையுட்பட்ட நாயன்மார் பலர் சாதி குலம் பிறப்பாற் சிறந்தாரல்லர், சாதி குலம் பிறப்பாற் சிறந்த நாம் அவர்தஞ் சரித்திரங்கேட்டு வியப்புறக்கடவமாவ லென்று [illegible] யொழிபடக்கடவமாவ லல்லேமென்று உலகத்தார் தம் புலனறிவா லையமுறத்த [illegible]; திருக்கைலாயக்கோயிலிற் சீகண்ட சிவபெருமானுக்கு [illegible] தொண்டராயமர்ந்த ஆலாலசுந்தரர் சிவத்துவிச வேதியர் தருமரபில் வந்தவதரித்துச் சிவபிரானாற் றடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டு அவர் அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளத் "தில்லைவாழந்தணர்தமடியார்க்குமடியேன் திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க்கடியேன்" என்றிவ்வாறு தனித்தனி திருத்தொண்டரை யெடுத்தோதி அவரடியார்க்கெல்லாந் தாமடியாரென்று சேவை செய்தருளிய முறை கேட்பின், அவ்வுலகர் பொய்யமமாயச் சாதி குலம் பிறப்புச் செருக்கற்று அவ்வடியார் மெய்யன்புடைமை பேணியுய்தி கூடுத லொருதலையாமென்று கடைப்பிடித்தது. திருவருள் [illegible]ரூரர் முன்னை வரலாறு மாத்திரையே எடுத்துச் சேக்கிழார்க்குக் காட்டிப் [illegible] தென்றவாறுமெனக.

உமாபதிசிவாசாரியார் பெரியபுராண மகிமை வரலாறெல்லாம் இனிது நனி விளங்குமாறு திருத்தொண்டர்புராணவரலாறு எனப் பெயர்தந்து ஒருநூல் இயற்றியருளினார். உமாபதிசிவாசாரியார் அதுவேயுமன்றித் திருத்தொண்டர் சரித்திரம் எளிதினறியும் பொருட்டுத் திருத்தொண்டர் புராணசாரமெனவு மோர்நூலியற்றி யருளினார்.

சிவஞானயோகிகள் இத்திருத்தொண்டர் திருநாமங்களைப் பத்தியோடு என்றும் பாராயணஞ் செய்வாராகக் குபசாரமாகத் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை எனக் கலிவெண்பாவால் ஒருநூல் இயற்றியருளினார். திருத்தொண்டத்தொகையினையும் இத்திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவையினையு மந்திரமாகக்கொண்டு பத்தியோடு நித்தலும் பாராயணஞ்செய்வோர் சைவமுதலாகிய கற்பனையு மையலுந் தீர்ந்து - தத்துவிதானந்த வகண்டபரிபூரண ... திப்பமாக வாருதலொருதலையாம். திருத்தொண்டர் திருநாமபாராயண வழிபாட்டிற்குத் திருத்தொண்டத்தொகையே யமைவதாகவும், சிவஞானயோகிகள் அவர் திருநாமக்கோவை வேறுசெய்தருளியது என்னையெனின்,—திருத்தொண்டத்தொகையுள் அத்திருத்தொண்டத்தொகை திருவாய் மலர்ந்தருளிய சமயாசாரியரான திருநாவலூரர்பெருமானாரும் அவர் தந்தைதாயராகிய சடையனார் இசைஞானியார் என்பாரும் அடங்காமையின், அவர்தம் திருநாம பாராயணமுமுடனியைதல்வேண்டிச் சிவஞானயோகிகள் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவையென்று அங்ஙனம் வேறுநூல் அருளிச்செய்தாரென்க.

இனித் திருமுறைகண்ட புராணம், அறுபான் மும்மை நாயன்மார் பரிபூரணமெய்திய திருநக்ஷத்திரக்கோவை, திருப்பதிகம் பெற்ற திருப்பதிக்கோவை, திருப்பதிகக்கோவையென்பன குரவர்மூவர் பாமாலைச் சிறப்பினை விளக்கும் நூல்களாம். இவை யருளிச்செய்த பெரியார் திருநாமம் புலப்படவில்லை. இவை அருளிச்செய்தார் உமாபதிசிவாசாரிய ரென்பாரு முளர்.

திருப்புகழ்.

இஃது முருகக்கடவுள் திருவருட் செல்வரான அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்தது. இது ஆறுமுகக்கடவுள் திருப்புகழைப் பொருளாகக்கொண்டமையின், திருப்புகழ் என்று அங்ஙனம் வழங்கப்படாநின்றது. திருப்புகழ் என்பது - திருப்புகழையுடைய செய்யுள் பிரபந்தத்தினை ... அன்மொழித்தொகை. யாவர் திருப்புகழ்ந்துமையாயினுங்கண் அறுமுகக்கடவுள் திருப்புகழ் பெறுவது போதருமென்க. இஃது சந்தத்தொடைச் செந்தமிழ்த் திருப்பாடல்களாலாகிய திவ்விய பிரபந்தம். இது சொற்சுவை பொருட்சுவை மிக நிரம்பியது. இது முருகக்கடவுள் திருவடைக்கண் மேன்மையாய பொருளாயும் விளங்குவது. இத்திருப்புகழ் பதின்மூவாயிரமென்பது, “அருணகிரிநாதர் பதின்மூவாயிரமென-வகைசெய் திருப்புகழ் யோதுற்—...கோ-ரேண் டருட்கடலுக் கேற்ற மனத்தனா சரிக-காணி பிறவிக் கரம்” என்னு மாணிக்கர் வாக்கா னறியப்படும். இஃதருட்பாவாகலின், முருகக்கடவுள் ணிறுதிய ... பாராதனை போழ்தினெல்லாம் அப்பரான மந்திரமொழிபோலக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றது. முருகக்கடவுள் திருவடிப்பத்திஞானவான்பயிர் வளர்த்தற்கிது சாலச்சிறந்த சாதன பிரபந்தமாம். இத்திருப்புகழ் நூன்முழுமைத் திருப்புடைமுற்றல் கேட்டவர்களா லுசாத்துணை செய்து அருமுனை

கடவுட்டிருவருட்செல்வராய் வாழு மிம்பர் மாநிலப்புலவர் அறிவிலக்கடலமிர்த முண்டு சுவர்க்கத்தில் வாழும் புலவர்களைப் பொருளாகப் போற்றல் செய்ய மாட்டார். இவ்வரு ணகிரிநாதர் இதுவேயன்றித் திருவகுப்புக் கந்தரலங்காரங் கந்தரனுபூதி முதலிய பிர பந்தங்கள் வேறு பலவும் தமிழுலகுய்ய அருளிச்செய்த பெரியார். திருவருட்பாவாத லொப்புமையானே திருப்புகழ் வரலாறு திருமுறை வரலாற்றி னிறுதிக்கட்டந்து கூறி னும்.

நாலாயிரப்பிரபந்தம்.

திருமால் திருவருட் செல்வர்களான பெரியோர் தம்பெருமா டிருவடிச் சாம ரைகட் கன்பாற் சாத்திய பாமாலைகள், நாலாயிரப்பிரபந்தமென வழங்கப்படும். சுருதி மிருதி புராண விதிகாசங்களி னாராயணக்கடவுளைப்பற்றி யோதிய வசனத்தொ குதிகளின் செம்பொருள்களைத் தமிழுலகு மறிந்துய்யத் திருமா றிருவடித் தொண்டராகி மெய்யுணர்ந்த ஆழ்வார்கள் இங்ஙனஞ் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தமாக அருளிச் செய்தார். வைணவப் பெரியோர் இவை தம்மைத் தமிழ்வேத மென்றே நாமம் வழங்குவ ர். அவருளொருசாரார் இந்நாலாயிரப்பிரபந்த மேலது திராவிட வேத மெனக் கொள்ப. மற்றொரு சாரார் வடமொழி மாமறைகளி னொட்பமாயில வேத மெனக்கொ ள்ப. இம்முறையானே முன்னையோர் தென்கலை வைணவரெனவும், பின்னையோர் வடகலை வைணவரெனவும், இருபாலராயினர். அங்ஙனமாயினும், நாலாயிரப்பிரபந் த திருவருட்பாக்களான தமிழ்வேத மென்றவண்ணம் வைணவரெல்லார்க்கு மொத்த கருத்து டையரோ வென்பது. நாலாயிரப்பிரபந்தம் இங்ஙனம் திருவருட் சிறப்புடைய திருமால் ஆராதனையினும் ஏனைக் கர்மானுட்டானங்களினும் அவை தம்மை வைணவர் திருமந்திர மாகக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்ப. இப்பிரபந்த வாசிரியரான ஆழ்வார் திருவுருக் களைத் திருமால் சமயத்தாரன்றோ திருமால் திவ்விய தலங்களினும் வேறு புண்ணிய தலங் களினும் பிரதிட்டை செய்து அவர்க்குப் பூசை திருவிழாப் புரிந்து வழிபடுப. பிர பந்த பாராயணமும் இப்பிரபந்த வாசாரியார் திருவருட் சரணமும் எய்தப்பெற்ற திருமால் திருக்கோயில்கள் சிறப்பு வைபவமுடையவேயாம், திருமால் திருவருட்பொலி வதிக முடையவாகுமென்பது திருமால் சமயத்தார் கொள்கை.

தேவார திருவாசகங்கள் சிவபத்திஞான வானப்பயிர் வளர்த்த சைவர்க்கு நீங்க லின்றி யமையாத ஞானாமிர்தமென்பது நம்மனோர்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்த பொருளா ற்போல, நாலாயிரப்பிரபந்தந் திருமால் திருவடிப் பத்திஞான வானப்பயிர் வளர்த்தற் கின்றி யமையா ஞானாமிர்த மென்பதும் நம்மனோர்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்த பொருளா மென்க.

நாலாயிரப்பிரபந்தத்துள் முதலாயிரம் பெரியாழ்வார், சூடிக்கொடுத்த நாச்சி யார், குலசேகரப்பெருமாள், திருமழிசைப்பிரான், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்தன. பெரியதிருமொழி திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. இயற்பா பொய் கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருமங் கையாழ்வார், திருவரங்கத்தமுதனா ரருளிச்செய்தன. திருவாய்மொழி நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்தது.

இனி நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற்கு வடகலைதென்கலை வல்ல வைணவ வாசாரியா ர் வியாக்கியானங்கள் வடமொழி தென்மொழி விரவிய நடையாற் சிறிதாகவும் பெரி

தாகவும் பற்பல செய்திட்டார். நாலாயிரப்பிரபந்தஞ் செந்தமிழ்த்தொடை சிவணிய பாவானும் பாவினங்களானுஞ் சந்தவிசை பொருந்தி விளங்குந் தமிழாய் வடமொழி வேத வேதாந்தாகமங்களும் புராண இதிகாசசாத்திரங்களு முட்பொருளாகக்கொண்டு நடத்தலாற் றமிழ்ப் புலமையோடு வடகலை வேதமுதலிய வோர்ந்துணர்ந்தாரே அதன்பொருட் டிட்பநுட்பந் தேர்ந்துணர வல்லார். பிற்காலத்து வைணவப் புலவர் சிலர் மதாபிமானத் தானுண்டாணவச் சிவநிந்தை பொதிந்த நூலுரைகள் செய்தார். நாலாயிரப்பிரபந்த மோ திருவான வைணவப் பெரியா லருளிச்செய்யப்பட்ட நற்றமிழ் நூலாகலின், அக் குற்றத்தின் மிக்க சேய்த்தாயிற்று. இனி நாலாயிரப் பிரபந்தங்களின் ஒரோரிடங் களிற் சிலவுருத்திரர் திருமாலைத் தாழ்ந்தவராக ஓதப்பட்டார். அவர் ருணிருத்திரக் கடவுள் கூறின விசாலாக்ஷனென்னுஞ் சங்கார வுருத்திரனென்பாரே. இனி மகாருத்திர னாகிய பரமசிவனாருரிய மூர்த்தியாயினை, அவ்வாறு பகவனெனப்பற்றி யாண்டாராயச்சி யிலை யென்பது கூறலேவேண்டாம். "[illegible]" என்று பராசர புராணங் கூறுதலானும், பிறவாற்றானும், அவ்வுருத்திர ரமிசம்பேத விடய மாதல் வச் சிரலேபமா யிட்டப்படு மென்க.

வைணவர் தமிழ்வேதமாக வெய்புனை நாலாயிரப்பிரபந்த வரலாறு திருமுறை வரலாற்றைச் சாரவைத்தோதினும்.

திருக்குறள்.

தமிழ்வேத மெனப்படுவனவற்றுள்ளும், சங்கவிலக்கியங்களுட்படுஞ் சிறந்தன மாதிரத்து மேற்பட்டிருத்தலும், திருமுறை யிலக்கியத்திற்குஞ் சங்க விலக்கியத்திற்கும் இடையே வைத்தெண்ணத் தகுந்தவள் வரலாறு கூறுமுறைமை திருக்குறள் திருவள்ளுவ நாயனா ரருளிச்செய்த திருமுறை குறள்வெண்பாவா லருளிச்செய்யப்பட்டமை யின், திருக்குறளென்னும் பெயர்த்து. திருக்குறளெனப்படுவது - குறள்வெண்பாவை யுடைய தென அன்மொழித்தொகையாய் நூலிற்குக் காரணக்குறியாயிற்று.

மாலிங்கத்தி இது அறம்பொருளின்பமென்னு முப்பா லுடைமைபால் முப்பாலென றும், இருக்குவேத சாமவேதங்களைப் போல முன்மறைக்கட் படப் பின்மறையா யெழுந்தமையின் உத்தரவேதமெனவும், தெய்வவருளாற் பிறந்தமையிற் றெய்வநூலெ ன்றும், பொய்யாமொழியாற் கூறப்படுதலிற் பொய்யாமொழி யென்றும், வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற் றூங்குதலின்றி யதிமதுரம் பயக்குமென முப்பாட்டைக் கிழவியின அறம் பொருளின்பம் வாயுறைத்தருளிச் செய்தலின் வாயுறைவாழ்த்தென்றும், தமிழான் மறைவாய பொருள்களைத் தழுவலிற் றமிழ்மறை யென்றும், அந்தணர் அரசர் வைசிய ரெனனு மிவர் மூவரு மோதுதற்குரிய சிறப்பியல்புடைய வானமறைகளும் போலாது அந்தணர் அரசர் வசியர் வேளாளர் எனனு நாற்பால் வருணத்தாரு மறைச் சங்கர சாதிகளுட்பட்ட ஜனமங்களு மோதுதற்காம் பொதுவியல் புடைத்தாய மறைபொருள் களைத் தழுவலிற் பொதுமறை யென்றும், திருவள்ளுவராற் செய்யப்படுங் காரியமாகலின், திரு வள்ளுவரென்றும், வழங்கப்படும். திருவள்ளுவர் என்பது காரியமாகிய நூலிற் காரண மாகிய கருத்தா வாகு பெயர். இத்திருக்குறளாசிரியர், வேதத்தைப் பல விடங்களினு மிலை

காய்கள் போலப் புலப்படா திருந்த நலம்படு பொருள்களெல்லாவற்றையும் உலகத்தார்க்குக் கொடுத்தற் காரணத்தானே திருவள்ளுவ னென்றும், பா லுறுதிப் பொருளெல்லாம் பாரினுள்ளா ரறிந்துய்யப் பாற்பட வெடுத்துக் கூறிய அருட் டலைமையுடைமையானே நாயனா ரென்றும், அறம் பொரு ளின்ப வுறுதிப் பொருளியல்களைத் தமிழுலகந் தெளிந்துய்ய அருள் விளைந்தத்திற் கூறினமையானே தேவரென்றும், முழுதுணர்வாற் சொற்பொரு டெரிந்து நூல் செய்து எப்பாவலர்க்கு மேலாய் முதல்வராய் நிற்றலின்றன் நால்வகைப் பாக்களுள் வைத்து வெண்பாக்களும் அவற்றுள் வைத்துக் குறள்வெண்பாவு முதலாய நிற்றலின் அக்குறள் வெண்பாவானே தமிழ்நூலியற்றிய அறிவுவலி யுடைமையாற் முதற்பாவலரென்றும், தெய்வ வருளானெய்திய புலமை யுடைமையிற் றெய்வப்புலவ ரென்றும், மலரயனே வள்ளுவனாய் மறைந்து நான் மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளாகத் தந்தமையின் நான்முகனென்றும், தம்மக்களுக்கெல்லாந் தாய்போல முப்பாலைத் தண்ணளியாற் சுரந்தருளுதலின் மாதானுபங்கி யென்றும், அறனும் பொருளு மின்பமுமாந் தெளிந்தவை அறிந்தச் சொரிதருஞ் செந்நாப்போதுடைமையிற் செந்நாப்போதா ரென்றும், அறத்துப்பாலும் பொருட்பாலுங் காமத்துப்பாலுந் தனித்தனி கொண்டு நூலியற்றிய பல நாவலர்கள் வியப்புற அம் முப்பாலும் ஒருங்குகொண்டு அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு நான்கு பொருளு மடங்கத் தமிழ்வேத நூல் செய்தலிற் பெருநாவலரென்றும், போற்றப்படுவர். திருவிளையாட்டு. மாதானுபங்கி-மாதாவைப்போலு மொழுக்கினன்.

இவ்வுத்தர வேதங் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து அவர் முன் அரங்கேறிய தென்பதற்கு அச்சங்கப் புலவர்களெல்லாந் தனித்தனி இதன் பெருமை கிளந்திட்டியற்றிய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்களே யமையுஞ் சான்றும். அக்காலத்துக் கடைச்சங்கத் திருந்து கேட்ட பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி. பாண்டியனுங் கடைச்சங்கப்புலவரும் வணங்கிக் கீழிருந்து கேட்பத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் உருத்திரசன்மனாரோடு சங்கப்பலகை யேறியிருந்து திருக்குறளரங்கேற்றினார். அது "திருத்தகு தெய்வத் திருவள்ளுவரோ - டுருத்தகு நற்பலகை யொக்க - விருக்க - வுருத்திர சன்ம னெனவுரைத்து வானி - லொருக்கவோ வென்றதோர் சொல்" என்று அசரீரியான வாக்கான் அறியப்படும். இஃதரங்கேறிய பொழுது "நாடா முதனான் மறைநான் முகனாவிற் பாடா விடைப்பா ரதம்பகர்ந்தேன்—கூடாரை - யெள்ளிய வென்றி யிலங்கிலைவேன் மாறநின்-வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கு" என நாமகளும், "என்றும் புலரா தியாணர்நா—ளுஞ் செல்லுகினு-நின்றலர்ந்து தேனபிலிற்று நீர்மைய தாயகம்—குன்றாத செந்நிறத்துக் கற்பகத்தின் றெய்வத் திருமலர்போன் - மாணப்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்" என விறையனாரும் புகழ்ந் துரைத்தருளினர். உக்கிரப்பெருவழுதி அரங்கிலிருந் திதுகேட்டு வந்து "நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்-றான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த - நூன்முறையை - வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ் - சிந்திக்க கேட்க செவி." என்று உலகங் கைக்கொண்டு வழிபட்டோதி யுய்ய இவ்வண்ணம் வழிபாடு கூறினன். மற்றுங் கபிலர் பரணர் நக்கீரர் முதலிய கடைச்சங்கப்புலவரெல்லாரு மாண்டிதனைப் பலவாறு புகழ்ந்தெடுத்துப் போற்றி யிதனைத் தெய்வ மாட்சி நிலையிட்டார். அத்திருப்பாட்டெல்லாம் ஈண்டெடுத்துரைக்கிற் பெருகும். இதனைத் திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.

திருக்குறள் உருத்திரசன்மரும் நக்கீரனார் முதலிய சங்கப்புலவர்களுங் கேட்ப அரங்கேறியதுவாயமையே. அஃதரங்கேறுதற்கு முன்னர் நக்கீரனார் இயற்றிய களவியலுரையுள் அஃது மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்படுதல் பொருந்துமாறென்னையெனின், திருக்குறள், நக்கீரனார் களவியலுரை யியற்றுமுன்னரே அவதரித்து உலகினிலவிப் பின்னர் ஈச சங்கமிரீஇற் றாகலின், அதனை யெடுத்துக்காட்டிய பொருத்த முடையதேயாம்; காலமாறு பாடாண்டுப் போதருமா றில்லையெனக. அற்றேலஃதாக, வாகீசர் "கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே" என்று திருப்பதிகத்தி லருளிச்செய்தார். நாயனார் "கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று" என்று தம்பாவிற் றிருவருளிச்செய்தார். இவை தம்முள் யாது முன்னவதரித்தது பின் மேற்கோளாயதெனின்,—வாகீசர் கடைச்சங்க மிரீஇய முடத்திருமாறன் காலத்து விளங்கிய சமயாசாரியார். நாயனார் கடைச்சங்கத்திறுவாயி னதனை நடாத்திய உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்து விளங்கிய தெய்வப்புலவர். ஆகலின், "கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே" என்றெழுந்த வாகீசர் திருவாக்கே முன்னவதரித்தது திருக்குறளின் மேற்கோளாயதென்று விடுக்க.

திருக்குறள் தெய்வமொழியாய உத்தரவேதமாகலின், உத்தம மறைநூலென்க. "நாலடி நான்மணி நானாற்பதைந் திணைமுப் பால்கடுகங் கோவை பழமொழி—மாமூலம் - இன்னிலைசொல் காஞ்சியுடனேலாதி யென்பவே - கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு." என்னும் வெண்பாவில் வைத்தெண்ணப்பட்ட முப்பால் திருக்குறளென்றுகொண்டு, திருக்குறள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு ளொன்றென்பர் ஒரு சாரார். திருக்குறள் பெரிய தமிழ்வேதமாகலின், அதனை நாலடி முதலிய சிறுநூல்களோடெண்ணுந் தொகையிற்சேர்த்தல் சாலாமையின் ஆண்டு முப்பாலென்றது திருக்குறளன்றென மறுப்பர் பின்னொரு சாரார். ஆண்டு முப்பாலென்றது திருக்குறளெனக்கொள்ளினும் ஏனையவற்றோடொப்பப் பெறாதென்பது, கடைச்சங்கப்புலவர் கோலூர்கிழார் "அறமுத னான்கு மகலிடத்தோர்க் கெல்லாந் திறமுறத் தேர்ந்து தெளிய—குறள் வெண்பா - வள்ளுவனார் பான்முறைதேரவைத்தார் - முன்னை முதுமொழி" என்று திருக்குறள் [illegible] தெளியப்படும். ஆன்றோர் முதலியோர் மொழிந்தவை வடமொழியின் மனுவு மறைமுனியரும் இயற்றிய நூன் முதலியவையும் தென்மொழியிற் சங்கத்தாரும் பிறரு மியற்றிய நூன் முதலியனவுமாம். மற்றுத் தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை திருமந்திர மென்பன இறைவன் அருண்மொழிகளாய முக்குண வயத்தை முற்றக் கடந்து நின்ற தெய்வப் பெற்றி யெய்திய வுண்மை நாயன்மார் திருவாக்குகளாய சிறப்பின, அத்திருமுறைகளோடு இத்திருக்குறளுங்கொண்டு ஓதல் செயப்படுமெனச் சாற்றுதற் கன்றே, ஔவை "தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவு-மூவர் தமிழு முனிமொழியுங்-கோவை - திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு - மொருவா சகமென் றுணர்" என்று அவ்வாறு பந்திக்கச் செய்யுள் செய்வாராயினா ரென்க.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் போகமும் வீடும் பொருந்து நெறியை யறிந்து மேவுதற்குரிய நன்மக்கட் குறுதியென இறைவனும் அவ்விறைவ னருள்பெற் றுடையாருமோதியருளிய அறமுதலிய வுறுதிப்பொருணான்கனுள் அறம் பொருளின்ப மென்னு மூன்றும் பற்றித் தமிழ் மறைநூல் செய்தருளினார். மற்று நாயனார் திருக்குறட் டமிழ் மறைநூலுட் சிறப்புடைய சாத்தியமாகிய வீடு கூறிற்றிலராயின், அது

தின் றெய்வமுமூ நூலாமாதெனின்,—"தாமே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளா-லாமா றறமுதலா நான்கு-மேமாரக்-கூறி யுரைத்தார்க்கு மொவ்வாரே முந்நூற்கும்-வாழியுல கென்றாற்ற மற்று" "அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்-திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை - மறந்தேயும் - வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை யவன்வாய்ச்சொற் - கொள்ளா ரறிவுடை யார்" "இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிந்நான்கு-முன்பறியச் சொன்ன முதுமொழிநூன் - மன்பதைகட் - குள்ள வரிதென் றவைவள்ளுவருலகங் கொள்ள மொழிந்தார் குறள்." "இம்மை மறுமை யிரண்டு மெழுமைக்குஞ் செம்மை நெறியிற் றெளிவுபெற-மும்மையின்-வீடறிந் ஞானக்கின விதிவிளங்க வள்ளுவனார் - பாடினா ரின்குறள்வெண் பா" "ஒருவ ரிருகுறணே முப்பாலி னோதுந் - தருமமுதனான்குஞ் சாலு - மருமறைகள்-ஐந்து சமயநூ லாறுநம வள்ளுவனார் - புந்தி மொழிந்த பொருள்." "அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்பின் - திறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம்-மறனெறிந்த - வாளார் நெடுமாற வள்ளுவனார் தம்வாயாற் - கேளா தனவெல்லாங் கேட்டு" என முறையே நக்கீரனாரும், மாமூலனாரும், நரிவெருத்தலையாரும், இழிகட பெருங்கண்ணனாரும், களத்தூர்க்கிழாரும், கொடிஞாழன்மாணிப்பூதனாரு முதலாயினோர், நாயனார் வீடுள்படப் பெட்டுத்துறுதிப்பொருணான்கும் திருக்குறளுள் அருளிச்செய்தா ரென்றெடுத்தோதுதலின், திருக்குறளி னிப்பா லுறுதிப்பொருளுங் கூறிற்றென்றலேயாம். நாயனார்தாமருளிச்செய்த தமிழ்மறையுள் வீட்டியல் யாங்ஙனங் கூறினாரெனின், துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறினாரெனக் கொள்க. அறமேல், வீட்டியலை ஏனை முப்பொருள்கள்போல இலக்கண வகையாற் கூறாது காரண வகையாற் கூறியது என்னையெனின்,— வீடு சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத் தாகலின், இலக்கணவகையாற் கூறும்பாலதன்றென் றுணர்ந்து அங்ஙனங் காரண வகையாற் கூறினாரெனக் கொள்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய - மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப" எனச்சூத்திரஞ்செய்ததூஉம் இக்கருத்துப்பற்றியேயாம். இனி வீடுபற்றியவுரையெல்லாம் விழுந்த வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களும் வீட்டியற் பொருட்டிலங்கு சிரவண மனன மென்னு மிருதிறத்தாற் றடத்தமாகவுஞ் சிரவண மனன நிதித்தியாசன நிட்டை யென்னு நாற்றிறத்தாற் சொரூபமாகவுஞ் சாதனவகையாற் கூறினவேயாமெனக். திருக்குறள் வீட்டினை சாதனஞ் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. இதுவே தம்முள் வேறுபாடு. இங்ஙனமாகலின், திருக்குறள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப்பொருணான்குஞ் சிறப்பாக முழுதுணர்த்துமென்றும், நக்கீரனார் முதலியோர் அப்பெற்றி தோன்ற அறமுதலிய உறுதிப்பொருணான்குந் தெளிந்துரைக்குந் தமிழ்மறை நூலாமென அங்ஙனம் அதனைச் சிறப்பித்துப் பாயிரஞ் செய்தாரென்றும், உணர்க. திருக்குறள் வீடுள்பட அறம் பொருளின்பங் கூறுமாறு முன்னர் விளங்கத் தெரித்தும். "வீடென்பது சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்" என்ற பரிமேலழகருரையாலும் மேலது துணிக. நச்சினார்க்கினியர் இப்பெற்றி தேராது அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் திருவள்ளுவநாயனார் தமிழான் வீடு கூறினாரெனும் பொருள்படத் தொல்காப்பியவுரையிற் றமக்குவேண்டியவாறெல்லாமுரைத்தார்.

நாயனார் நான்காய உறுதிப்பொருட் பெற்றி அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பாலென மூன்று பாலாற் கூறுவான் றொடங்கி, உயிர்க[illegible]ாகமும் வீடு

மேனெறியறிந் துய்யுமாறு அனுக்கிரகனை முதனூலான் அவற்றை யோதிய ஆதிபகவ னுமுதற்கடவுளை வழுத்துவதாகிய மங்கலக் கடவுள் வாழ்த்தும், அம்முதற்கடவுளா தாணையான உலகமும், அதற்குறுதியாகிய அறம் பொரு ளின்பங்களு நடத்தற் கேதுவா கிய வான்சிறப்பும், அம்முதற்கடவு ளருளிச்செய்த முதனூனெறி யொழுகி அருந்துயரங் குரம்பை யெனப்படு மகப்பொருளாகிய யாக்கையுங் கரணமும் அவற்றாற் றுய்க்கப்படும் புறப்பொருள்களாகிய புவனமும் போகமும் நிலையாமை நாடி முற்றத் துறந்து மெய்யு ணர்ந்து அவ்வாவறுத்து முதற்கடவு ளருட் பெற்றித் தலைக் கூடினமையானே அவ்வாற்றுமுதற் பொருளைச் முதற்கடவுளருளால் உலகிற்குணர்வா றுணர்த்தவல்ல முனிவராகிய நீத் தார் பெருமையும், அங்ஙன மவரா லுணர்த்தப்பட்ட வுறுதிப்பொருள்களுட் பொருளு மின்பமும் போலாது, அறம் இம்மை மறுமை வீடென்னு மூன்றும் பயத்தற் சிறப் புடைமையின் அஃதேனையவற்றின் மிகுமை பெரிதுடைத்தென அதன் வலியுறுத்த லும், முறையானே பாயிரமாக முற்றக் கூறியருளினா ரென்பது. நாயனார் அறம் பொரு ளின்பங்கண் முறையே இம்மை மறுமை வீடென்னுமூன்றும் பயத்தலும் இம்மை மறுமை யிரண்டும் பயத்தலும் இம்மையே பயத்தலுமாகிய சிறப்புச் சிறப்பின்மைக ணோக்கி அறத்துப்பாலை முன்னும், பொருட்பாலை அதன் பின்னும், காமத்துப்பாலை இறுதியினு முறையே வைத்து, அவற்றின் விரித் தமைத்தருளினாரெனக. இனிப் பொ ருடானே அறஞ்செய்தற்குங் காமந்துய்த்தற்கு முபகாரமாத லுடைத்தாகலின், அதன் முறை வைப்புச் சிறக்க நோக்கா னென்க.

இல்லறந் துறவறமென விரண்டாகிய அறங்களுள் இல்லறம் இல்லாளோடுகூடி வாழு மொழுக்கமாகலானும், பொருளு மின்பமுந் துணைக்காரணமாகக்கொண்டே யியலும் பெற்றித் தாகலானும், பொருளு மின்பமும் வேறுதலின்றி அறத்தின்வழி நிகழு நீரனவா யத்துணை அடங்கு மியற்கையவாதலான், "சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமு - மறத்தின் வழிப்படூஉந் தோற்றம் போல" வென்றதூஉ மிக்கருத்துப் பற்றியேயாம். இங்ஙனம் அறத் தின்கண் அடங்கும் பொருளின்பங்களை நாயனார் வேறு பிரித்துப் பொருட்பாலென்றுங் காமத்துப்பா லென்றுந் தனித்தனி கூறியது, பொருளீட்டுதலும் அதன் பாதுகாப்பும் அறஞ்செய்தலும், அரசன் காவலொன்றானன்றி முடியாமையானும் அதற்குத் துணைக்காரணம் பற் றியல்லது செல்லாமையானும், அவ்வரசனுடைய அப்பொருண்மேலிட்டு அரசநீதி விரித்து முறைபெறக் கூறல்வேண்டியும், உருவுந் திருவும் பருவமுங் குலனுங் குண னும் அன்பு முதலியவற்றாற் றம்முளொப்புடைய தலைமகனுந் தலைமகளுமான அறக்கிழவனுங் கிழத்தியும் ஓர் காலத்தொரு பொருளா ணிமையாமைப் புலனுகாதற சிறப்புடைய காமவிரு வகைக் கைகோள் வரலாறு விரித்துச் சுவைபெறக் கூறல்வேண்டியு மென்றுணர்க. இனிப் பொருளும் இன்பமும் அவ்வாறு கொண்மைய அறத்தி னடங்குதலின், திருக்குறண் முக்கிய விருத்தியால் அறங்கூறிய நூலேயாதல் காண்க.

இல்லறம் இருவகைப்பற்றின் மூழ்கிய மந்த வதிகாரிகளாகிய மக்களுக்கு அப்பற்றுக்களை யனுக்காசக்தியா னறுத்துச் சித்தசுத்தி யெய்துதற் பொருட்டு விதிக்கப் பட்டதோ ரொழுக்கமாதலின், அவ்வொழுக்காற்றானே முனிவருந் தேவரும் விழைதரும் போகம் நுகர்ந்து துய்த்துச் செல்லாநின்றார், அதற்குப்பின்னே பொய்ப்பற்றற்று மெய்ப் பற்றுநாடித் துறவறம் பூண்டு அந்தக்கரணங்க ளேவாதற் பொருட்டு விரத மனுட்டித் தலை யுறுதியாகக் கைக்கொள்ப. ஆதலின், நாயனார் இல்லறவியன் முன்னும் துறவறவிய

[illegible]த்தியருளினார். அற மேற்கூறிய நியாயம்பற்றியே இல்லறந் துறவற [illegible]யதென்பது "காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை - யேமஞ்சான்ற மக்க [illegible]றி-யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்-சிறந்தது பயிற்ற லிறந்தத [illegible]" என வருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தினு மறிந்து கொள்க.

இனித் துறவறந்தான் வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்கரணங்க ளேவாதற்பொருட்டுத் துறந்தாரால் காக்கப்படும் விரதங்களும் அவற்றான் அவை தூயவாய வழி உதிப்பதாய ஞானமுமென இருவகைப்படும். இனி விரத மங்கமு ஞான மங்கியு மாகலின், விரத மொன்றும், ஞான மதன்பினனும், நிறுத்தியருளினார். இங்ஙனம் விரதத்தான் அந்தக்கரணசுத்தி யெய்தி வீடு பயக்கு முணர்வெய்தப் பெற்றோர், தோற்றமுடையன யாவு நிலையுதலிலவாந் தன்மை யுணர்ந்து, ஒரோவழிச் செல்வம் பெற்ற சடவுட்பூசை கடவுண ஞான முடையார் கைத்தான முதலிய ஞானக்கிரியையே புரிந்து, புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும் அகமாகிய யாக்கையின்கண்ணு முளதாய பற்றினை அவற்றது நிலையாமையுணர்ந்து [illegible]ம்பெற்ற துவரத் துறந்து, யானென தென்னுஞ் செருக்கற்றாங்குப், பரமபொருளான இறைமுதற்கடவுள் ஒதிய வீட்டு நெறியினை இதுவே நன்னெறியென்று மனத்துட் கொண்டு, அநேக வுபாயமாய தியான சமாதிகளை மனத்தாற் செய்து, பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் அவிச்சையான் விளையும் ஐய விபரீதங்களானன்றி உண்மையானறிந்து, அனுபவமுடைய தேசிகர்பாற் றத்துவ உபதேச மொழிகளைக் கேட்டலாகிய சிரவணமும் அவ்வுபதேச மொழிப்பொருளை அளவையானும் பொருந்துமாற்றானுந் தெளிய வாராய்த லாகிய மனனமுஞ் செய்து, பிறப்பிற்கு முதற்காரணமாய வவிச்சைகெட வீட்டிற்கு நிமித்தகாரணமாகிய செய்விய பரமபொருளை அனுபூதியிற் காண லாகிய நிதித்தியாசன சமாதிகளுற்று, மெய்சார்ந்தகடவுள் துணைபற்றினராய்க், காமம் வெகுளி மயக்கமென்னுங் குற்றங்கண் மூன்றனுடைய பெயருங் கெடக்கெடப் பெறுதலானே அவற்றின் காரியமாகிய வினைப்பற்றுப்பற்றற மூன்றுங்கெட்டு, எடுத்த வுடம்பும் அதுகொண்ட வினைப்பயனு நின்றமையின் நினைவு பயிற்சியாற் பழைய புலன்களை மேற்சேறலுறின், இடையறாத மெய்யுணர்வினு ளுறைத்துநின்று அவ்வவர் யாற்றலாற் [illegible] மலவாதனையு நீங்கிச் சீவன் முத்தராயிருந்து பின்பு சுவாசங்களும் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்புக்களு மின்றிக் கேவலமாய நின்று முடிவு காலக்கிரமமாய பரவீடாகிய நிரதிசயவின்பம் பெறுவரென்று, இவ்வாறு நிலைபாமையுந் துறவு மெய்யுணர்வு மவாவறுத்தலுமாகிய ஞானசாதனங் கூறுமுகத்தானே வீடு பேறுறுதிப்பொருட் பெற்றி மனக்குவிளக்கி யருளினார்.

இங்ஙனமாகலின், திருக்குறள் பொருளின்ப மாப்பட்டக் கொண்டறங்கூறி வீட்டியல்பு நன்று காட்டிய தத்துவஞான நூலா முதத்ரவேதமெனப்படுதல் தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க.

அறமே [illegible] பேறுஞ் [illegible]யங்களை கூறுங்கடவுளருள் வைத்தும வீடுபேறுகளுள் வைத்தும யாவனெனவும் யா[illegible]வுஞ் சிறப்பாற்றானறியுங் குதுகலம் பெரிதுடையேன், கூறல்வேண்டு மென்பை [illegible]—ாயனுள முழுமுதற்கடவுளிவனென்பதூஉம், மெய்வீடிதுவென்பதூஉம், [illegible]லோ டுடைய புலவர் சிறப்பாற்றாற் குறிப்பானறிந்திட வைத்தக் கடவுளிய[illegible] வீடுபேற்றியலும் ஆத்திக சமயங்கட் கெல்லாம பொதுவாக வெளிப்படையா [illegible] திருக்குறளில் அங்ஙனஞ் சிறப்பியல்பு அறிவுறுத்தன் முறைமையன்றாயினும், இக

காலத் தேகான்மவாதிகளு ளொருசாராரும பிறரு நாயனார் வாழ்த்திய கடவுளும் அவரோதிய வீடுபேறுந் தத்தஞசமயக் கொள்கைகளோ டியைபுறறு நிற்குமெனச் சில போலியுரைகட்டி யெழுதித தமமுள வைத்துப பாராட்டித தமக்கென வொன்றில ராகிய பேதைகளை அப்போலிக் கட்டுரைகொண்டு மயக்கித் தந்நெறியினீர்க்கக் கேடுபல சூழ்தலாலும, பரிபாகியாகிய நீ அவவிரண்டின சிறப்பிய லறியலுறறு வினு நிகழ்த்த லானும, "அகரமுதலவெழுத தெலலாம" என்னு முப்பறிருக குறளின மெயப்பொருள் விரிககுமுகததானே அவவிரண்டின மெய்மமைத தனமை சிறி தீண்டுத தெரிககலுற்றும்.

கடவுள் வாழ்த்து

முதற்றிருக் குறள் விருத்தி.

அகர முதல வெழுத் தெலலா மாதி
பகவன முதறறே யுலகு.

எனபது திருக்குற ளென்னுந்தலிறஙறு வெனின,—உலகிறகு முதற்கடவு ளொருவ னுள னெனபதூஉம, அமமுதற கடவுடான ஆதிபகவ னெனபதூஉம, உணர்த்துத னுதலி றறு. உ௯தரவேத வுரையாசிரியரான பரிமேலழகியார மறறிமமுதற குறளினுக்கு இப றறிய பிண்டப்பொழிப புரையும அதன விசேடவுரையும வருமாறு :—எழுத்து எல் லாம அகரமுதல உலகு ஆதிபகவன முதறறு—எழுதது ககளெலலாம அகரமாகிய முத லையுடையன; அதுபோல உலகம ஆதிபகவனுகிய முதலையுடைத்து எனறவாறு. இது தலைமைபறறிவநத எடுததுக் காட்டுவமை அகரததிறகுத தலைமை விகாரததா னனறி நாதமாததிரையாகிய இயலபாற பிறத்தலானும, ஆதிபகவறகுத தலைமை செயறகை யுணாவானனறி இயறகையுணாவான முறறுமுணாதலானுங்கொளக. தமிழெழுத்திற செயனறி வடவெழுததிறகு முதலாதலினறாகி, எழுதெலலா மெனறார். ஆதிபக வன என்னு மிருபெயரொட்டுப பணபுத தொகை வடநூன்முடிபு உலகென்றது ஈண டுயிர்களைமேனின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தாற காணபபடாத கடவுடகு உண்மை கூறவேணடுதலின, ஆதிபகவன முதறறே யென உலகினமேல வைததுக கூறினா, கூறி னாரேனும, உலகிறகு முதல ஆதிபகவ னெனபது கருத்தாகக கொள்க. ஏகாரந் தேற றததினகண வந்தது இப்பாட்டான முதறகடவுள துணமை கூறப்பட்டது.

அதுபோல வெனபதிசை பெச்சம. அது வருவிததுரைசெயயபபபட்டது. அகர நாத மாததிரையான வியறகைத தோறற முடைத்தாய் நிறைந்து முதனமையுறறு நிறப ஏனைவெழுததுக களெலலாம் அதனியககததான விகாரமுயறசியிற றோனறி அதனானே வியாபிக்கபபடடுப பரதந்திர முடையவாய நிலவுதலபோல, ஆதிபகவன இயறகை யுணாவினானே முறறுமுணாநது யாணடு நிறைநது முழுமுதல்வனுய் விளங்கி நிறப, உலகனைத்தும அவனாணையான வியாபிக்கபபடடுப பரதந்திரமுறறு வினைக் கீடாக வுடல் கரணமெயதித தோனறி இடவிடய வியாபாரமுடையவாய நிலவாநின்றனவெனப திதன கருததாம. இடம-புவனம, விடயம-போகம. இத திருக்குறளினுக் கிதுவே பொ ருளெனபது, உமாபதி சிவாசாரியா "அகர வுயிரபோ லறிவாகி யெங்கு நிகரிலிறை நிறகு நிறைநது" எனறிதனபொருள் எடுததோதிய வுப பிருங்கணத் திருவாக்கானுமறிக. அகரவுயிர முதலாதலபோல வெனக. முதலாத லெனபது அவாய் நிலையான் வருவித்து முடிககபபட்டது. இவவாறு வருவிததது முடிப்பதனை வடநூலார அத்தியாகார மெ னபர். முதலாதல் - முதலாய் நிறறல். முதலாயென்னுமுவமையடை பொருளினு நிறைந தெனனும பொருளடை உவமையினுங் கூட்டியுரைககப்பட்டன. பொருளை

முவமேய மென்னு மொக்கும். இங்ஙனம் ஆதிபகவனாகிய முதற்கடவுளை எழுத்துக்களினிறைக் குவைதமக்கு முதலாய் நிற்கும் பொதுவியல்பு பற்றி அகரத்தோடொப்பித்தருளினும், 'அப் பரம்பொருள் அறிவுருவாய் யாங்கணு நிறைந்து எப்பொருட்கு மாதாரமாய் நிற்கு முழு முதல்வனாகலின், உண்மையிற் றன்னுடைப்பொருளாகிய பசுபாசங்களு ளொன்றனோடு முவமிக்கப்படா னென்பதே நாயனாருக்குக் கருத்தென்பது தெரிவிப்பார் "அறிவாகி யெங்கு நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து" என்றச்சுருதிப் பொருளினை இங்ஙனந் தெளித் தோதியருளினார். இனி உடைப்பொருள் அடிமையு முடைமையுமென விருவகைப்படும். அவற்று ளுயிர் வருக்கமெல்லா மாதிபகவனாகிய விறைவனுக் கடிமை யெனவு மாயை கன்மங்களு மவற்றின் காரியங்களு முடைமை யெனவு முணர்ந்துகொள்க.

நாயனார் 'அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றே யுலகு' என்றங்ஙன மெடுத்துக் காட்டுவமையாற் கூறியருளிய பொருட் பெற்றி யினிது புலப்படும் பொருட்டு உமாபதி சிவாசாரியர் இங்ஙனம் உவமாலங்காரத்தில் வைத்து உபபிருங்கண மாக வெடுத்தோதியருளினார். உபபிருங்கணமாவது —முதனூல் வசனங்களின் மெய்ப் பொருளினிது புலப்படுமாறு வேண்டுஞ் சொற்றந்துபெய்து அவை தம்மை ஆண்டுக் கிடந்தவாறே யெடுத்துரைக்கும் வாக்கியமாம். இது முற்றுவமையாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

எடுத்துக்காட்டென்னு முவமையினை வடநூலார் நிதரிசனாலங்கார மென்றுரைப்பர். நிதரிசனாலங்காரத்திற்கும் உவமாலங்காரத்திற்கும் வேறுபாடி யாதெனின்,— உவமான வுவமேயங்களிரண்டன் சாதிருசிய தருமம் பேதநெறியானே உவமவுருபு பற்றி வெளிப்படையால் விளக்குவ துவமாலங்காரம். அவ்விரண்டன் சாதிருசிய தருமம் அபேத நெறியாற் குறிப்பி னுணர்த்துவது நிதரிசனம். இதுவே தம்முள் வேறுபாடென்க. உவமத் தொகையில் அதிவியாத்தி நீக்குதற்கு அபேத நெறியானென்றும், குறிப்பினென்றும், உரைத்தாம். இன்னும், உவமத் தொகை, சாதிருசியம் பலபடுக்கும் உவமவுருபு விதியானெய்துவதாகவுங் கவி தொடையிலக்கண மேவ வேண்டி அதுதொகுத் தோதுவதாம். நிதரிசனங் கவி அவ்வுருபு வேண்டாது அபேதம் போதரக் கருதிப் பிரயோகிப்பதாம். இங்ஙனமாகலின், இரண்டற்கும் வேற்றுமை பெரிதாதலறிக. அற்றேலஃதாக; திருட்டாந்தாலங்காரம் உவமான வுவமேய சாதிருசியம் அபேதவாய்ப்ப வுவமவுருபின்றிக் குறிப்பா னுணர்த்துவ தாகலின், நிதரிசனாலங்காரத்திற்கு அதன்கண் அதிவியாத்திவரும்பிறவெனின்,— திருட்டாந்தாலங்காரம் "வேந்த நீ கீர்த்திமான் வெண்மதியங் காந்திமான்" என்றிங்ஙன முவமான வுவமேய சாதிருசியம் பேத நெறியா னுணர்த்தும். நிதரிசனாலங்காரம் அவ்வாறன்றி அவ்விரண்டன் சாதிருசியம் அபேத னெறியானுணர்த்தும். ஆகலின், நிதரிசனத்திற்கு அதன்கண் அதிவியாத்தி வருமா றின்றென்க. கீர்த்தியுங் காந்தியும் பேதமுடையனவாயினும், வெண்மைப் பண்பு இரண்டன்கண்ணு மொத்தலின், அவ்வொப்பினானே திருட்டாந்த மாகாநின்றது. மற்று எழுத்தெல்லாவற்றிற்கும் அகரமுதலாதலும் உலகுக்கெல்லாம் ஆதிபகவன் முதலாதலும் அவ்வாறு பேதமுறாது அபேதமாயொத்தலின், நிதரிசன மாகாநின்றது. அற்றேல், முகமதி யென்னு முருவகமும் அபேத சாதிருசிய முணர்த்தலின், நிதரிசனத்திற்கு அதன்கண் அதிவியாத்தி வருமெனின்,—அற்றன்று; உருவகமாவது உவமான வுபமேய வாக்கியங்களிலுள்ள வவ்வோர் பதமாத்திரையானே அபேத சாதிருசிய முணர்த

துவதாகலானும், நிதரிசனமாவது அவ்வாறன்றி உவமான வுவமேய வாக்கிய மிரண்டுங் கொண்டு அபேத சாதிருசிய முணர்த்துவதாகலானு மென்க. இனி நிதரிசனாலங்காரம், திருட்டாந்தாலங்காரம், ரூபகாலங்காரம், அதிசயோத்தியலங்காரம், உத்பிரேட்சாலங்கார மென் றித்திறத்தனவற்றிற்கு உவமான வுறுப்பு உவமேய வுறுப்புச் சாதிருசியதரும மென்பன பொதுவிய லாதலும், உவமாலங்காரம் இவற்றிற்கெல்லா மடியாதலுங் காண்க. இன்னும், இவ்வலங்காரங்களின் இலக்கண நுட்பம் ஈண்டு விரிக்கப்புகிற் பெருகும். குவலயானந்த முதலிய வடநூல்களிற் கண்டுகொள்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் சாதிருசியதருமம் போதித்தற்கண் ஏனையவற்றை நோக்க எடுத்துக்காட்டுவமை சிறத்த லினிது வெளிப்படுதலின், நாயனார் அவ்வுவமை யளவைபற்றி முதற்கடவுளது தன்மை இவ்வாறு சாதித்தருளினா ரென்க.

நாதமாவது தூல வுடலின்கண் மனனும் அருவுடம்பி னுள்ளான பரசரீரத்தினின்றுஞ் சூக்குமமாய் விருத்திப்பாய்த் தோன்றும் வியஞ்சக வொலி யெனப்படும் அகரம் அதன் விருத்தியா யுற்பத்தியின் எழுதரும் உதானனென்னும் வாயு வேகத்தினாற் றூக்கப்படுங் கண்டாற்குவி முயற்சி விகார மின்றி இயல்பினானே வைகரியாய்த் தோன்றலின், அதனை விகாரத்தா னன்றி நாத மாத்திரையாகிய வியல்பாற் பிறக்குந் தன்மை யுடைத்தென்றார். ஆதிபகவனானகோ ராதார மின்றி எப்பொருட்குஞ் சாக்ஷாதாரமாய் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கி யாங்கணு நீக்கமின்றி நிறைந்து அனைத்தையுஞ் சுட்டிறந் தொருங்கே யறியு முற்றறி வுடைமையானும், அவனைச் செயற்கை யுணர்விலனன்றி இயற்கை யுணர்வான் முற்று முணருந் தலைமைப்பாடுடைய னென்றார். இங்ஙனங் கூறவே, அகர முதலிய வெழுத்துக்கள் அகாரக் காரிய விருத்தி யுற்று அவ்வாயுவாற் றூக்கப்படுண்டு உரங் கண்டம் முச்சி மூக்கென்னு மிடங்களைப் பற்றியும் இதழ் நாப் பல் லண்ண மென்பவற்றின் றொழின் முயற்சி பற்றியும் வேறுபாடுற்று அகர வொலிபிராயத் தோன்றித் தலைமையின்றி நிற்கும், அதுபோல உலகு உற்பத்திய பாசத்தடையுற்று ஆதிபகவனை யாதாரமாகக்கொண்டு பெருங்கருணையான வினைப்பேறா மெய்துங் கருவிகரணங்களைப் பற்றித் தடைக்குற்றுத் தோன்றி அறிவிச்சைத் தொழிற்கட்டு விளங்கிச் சிற்றுணர்வுஞ் சுட்டறிவு முடையவாய்த் தலைமைப்பாடின்றி நிற்குமென்பது தானே போதருமென்க. செயற்கை யுணர்வெனினுஞ் ஜன்னிய ஞானமெனினு மொக்கும். இயற்கை யுணர்வெனினு நைசர்க்கிக ஞானமெனினு மொக்கும். முற்றுணர்வெனினுஞ் சர்வஞ்ஞத்துவமெனினு மொக்கும். சிற்றறிவெனினுங் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவமெனினு மொக்கும்.

ஆரியமுந் தமிழுங் கடவுண் மொழிகளாய் நடத்தலின் எல்லாமென்பது பற்றி யவ்விரண்டனையுஞ் சுட்டியதென்றேனும், ஏனை மொழிகளின்கண்ணவாகிய வெழுத்துக்கட்கும் அகர முதலவாய் நடக்கக் காண்டலின், அவையும் எல்லாமென்பதனாற் றழுவப்படுதற் கேற்றவாமென்க. இனி யெழுத்தெல்லாம் அகர முதல என்பதற்குத் தமிழின்கணுள்ள அகாரமுதல் ஔகார மீறாகக் கிடந்த பன்னிரு முயிரெழுத்துக்களும், ககரமுதல் னகர மீறாகக் கிடந்த பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களும், அகரத்தை முதலாகக் கொண் டதனோடு சிவணி இயங்குவனவாமென்று பொருள் கோடலுமாம்.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக, ககர முதலிய மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டுந் தனித்தியங்கு மாற்றலுடையன வன்மையின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கொண்டு

[illegible] பொருத்தமாம், ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக்க டனித்தியங்கு மாற்ற லுடையனவாகலின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கோடலன்றி [illegible] சிவணி இயக்கமுறுமென்றல் பொருந்தாதாம்; "மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அத்தன்மை யொன்றுமே கூறியொழிந்தாரெனின்,—ஆகார முதலிய வுயிரெழுத்துக்க டனித்தியங்கு மாற்றலுடைய வென்றதன்றிக் கருத்து மெய்யெழுத்துக்கள்போலச் சடமாத லின்றித் தம்மியல்பின உயிர்ப்புடையன வென்பதேயாம். இனி அவ்வுயிர்ப்பும் அவை தமக்கு அகரத்தொடு சிவணுதலாற்றானே செம்மையுறுவதாம். யாங்ஙனமெனின்,—காட்டுதும். இகர ஈகார உகர ஊகாரங்கள் அகரத்துக்குரிய அங்காப்பு முயற்சியோடு சிவணிப் பிறக்கும். எகர ஏகார ஒகர ஓகாரங்கண் முன்னர் அகரக்கூறும் பின்னர் இகர வுகரக்கூறுகளு மியைந்து பிறக்கும். ஐகார முன்னர் அகரக்கூறும் பின்னர் இகரக்கூறும் இடையில் யகரமுந் தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஔகார முன்னர் அகரக்கூறும் பின்னர் உகரக்கூறும் இடையில் வகரமுந் தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஆகலின், உயிர் பதினொன்றுந் தம் மியக்கத்திற்கு அகரமாகிய முதலை யின்றியமையாமை கண்டுகொள்க. ஏகாரமுதலியன வன்னவாதல் மாபாடியங் கையுடங்களிற் காண்க. இகர ஏகார உகர ஊகாரங்க ளன்னவாதல் சிவஞானமாபாடியத்துக் காண்க. ஐகார ஔகாரங்க ளன்னவாதல் "அகர விகர மைகார மாகும்" 'அகர வுகர மௌகார மாகும்" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களா னறிக. இது தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியினுங் கண்டுகொள்க. இனி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்" என்று கூறினாற்போலப் 'பதினொருயிரி னியக்கம் அகரமொடு சிவணும்" என்று கூறாராயது, அத்தன்மை பிறர்க்கு உணர்த்துதல் அரிதாதன்றே சகியேயாம் நச்சினார்க்கினியரும் 'மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்" என்னுஞ் சூத்திரத்து இவ்வாறே யுரைத்து, "இறைவன் இயங்குதிணைக்கண்ணும் நிலைத்திணைக்கண்ணும் பிறவற்றின்கண்ணும் அவற்றின் றன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்குமொப்ப முடிந்தாற்போல அகரமும் உயிர்க்கண்ணுந் தனிமெய்க்கண்ணுங் கலந்து அவற்றின் றன்மையாயே நிற்குமென்பது சான்றோர்க்கெல்லா மொப்ப முடிந்தது அகரமுதல வென்னுங் குறளான—அகர மாகிய முதலையுடைய வெழுத்துக்க ளெல்லாம், அதுபோல இறைவனாகிய முதலை யுடைத்து உலகு என வள்ளுவனார் உவமை கூறிய வாற்றானும், கண்ணன் "எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே" யெனக் கூறியவாற்றானும், பிறநூல்களானு முணர்க" வென்றிவ்வாறு விளக்கினார். கண்ணன் எழுத்துக்களில் யானே அகரமாகின்றே னென்றது, சிவாகம பாவனை தலைப்பட்ட வொற்றுமை பற்றியே யென்பது, சிவஞானமாபாடியத்துக் காண்க. "அகரங்க ளின்று மகர வுயிரின்றே - விக்கிரமத்தென்னு மிருக்கு" "ஒன்றென மறைகளெல்லா முரைத்திட வுயிர்க ளொன்றி, நின்றன னென்றுபன்மை நிகழ்த்துவ தென்னை யெனின், ஒன்றலை பதிதானென்றென் றறையு மக்கரங்க ளோடு, சென்றிடு மகரம்போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே" "எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைந் தொன்றையறிந் தியற்றிடா வுயிர்க ளிறைவன் றானுஞ் செவ்வியினி லுள்புகுந்து செய்திடலா மணைந்து சேட்டித்தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்ப, விவ்வுயிர்க டோற்றம்போ லவனையின்றித் தோற்றா விவற்றினுக்கும் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கு மவ்வுயிர்போ லின்றிவ னுதலானா ரணடியை யகன்று நிற்ப தெங்கே யாமே" என்றத்துவித சித்தாந்த சைவ சூத்திரங்க ளிவ்வியல்பு தெருட்டலுங் காண்க.

அவற்றுள், "ஈகர விறுபெயர் திரிபுட னுடைத்தே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிதியால், நம்பிக்கொற்றன் நம்பிச்சாத்தன் நம்பிப்பிள்ளை யென்பன்போல ஆதிபகவனென வல்லொற்றுமிகுப் புணர்தற்பாலது அங்ஙனம் புணராது ஆதிபகவனென இயல்பு புணர்ச்சி யுற்றது வடநூல் விதிபற்றி யென்பது. ஆதி: என்னும் இகாராந்தப் புல்லிங்க சத்தம் பகவத்சத்ததோடு புணருங்கால் ஆகமம் ஆதேசம் லோபம் என்னுந்திரிபுகளுள் யாதும் பெறாது ஆதிபகவனென அங்ஙன மியல்பாய்ப் புணர்தல் வடமொழி வியாகரண வழக்காறும். இனி ஆதிபகவனென்னு மிருபெயரொட்டுப்பண்புத் தொகைக்கணிலைமொழியீற்று ஸு (விசர்க்கம்) 'ஸுபொ தாது ப்ராதிபதிகயோ:' என்னுஞ் சூத்திர விதியால் லுக்காயிற்று. ஈண்டு லுக்கு அனுவிருத்தியான் வந்தியையும். அனுவிருத்தியாவது மேலே போந்த சூத்திரத்தின்கணுள்ள ஒரேகதேச பதங் கீழே போதருஞ் சூத்திரப் பொருட்கு உபகாரமாக வந்தியைவது. மற்றிது அதிகாரமன்றோவெனின்,—அன்று. என்னை? அதிகார மேலே போந்த சூத்திர முழுதுங் கீழே போதருஞ் சூத்திர விதிக் குபகாரமாக வந்தியைவ தாகலி னெனக. ஆதிபகவ னென்பது கர்மதாரயசமாச னன்றே; சமாசன் ப்ராதிபதிகமாமோவெனின்,—"க்ருத்தத்திதஸமா ஸாஶ்ச" என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் சமாசனும் ப்ராதிபதிகமாத லோர்ந்தா ரெனக. ஈண்டுப் பிராதிபதிகச் சொல "ஙயாப்ப்ராதிபதிகாத்" என்னு முற் சூத்திரத்தினின்றும் அனுவிருத்தியான் வந்தியையும். மற்று ஆரியமொழிக டமிழில் வடசொல்லாய்ப் புணர்ச்சி யுறுங்கால், தமிழியன் முடிபு பெறுதலன்றி வடமொழியியன் முடிபும் ஒரோவழிப் பெறுமென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தொல்காப்பிய வெழுத்ததிகாரத்துப் புணரியலி லோதாமை அந்நூற்குக் குன்றக் கூறலென்னுங் குற்றமாகாதோ வெனின்,—"ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக்-கூறிய கிளவிப் பல்லா றெல்லா-மெய்தத் தலைப்பட்ட வழக்கொடு சிவணி-யொத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே" என்னுந் தொகைமரபோத்துப் புறனடைச் சூத்திரத்தி லிவ்வாறு வரும் வடநூற் புணர்ச்சி முடிபும் அடக்குதலின், ஆகாதெனக. தொல்காப்பியனார் இனமொரன்ன வடநூன் முடிபுகளை அமைத்துக் கொள்க வென்றுண்டுகிளந்தோதாராயினார், "வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ-யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமே" எனச் சொல்லதிகாரத் தெச்சவியலில் வடசொன் முடிபெல்லாமடங்க வங்ஙனமெடுத் தோதுங் கருத்தின ரா யெனக. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ யெனவே, சொற் புணர்ச்சி ஆண்டுக் கிடந்த முடிபானுமவர் தெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா மென்பது தானே போதரு மெனக.

லோக மெனனும் ஆரியச் சொல் உலகெனத் தற்பவமாயிற்று. அது புவனத்திற் கும் உயிர்களுக்குந் தனித்தனி உரியபெயராம். உயிர்கள் சேதனப் பிரபஞ்சமும் புவனம் அசேதனப் பிரபஞ்சமு மாகலின், ஆதிபகவன் றமக்கருள வழங்குஞ் சச்சிதானந்த முழுமுதலவனென் றறிந் தவனுணைவழி யொழுகிப் போகமும் வீடுபேறும் பொருந்துங் கிழமை சேதனப் பிரபஞ்சமான வுயிர்களுக்கே யுரித்தா மெனபார், முகமியவிருத்தியால், "உலகு ஈண்டுயிர்கண் மேனின்ற" தென்றவ்வா றுரைத்தார். அங்ஙன முரைத்தாரேனும், அசேதனப் பிரபஞ்சமுங் கௌணம்பற்றி உலகென்னுஞ் சொல்லால் ஆண்டுக்கொள்ளப்படுவதேயாம். என்னை? அதன் றோற்றமும், நிலையும், ஒடுக்கமும், ஆதிபகவனா

முதலின்றுணையிறைற்றனே நிகழ்தலா னென்க. உலகென்னுஞ் சொல் லிருவகைப் பிரபஞ்சத்தினையு மிங்ஙன முணர்த்திற் றெனவே, அவ்விரண்டும ஆதிபகவனாகிய முதலை யுடையன வென்று பொருளாய் அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மென்றது முற்றுவம மாயிற் றென்க. இஃதென் சொல்லியவாறோ வெனின்,—எழுத்துக்கள் உயிர்மெய்யென விரண்டாய் அகரமுதலவாதல்போலப் பிரபஞ்சமுஞ் சேதனம அசேதனமென விரண டாய் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைய தென்றவாறு மெனக. உயிரெழுத்துச் சீவான்மா விற்கு மெய்யெழுத்துத் தத்துவப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அகரம ஆதிபகவற்கும் உவமை யாமென்பது.

உலகந் தோன்றி நின்றொடுங்கி வருதல் காட்சி யளவையா னறியப்படுதலானும், இறைவனியல்பு அங்ஙனங் காட்சியளவை பற்றி யறியப்படாது கருதலளவையின வைத்து ஊகித் துணரற்பாலதாகலானும், காணப்பட்ட வுடைமையாகிய வுலகத்தாற் காணப்படாத வுடையானாகிய கடவுளி னுண்மை சாதிக்கவேண்டி உலகு ஆதிபகவனைமுத ற்றே யென்றவவாறோதியருளினார் அவ்வாறோதினும், பசுபாசங்களாகிய வுடைப்பொ ருள்கள் வியாப்பியவாதேயவுடைமையாயும் இறைவன் ஔபச்சிலேடிக வியாபக வாதார முதலுமாகலின், ஆதிபகவன் உலகிற்கு முதல்வனென்பதே நியாயநெறியாம்.

சூனியமே யான்மாவென்பாரும், தேகமே யான்மாவென்பாரும், இந்திரியமே யான்மாவென்பாரும், அந்தக்கரணமே யான்மாவென்பாரும், சூக்குமதேகமே யான்மாவென்பாரும், பிராணவாயுவே யான்மாவென்பாரும், பிரமமே யான்மாவென்பாரும், பிரமப்பொருளே யுபாதிவசத்தாற் சீவான்மாவென விபரீதப்பட்டு நிற்குமென்பாரும், பூதமுதலிய தத்துவமனைத் துங் கூடியசமூகமே யான்மாவென்பாருமென வான்மாவினியல்பு கூறுவோர் பல திறத்தர். அவரெல்லாங் கூறுஞ் சூனியான்மவாத முதலிய வகைவாதங்களை யான் விளக்கி ஆன்மாச் சூனிய முதலியவற்றின் வேறுபுள்ளதெனச் சைவோபநிட தங்களுஞ் சைவாகமங்களு நிறுவி யுபதேசித்தருளியுள்ளார். இவ்வுயிர்களை வாசம வாராயச்சி தோன்றி நின்றொடுங்கு மாறாகிய புலனுச் செயற்கையாகிய காட்சி பற்றியே யுறுதி யுறுதலின், காணப்பட்ட வுலகத்தாலென றவ்வாறுணர்த்தப்பெறார். இறைவன் சேத னாசேதனப் பிரபஞ்சங்களோ டொன்றி யவையேயாய் மன்றாக இயல்பெறிய னென றுணரவு முறைக்கவுட வாராத அறிவுருவாய் நிற்றலின், அவ்வுருவினை காணப்படாத கடவுளென றவ்வாறுரைத்தார். காட்சியளவை யெனினும் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண மெனி னு மொக்கும். வழியளவை யெனினும அநுமானப்பிரமாண மெனினு மொக்கும். உரையளவை யெனினும ஆகமப்பிரமாண மெனினு மொக்கும். ஔபச்சிலேஷிக வியா பகமாவது—எள்ளினெய்போல யாண்டு நீக்கமற நிறைந்திருத்தல். இறைவற்கு விசு வாந்தரியாமியா மியல்பும் விச்சுவாதிகனா மியல்பும் சொருபலக்கண மென வேதாக மங்க ளிரண்டு மொப்ப வெடுத்துக்கூறுதலின், இறைவன் உலகிற்கு முழு முதலாதல் என்று முள்ள வியல்பேயாம். என்றுமென்றது—பெத்த முத்தி யிரண்டினு மென்ற வாறாம். விசுவாந்தரியாமியெனினும், விசுவான்மாவெனினு மொக்கும். “அணோர ணீயாந்மஹதொமஹீயா நாத்மாஸ்ய ஜந்தொர்நிஹிதொ குஹாயாம் । தமக்ரது: பஸ்யதிவீதசோகொ தாதுப்ரஸாதாந்மஹிமாநமாத்மந: ॥ என்னுங் கடவல்லி மந்திரமும் இவ்வியல்பு இனிது தெருட்டுதல் கண்டு கொள்க. இனி விச்சுவாதிக வியல

பும் விசுவான்ம வியல்பு துரிய மூர்த்திக்கே யுரிய சிறப்பிலக்கணமென்பது "ஸர்வாத்மவிஷயிகஜ்ஞாநஜநகஸ்வத்வம் ஸாக்ஷாத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் வேதவேதவிதவேத்யவத்வம் | விஶேஷாஂஶஸம்பந்த்ராஹஸ்யஸந்நிஹிதம் ஜீவநதிக்ஷம் யதுக்தீஃப்ரோக்தம் ஜ்ஞாநகாண்டோதிதம் நிஷ்க்ருதிரிதி" எனனுஞ் சிவதத்துவ விவேக சுலோக வியாக்கியானத்திற் கண்டு கொள்க.

உலகாயதரும் புத்தரும் மீமாஞ்சகருஞ் சாங்கியரு மென்றித் திறத்தார் முறையே மூலபூதங்களே முதலாம், ஞானமே, பிரகிருதி முதலாம், இவற்றிற்கு வேறாகிய பரமான்மா வென்றொரு பரம்பொருள் முதலாதல் இல்லையென்பராகலின், அவர் கொள்கை மறுத்து முதல்வ னுண்மை நிறுத்தவும், ஏகான்மவாதிகளும் ஐக்கியவாத சைவருஞ் சிவாத்துவித சைவரும் பாரமார்த்திகமான முத்திநிலையில் உயிர்கள் பேதமாதலின்றி முதல்வனோ டொன்று மொழியு மென்னுஞ் சிவசமவாதசைவர் முதல்வனோடு சமமாய் நிற்கு மென்னுங் கூறுபவாகலின், அவர் கொள்கை மறுத்து முத்தி நிலையினும் உயிர்க்கு முதலாய் நின்றுபசரிக்கு முறை இறைவற் குண்மை நிறுத்தவும், வேண்டி, "ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு" என றிவ்வாறு தேற்றேகாரங் கொடுத்து ஓதியருளினா ரென்க. இங்ஙனம் எடுத்துக் காட்டியவாறு உரையின் வைத்து ஆதிபகவனாகிய இறை முதற்கடவுளும் பசுபாசமாகிய விருவகைச் சேதனாசேதன வுலகு மென்னு முப்பொருளும் இம்முறை திருவள்ளுவனார், நாயனார் விளக்கியருளினார். அசேதனம்—மலஞ் சன்ம மாயை யென மூன்றாம். இம் மூன்றும் உபபொருளாமாறு முன்னர்த் தெரிக்கப்படும்.

ஆதிபகவனாகிய இறைமுதற்கடவுள் ஒன்றைப்பற்றப் பிரமப் பொருள் போலச் சைதன்யமாவு மாயையு நிற்குமப்பொருள்களாகுமெ "ஞாநிநௌ த்வாவஜாவீஶாநீஶௌ" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ" "அஜாஹ்யேகா போக்த்ருபோக்யார்த்தயுக்தா" எனவருஞ் சுவேதாசுவதரோபநிடத வசனங்களாற் சிவ. இவற்றிற் றப் பொருள்—பரமான்மாவுஞ் சீவான்மாவுமாகிய விருவகைச் சேதனர். இவருட் பரமான்மா முற்றறிவுடையோன, சீவான்மா சிற்றறிவுடையோன, பரமான்மா ஆண்டான், சீவான்மா ஆட்படுவோன், மாயையைப் பிரகிருதி யென்றறிக, மாயையுடையவனை மகேசுர னென்றறிக வென்பதாம். இப்பொருள் கூறிய முறைபற்றி கொள்க, இன்னும், "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநா மேகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் | தத்காரணம் ஸாங்க்யயோகாதிகம்யம் ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாஶைஃ" "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏகஃ" "யோ தேவாநாம் ப்ரபவஶ்சோத்பவஶ்ச விஶ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷிஃ" "ஸர்வாநநஶிரோக்ரீவஃ ஸர்வபூதகுஹாஶயஃ | ஸர்வவ்யாபீ ஸ பகவாம்ஸ்தஸ்மாத்ஸர்வகதஃ ஶிவஃ" "ப்ருதிவ்யாமப்ஸு ஜ்யோதிஷி வாயவ்யாகாஶே" "ஸாக்ஷீ சேதா கேவலோ நிர்குணஶ்ச" "ஏகோ தேவஃ ஸர்வபூதேஷு கூடஃ ஸர்வவ்யாபீ ஸர்வபூதாந்தராத்மா"

ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ ॥ ஸமாநே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோऽநீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாந: ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஶோக: ॥ ஸ காரணம் காரணாதிபாதிப:" என்றற் றொடக்கத்துப் பிரபலசுருதி வசனங்களும், பரமான்மாச் சீவான்மா இருவருந் தம்முள் வேறாதலு நித்தியராதலும் பரமான்மாச் சீவான்மாவிற் கந்தரியாமியாதலு நியமிப்பவனாதலு மாயையால் அசேதனப் பிரபஞ்ச காரியஞ்செய்வோனாதலும் பெத்தமுத்தி யிரண்டினு முபகாரி யாதலும் வீடுபெற்றருளுவோனாதலு மன்று நிறுத்தனமென்க. அற்றேல், உபநிடதங்கள் "ஏகமே" யென வெடுத்தோதிய தென்றிறமெனின்,—பதிப்பொரு ளொன்றே யெனனுங் கருத்தால் உபநிடதங்க ளங்ஙன மோதின. ஆகலின், அது மேற்கூறிய வசனங்களோடு முரணுமா றிலலை யென்பது. "விண்ணுமண் ணுந் தோற்றுவிக்கு ந்தேவ னொருவனே" "ஒருவனே யுருத்திரன் இரண்டாமுதற் சட வுளனில்லை" "பரம்பொருளொன்றே" யென்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிகள்போல ஏகமே என்பதூஉம் பதிப்பொருளொன்றென்பது நாட்டுதற்கே யெழுந்ததென்பது. அற்றேல், "பிரமப்பொரு ளிலலையாயி னொரு பொருளுமில்லை" என்று சுருதி கூறிய தென்னை யெனின்,—பிரபஞ்சத் தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள் பிரமத்தி னுபகாரத்தை யின்றி யமையாமையின், சுருதி யங்ஙன மோதிற்று. இங்ஙனமாகலின், அதுவு மேல் வசனங்களோடு முரணா தென்க. அற்றேல், உபநிடதங்கள் ஏகமாகிய பிரமத்தை யேகமென்றல் பொருந்தும்; யாண்டு மவ்வாறு ஏகமென்னாது, சில விடங்களில் "பிரமமத்துவிதம்" என வபேதங்கூறுவ தென்னை? அத்துவித மிருபொருட் கண்ணதெனக் கொள்ளின், ஒரு பொருளை யத்துவிதமென்றல் பொருந்தாதாலெனின்,—ஆண்டுப் பிரமமத்துவிதமென்றது, பிரமமுயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதெனனும் பொருட்டாகலான் அஃது ஏகமென்பதோடு முரணுமா றிலலையென்க. நகரம் அப்பிராமணனென வருமொழிப் பொருளின் னின்மையினையும், அப்பிரகாசமென வருமொழிப்பொருளி னின்மையினையும், அசனமமென வருமொழிப் பொருளின் மறுதலையினையு முணர்த்தி நிற்கும். அவற்றுள், அத்துவிதமென னுஞ் சொற்கண்ணதான நகரம் வேற்றுமையுணர்த்தி யன்மைப் பொருட்டாம். அற்றேல், ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் மாபாடியத்து ளோதிய நகரப்பொருள்களான தத்சாதிருசிய முதலியவாற்றுள் அன்மைப் பொருள் யாதாமெனின், முதற்கண்ணதான தத்சாதிருசியமா மென்க. அத்துவித சொரூபஞ் சிவஞான மாபாடியத்துத் தலைவிடங்களான் விரித்தோதப்பட்டது. ஆண்டு இன்மை மறுதலைப் பொருள்கள் சுருதி விரோதமாமாறும், அன்மைப் பொருள் சுருதி சம்மதமாமாறு மன்றாட்டப்பட்டன. சிலர் பேதப்பொருளிரண்டி னிடமு ளபேதமாந் தற்குரிய சம்பந்த விசேட முணர்த்துதலே அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனப் தாமகட் முடிபுரை யாமென்றுணர்ந்து கொள்க.

இனி ஏகான்மவாதிகளு ளொருசாரரான மாயாவாதிகள் மாயையாவது மெய்ப் பொருளென்றுஞ் சொல்லப்படாது, பொய்ப் பொருளென்றுஞ் சொல்லப்படாது, அநிருவசனமாய் நிற்பதொன் றெனவும், அதுருகலினன்றே மாயை யெனப் பெயர்பெற்றதெனவும், அத்தன்மைத்தாகிய மாயையிற் சித்தாகிய பரப்பிரமங் கண்ணாடியி னிழல்போல அத்தியாசமாய்த் தோன்று மெனவும், அங்ஙனந் தோன்றியவழிப் பெய்தத்தோற்றாகவுங் கயிறு பாம்பாகவுந் திரிவுகாட்சியாற் காணப்படுமாறுபோல அத்தோற்ற மணப்புனலிற் கானன் முதலிய பிரபஞ்சமாய்க் காணப்படு மெனவும், இங்ஙனமாகலிற் சித்தினுடைய விவர்த்தமே சகமெனவுங் கூறுவர். மெய்ப்பொருளு மன்றிப் பொய்ப்பொ

ருளு மன்றி நிற்ப தொன் றுண்டென் றெடுத்துக் காட்டுதற் கொரு பொருளின்மையின், வழியளவைக் கேலாமையான், வழியளவைக் கேலாதாகவே யுரையளவைக்கு மேலாதாகலானும், பெயர்த்தோற்றமன்று ஈண்டு மாத்திரையே யசத்திய மாவதன்றி யுளபொருளாயத் தோன்றுவதாகிய பெயர்த்தோற்ற அநிருவசன மாகாமையின் அஃதாமையைக் கெடுத்துக் காட்டாதல் செல்லாமையானும், மாயை யநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத்தார்க்குங் கொள்கை யன்மையானும், அஃதொன்றுக வைத்து மறுக்கற்பாற் றன்றென்றொழிக. அல்லதூஉம், விவாத்தனவாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்றுபோலத் தோன்றுதல் விவர்த்தன மென்பர். அஃது அசத்தியமேயாம். பிரவஞ்சஞ் சத்திய மென்பது காட்சி முதலிய வெல்லா வளவைகளானுந் துணியப்படுதலின், அதன் தன்மைத் தாகிய பிரவஞ்சஞ் சித்தினுடைய விவர்த்தனமாமாறியாங்ஙனமைய தெனக. இதனானு மாயை யநிருவசன மன்றென்பது தெற்றென வுணர்க. மாயை யநிருவசன மாயின், அதன் காரியமாகிய பிரவஞ்சஞ் சூனியமாதல் வேண்டு மாகலா னென்பது.

அற்றேல், பிரவஞ்சஞ் சத்திய மென்றற்குப் பிரமாண மென்னை? காட்சியே பிரமாண மெனின், — அற்றன்று, காட்சியானே நிகழ்காலத்துப் பிரவஞ்சஞ் சத்திய மென றுணரப்படு மாயினு முக்காலத்தினு மொருதன்மைத்தாகிய சத்தியப்பொருள் பிரவஞ்ச மென்ப தறுணரப்படாமையின். அன்றியுங் காட்சி யளவையான் இது குடம் இஃதாடையெனவிம்முகத்தாற் காணப்படுவ தன்றி, இஃதாடையன்று இது குடமன்றென மறுதலைமுகத்தாற் காணப்படாமையின், அன்மையாத லுணர்ந் தன்றிப் பேதந் தோன்றாமையின், பேதப் பிரவஞ்ச முண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிரமாண மன்று. அற்றேல், ஆடை குடத்தின் வேறு குடமாடையின் வேறு என்னுங் காட்சியெல்லாருக்கு மொப்ப முடிந்ததாகலிற் பேதப் பிரவஞ்ச வுண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிரமாணமாமென்றல் பொருந்தாதெனின் — அற்றன்று, அத்தன்மைத்தாகிய காட்சி சவிகற்பமாகலின், சவிகற்பமெல்லா மெய் யாகலா தெனக் கொண்மின். பேதப்பிரவஞ்சவுண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிரமாணமின்றாகவே, அவ்வுண்மையாதல் வேதவுண்மைத்தாதல் இன்மையின், வழியளவைபிரமாணமன்று. அவ்விரண்டிற்கு மாதலாகிய பொருள் குறித்தளவையும் பிரமாணமாகாதெனக. இன்னும், நிருவிகற்பத்தினின் வேறென்றுஞ் சவிகற்பக் காட்சி பிரமாணமெனப்படுமெனின் அபேதவுணர்வு நிகழ்ந்தன்றிப் பேதவுணர்ச்சி நிகழாது; எபத்தியதற்கன்றி விலக்கின்மையின் அதனானமாகவே, முற்பட்டுத் தோன்றும் அபேதவுணர்ச்சி பிரமாண மென்ப தொருதலையாகக் கோடல் வேண்டும் வேண்டவே, பிற்பட்டுத் தோன்றும் பேதவுணர்ச்சி யதனை யவாவி நிற்றலின் பிரமாணமாகாமை யறிக. அபேதவுணர்ச்சி காட்சி யளவையானே பெறப்படுதலின் குடமாடையின் வேறன்று, திரவியமாகலான், ஆடைபோலுமென்னு மநுமானமும், வேறுமையின்றிக் கூறும் வேதவாக்கியங்களும், அதற்குப் பிரமாணமாமென்க. ஆகவே, வான் வளி தீ நீர் முதலியவனவாக நீவேறுமை படக்கூறும் வாக்கியங்களெல்லா மிவ்வளவைகளோடு முரணுதலின், உபசாரமேயன்றிப் பொருள்படா வென்பது கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனம் பேதவுணர்ச்சிக்குப் பிரமாணமின்மையிற் பேதப் பிரவஞ்சமாகிய பிரமேயமின்மையுந் தானே போதரும். அவ்விரண்டு முளவெனக் கொள்ளினும், பிரமிதிக்குப் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்தமென்னை? தாதான்மியமோ? காரணகாரியத்தன்மையோ? சையோகமோ? சமவாயமோ? வேறொன்றோ? எனக் கடாயினாற்குத், தாதான்மியமாவது ஒன்றுதானே யொருவாற்றானிருவகைப்படுப் பிரிப்பின்றி நிற்றற் குறித்தாதலாகலின், அத்தன்மைத்தாகிய தாதான்

பிய சம்பந்தங் குடஞானத்திற்குங் குடத்திற்கு முண்டெனின்,— குடஞானம்போலக் குடமு மகத்தின்கணுளதாதல் வேண்டும். குடம் புறத்தின் கண்ணதாகலுங் குடஞான மகத்தின் கண்ணதாதலு மெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையின், அவற்றிற்குத் தாதான்மியங்கூறல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத் தன்மையே சம்பந்தமெனின்,—காரணகாரியங்களி ரெண்டனுள்வழி யொன்றின்றுதல் பொருந்தாமையின், கனவின்கட் குடஞான முதலிய வுணர்வுண்மையின், குடமுதலியனவு மாண்டுளவாதல் வேண்டும். அஃதின்மையானும், விடயமும் விடயிப்பதுமாந் தன்மை சம்பந்த மெனின்,—விடயமாவ திதுவென்றறிய வாராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேசப் பிரவஞ்ச சம்பிரமிதிக்குப் புலனாகாமையானும், பிரவஞ்சம் அசத்தியப் பொருளே யாகலான், அவற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை யநிருவசன மென்றல் பொருத்தமுடைத் தென்று, இங்ஙன மாயாவாதிகள் கடாவிடைகளாற்சாதிப்பராகலின், ஆண்டிமுக்க கொண்டே யெனின்,— கூறுதும். பிரவஞ்சஞ் சத்தியப் பொருளென்பதற்குக் காட்சியளவையே பிரமாணமாம். கயிற்றை யரவெனக்காணுந் திரிவு காட்சியிற்போல மாசறு காட்சியின் வேறுபடுதலின் மையின், நிகழ்காலத்திற் கண்டது முக்காலத்தினு மொக்குமாகலானும், நிருவிகற்பக காட்சியின் விதிமுகத்தாற் பேதமறியமாட்டா தாயினுங் குறறியோ மகன்று வெனனுமைய த்தின் பின்னர் இது குறறியே மகனன்றென வெதிர்மறை முகத்தாற் பேதவுணர்வு காட்சிக்குப் புலப்படுதலானும், திரிவுகாட்சியிற் கயிறு பாம்புபோலவு மாலைபோலவு மொவ்வொருவர்க் கொவ்வொரு காலத்திற் றோன்றும். அதுபோலன்றி மாசறுகாட்சியின் எல்லார்க்கு மெக்காலத்துங் குடங் குடமேயாய்த் தோன்றுவதல்லது வேறுபட்டுத் தோன்றாமையிற் சவிகற்பக காட்சி பிரமாணமே யாகலானும், அன்றியுங் கயிற்றுக்கு மரவிற்குங் கோணி நீண்டு கிடத்தல் முதலிய விலக்கண வொப்புமையா னொன்றை யொன்றாகத் திரியக் காணடல் பொருந்தும், அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தைக் குடமுதலிய பொருளாகத் திரியக்காண்டற்குத் தம்மு ளொப்புமை யின்மையின் அத்தன்மைய மவ்வாறு திரிவுகாட்சி யென்றல் பொருந்தாமையானும், சவிகற்பக காட்சிக்கு நிருவிகற்பக காட்சி காரணமாகலிற் காரணத்துள்ளதே காரியத்தினு முண்மையாற் பெயர் சாதி குண முதலிய பேதவுணர்ச்சி நிருவிகற்பக காட்சியி னின்றுயிற் சவிகற்பக காட்சியினு மின்றாய முடியுமாகலின், நிருவிகற்பக காட்சியினுஞ் சூக்குமமாய்ப் பேதந் தோன்று மாகலானும், அதுபற்றி யெய்தியதற்கே விலக்காகலிற் பேத முணராததன்றிப் பேதமின்மை யுணர்தல் கூடாமையின் அபேத ஞானமும் பேதஞானத்தை யவாவி நிற்றலின், அபேத ஞான முற்படத் தோன்றுதல்பற்றிப் பிரமாணமென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆடை குடத்திற்கு வேறென்ற றெட்டுக்கத்துப் பேதவுணர்ச்சி முக்காலத்தினும் வேறுபடாமையின், ஆடை குடத்தின் வேறன்றென்ற றெட்டுக்கத்து அபேதவுணர்ச்சி யெதிர்காலத்தின் வேறுபடுதலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுதலும் பற்றியே பிரமாணமென்றும் அப்பிரமாணமென்றுங் கோடல் பொருத்த முடைத்தாகலானும், காட்சியளவையே பேதவுணர்ச்சிக்குப் பிரமாணமாத லறிக. ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முற்கூறிய வனுமானமும் போலியாயவாறு காண்க. அங்ஙன மல்லாக்கால், அவ்வனுமானத்தானே ஆடையெடுக்கச் சென்றான் குடத்தை யெடுத்து வருதல் வேண்டுமென் றொழிக. இதனானே யபேதங்கூறு மாகமங்களு முபசாரமென்பது கண்டுகொள்க. இன்னும், பிரவஞ்ச மித்தை யெனத் துணிவதற்குக் கொண்ட பிரமாண மெய்யோ? பொய்யோ? எனக் கடாயினார்க்கு, மெய்யெனிற் பிரவஞ்சத் துட்பட்ட பிரமாண மெய்யெனவே யம்முறையாற் பிர

வஞ்சமு மெய்யேயாம். பொய்யென்ற பொய்ப் பிரமாண மாகாமையிற் பிரவஞ்ச மெய்ப் பொருளென்பது தானே போதரும். அற்றேல், பிரமிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்த மென்னை யெனின்,—அறியப்படுவது மறிவதுமாகிய விடய விடயித்தன்மையே சம்பந்தமென் றுணர்க. விடய விடயித் தன்மை சம்பந்த மன்றென்பையாயின், நீ பிரவஞ்ச மித்தை யென்றுணரு முணர்விற் கதுவிடய மாகாமையிற் பிரவஞ்ச மித்தை யன்றென்பட் டொழிகவே வழுவாமென் றொழிக.

அற்றேல், விடயமாவதி யாதெனின்,—எவ்வுணர்வு நிகழ்ந்தவழியெப்பொருள் விளங்கும் அஃததற்கு விடயமெனக். விளங்குதல் விளங்குதற் குரிமையாதல். ஆகவே, இங்ஙனங் கூறியவாற்றாற் பிரமாணமுஞ் சம்பந்தமு முண்மையிற் பிரமேயமாகிய பிரவஞ்ச மெய்ப்பொருளே யாகலான் அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையு மெய்ப்பொருளாதல் வதன்றி யநிருவசனமாதல் பொருந்தாமை யறிக.

இனி வேதத்து ளோரிடத்தும் பிரமப்பொருளை "உபாதான"மென்னுஞ் சொல்லா லெடுத்தோதக் காணாமையால், பிரமம் பிரவஞ்சத்திற்குப் பரமாதார வியாபக நிமித்த மென்பதே வேதத்துக்குங் கருத்தாமெனக். இன்னும், அவ்வுபசார காரணங்களின் குணமெல்லா மவ்வக்காரியங்கட்கு முளவென்பது நியமமாதலின், சித்தாகிய பிரமத்தினின்றுண்டாகிய பிரவஞ்சமுஞ் சித்தாதல் வேண்டுமன்றிச் சடமாதல் பொருந்தாதெனக். அற்றேல், பாலினுண்டாகிய தயிருக்குப் பாலின்குணமு நெல்லினுண்டாகிய பதர் பலாலங்கட்கு நெல்லின் குணமுங் கொம்பி லுண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின் குணமுஞ் சிலம்பியி லுண்டாகிய நூலுக்குச் சிலம்பியின் குணமுங் கோமயத்திலுண்டாகிய தேளுக்குக் கோமயத்தின் குணமுங் காணாமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கு மென்னு நியமம் பொருந்தாதெனின்,—அற்றன்று, ஒன்றன்குண மொன்றற்கு இன்மையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கு மென்பதன் தாற்பரியம், காரணத்தின் குணங்களோ டொத்த குணங்களே காரியத்திற் குளவாதலன்றி யவற்றிற்கு மறுதலையான குணங்க ளுளவாகாவென்பதேயாமாகலான், எடுத்துக்காட்டிய வற்று ணியமத்துக்கிழுக்கின்மையறிக. சிலம்பியி னூல் வருதற்குச் சூக்கும காரணஞ் சிலம்பி வயிற்றி னுண்மையானுங் கோமயத்திற் றேளன்றியது தேளினுடம்பேயாகலானும், இன்னோ ரன்னவையெல்லாம் பிறவிப்பத மாகலானும், ஆண்டையப்பாடின்மை கண்டு கொள்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்றான் மாயையே பிரவஞ்சத்திற்கு முதற்காரண மென்பதூஉம், அதற்குத் தாரகமாய் விரவி நின் றதிட்டித்தலான் முதல்வ னிமித்த காரணமே யாவனென்பதூஉம், தனிப்பொருளாயின்மை காண்க. "மாயையான் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டனாய் நின்று முதல்வனு முதற்காரணமாம்" என்ற நீலகண்ட வாசிரியரும் பரந்து சென்று முடிவின்கண் இவ்வாறு கோட்பாடே சித்தாந்தமாக வலியுறுத்தினார். அது சென் மாதிகரணத் திறுதியிற் சிவாத்தியமணிதீபிகையினுங் காண்க.

அற்றேல், "பிரமத்தையுணர்ந்தோன் எல்லா முணர்ந்தோன்" என்றற் றொடக்கத்து வேத வசனங்கள் பயப்பா டிலவாமெனின், உடையானியல்புணர்ந்தவழி, உடைப் பொருளான உயிர் மாயை கன்மங்களும் அவ்விலக்கணத்து ளகப்பட்டு வியாப்பியமாய் நிற்றலின், அவையு மினிதுவிளங்குமென்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதலின், பயப்பா

வேண்டியனவேயாமென்க. நான்மணிமாலையில், "நுனையுந் இணையு நொய்யுறு கோட்பும்-வன்னவில் கூர வாரியுங் குணகடற - பெருத்தலுஞ் சிறுத்தலும் பிறங்குவ தோன்றி- யெண்ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந் - தன்மை போலச் சராசர மனைத்து - நின்னிடைத் தோன்றி நின்னிடை யொடுக்கும்" என்றது, முதல்வன் மாயைக் காதாரமாய் நிற்றல் பற்றி யாகலின், ஆண்டையப்பாடின்மை யறிக. இது கிழங்கினின்றுந் தோன்றுந் தாமரையைப் பங்கசம் என்பது போலவதோ ருபசார வழக்கெனக் கொள்க. மாயைக்குத் தாரகமாய் நிற்றல்பற்றியே யவ்வாறுணர்த்தலெனப் துணர்ந்து கோடற்கே, நீர்ந் றோன்றி யொடுங்கு நுரை முதலியவற்றை நீரகிடனாகிய கடலிற் றோன்றி யொடுங்குதல் போலென்றுவமை கூறினாரெனக. கடலென்றது—நீரகிடங் கொண்டது நிறத மாகாயம. நின்ற திருத்தாண்டகத்தும் பிறாண்டும் "இருநிலனாயத் தீயாகி - எம்மடிக ணின்றவாறே" என்பது முதலாக எழுந்த தமிழ்வேதத் திருவாக்குக்களும், "அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் றானே, யறிவா யறிகின்றான் றானே—யறிவன்ற, மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிபொழில்பா ராகாய, மப்பொருளுந் தானே யவன்" என்னும் அம்மைத் திருவாக்கும் உலகெலாமாகி வேறா யுடனுமாய முதல்வன் நிற்றல்பற்றியாகலின், ஆண்டாசங்கை யின்மையுங் கண்டுகொள்க. இதனுன்னே, அபேதங்கூறும் வசனங்களும் உபசாரமேயன்றி யுண்மையன்றெனபது கண்டுகொள்க. இவ்வாறன்றி முதல்வன் மாயைபோல முதற்காரணமாவனெனின்,—அது மேற்கூறிய குற்றங்கட்கிடனாதலன்றிப் "நிருவிகாரி" யென்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணுதலு முடைத்தெனக. இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், "காரிய காரணங்கண் முதற்றுணை நிமித்தங் கண்டாம - பாரின்பண் டிரிகை பண்ணு மவன்முதற் றுணைநி மித்தங் - தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக - வாரியன் குலாலனாகி நின்றனுக் குவனாகில மெல்லாம்" என்னு மதத்துவித சைவசித்தாந்த வழக்கே சுருதி யுத்தி யநுபவ மூன்றற்கு மேற்றதாயத் திருக்குறட் பொருளை வலியுறுத்தற் குரிய மெய்ப்பிரசங்கமா மென்றறிந்துகொள்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக, நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் முதற் காரணமாகிய மாயைக் காதாரமாவனாயின், உவமப்பொருளாகியகுயவனு மண்ணுக்காதாரமாதல் வேண்டுமாலெனின்,—அறியாது கடாயினாய். உவமமெல்லாமொருபுடை யொத்தலேயன்றி முழுவது மொத்தலின்று. முழுவது மொக்குமென்பாரை முதல்வனுக் குரிய வியாபக முதலிய குணங்களுங் குயவனுக்கு முளவாதல் வேண்டுமெனக் கடாயினார்க்கு விடை யென்னையெனக் கூறி மறுக்க. ஒருபுடை யொத்தலானன்றே யொருபொருளைக் கோரரியல்புபற்றி வேறு வேறுவமை கூறியதூஉமெனக. அற்றேல, இவ்வியல்பிற் றுவமை யாதோ வெனின,—நன்றே கடாயினாய். குழவியுடம்பின் முதற்காரணமாகிய சுக்கிலசுரோணிதங்களுக் காதார மதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய தாய் தந்தை யாதலுஞ் சிலம்பி நூலின் முதற் காரணத்துக் காதார மதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய சிலம்பியாதலு மறிந்தாயன்றே? இவ்வாறு பலவுளவெனக் கொள்க. பிரமவிவர்த்தன வபேதவாதநிராகரணம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சிவஞான மாபாடியத்து விரித்துரைத்தருளினார். சிவஞான போதத்துப் பிரமாணவோத்தி னிரண்டாம்பாத்த திரண்டாமதிகரணத்துட் காண்க.

ஆகிபகவனாகிய முதல்வன் எள்ளினெய்போலப் பசுபாசங்களிற் கலந்து நீக்கமற வெளிப்பக்கிலடிக வியாபகமாய நிறைந்துமியபினாலின், அவன் பிரபஞ்சகாரிய மியற்றுதற்கு குலாலனை யங்ஙன முவமையாகக் கூறுதல் கருத்தாவாதன் மாத்திரை

க்கேயன்றி வேறில்லையென்பது தெரிந்துகொள்க. இயற்றுதியற்றுதலாவது - கரணத்தானன்றிச் சங்கற்பமாத்திரையாற் செய்தலாம். மற்றுக்குலாலன் சங்கற்பத்தானன்றிக் கரணத்தாற் காரியஞ் செய்யும் வினைமுதலாகலின் சங்கற்பத்தாற்காரியஞ் செய்யு மாதிபகவனுக்குக் கருத்தா முறையினுஞ் சிறிதொட்புப்பற்றியே யுவமமாகின்றனென்றுணர்க. ஏண்டிச்சங்கற்பமென்றது,— வியாபக சிற்சத்தி சன்னிதப் பிரேரகத்தினை. கர்த்திருத்துவமங்ஙன மிருவகையாமாறு : " கர்த்ருத்வம் த்விதம் ப்ரோக்தம் ஸங்கல்பாத்கரணாதபி । நஹி ஸங்கல்பமாத்ரேண கடகாரோ க்ரியதே கடம் । ஶிவஸங்கல்பமாத்ரேண விஶ்வோத்பத்திர்பவேத்ஸதா " என்னும் பவுட்கராகம வசனத்தானறிக.

இறைவனெள்ளினெய் போலப் பசுபாசங்களிற் கலந்து நீக்கமற வெள்பச்சிலேடிக வியாபகமாய் நிறைந்து நிற்றலென்னு மத்துவித சைவ சித்தாந்த நிருவசனவுரையை, இக்காலத் தேசான்ம வாதிகளு ளொருசாரார் ருட்பட்டார், எள்ளினெய் கோதிடையுற்றுப் பிரிந்திருக்கக் காண்டலின், உவமேயமா முதல்வனு மொன்றனிடை யிருந்துப் பிரிந்து வியாபகமாகுங் கொல்லென் றைசங்கை நிகழ்த்துவர். ஒரு பொருட் கொரு பொருளுவம மாதலொருபுடை யொத்தல் பற்றியே யென்பது மேற்கூறினுமாகலின், அங்ஙனமாசங்கித்த லுவமை யிலக்கணமறியார் கூற்றேயா மென்றொழிக. பசு பாசங்களின் முதல்வன் கலந்து நீக்கமற வியாபகமாய் நிறைந்த தெள்ளினெய்யை யுவமானமாகக் கூறுவது, நெய் எள்ளில் உள்ளும் புறம்புமாய்க் கலந்திருத்தல் பற்றியேயன்றிப் பிரிதலை யென்க. இங்ஙன மாசங்கிப்பார் ஆவிரம்பூப் பொன்னொத்தொளிர்கு மென்றவழி யஃதருகியடித்து நீட்டவும் பங்கொள்ளவும், இவனுலப் பிறைமதி போலு மென்றவழிக் குறைதலும் வளர்தலு மாறுதிப்பத்தலு மென்றிவையும் இவனுக்குறுதல் கொள்ளவு மாசங்கிப்பாராதலின், அவை யவர் வெள்ளறிவு வியாபாரமாமென றொழிக்கப்படுவன வல்லது மறுத்தற்பாலன வல்லவென்றறிக. ஏண்டுக் குறைதன் மறைதலும் வளர்தல் வெளியாதலுமாம். இன்னும், அவர் பசுபாசங்கண் மெய்ப் பொருளென்பார் முதல்வன் வியாபகத்துக்குத் தூனத்தைக் கூறுபவராவர். யாதிலுலெனின்,—பசுபாசங்களுள்ள விடங்களின் முதல்வனிருப்பிடையறவுற்று அவன் வியாபகங் குறைவுறுதலா லென்றிங்ஙன மாசங்கை நிகழ்த்துகிறபார். இன்னோரன்ன வாசங்கைகளை அவர் பிராகிருத அவயவ சண்டப் பொருட் பயிற்சியினு னிகழ்த்துகின்றார் எனவே ? அவயவமுடைய கண்டப்பொருளன்றி நிரவயவ வசண்ட சச்சிதானந்தப் பொருண் மற்றொன்று னிடையறவுற்றுக் குறைவுறாதலாலென்க. ஆதிபகவனாகிய விறைவ னிரவயவ வகண்ட சச்சிதானந்த முற்றபொருளாகலின், அவன் அனுக்கிய தன்போல நித்தியமாய்த் தனக்கு வியாப்பியமான சித்சித்துக்களில் யாண்டுங் கலந்து நீக்கமறத் தன்பூரணத்திற்கு தூனதையாதுமின்றி யவையே தானாய் நிற்கும் பெற்றியுடையனு மென்க இனி அப்பெற்றி யுயிர்களா லிற்றென வறியவு மோதவும் வராத சொரூப மாம். அற்றாகலினன்றே சுருதிகளு மவன் சொரூபவியல்பு "வாங் மனசாதீத மென்றும்" "அநிர்தேசியம்" என்று மங்ஙனமெடுத்து முறையிட்டோய்ந்தன வென்பது, "வாக்கு மனங்கழிய நின்ற மறையோனே" என்னுந் தமிழ்வேதமு மக்கருத்தே பற்றி யெழுந்தது. வளி தீ நீர் நில மென்னொன்றற் கொன்று தூலமாகி நிலைபெறும் பூதங்களுக்கிடங்கொடுக்குஞ் சூக்கும பூதமான வாகாய மிடங்கொடுத்து வியாபகமாய் நிற்கும் பெற்றியே மக்கட் குற்றறிதற் கரிதாயதுண்பொருளாம். ஆனபின், நிரவய வவகண்ட சத்தாயுஞ் சித்தாயு மானந்தமாயு நிற்கும் பரப்பிரம

முதற்பொருள் பசுபாசங்களுக்கு அந்தரியாமியாயும் வியாபியாயும் பூரண முற்றுநிற்குஞ் சொரூபவியல்பை, மாயா தனுகரணங்களாற் கட்டுற்றவற்றி னுபகாரத்தானுஞ் சுத்தமாயா நாத விருத்தி காரிய சத்த சமூகமான வேதமுதலிய கலையறிவு மினமினி விளக்கத்தானுஞ் சிறிதறிவு விளங்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய சிற்றறிவு மாத்திரையானே, நாம் பிரமமென்று தருக்கி, இறைவன் றிருவருட்கயலாயக் கேவலமுற்றுழலும் பசுபோதப் புல்லறிவுயிர்கள், நாமறிந்தாமென் றுருப்படுதலும், பசுபாசங்கண் மெய்ப்பொருளாயின் அவற்றினிருப்பான் முதல்வன் வியாபகத்திற் கிடையறவு முட்டுற்று ஞானத்தைப் புத்தருமென்று பாண்டித்தியம்போல அபிநயித்துக் குதர்க்க நிகழ்த்தலும், புல்லறிவு முதிர்ச்சியா லதல்லது மற்றியாதாமெனக. இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் "அகர முதலெழுத்தே ஆகார முதலிய வெழுத்துக்களாய்த் தோன்றுகிறதும். அதுபோலப் பிரமப் பொருளொன்றே அவிச்சையினாற் சிற்சடங்களாய்க் காணப்படும்" என்னும் பிரமவிவர்த்தன ஏகான்மவாதக் கொள்கை, ஆகாய சித்திரம்போல வெறும் போலியாயது, தெளிந்து கொள்க.

ஏகான்மவாதிகள் இன்னுந் தங்கொள்கை நிறுத்தவேண்டி, "அகரம் அங்காத்தன் மாத்திரையானே பிறக்கும். ஏனைய வெழுத்துக்களும் அவ்வங்காப்பே காரணமாகக்கொண்டு பிறந்து வேறுபட்டு நடக்கும். அங்காப்பு முயற்சியில்வழி யவற்றிற்குத் தோற்றரவு கூடாதாம் இங்ஙனமாகலின், அவையெல்லாம் அகரமுதற்காரணகாரியமே"யென் றிங்ஙனங் கூறுகிறபர். அகர வக்கரம், நாதகாரியமானவோர் திரவியம். அங்காப்பு, அண்ணத்தின் றொழில். என்றது—கீழ்மேலுதடுகளி னீக்கவியாபாரம். திரவியமுந் தொழிலும் வேறாகலின், அங்காப்பே அகரமெனக்கொண்டு அவ்வங்காப்புமுயற்சியிற் பிறத்தலின், ஏனையெழுத்துக்களும் அகர காரியமேயாமென்றல் திரவியத்திற்குந் தொழிலுக்கும் வேற்றுமை யறியாக் கூற்றேயாமென்று மறுக்க. இனனும், இதனை யோர்திருட்டாந்தத்தில் வைத்துப் புலப்படக் காட்டுதும். ஒரு வாயில் ஓரரண்மனையில் அரசன் புறம்போதற்கென வமைக்கப்பட்டு அரசவாயிலென வழங்கப்படும். அவ்வாயிலால் அரசன் புறம்போதராநிற்பன். அவன் புறம்போதருங்கால் அவற்குரிய ஊர்திப்படைவீரருங் காவற்படைவீரரும் அவ்வாயிலாற்றானே படையமைந்துடன்போதராநிற்பர். அங்ஙனம் போதருதல்பற்றி அரசன் படைவீரராகான். படைவீரர் அரசனுமாகார். அதுபோல, அங்காப்பு முயற்சியால் அகரமும் ஏனையெழுத்துக்களும் பைசந்தியவத்தையினீங்கி வைகரியாய் வெளிப்படுதல்பற்றி அகர மேனையெழுத்துக்களாகாது. ஏனையெழுத்துக்கள் அகர மாகா. அரண்மனைவாயிற் புதவனீக்கமென்னுந் தொழில் அரசன் புறம்போதற்குச் சிறப்புடைத்தாயப் படைவீரர் புறப்போக்கிற்கும் ஏற்புடைத்தாம். அற்றே யுதடுகளி னீக்கமெனப்படுந்தொழில் அகரம் புலனாதற்குச் சிறந்த முயற்சியாய் ஏனையெழுத்துக்களின் புலப்பாட்டிற்கும் ஏற்ற முயற்சியாம். இதில் அரசன் அகரத்திற்கும் இருவகைப்படைவீரர் ஏனை யிருவகை யெழுத்திற்கும், வாயிற்புதவங்க ளிரண்டு மேல் கீழுதடுகளிரண்டற்கும், அவற்றினீக்கம் உதடுகளினீக்கத்திற்கும், திருட்டாந்தமாயினமை காண்க. இனி அரசன் வாயிலாற் புறம்போதற்குமுன் அரண்மனையுள் வீற்றிருந்தான். அவன் மெய்காவற்படை வீரரும் ஆண்டே அவற்காத்துட னிருந்தனர். அதுபோல, அகரம் உதடுகளின் அங்காப்பினாற் புலனாதற்குமுன், நாதத்தவத்தின்கட் சத்திமாத்திரையாய் வீற்றிருந்தது. ஏனையெழுத்துக்களும் அகரச்சத்தியான் வியாபிக்கப்பட்டு ஆண்டே சத்திமாத்திரையாய் அதற்குரிமையுற்று நிலைபெற்றன. இவ்வெழுத்துச்சத்திக ளித்த மாதலால், அக்கரமென் றங்ஙனம் வழங்கப்படும்; இதனானே, அகர

நாதத்தின்கட் சத்திமாத்திரையாய் நிற்குஞ் செவ்வியிற்றேனே, அங்ஙனஞ் சத்திமாத்திரையாய் நிற்கு மேனையெழுத்துக்களுக்கு முதலாய, நிறையுயிர் முயற்சியி னுத்திமாத்திரையாய விகாரமின்றி அங்காப்புமுயற்சிபற்றி யியல்பான வெளிப்படு மென்பதூஉம், ஏனையெழுத்துக்களும் அதன்சத்தியான் அங்ஙனம் வியாபிக்கப்பட்டு நின்றவாறே, நிறையுயிர் முயற்சியால் அதன்றோற்றத்திற்குச் சிறந்த அங்காப்பு முயற்சிபற்றி, அச்சுனுயிர்ப் பானே விகாரமுற்றுத் தோன்றுமென்பதூஉம், அம்முறையானே அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் றோற்றவியக்கங்களுக்கு நிமித்தமாமென்பதூஉம், எழுத்துக்களுக்கு முதற்காரண நாதத்தின்கட்கிடக்கு மவ்வச்சத்திக ளென்பதூஉம், அண்ணத்தின் றொழிலாகுமங்காப்புமுதலிய முயற்சிகள் எழுத்துக்களின் றோற்றத்திற்குத் துணைக்காரண மென்பதூஉம், கண்டுகொள்க. நாதத்தின்கண் அகரமுதலிய வெழுத்துச்சத்திகளெல்லாம் வெவ்வே றிருத்தலின், அவை வெவ்வேறு பொருளாதலன்றி ஒன்று மற்றொன்றாகித்திரிந்த பொருள்களல்லவென்ப துணர்க. ஈண்டுக்கூறியவாற்றால், அங்காப்பு முயற்சியேகொண்டு "அகர முதற்காரணமாகி நிற்ப, ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் அதன் காரியமாய்த்தோன்றி விளங்காநிற்கும். அதுபோலப் பிரமமுதற்காரணமாகி நிற்பச் சிற்சடங்களெல்லாம் அதன் காரியமாய்த் தோன்றி விளங்காநிற்கு"மென்னும் பிரமவிவர்த்தனவாதம் அளவைகடந்த பொருந்துமாற்றிற்கு மேலாதவாறு கண்டுகொள்க. வடநூலார் பொருந்து மாற்றினை யுத்தியென்பர். உயிர்க்கு அந்தரியாமியாய்நிற்கு முதல்வன் சிற்சத்தி உயிர்க்கிழவன் சிற்சத்தியினைப் பிரேரிக்க, உயிர்க்கிழவன் சிற்சத்தி நாதத்தினை யியக்க, நாதந் தன்விருத்திரூபமான அகரத்தினை யியக்க, அகரம் ஆகாரமுதலிய வெழுத்துக்களை யியக்கித் தோற்றுவித்தலின், அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் றோற்றத்திற் கெல்லா நிமித்தகாரணமாமென் றங்ஙன முணர்த்தாம். உண்மையில் எழுத்துக்களின் றோற்றத்திற்கு அகரம் அவாந்தர நிமித்தமென்றும், பரமநிமித்தகாரண முதல்வன் சிற்சத்தியேயாமென்றும், கடைப்பிடித் துணர்ந்துகொள்க.

நாயனார் ஆதிபகவனென முதல்வனு மவனுடைப்பொருள்களான சேதனாசேதன விருவகையுலகு மியவாறு மெய்ப்பொருள்களென நிதரிசனவுவமையளவையான் முதற்கணிறுத்திக், "கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ - னற்றா டொழாஅ ரெனின்" "மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார் - நிலமிசை நீடுவாழ் வார்" "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்—கியாண்டு மிடும்பை யில" இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன் - பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு" "பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க - நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்" என்றிங்ஙன மெய்ப்பொருளான வான்மாக்க டந்தலைவனை யாதிபகவனை யவனருளிய மெய்ந்நூல் கற்றுணர்ந்து மனமுதலிய முக்கரணங்களையு மம்முதல்வன் பணிக்காக்கின், அவன் றிருவருட்பேறெய்திப் பேரின்ப வாழ்வு தலைக்கூடு மென்றும், "தனக்குவமை யில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்— மனக்கவலை மாற்ற லரிது" "அறவாழி யந்தணன் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற் — பிறவாழி நீந்த லரிது" "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான் — றாளை வணங்காத் தலை" "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா - ரிறைவ னடிசேரா தார்" என்றவ்வாறு வழிபாடாற்றாதவழிப் பிறவிப்பெருங்கடலிற்பட் டழுந்து வரென்றும், ஒருதலைப்படுத்து, ஆன்மாக்கள் பொருளின்பந் தலைக்கீடாகக்கொண் டறஞ்செய்து வீடுபேறு கூடு நெறி உத்தரவேதத்துச் சத்தியமாக வெடுத்தருளிச் செய்தாராகலின், சீவான்மாக்களும், அவை வினைப்போகம்புசிக்குமாற்றாற் பக்குவமெய்தற்குக்கருவியாய்நிற்குஞ் சகமும்,

இயைபக்குமிறைவழிபாடான சாதகமும், பேறுமென்னு மிவையெல்லாம், வெறுங்கற்பனையென்றுகொண்ட ஏகான்மவாதிகட்கும், இங்ஙனங்கூறும் உத்தரவேதத்திற்கும், யாதுஞ் சம்பந்தமின்றாம். உத்தரவேதமான திருக்குறளும், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், நாற்பான்பிரபந்தங்கள், பெரியபுராணமென்னுந் திருமுறைகளும், தங்கொள்கைக்கு முழுமாறாகின்றது கண்டு, அவற்றை அயலாகக்கருதி யொதுங்குவீரான் ஏகான்மவாதிகளுட்பட்டாரசிலர் இக்காலத்து அவற்றின்கணுள்ள திருவாக்குக்களில் ஓரோவொன்றையெடுத்து இங்ஙனம் போலியாகவுரைசெய்து, உரிமைகோடற்குக்காரணம், உயர்ந்தோரெல்லாம் இத்திராவிடச்சுருதிகளையவமொழியாதோர்ந்து பாராயணஞ் செய்து திருவருடலைக்கூட முயலாநின்றார். நாம் அவற்றைத்தழுவாது ஒதுங்குதலால், நம்மைப் பரமசிவன் றிருவருட் கயலானவரென்றும், நம் ஏகான்ம வாதக் கொள்கை தம் உண்மைநாயன்மார் வைதிகசைவத் திருவருணெறிக்குப் புறம்பாயதென்றும், தமிழுலக நம்மனோரைக் காணும் பொழுதெல்லா மிகழ்ந் தவமதித்தணுகாது செல்கின்றது. உத்தரவேதந் திருமுறையென்பவற்றின்கணுள்ளவோரோர் செய்யுட்களை யெடுத்து நம்மதமாக்கியுரை செய்துபோற்றின், நம்மை இகழாது மதித்து நம்மோ டுறவாடவரும். அன்னுழி யதனை நம் மதத்திலீர்த்துக் கொள்ளலாமெனக் கொண்ட தரபிமானமே பிறிதில்லையென்றறிக.

நாயனார் "கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்" "சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்" என றிவ்வாறு குறிப்பகவளுக்கிய முதற்பொருளை நித்தியசத்தென றெடுத்தோதியதுபோல, ஆன்மாக்களையு "மன்னுயிரோம்பி" "மன்னுயிர்க்கின்னாசெயல்" "மன்னுயிரெல்லாந் தொழும்" "மன்னல் மன்னுயிர்க் காக்கம்" என றிங்ஙன நித்திய சத்தென றெடுத்தோதுதலின், உயிர்க ணித்தியப் பொருள்களென்பது உத்தரவேதத்து வெளிப்படைப் பொருளா மெனக. "மன்னுயி ரோம்பி" யென்னுந் திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகியார் "உயிர்க ளெல்லா நித்தமாகலின் மன்னுயிரென்றார்" என றயவாறுரைத்தார். "பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு - மருளானா மாணாப் பிறப்பு" "எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்பன தமக்கிட்டமாவனவென்று கொண்டு, ஏகான்மவாதிகள், அவற்றையெடுத்துப் படித்துப் பிரவஞ்சமித்தையென்பதே நாயனார்க்குங் கருத்தாமென்பர். ஆண்டுப் "பொருளல்ல" வென்றதும் "எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு" மென்றதுங் காரியப் பிரவஞ்சத்தினை. தத்துவப்பிரவஞ்ச மெய்ப்பொருளாயினுங் காரியவவத்தையினின்ற வுன றுலவடிவம் இத்தனைப் பொழுது நிற்குமென நம்மனோரா லறியவாராது நீர்மேலெழுத்துங் கனவும் பேய்த்தேரும்போ னிலைபெறுவதுபோலத் தோன்றிக் காட்சிப் புலனாய வினாயக்கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப்புடைத்து. அங்ஙன மறைந்துபோகு நீர்மையுடையதனை நிலையுதலுடையதென்று திரியக்கொள்ளுமுணர்வு பிறப்பிறகேதுவாதலால், அம்மயக்கவுணர்வை மெய்யுணர்வாற் களைந்து பரம்பொருளோடு ஒற்றுமையுறத்தற்கேதுவாகிய உண்மைஞானநிட்டை கூடுகவென்பார் "பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு—மருளானா மாணாப் பிறப்பு" "எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்றிங்ஙன மோதியருளினார். ஆகலின், அத்திருக்குறள்களும் அவைபோல்வனவும் அவர்க்கிட்டவிகாதஞ்செய்து நமக்கனுகூலம்புரிவனவாமென்க. "பொருளல்லவற்றை" "எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினும்" என்பவற்றுற்

காரியப்பிரவஞ்சமே கருதப்பட்டதென்பது" "நிலைஇ தவற்றை நிலையின வென்றுணரும் புல்லறிவாண்மை கடை" என்னுந் திருக்குறளா னறியற்பாற்று. "தோற்ற முடையனவற்றைக் கேடில வென்று கருதும் புல்லறிவால் அவற்றின்மேற் பற்றுச்செய்தல் பிறவித்துன்பத்திற் கேதுவாகலின் அது விடையதுவாக விழுக்கென்பதின்று கூறப்பட்டது" என்னும் பரிமேலழகருரையும் இதனைக் கரிபோகத் திறுத்துமெனக. இன்னும், "இருந்து முயிர்வாழ வேண்டிற் பரந்து - கெடுக வுலகியற்றி யான்" என்னுந் திருக்குறளிற் பிரயோகக் "உலகியற்றியான்" என்னும் பிரயோகம் ஆதிபகவ னுலகிற்கு நிமித்தகாரணனேயாதலை யன்றுந் திருத்தற்று யாங்ஙனமெனின்,— அது மாயையிற்று லியவுலகியற்றியானென்னத் துணைகாரண முதற்காரணங்களின் வேறுபடுத்து விசேடமுதலானது நிமித்தகாரணத் தன்மை விளக்கி "ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு" என்னு முபக்கிரமத் திருவாசகத்தை வலியுறுத்தலி னென்க. இன்னும், "மாயையைப் பிரகிருதியென் றறிக" "மாயையுடையவன் மகேசுர னென்ற றிக" என நிமித்த காரணத்தையு முதற்காரணத்தையும் பகுத்து வேறு வேறோது முபநிடத வசனங்களும் ஆதிபகவன் உலகிற்கு நிமித்தகாரணனே யாமென்னு முதற்றே வேத மகாவாக்கியத்திற் குறுசானறுந் லறிக. மாயையைப் பிரகிருதியென் றறிக வென்பது - மாயையை முதற்காரண மென்றறிக வென்றவாறும். பிரகிருதி முதற்காரணம் உபாதானஞ் சமவாயிகாரண மென்பன வொருபொருட் கிளவி. "மா வென்பதொடுங்குதலையா வென்பது வருதலாகலின், எல்லாக் காரியங்களுந் தன்பால் வந்து ஒடுங்குதற்குந் தன்கணின்று தோன்றுதற்குங் காரணமாய் நின்றது மாயை யெனப்படு மாகலான், ஒன்றற்கொன்று நுண்ணிதாய்ச் செல்லுஞ் சூக்குமங்கட்கு முடிவிடமாய் நின்ற சூக்குமப் பொருள் யாது அதனை மாயையென்றமேலே பொருந்தமுடைமை யறிக" என்றார் சிவஞானமாபாடியகாரர். இனி முதல்வன் மாயைக் காரணமாய விரவி நிமித்தகாரணனுமாகின்றான், மாயையான் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டரூப முதற்காரணமு மாவனெனச் சிவாத்துவிதசைவர் கூறுவர். அது பொருந்தாது. என்னை? தோன்றி நின்றழியு முடம்பொடு கூடியவழி விசாரப்படுதலபற்றி யுடம்பொடு விசிட்டரூபமாய் நின்ற சீவான்மாவுந் தோன்றிநின் றழிவதென்பது பொருந்தும், அதுபோல மாயையொடு விசிட்டரூப முதல்வனு முதற்காரணமாமென்பாரக்கு, விசிட்டமாவது விசேடணமும் விசேடியமு மவ்விரண்டினியைபு மென்னு மவற்றின் வேறன்மையான முதல்வனு மவ்வாறு விகாரியாதல் வேண்டப்படும். படவே, 'நிருவிகாரி' என்னுஞ் சுருதியொடு முரணுமாகலானெனக. விசிட்டமாவது அம்மூன்றற்கும் வேறெனக்கொள்வாருக்கு, முதல்வன் முதற்காரணமென்பதே பொருந்தாதாய் முடியுமென்றறிக. அல்லதூஉம், நிமித்தகாரணமே முதற்காரண மென்றெடுத்துக் காட்டுவதொரு பொருளின்மையின் அது வழியளவைக் கேலாமையானும், வழியளவையினும் ஆகமவளவை வலியுடைத்தெனின்,— அற்றாயினும், வழியளவை யாகமவளவையொடு முரணுதாகலானும், ஒரோவழி முரணுமாயின், அதுபற்றி யாண்டுந் துணிவுபெறாமையின், வழியளவை பிரமாணமன்றெனப்பட்டு, அதுபற்றியோதிய நிகமாகமவசனங்கள் பயனிலவாய் முடியுமாகலானும், நிகமாகமப் பொருளாக டம்முண் முரணுவனபோலத் தோன்றியவழி யவற்றுள் வன்மைமென்மை யுணர்ந்து பொருள்கோடற்கு வைத்ததே வழியளவை யாகலான் அஃததனோடு முரணுதல் பொருத்த மின்மையானும், அது விடையன்மை யறிக. இனி இவ்விரண்டும் பொருந்தாமையானும், வேறுவிடுக்குமா றின்மையானும், மாயையே முதற்காரணம், அத

திருத் தாரகமாய் விரவிநின்றதிட்டித்தலான முதல்வனு முதற்காரண மெனக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங்கொள்ளின விகாரியாதலின்மையான, முதல்வனு முதற்காரணமா மெனபது வாய்பாடுமாத்திரையே யன்றிப் பொருட்படாமையின், அஃது னமது அத்துவித சித்தாந்தமென் றொழிக. இவ்வாறாகலின், ஏகான்மவாதிகள் பிரவஞ்ச மசத்தியமெனபது சாத்திரத்தற்கு அசத்திருக்குரைகளைத் தமக் கனுகூலமாகக் கோடல் வியர்த்த வியாபாரமே யெனபது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க.

இனிப் பகவச் சொற்பொருட்பெற்றி சிறிது பகாதும். பகமெனபது ஐசுவரியம் வீரியம் புகழ் திரு ஞானம் வைராக்கிய மெனனு மாறற்குமாகலின், பகவன அவ்வறு குணங்களையு முடையா னென்றும். பகம என்பது அவ்வாறற்குமாமாறு 'ஐசுவர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யசஸஸ்ஸ்ரிய: | ஞானவைராக்யயோச்சைவ ஷண்ணாம் பகஇதீரணா' எனனும விணடு புராண வசனத்தா னறிக. இவ்வாறும பரமசிவனுக் கியற்கைக் குணங்களாகலின, அப்பரப்பிரம முதல்வனே பகவனென றவ்வாறு நாடொறான்ற உத்தரவேதமுகத்தோதப்பட்டா னெனக. இவ்வறு குணங்களும் பரமசிவனுக் குள்ளன வெனபதற்குப் பிரமாண மெனனையெனின்,— அவற்கு ஐசுவரிய முண்மைக்கு ஈசுரபதச் சுருதியும, வீரிய முண்மைக்கு உக்கிரபதச் சுருதியும, புகழுண்மைக்குச் சிவபதச் சுருதியும, திருவுண்மைக்கு இருக்கு வேதமும, ஞானமுண்மைக்குச் சருவஞ்ஞ சுருதியும், வைராக்கிய முண்மைக்குக் காமரிபுபதச் சுருதியும, பிரமாணமா மெனக. "திருவிறுக்கிரேட்டா, திருவை யெய்தும பொருட்டுப் பரமசிவனது விசித்திரமான லிங்கந் தேவராற் பூசிக்கப்பட்டது" என்று, இவ்வாறு இருக்குவேதத் தெடுத்தோதப்பட்டது. அதர்வணவேதத்து சிவநாமங்களுட பகவனெனந் தலைப்பெய் தெடுத்தோதிற்று. சுவேதாசுவதரோபநிடதத்து சிவபிரானைப் 'பகேச' னென றெடுத்தோதிற்று. இவற்றானும பகவனெனப் பொருளாயுள்ளோன பரமசிவனேயெனபது கடைப்பிடிக்க. அரதத்தாசாரியரும உமாபதிசிவாசாரியருஞ சதுர்வேதத்தாற்பரிய சங்கிரகத்தினும் பவுட்கராகம விருத்தியினும இங்ஙனம பகவப்பெயர் சிவபரமாதலை நன்கு விளக்கியிட்டார்.

இனி மெய்யுணர் வெய்திய தேவர் முனிவராதியோரைப் பகவப்பெயரால் வழங்குதல் அவர்மாட்டு விளங்கும் பரமசிவ விபூதியைப்பற்றி யாதலின், அஃதுபசாரமே யாமெனக. நாராயணக் கடவுட்குப் பகவனுமை யியற்கை யாகாதோவெனின,— நாராயணக்கடவுள் பரமசிவனைக்குறித்து அருந்தவ முழந்து ஐசுவரியம வீரிய ஞான முதலியன எய்தியவரலாறு, இதிகாச புராணங்களிற கேட்கப்படுதலின், பகவப்பெயர்வழக்கு அவற்குஞ் செயற்கையானுய்தன்றி யியற்கையா னுய்தன றெனக. அற்றேல், நாராயணக்கடவுளடியார் பாகவதரெனவும், அவன்பெருமை யெடுத்தோதும புராணம பாகவதமெனவும், அங்ஙனம வழங்கப்படுமா றெனனையெனின்,— ஈசுரனடியார் சிவபாகவதரெனவும், கௌரிமகிமையெடுத்தோதும புராணந் தேவிபாகவதமெனவும், வழங்கவுங் காணடுமாகலின, அவ்வழக்குக் கொண்டுதானே நாராயணக்கடவுட்கு அஃதியற்கைப்பெயரென்ற னிரம்பா தெனக. இனி நிகண்டுநூலார் "பகவனே யீசன மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன" என்றுகூறியது, அது முக்கியவிருத்தியாற பரமசிவனுக்குங் கவுணவிருத்தியான மாயோன முதலிய கடவுளருக்கும வழங்கப்படுதல பற்றி யாகலின், ஆண் டையப்பா டில்லையெனக. அது முக்கிய விருத்தியாற பரமசிவ

னேயே யுணர்த்துமென்ப தறிவித்தற்கே "பகவனேயீசன" என்று அங்ஙனமுதற்கண் ணிறீஇயினு ரெனக.

இனி அபரிச்சின்னைசுவரிய முணர்த்தும் ஈசனென்பெயர் பரமசிவனுக் குரியதா கலின், அதனை பகவன்பெயர் அம்முதலை மும்மைய பற்று அமையுஞ் சான்றோ ரெனக். ஈசுரபதம் ஐசுவரியயோகத்தாற் பொதுப்பெயராம் பிறவெனின்,— அற்றன்று, ஈசுர பதம் யோகமாற்றிய பொருளதாயினும், யோகரூடிபற்றிப் பரமசிவனுக்கேயா மெனக. ஈசுரபதம் பரமசிவனுக்கு யோகரூடியாமென்றற்குப் பிரமாணம் யாதெனின்,— "ஈஶ்வ ரஶ்ஶர்வ ஈஶாநஶ்ஶங்கரஶ்சந்த்ரஶேகர:" எனவரும் அபிதான கோசஸ்மிருதி பாடியமுரை யே பிரமாண மெனக. அவயவசத்தியொன்றேயுடைய தனித்த யோகத்தினும், அவயவ சத்தி சமுதாயசத்தி யென்னு மிரண்டு மொருங்குடைய யோகரூடி பிரபலமுடைத் தெனக. இக்கருத்து மீமாம்சை நூலாகக் கூறப்படுதல் அந்நூலிற் காண்க. அற் றாகலினன்றே பிரமமீமாஞ்சையில் "ஸப்தாதேவ ப்ரமித:" எனும் அதிகரணத்தில் "அங்குட்டமாத்திரனா புருடன் புரையிலொத்த அனலேபோலக்கும், இறந்தகாலத்து நிகழ் காலத்து முள்ளபொருள்கட்கு ஈசானன், அவனே யின்றுமுள்ளான், நாளையு முள்ளா"னென் றெழுந்த கடவல்லி மந்திரத்திற்கு, அங்குட்டமாத்திரனென்ற பரிமாணவிலக்கத்தினை சீவான்மாப் பொருளாகத் தோன்றவும், ஈசானனென்னும் அபிதானச் சுருதிவடிவான சொல்லுணையிற் சீவான்மா அணுப் பொருளாகாமையின் விலக்கிப் பரமான்மாவே அணுப்பொருளாதற் பாலதென்று துணிபு போந்ததூஉமெனக. ஈசானபதத்திற்குச் சேவல் யோகசத்தி மாத்திரையுளதாயின், பரமான்மாவை யுணர்த்துஞ் சிறப்புச்சொல் லாகாதென்பபடும். இப்பெற்றி ஈசானவாறிற்கு ஈசானனென்னு மிலிங்க மாத்திரையாற் பரமான்மாப் பொருளாதலுணிவாம், "ஸப்தாதேவ ப்ரமித:" எனு ஞ் சூத்திர நிரூபணத்தால் முடிபுமெனக. இனி 'அபிதத்துற்கசானன' எனப் புருடசூத்தத்திலுங் கூறப்பட்டு வருதலின், அதனானுமன்றே புருடபதமும் பரமசிவனையே பொருளாகக் கொண்டு நிற்றல் சாலப் போதருமெனக. அஃதேல், புருடசூத்தத்து 'நாரா யண' னென்றங்ஙனம் வழங்கப்படுமாறென்னையெனின்,— புருடசூத்தத்திற்கு "நாரா யணம்" என்றும் பெயர் நாராயணக்கடவுள் பொருளாதல் பற்றிய போந்த வழக் கன்று. மற்றியாதுபற்றிய போந்த வழக்கெனின்,— அவனிருடியாதல்பற்றிய போந்த வழக்கா மெனக. ஈசானபதம் போலப் புருடபதமுஞ் சிவனுமொருவனேயெனச் சிவதத்துவ விவேகநூலுடையார் சிவதத்துவவிவேகத்துஞ் சிவகாமத்திற் பயிலுநடைவிடையா லின் பம் விரித்துரைத்தார். கண்ணபிரான் அருச்சுனற்கு "த்வமாதிதேவ: புருஷ: புராண: ஸ்த்வமஸ்ய விஶ்வஸ்ய பரம் நிதாநம்" என்று கீதையில் எடுத்தருளிச்செய்யு முகத்தால், புருடசூத்தத்துக்குப் பொருளாயுள்ளோன் பரமசிவனேயென்பதை நன்று நிருபித்தனன் என்னே? தான் பரமபுருடனாயின், "ஆதிபுருடனை நான் சரணடைகி ன்றேன்" என்று கண்ணபிரான் அங்ஙனம் மொழிந்தருளினனேக. அல்லதூஉம், பாரதம் இலிங்கம் ஆதித்தபுராணமுதலியவற்று ளோதப்பட்ட சிவநாமங்களு ளடங்காத விண்டு நாமங்களில்லையாகலானும், "நாநாவிதவஶோ விஷ்ணோஸ்ஸஹஸ்ராணி ஶிவாத்ய வ ஏ நாநாவித நாமாநி பராணி" என்றெழுந்த ஆதிவஞ்சத்தில் "உபெயர்களு மிக் கைப்பொருந்திய பிறர் பெயர்களும் என பெயர்களேயாம், இதன்கண்ணுராய்ச்சி வேண்

டா"வென்று சிவபிரான் கண்ணனை நோக்கிக் கூறியதனானும், பகவப்பெயர் புருடப் பெயர்கள் பரமசிவ நாமமேயாதல் றெளிதிற் றுணியப்படுமென்க.

இனிப் பிரமன்முதலிய மூவரையு முறையே "படைப்புக்கடவு டிதிக்கடவுள் சங்காரக்கடவுள்" எனவும், "சாக்கிரமூர்த்தி சொப்பனமூர்த்தி சுழுத்திமூர்த்தி" எனவுங் கூறிப், பரமசிவனைத் 'துரியமூர்த்தி'யென வுபநிடதங்களெல்லா மூவரின் வேறாக வைத்தோதுதலின், அப்பரப்பிரம முழுமுதலவனே நாயனாரால் "ஆதிபகவன்" என்று அங்ஙனம் விசேடிக்கப்பட்டானென்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க. இன்னும், மாலயனுருத்திரனென்னு மூவரையு முறையே சாத்துவிககுணமூர்த்தி இராசதகுணமூர்த்தி தாமதகுணமூர்த்தியெனவோதிப், பரமசிவனைக் "குணாதீத" னென்றவா றுபநிடத முதலியன வோதுதலானும் அம்முழுமுதலவனே ஆதிசத்தத்தால் விசேடிக்கப்பட்ட பகவனென்பது துணிபா மென்க. இனிச் சங்காரவுருத்திரனுஞ் சங்கரித்தற் றொழிலின்பொருட்டுத் தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதல்லது இயல்பாகத் தாமதகுண முடையனல்லன், தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன அக்கடவுண்மாட்டின்மையின் துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன மாயோனுக்குள்ளவாகப் புராண இதிகாசங்களிற் கேட்கப்படுதலின், அக்கடவுட்குச் சாத்துவிககுணங் கூறியது காத்தற்றொழின் மாத்திரைக்கேயெனக் கொள்க. இனி ஒன்றே ரனைவையெல்லாம் பிரம தருக்கத்தவத்துள் விரித்துக் காட்டியவாற்றானறிக. மாயோனுக்குக் காத்தற்றொழிலும் பிருதிவி முதற் பிரகிருதி மாயைகாறும் வியாபித்து நின்றும் பிரதிட்டாகலை பரியந்தமேயெனக. எனவே நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி சாந்தியதீதையென்னு மைங்கலைகளான் வியாபிக்கப்பட்ட தத்துவ புவனங்களுக்கு முறையே பிரமன் மாலுருத்திரன் மகேசுரன் சதாசிவன் என்னு மைவரு மதிகாரிகளென ஆகமங்களோதுதலினென்க. பிரகிருதிக்கு மேலுந் தத்துவபுவனங்களுண்மை சைவாகமங்களினுங் கேட்கப்படுதலின், அது சைவாகமப்பொருளென்று புறங்கூறற்பாலதன்றெனக. புராணங்களினும் பாரதத்தினும் மாயோனுக்குப் பிரமனுக்குப் போலவாக வுருத்திரப்பெயரும் கூறப்படுவோர் காத்தற்றொழிலும் படைத்தற்றொழிலு மினிது நடாத்துதற்பொருட்டுச் சங்காரவுருத்திரன் கூறிய அவ்வாற்றானறிப நீலலோகிதன் முதலிய வுருத்திரமூர்த்திகளேயாமெனக. அது பாரதத்தார் பிப்பசங்கிரக முதலியவற்றுட் காண்க. ஆதர்வசிகை முதலிய வுபநிடதங்களிற் "பரமசிவன் முதன்மூர்த்திகளையும் படைத்தான்" என்பது போலக் குணமூர்த்திகளை அங்ஙனங் கூறாது தம்மை பொருட்டு பிரமன் விஷ்ணுவையும் படைத்தாரெனவே கூறுதலின், அவர் முழுமுதல்வராகாமை கடைப்பிடிக்க. "அயனை முன் படைத்திட்டொருகற்பத் தரியை முன் படைத்திட்டொருகற்பத் - துயருருத்திரனை முன்னம் படைப்ப தொருகற்பமற் றொருகற்பத் தனனினை - முயலுமூவரையு மொருங்குடனே படைப்பன் முனிவறத்தவா மறதிருவண்ணாயுற் - செயலினுற்படைக்கவு மருளப்புரிவன் சிவபிரானன்றி வேறறிந்தெவரோ" எனச் சிவதத்துவவிவேகத்துட் கூறியதனையுஞ் சண்டு விரித்துரைத்துக்கொள்க. பாரதத்தில் "அளவிலப் பேரொளிய பகவனுஞ்சிவனுக்கச்சுதனுமாவாம்" என்றது அபேதமப்பட வுபசரித்துக் கூறியதாம். ஆண்டு ஆன்மாவென்றது அந்தரியாமியெனனும் பொருட்டெனக் கொள்ளின், அளவிலப் பேரொளிய பகவனென் றுயர்த்துக்கூறியதனொடு முரணுமாறறிக. பாரதத்தின் மோசகதருமத்தில் "ஆதலாலெனக் கான்மாவே யாமுருத்திரனை முன்னாச்-காதலாற் பூசிக்கின் றேனியான்" எனக் கண்ணன் கூறியவாக்கியத்திற் சிவபிரானைத் தனக்கான்மா வென்றது அந்தரியாமி

யென்னும் பொருட்டேயாம், அன்றே பூசிக்கப்படுங் கடவுளாதற்குரிய தத்துவேயாகலா னென்க.

இனி வேதத்துக் கருமகாண்டத்தில் "விண்டு பரமன், அங்கியவமன். அவ்விருவருக்கு மிடையே யெல்லாத்தேவரும்" என்றது, ஆண்டுச் செய்யுமொரு வேள்வி விசேடத்தில் அவிப்பாக மேற்றமுறையின் விண்டு முந்தினவன், அங்கி பிந்தினவன்; அவ்விருவருக்கு மிடையே யேனைத்தேவ ரெல்லாரென்னும் பொருட்டாகலின், ஆண்டுப் பரமமவம மென்பன ஆதியந்தமென்றே பொருள்படுமாறு காண்க. அவ்வாறன்றி ஆண்டு விண்டு பரமனென்றதற்கு விண்டு எல்லாக்கடவுளருக்கு மேற்பட்டவனென்றும், அங்கியவமனென்றதற்கு அங்கி யெல்லாக்கடவுளருக்குங் கீழ்ப்பட்டவனென்றும் பொருள் கொள்ளின், "அங்கி கடவுளர்க்கு மேற்பட்டவன்" என்று ஆண்டாண்டுக் கூறுஞ் சுருதி மிருதி புராணங்கள் பலவற்றோடு முரணுமென மறுக்க. இவ்வாறு முன்பின் முரணாமைப் பொருள் கொள்ளவறியாது "விண்டு ஆன்மா" என்றதுபற்றியும், "விண்டு பரமன்" என்றது பற்றியும், விண்டுவுக்கு முதன்மை கோடல் பொருந்தாமை யறிக. இன்னும் வருவன வெல்லா மிவ்வாறே யோர்ந்துணர்க. ஈண்டுக் கூறியவாற்றானுந் துரியமூர்த்தியான பரமசிவனே ஆதிபகவனென்ன வவ்வாறோதப்பட்டா னென்று தெளிந்துகொள்க.

பாருக்கெல்லாந் திரியவனென்னுங் கூற்றால் அரசனுலாப் போதுங்காலைத் தொகுதிப் பொருந்துபாகச் செல்வாருள் அரசனுமவா னிவனென்பது ஆடை யணி யானை குதிரை முதலிய வைபவம் பற்றித் துணியப்படாதாம். என்னை? அவை அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோர்க்கும் பொது, அல்லதூஉம், அரசனுவகையுறுவழி யமைச்சர் முதலாயினோர்க்குத் தானே மிக்க வரிசையளித்தலு முண்டாகலின். அதுபோல வேதத்துட் கூறப்படுங் கடவுளருட் பரப்பிரமப் பொருளாவா னிவனென்பது ஏனைப்பெருமைகளாற் றுணியப்படாதாம். மற்றுக் கிரீடங்கவித்து வெண்கொற்றக் குடைநிழற்கீழ் வருதலொன்றேபற்றி யரசனாவா னிவனென்பது துணியப்படுமாறுபோலக் காரணவாக்கியங் சடப்பிரபஞ்ச முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுதலொன்றேபற்றி யவனே பரப்பிரமமென்பது துணியப்படும். காரணப்பொருளாவான் நாராயணனே யென்பது சுபால முதலிய வுபநிடதங்களிற் காணப்படும். அற்றேல், சிலவுபநிடதங்களிற் காரணப்பொருள் 'சத்' தென்றும் 'பிரம' மென்றும் 'ஆன்மா' வென்று மங்ஙனம் பொதுவகையானும் 'இரணியகருப்ப' னென்றுஞ் 'சிவ' னென்று 'முருத்திர' னென்று மிங்ஙனஞ் சிறப்புவகையானும், வெவ்வேறு பெயரா னெடுத்தோதவும் படுமாலோவெனின், — அற்றன்று, சுபாலமுதலிய வற்றுட் காரணப்பொருள் நாராயணனென்ற தலைக் கொன்று முறையும் பொதுச்சொல்லாய் ஒன்றைப்பற்றிக் கூறப்பட்டதாகலான் அதுவே யுண்மைப்பொருளென்னையுஞ் சத்துப் பிரம மான்மா வென்றற்றொடக்கத்துப் பொதுப்பெயர்கள் சாகாசந்திரநியாயம்பற்றி நாராயணனையே யுணர்த்துநிற்கும், அங்ஙனமன்றி இடுகுறிப்பெயர் காரணத்தலைவிலக்குமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெயராயத்தான், மாயோனுடைய வாயிரம் பெயர்களுள் சிவன் முதலிய நாமங்களும் எடுத்தோதுதலின் இடுகுறியாய்த் தான், நாராயணனையே யுணர்த்துநிற்குமெனவுஞ் சொல்லப்படும். அற்றேல், நாராயணன் முதலிய மாயோன் பெயர்களுங் காரணச்சுருதியுட் சிவனையே யுணர்த்திநிற்குமாகலின், காரணப்பொருள் சிவனென்னு முபநிடதங்களே வலியுடையவென மாறிக் கொள்ளிற் படு மிழுக்கென்னையெனின், — அற்றன்று; மாயோன்பெயருள் ஏனையவெல்லாங் காரணப்பெயராய வேறொரு கடவுளை யுணர்த்துமெனக் கொள்ளினும், நாராயண

னென்னும்பெயர் இடுகுறிப்பெயராதலேயன்றி ஏனைய பெயர்களைப்போலக் காரணப்பெய
ராகுமென்றற் கேலாது. அஃதெங்ஙனமெனின்,—நாரமென்பது நீர், அயனமென்பது இடம்;
நாரம் அயனமாகவுடையவன் நாராயணனென்ன அன்மொழித்தொகையாய இருமொழி
யும் புணர்ந்தவழி, ரகரத்தின் முன்வந்த நகரம் ஒருமொழிக்கண்ணதாயின், ணகரமாய்த்
திரியும்; உயிரெழுத்துக்களும், யகர வகரங்களும், ககர பகர வருக்கங்களும், இடையே
கிடப்பினும், அங்ஙனந் திரியும், ரகரநிலைமொழிக்கண்ணதாக நகரம் வருமொழிக்கண்ண
தேல், இடுகுறிப்பெயராயின், ணகரமாய்த் திரியுமென்பது பாணினிசூத்திரமாகலின், நாரா
யணனென்பதனைக் காரணக்குறியாக்குவார்க்கு நகரம் ணகரமாகத் திரியுமென்றற் சூ
த்திரமில்லையென்பது. அற்றாகலின் அன்றே சிவன் முதலிய பெயர்போல அவயவப் பொருள்
பற்றிக் காரணக்குறியாய் மற்றோர் கடவுளை யுணர்த்துதல் பொருந்த நாராயணனென்னுஞ்
சிறப்புப் பெயராற் சுபால முதலியவற்றில் எடுத்தோதியதூஉமென் றிங்ஙனம் பிதற்று
வர். இவையனைத்துஞ் சுவேதாசுவதர முதலியவுபநிடதங்களை யோதியுணராமையான் மடவோர்
கூற்றேயாமென்று மறுக்க. படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாதலொன்றே பிரமத்
திற்குச் சிறந்த விலக்கணமென்பர் தொல்லோர். அதுபற்றியன்றே பரப்பிரமப்பொருள் பரம
சிவனேயெனத் துணிந்தாரென்க. சுபால முதலிய வுபநிடதங்கள் உலகந்தோன்றியொ
டுங்குமுறைமை யுணர்த்தப் புகுந்தனவன்றிக் காரணப்பொருளை யுணர்த்தப் புகுந்தனவல்ல.
இடையே இயைபுபற்றிக் காரணப்பொருளு முடன் கூறப்பட்டது. சுவேதாசுவதரத்
தின் அவ்வாறன்றிச் சுபால முதலியவற்றுட் பொதுவகையா னுணர்ந்த காரணப்பொரு
ளைச் சிறப்புவகையா னுணர்த்தற்பொருட்டுக் 'காரணமாகிய பிரமம் யார்' என்று முனிவர்
வினவும் வினைமுதற்கணெடுத்துக் கொண்டு, உபநிடதமுழுவதும் பரமசிவனுக்குரிய
சிறப்புப்பெயர்களாற் பரமேசுரன் பெருமை விளங்கக் கூறுதலானும், இவ்வாறேனை
யுபநிடதங்களுண் முதற்க ணெடுத்துக்கொள்ளாமையானும், ஏனை யுபநிடதங்களினுஞ்
சுவேதாசுவதரம் வலியுடைத்தாகலான், ஆண்டுக் கூறப்படுங் காரணப்பொருளாகிய பரம
சிவனே பரப்பிரமமெனவும், ஏனைக் காரணவாக்கியங்களுட்கூறும் பெயர்களெல்லாஞ்
சாகபசுநியாயத்தாற் பரமசிவனையே யுணர்த்தி நிற்குமெனவும், இரணியகருப்ப நாரா
யணன் முதலிய சிறப்புப்பெயர்களும் அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணப்பெயராயத்
தான், அங்ஙனமன்றி ஆகுபெயராயத்தான், பரமசிவனையே யுணர்த்தி நிற்குமெனவும்,
உணர்க. எல்லாப்பெயரும் பரமசிவன்பெயரென்பதே வேதத்துணிபென்பதாண்டுக்
காண்க. நாராயணனென்னும் பெயர் மாயோனுக் கிடுகுறியாதலினன்றே இயைபுபற்
றிப் பரமசிவனையுணர்த்துமவழி ஆகுபெயரெனக் கொண்டாமென்பது. கங்கையினிடை
ச்சேரியென்புழிக் கங்கையென்பது இடுகுறியாய் வெள்ளத்தினை யுணர்த்திநிற்றலான
ன்றே கரையை யுணர்த்துமவழி இயைபுபற்றி ஆகுபெயரெனக் கொண்டதூஉமென்க.
கரையினை யுணர்த்துமவழியு மாற்றலா னுணர்த்துமாயின், ஆகுபெய ரென்றற் கேலாமை
யறிக. இங்ஙனம் நாராயணனென்பது மாயோனுக் கிடுகுறிப் பெயராய் நின்றே கங்கையி
னிடைச்சேரி யென்புழிப்போல இயைபுபற்றி ஆகுபெயராய்ப் பரமசிவனை யுணர்த்து
மெனக்கோடலின், ஆண்டு ணகரமாய்த்திரிதற் கிழுக்கின்மையின், நாராயணனென்னுஞ்
சொல் அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாதற் கேலாதெனக் கொண்டவழியும்,
அவர்கருத்து நிரம்புமாறில்லையென்க. இவை சிவதத்துவவிவேகத்துஞ் சிவஞானமாபா
டியத்து மோதியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டன. இன்னுஞ் சிவஞானமாபாடியத்துள்
ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், "உண்மையானோக்குங்கால், நாராயணனென்பது அவயவ

பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாயின்றே பரமசிவனையுணர்த்துமென்பது காட்டுதும்" என்றெடுத்துக்கொண்டு, "நரருடையதொகுதி நாரமெனத் "தொகுதிய பொருள்பற்றி அண்விகுதியரும்" என்னும் பாணினிசூத்திரத்தால் அண்விகுதி பெற்றுநின்ற, அதன்மேல் ஆசாரம்பொருளுணர்த்துங் ககரங்கர விகுதிகளையுடைய யசரவிகுதிவந்து திரிந்து நாராயமென அயனீணைந்து நாராயமென நின்றவழி, அதுவும் பகுதித்தன்மைப்படுதலின், அதன்மேல் வினைமுதற்பொருளுணர்த்தும் டகரடகரவிகுதிகளையுடைய யசரவிகுதி யாமெனத்திரிந்து நாராயநனென நின்றவழி, "வினைப்பெயர் விகுதியினின்ற நகரம் ணகாரமாய்த்திரியும்" என்பதனால் அங்ஙனந்திரிந்து, நாராயணனென்னுமொருமொழியாய் உயிர்த்தொகையையொத்து நிற்றலென்னும் பொருட்டாயக் காரணக்குறியாயவாறு காண்க. இங்ஙனம் நாராயணனென்பது லகரடகர விகுதிகளையுடைய அகரவீற்றுச் சொல்லாதலின்றே பெண்பாலில் நாராயணியென ஙகரபகரவிகுதிகளையுடைய ஈகாரவிகுதியீற்றான் யாண்டும் வழங்குவதூஉமென்க. அகரவிகுதியீற்றுச் சொல்லென்கக் கொள்ளாக்கால், நாராயணியென ஈகாரவிகுதி பெறுதற்கு விதியின்மையுணர்க. நாராயணனென்னும் வடசொற்கு இங்ஙனம் விகுதிமேல் விகுதிபுணர்த்துச் செய்கை செய்வனவெல்லாம் வடமொழிவியாகரணம் வல்லார்வாயக் கேட்டுணர்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகுமென்றொழிக. இதுதாவது-செய்கை செய்தன்முதலியவற்றிறத்துக் கருவியாக முதனூலாசிரியனாற் படைத்திட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கருவிச்சாரியை. "இரணியகருப்பன் காரணப்பொருளன்பாலையும் இவ்வாறே கூறி மறுக்க" என்று, இவ்வாறு நாராயணநாமங் காரணக்குறியாய்ப் பரமசிவனை யுணர்த்துமாறு சாதித்தார்.

"உயர்ச்சி யத்திரிக் குரியபொருளாகலிற் - றசரதன் மதலை தாபித்தேத்தலிற் -
கண்ணன் கயிலையி னண்ணிநின் றிரப்பப் - புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே றுதவலிற் -
றுறுத விழியுட னோராயிரங் கமலப் - புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலின் - ஆங்கவற்
கிரங்கி யாழியீந் தருடலின் - ஐந்தலைக் கிழவனை யழல்விருந் தாக்கலின் - அமைப்பருங்
கடுவிட மமுதுசெய் திடுதலிற் - றென்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிர் பருகலின் - அவு
ணர் முப்புர மழியவில் வாங்கலிற் - றக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலிற் - றனஞ்செ
யன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின் - மானுட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின் - மாயோன்
மகடூஉ வாகிய காலைந் - தடமுலை திளைத்துச் சாத்தனைத் தருதலின் - ஆழ்கடல் வரைப்பி
னன்றே ரனேசா - அன்புமீ தூர வருச்சனை யாற்றலி - னிருசெல்வமு மாங்கவர்க்
கருடலின் - ஐயிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலின் - இருவரு மன்னமு மேனமு மாகி -
அடிமுடி தேட வழற்பிழம் பாகலிற் - பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற் - கங்கை
சூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற் - பொய்ப்புகல வியாதன் கைதம் பித்தலின் - முப்புர
மிறுப்புழி முகுந்தப் புத்தேண் - மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கலின் - அயன்சிர
மாலை யளவில வணிதலின் - ஞானமும் வீடு மேனோர்க் குதவலிற் - பசுபதிப் பெயரிய
தனிமுதற் கடவுள் - உம்பர்க் கெவ்வாற்று முயர்ந்தோன் - என்பது தெளிக வியல்புணர்ந்
தோரே" என அரதத்தாசாரியர் அருளிச்செய்ததனையு மீண்டு விரித்துரைத்துப் பரமசிவ பரத்துவ மினிது தெளிந்துகொள்க. இங்ஙனங் காத்தற்கடவுளாகிய நாராயணனும், படைத்தற்கடவுளாகிய இரணியகருப்பனும் பரமகாரணராகாமை தெரிக்கவே, இவரோடொருங்கெண்ணப்படுஞ் சங்காரக்கடவுளாகிய உருத்திரனும் பரமகாரணனாகானென்பது தானே போதருமென்க.

இதனானுங் கூறியவாற்றானே மூவரையுந் தோற்றுவித்து முத்தொழிலினிறுத்தும் பரமகாரணக்கடவுளும் மகாசங்கார காரணனுமாகிய பரமசிவனே ஆதிபகவனென்று அங்ஙனங் குறிக்கப்பட்டா னென்ப தொருதலையா னுணர்ந்துகொள்க.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இப்பெற்றியெல்லாம் பராயாது தெளிந்தன்றே, "சீர்கொளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வநீ யென்றேப்பாற் - சோர்விலடை யாற்றெளிந்தோஞ் சோமேசா-வோரில், அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி-பகவன் முதற்றே யுலகு" என்று முதுமொழிவெண்பாவில் உவந்தெடுத்தோதியருளினா ரென்க. "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி - பகவன் முதற்றே யுலகு" என்னுந் திருக்குறளினை யோரின், அதன்கட் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஒப்பாற் சீர்கொளிறை யொன்றுண்டென்பதூஉம், அடையா னத்தெய்வநீ யென்பதூஉம், தெளிந்தோ மென்க. ஆண்டடையென்ற தாதி சத்தத்தினை. இதனானும் உலகிற்குப் பரமகாரணனாகிய முதற் கடவு ளொருவனுளனென்றும், அவன் உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றி நிறைந்தோங்கியிலகு மாதிபகவனென்றும் எழுந்த முதற்றிருக்குறட் சொற்பொரு ளுடம்பொருவாறு விரித்துரைத்தாம். இனி நாயனார் உத்தரவேதத்து இங்ஙனம் போந்த முதற்கடவு டிருவடி சேர்தலென் றெடுத்தருளிச்செய்த வீட்டின் சிறப்பியல்பு சிறிது தெரித்தும்.

நாயனார் முதற்கணெடுத்தோதிய கடவுள்வாழ்த்துக் கேற்ப உத்தரவேதாந்தமாக நிலையிட்ட நிலையாமை துறவு மெய்யுணர்வு அவாவறுத்த லென்னு நான்கதிகாரங்களால் வீடுபேற்றின் சிறப்பியல்பு அறிவுறுத்தவாறு மேற்றொகுத்தெடுத்து விளக்கிறும். நாயனார் அங்ஙன நான்கவாகத் தொகுத்த ஞானவதிகாரணத்துப் "பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ் - செம்பொருள் காண்ப தறிவு" "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச் - சார்தரா சார்தரு நோய்" "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங் கெடக்கெடு நோய்" என்னு மகாவாக்கியங்களிற் "பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க" வென்றதனாற் சகசபந்தமான மூலமலவீடும், "சார்புகெட" வென்றதனாற் கன்மமலவீடும், "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங்கெட" வென்றதனான் மாயாமலவீடும், குறித்தருளினார். பேதைமையை விளக்கு மூலமலத்தைப் "பேதைமை" யென் றுபசரித்தார். இம்மூவகை வீடுகளும் ஆம் மும்மலங்களின் மேலவாமாறு பரிமேலழகியார் அவற்றிற்குரைத்த வுரைகளானு மறிக. காமவெகுளி மயக்கங்கள் மாயா தனுகரண புவனபோகங்கள் பற்றியே யான்மாவினிடத்து மிக்கு நிகழ்தலின், அவற்றினீக்க மாயாமல வீடா மென்க. அது ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் "காரிகையா ரைம்பொன்னீகை காட்டவுங்கா மாதிமூடமைச் - சோர் விழுந்துய்ந் தாரரசர் சோமேசா - வோருங்கால், காம வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங் கெடக்கெடு நோய்" என்றவவாறு முதுமொழிவெண்பாவில் எடுத்தோதியவாற்றானு முணர்க. இதனானே, ஆன்மாப் பற்றற்ற வாதிபகவன் பற்றினைப் பற்றி, ஆணவங் கன்ம மாயையென்னு மும்மலங்களினீங்கி வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாத அவ்வாதிபகவன் திருவடிச்சார்பு தலைக்கூடி யானந்த சொரூபியாய வாழுதலே வீடுபேற்றின் சிறப்பியல்பென்பது நாயனாருக்குக் கருத்தாயவாறு கண்டுகொள்க. மல நித்தியமாகலின் நீங்கலென்றுங் கெடலென்று மவ்வா றருளிச்செய்தார். நீங்குதலாவது-ஆன்மஞானத்தினைத் தடைசெய்யமாட்டாது தன்சத்தி மடங்குதலாம். கெடுதலு மப்பொருட்டு. கருமமலமு மாயாமலமும் ஆகந்துகமாகலின், சகசமலவுபாதி நீக்கத்தின் அவையும் விண்டொ

ழியு மென்பார், "சார்தரா சார்தரு நோய்" என்றுங் "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன் - நாமங் கெடக்கெடு நோய்" என்று மவ்வாறருளிச்செய்தார். இங்ஙனஞ் சிவத்துவாபிவ்யத்தியுற்று ஆதிபகவனோ டேகமாயின்ற முத்தான்மாவை மும்மலங்களும் வாதியாவென்பது "அவனே தானே யாகிய வந்நெறி - யேக னாகி யிறைபணி நிற்க - மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே" என்னுஞ் சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தானு மறிக. செம்பொருள் - பரமான்மாவான ஆதிபகவன். "சார்புணர்ந்து" என்புழிச் சார்புமது. பரம்பொரு ணிருவிகாரியா யென்று மொருபெற்றித்தாதலிற் "செம்பொருள்" என்றும், எப்பொருட்கும் பரமாதாரமாய நிற்றலிற் "சார்பு" என்றும், அவ்வா றோதப்பட்டது. 'செம்பொருள் காண்பதறிவு" "சார்புணர்ந்து" எனவே, முத்திநிலையின் ஞாதிருவான முத்தான்மா ஞேயப்பொருளான செம்பொருட் சிறசத்தியெனப்படு ஞானத்தோ டொற்றித்து அத்துவிதமாய நிலைபெறு மென்றவா றாயிற்று. இதனானே பாரமார்த்திகமான முத்தியிற் றுவம்பதவாச்சியனான் சீவான்மாக் கெட்டுத் தற்பதவாச்சியனான பரமான்மாவா யொழியுமென்னு மேகான்மவாதிகள் வீட்டியல்பு நாயனார்க்குக் கருத்தாகாமை தெளிவாயிற்று. அற்றேல், வேதாகமங்கள் "பிரமாகம்" "சிவோகம்" என்றிங்ஙனம் பாவிக்க வோதிய தென்னையெனின்,— பசுக்கள் பாசவிமோசன முற்றுத் தமக்கந்தரியாமியும் வியாபியுமான பரசிவசத்துவந் தங்கண் அபிவ்யத்தியுறும் பொருட் டப்பாசிக்க, வேதாகமங்களில் அங்ஙனம் அத்துவிதபாவனை விதிக்கப்பட்டது. ஆகலின், அதுகொண்டு தானே யேகான்மவாதஞ் சாதித்தல் சாலா தென்க. "பிரமாகம்" 'சிவோகம்" என்னு மத்துவிதபாவனையால் ஆன்மாக்கள் சிவகுணங்க டங்கண் விளங்கப்பெற்றுச் சிவமாயிருப்பனவன்றிக் கெட்டொன்று யொழியா. அரதத்தாசாரியர் கருத்துமிதுவே சருத்தாதல் "வேதத்தில் ஆண்டாண்டுப் பிரமப்பொருளாகிய சிவபிரானுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் அத்துவிதபாவனை கூறப்படுமா றென்னையென முசங்கித்தெடுத்துக்கொண்டு, கருடனு மாந்திரிகனுந் தம்முள் வேறுதல் வெளிப்படையாயினுங் கருடோகமென்னு மத்துவிதபாவனை விடநிவிர்த்திப்பொருட்டு வேண்டப்படும்; அதுபோலப் பிரமப்பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆன்மாவுந் தம்முள் வேறுதல் வெளிப்படையாயினு மலநிவர்த்திப்பொருட்டு வேதத்தில் அத்துவித பாவனை கூறப்பட்டது; அதுகொண்டுதானே நிருபசரித வைக்கியங் கூறுதல் சாலாதென்பது" என்றிங்ஙனஞ் சதுர்வேதத்தாற்பரியசங்கிரகத் தோதியவாற்றா னறிக.

இனிச் செம்பொருளான ஆதிபகவற்குச் சருவஞ்ஞத்துவமுதலிய வெண்குண முடைமை சொரூபவியல்பெனப்படுஞ் சிவத்துவமாம். இவ்வெண்குண சொரூபசிவத்துவப்பேறே முத்திதசையில் ஆன்மாவிற்கு ஆன்மலாபமெனப்படுஞ் சாயுச்சியப் பெரும்பேறும். ஆதிபகவ னெண்குண முடையனாதல் "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான் - றாளை வணங்காத் தலை" என்னுங் கடவுள்வாழ்த்துத் திருக்குறளானறிக. அற்றேல், "ஆதிபகவன்" எண்குண சொரூபனாயின், அவனற்றன்னை "நிர்க்குணன்" "குணாதீதன்" என்று வேதாகமங்க ளோதுதல் பொருந்தாதெனின்,— வேதாகமங்கள் பரமான்மாவை "நிர்க்குணன்" "குணாதீதன்" னென்றோதியது, சாத்துவிக இராசத தாமதமென்னு மாயாகுணங்க ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யல்லது முற்றறிவு முதலிய சிறகுணங்க ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யன்றாகலின், அது பொருந்துவதாம், மற்றுப் பொருந்தாமை யாண்டைய தென்க. இச்சிறகுணங்களு மில்லாவியல்பே அவனுக்குச் சொரூபமெனின்,— சத்தாகை சித்தாகை ஆனந்தரூபமாகை

யுஞ் சருவஞ்ஞத்துவ முதலியவற்றை யகப்படுத்துநிற்குஞ் சிறப்புக்குணங்களாகலின்
'ஆதிபகவ' னென்ற பரப்பிரமப்பொருள் அவற்றை யிலக்கணமாக வுடைத்தென்றலுஞ்
சொரூபவியலாகாதாம். அதுவேயுமன்றி அங்ஙனம் வேண்டுவார் பிரமப்பொருள் ஓரிய
ல்புமில்லா வெறும் பாழென்றாராய் நிரீசுரவாதிகட்குச் சகபாடிகளாயு மொழிவரெனக.
எண்குணங்களாவன: சருவஞ்ஞத்துவம், திருத்தி, அனாதிபோதம், சுவதந்திரம், அலு
த்தசத்தி, அனந்தசத்தி, நிராமயான்மா, விசுத்ததேக மென்பன. திருத்தியெனினும் பூர
த்தியெனினு மொக்கும். அனாதிபோதம் அநாதிமுத்தத்துவ மெனவும் வழங்கப்படும்.
இவையே இறைவற்குச் சிவத்துவமெனப்படு மெண்குணமாமாறு "ஸர்வஜ்ஞதா த்ருப்தி
ரநாதிபோத ஸ்வதந்த்ரதா நித்யமலுப்தசக்தி: | அனந்தசக்திஸ்ச நிராமயாத்மா விஶுத்ததேஹ
ஶிவஸஞ்ஜ்ஞகீ" என்னுஞ் சருவஞ்ஞானோத்தராகம வசனத்தா னறிக. இவ்வெண்குணங்
களுள், நிராமயான்மாவை அனாதிபோதத்திலும், விசுத்ததேகத்தை அலுப்தசத்தியினு
ளடக்கி அறுகுணங்களாகவும் ஓதுப. இவ்வறுகுணங்கள் சதசத் சித்து ஆனந்தமென
மூன்றாயடங்குமாறோராந்துணர்க. இனி நின்மலமான பரப்பிரமப்பொருள் அவிச்சையாற்
கட்டுண்டு சீவனமாவென்கின்ற, பிரமாசம பாவனை பேணி, மறித்தும் பிரமமா
மெனின்,— நின்மலமான பிரமப்பொருளை அவிச்சையான மலங் கட்டுறுத்தமாட்
டாது. கட்டுறுத்துமெனின், அது நின்மல பரப்பிரம பொருளாமாறில்லை. அன்றியும்,
வேறொரு வீடுபேறுளதாயவழியும் அஃதுத்தனைக் கட்டுறுத்துமெனப்படும் வீடுபேறென்பது
போலியாய் முடியுமெனக. அற்றேல், நிராலம்பஞ் சருவசாரமுதலிய வொருசாருபநிட
தங்கள் அங்ஙன மோதியவா றென்னையெனின்,— சுவேதாசுவதரமுதலிய சைவோ
பநிடதங்கள் சீவனமாய பிரமம்போல வருகை நித்தியப்பொருளொன்றும், அப்பிர
மந் தனக்குத்தரியாமியாயும் வியாபியாயு நின்றுபகரிக்க அநாதிமலவினைக்கீடாகப் பிறப்
பிறப்புற்று வினைப்போகம் புசிக்குமுறையின் மலபரிபாக மெய்திப் பரமசிவன் திரு
வருளுற்றுக் கட்டுநீங்கி முற்றறிவெய்தி மெய்யுணர்ந்து பலவாசனையு நீங்கி சிவ
பரப்பிரமப்பொருளோ டத்துவிதமாய் நின்று முடிவு காணகில்லாப் பேரின்பத்தினை
நுகராநிற்குமென்றும், எடுத் தொருதலைப்பட தோதுதலின், நிராலம்பஞ் சருவ
சாரமுதலிய வுபநிடதங்களிற் பிரமசத்தத்தா லெடுத்தோதப்பட்ட சித்து பரசித
தான பரப்பிரம மன்று. அபரசித்தான ஆன்மாவே அவிச்சையாற் பந்தமுற்றுச
சாதகமுறையிற் பிரமோபாசனை பேணிப் பிரமமா மென் றவ்வுபநிடதங்களா லங்ஙன
மோதப்பட்டது. இங்ஙன மாகலின், அவ்வுபநிடதங்களும் உத்தரவேதமு மாமு
ளாறுணூற்று கடப்பன வன்றி முரணுற்றுக் கிடப்பன வல்ல வென்று அறிந்து
கொள்க. அற்றேலஃதாக; அபரசித்தான ஆன்மாவைப் பரசித்தினுக்குரிய பிரமசத்து
த்தால் அவை எடுத்தோதுதல் சாலுமோ வெனின்,— பரசித்தான பரப்பிரமம் அபர
சித்தான வான்மாவுக் கந்தரியாமியாய் அதுவே தானென்னு நின்றுபகரித்தலின், அவ்வொ
ற்றுமை பற்றிப் பரப்பிரமநாமத்தாற் சீவான்மாவை அங்ஙன மவை யுபசரித்து வழங்
கின. ஆகலின், அது சாலபேயா மெனக. சித்தாசாரியனாகிய கண்ணன் பரப்பிரமமான
சிவனருட் பெற்றியைச், சிவோகம் பாவனை யொற்றுமைபற்றி, "நானே சடசித்தெ
ல்லா மானேன்" என்று தன் பெற்றியாகக் கொண்டு கூறியதூஉம், இத்துறை பற்றியா
மென்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக; "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்-
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்னுந் திருக்குறளுரையில், "கோச்சேரமான் யானை

கக்ஷேய மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை யென்றவழி, அரச னென்பதோர் சாதியுஞ் சேரமானென்ப தொரு குடியும், வேழ நோக்கினையுடையா னென்ப தொரு வடிவும், சேயென்பதோ ரியற்பெயரும், மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை யென்பதோர் சிறப்புப் பெயரும், ஒரு பொருளின்கட் சேறலினை யாகலின், அவ்வா றுணராது, நிலமுதல் உயி ரீறாகிய தத்துவங்களின் றொகுதியென வுணர்ந்து அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தங் காரணங்களி னொடுக்கிக்கொண்டு சென்றால், காரண காரியங்க ளிரண்டு மின்றி முடி வாய நிற்பதனை யுணர்தன் மெய்யுணர்வாம்" என் றிவ்வாறு பரிமேலழகியா ருரைத் தது தமக் கனுகூலமென்று இக்காலத்து ஏகான்மவாதிகளு ளொருசாரார் கூறுபவ ரெனின்,— சாதி குடி வடிவு பெய ரென்பன மாயாகாரியமான வுடம்பைப் பற்றிய சிறப்பினை வழக்காதலின், அது பொதுவியல்லென் றுணர்ந்து கைவிட்டுச், சீவான்மா வைத் தத்துவங்களின் வேறாகக்காண்டல் ஒருவற்கு மெய்யுணர்ச்சியாமென்பதே அவ் வுரைக் கருத்தாகலின், அது அவ ரேகான்மவாதக் கொள்கைக்குப் பிரதிகூலமாவதன்றி யாது மனுகூலம் பயக்குமாறில்லை யென்க. ஆண்டு நிலமுத லுயிரீறாகிய தத்துவத் தொகுதியென்றதனால், புருடனு முபாதியாகிக் கழிக்கப்படுமே பிறவெனின்,— "சுவை யொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின் - வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு" என்னுந் திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகியார் மாபூதமைந்து, அவற்றிற்கு முதற்காரணமான தன்மாத்திரை யென்னப்படுஞ் சூக்குமபூத மைந்து, அவற்றின் கூறான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் பத்து, மான் அகங்கார மன மென்னு மந்தக்கரண மூன்று, இவற் றிற்கெல்லா முதலாகிய பிரகிருதி யொன்று, இவற்றின்க ணின்று போக நுகரும் புரு டனொன்றெனத் தத்துவ மிருபத்தைந்து சாங்கியர் கூறுப" வென்றெடுத்துப், "புரு டன் றான் ஒன்றிற் றோன்றாமையானுந் தன்கட் டோன்றுவன வின்மையானுங் கார ணமு மாகான் காரியமு மாகான்" என்றுரைக்கு முகத்தால், அவன் உபாதிமா னன்றி உபாதியாகா னென்பது தோன்ற நிற்றலின், புருடனை உபாதியான தத்துவத் தொன் றென வைத்துக் கழித்தல் ஆவர்க்குக் கருத்தன்றென்க. மற்றுப் புருடனைத் தத்து வங்களோடு சேர்த்தது தொகை கொண்டது, புருடன் றத்துவ சரீரத்தோடு விரவி நின்று அத்துறை பயனைக்கொள்ளும் பெற்றிநோக்கி யென்க. "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும்" என்னுந் திருக்குறளிற் 'காரண காரிய மிரண்டுமின்றி முடிவாய நின்றதனை யுணர்தல்' லென்றதூஉம், புருடன் றனதுண்மை யுணர்தலேயாம். புருடன் இங்ஙனந் தனதுண்மை யுணர்வுழிச் செம்பொரு டனக்காதாரமா முண்மையினையுந் தெளியுமாக லின், தனதுண்மை யுணர்வே அவற்கு மெய்யுணர்வுமா மென்க. "சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பது" "சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின்" எனப் பின்னாச் சிவன்முத்தியிற் காண்பானுங் காணப்படுபொருளுமாக வைத்து மெய்யுணர் வொருப் படுத்தியதே, இத்த குறுத்தன்று மென்க சாங்கியர் நிரீச்சுரவாதிகளாகலின், நில முதற் புருடன் காறுந் தத்துவமெண்ணதோதினு ரென்றும், அவர் கொண்ட புருடனை சீவான்மாவென்று முணர்க. அற்றேலஃதாக; பரிமேலழகியார் நிரீச்சுரவாத நிகழ்த்துஞ் சாங்கியநூல் பற்றித் திருக்குறளிற் றத்துவ வாராய்ச்சி செய்யப்புகுந்த தென்னையெ னின்,— சாங்கியம் வைதிகசாத்திரமாய் நின்று பிரகிருதிமாயையைச் சத்தான முதற் காரணமெனக் கொண்டு பிரவஞ்ச மற்றதனை யதார்த்த காரியமாமென் றெடுத்தோது தலின், பரிமேலழகியார் தத்துவ வாராய்ச்சிக்கு அதனை யோர் கருவியாகக் கொண்டார்; "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்று முறுதிக்கட்டுரை மேற்கொண் டெனக. அற்றேல், சாங்கியர் கூறுந் தத்துவ காரண காரியவாத மொப்பிக்கொண்டார், அவர் கூறும அத்தியாசவாதமு மொப்பிக் கோடற்பாலரெனின்,— சாங்கியர் பிரகிருதிமாயை முதற்காரணத்தில் வித்தின் மரம் போலப் பிரவஞ்சஞ் சத்திமாத்திரையாய்ச் சூக்குமமுற்றிருந்து தூலமாய் வெளிப்படு மெனக்கொண்டது சற்காரியவாதமாகலின், அதனை யொப்பிக்கொண்டார். அவர் கூறும அத்தியாசவாதஞ் சுருதியொடு முரணுதலானும், யுத்திவிரோதமென்று எல்லாச்சமயத் தாராலு மிகழப்படுதலானும், அதனை யொப்பிக்கொண்டிலர். அத்தியாசவாதஞ் சுருதி யுத்தி விரோதமாமாறு மேலுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

இனிப் "பிறப்பென்னும் பேதைமை" என்ற மூலமலத்தி னியல்பு சிறிது காட்டுதும். மூலமலமாவது பிராந்தி ஞானமே பிறிதில்லை யென்ப ரொருசாரார். ஒருசாரார் ஞானாபாவ மென்பர். ஒருசாரார் தமோகுண மென்பர். ஒருசாரார் மூலப்பகுதியிற் றோன்று மவிச்சையென்பர். ஒருசாரார் மாயை கன்மங்களென்பர். ஒருசாரார் சிவசத்தியென்பர். ஒருசாரார் ஆன்மாவின் குணமென்பர். மலமாவது இவை யனைத்தினும் வேறாய ஒன்றாய நித்தமாய வியாபகமாய ஞானதிரோதகமாகிய திரவிய மென்பது தொகுத்துக் காட்டுதும். மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆன்மாத் தோற்றக்கேடின்றி நித்தமாய வியாபகமாய நிற்பதென்பது துணிடாம். இனி ஆன்மா வுக்குத் தோற்றக்கேடுக ளுளவாயின், செய்த வினை நசிப்பச் செய்யாதவினை யுண்டா மெனப்பட்டு வினை யிலக்கணத்தோடு முரணும். ஈன்றணிய குழவி தாய் முலைப் பால் பசிப்பிணி தீர்க்கு மருந்தென் றறிந்து தன்கண் முயலுதல் காண்டும். அஃதும் மைப்பயிற்சி வயத்தா னுளதாகிய வாசனை யிலவழிக் கூடாது. இனி நித்தப்பொருளை யவயவ முடைத்தெனப் பட் டழிவெய்துவதாகிய வேகதேச மென்றல் கூடாமையின், ஆன்மா வியாபியென்பதும் பெறாும். பெறவே, அவ்வக் குணங்கள் அவ்வக் குணிக ளின் வேறன்மையின், ஆன்மாவின் குணமாகிய ஞானமும் அவ்வாறே நித்தவியாபக மாதல் பெறப்பட்டது. அறிவாவது ஒன்றனை விடயித்தலே பிறிதன்றாகலின், அவ வன்ம் விடயிப்பதாகிய வறிவு ஒருகா னிகழ்ந்தும் ஒருகா னிகழாதும் காலத்தானும் இடத்தானும் ஏகதேசமாய் நிகழ்தலுங் காண்டும். அவ்வறிவு செயற்கையா னிங்ஙன நிகழ்தற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அது பிராந்தி ஞான முதலியவ ற்று ளொன்றென்றல் கூடாமையின், பாரிசேடிய வளவையான் அவற்றின் வேறாகிய சகசமலம் அநாதனைமைத்தா யுண்டென்பது பெறாும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்தி ஞானமுதலியவற்றி னொன்றேயாக; அவற்றின் வேறுண்டென்பதற்குப் பிரமாண மென்னையெனின்,— கூறுதும். கயிற்றை யரவெ னக் காணும் பிராந்தி கண்ணின்கண் யாதானு மோர் குற்றமிலவழி நிகழாமையின் அதுபோலத் தேகமே யான்மா வென் றறிகின்றவிடத்துப் பிராந்தி ஞானமும் ஆன்மா வின்க ணொரு குற்ற மில்வழி நிகழாமையின், அக்குற்றமாகிய சகசமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறா யுண்டென்பது பெறப்படும். இனி ஞானாபாவமே யது வெனின்,— ஞானத்தின் என்றுமபாவத்திற்கும் அழிவுபாட்டபாவத்திற்கும் ஒன்றினொன்றபாவத்தி ற்கும் ஒருகாலு மழிவின்மையான் முத்தியென்ப தொன் றிலையாய் முடியும். வீடு பேறுண்மை வேதாகமங்களிற் பெறப்படுதலின், அவற்றொடு முரணாமைப் பொருட்டு ஞானாபாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோடல்வேண்டும், வேண்டவே,

ரோதமாகிய ஞான முன்னில்லாதொழிதற்கு வேறு காரண முண்டெனப் பெறப்படுத லின், அதுவே சகசமல மெனப்படு மென்க. இனித் தமோகுண முதலிய வொன்றன் காரியமாய இடையே தோன்றி யழிவனவாகலின், அவை யநாதியே ஞான திரோதக மாய ஆன்மாவைப் பந்திக்கமாட்டாமையின், சுத்தமாய் நின்ற வான்மாவை இடையே பந்தித்து நின்றனவெனின், அவை யிடையே பந்தித்தற்குக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிப் பந்திக்குமெனின், முத்திபெற்றவழியும் பந்திக்குமென்பது முடியுமாக லின், அவற்றின் வேறாய அநாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமல முண்டென்பது பெறப் படும். இனி மூலப்பகுதியிற் றோன்று மவிச்சையே யதுவெனின்,— மூலப்பகுதியிற் றோன்று மவிச்சை அநாதியி லான்ம ஞானத்தினைப் பந்தித்ததென்ற லொண்ணாமையானும், அது மாயாகாரிய மாகலின், ஞான வியஞ்சகமாவதல்லது ஞான திரோதகமாகாமையா னும், அநாதியே ஆன்ம ஞானத்தினைத் தடைசெய்து நிற்குஞ் சகசமலம் வேறுண் டென்பது பெறப்படும். இனி மாயை கன்மங்கள் ஆன்மாவின் வேறுமாய்ச் சடமு மாயப் பந்தமுஞ் செய்து நிற்றலின், அவையே யமையும்; வேறு மோர் சகசமல முண்டெனக்கோடன் மிகையாமாலோவெனின்,— அவை யங்ஙனமாயினும், ஞானதிரோ தக மல்ல வாகலான், ஞான திரோதகமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்க. இனிச் சிவ சத்தி ஞான திரோதகமாய் நிற்குமெனின்,— சித்தாகிய சிவனது சத்தியுஞ் சித்தாவதன் றிச் சடமாதலின்மையாற் றனக்குப் பகையாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத் துவ தன்றிச் சித்துப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்துமா றின்மையானும், உறுத்து மெனின், முதல்வனது பெருங்கருணைக்கிழுக்காகலானும், சடப்பொருளாய்ப் பந்த முறுவிக்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டென்பது பெறப்படும். இனி மலஞ் சடமாய் நிற் றலின், ஆன்மாவின் குணமெனக்கோடலே பொருத்த முடைத்தெனின்,— அறியாது கூறினாய்; குணமாயி னிடையே நீங்குதல் கூடாமையானும், ஆன்மா வறிதற்குண முடைத்தாகலின், அறியாமையு மறிவுமாகிய விரண்டு மறுதலைக்குண மொருபொருட் குக் கூடாமையானும், அஃதான்மாவின் வேறாயதோ ரிருளாகிய திரவிய மென் பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க. சிவாக்கிரதீபிகையுடையாரு முதலதிகர ணத் திறுதியிற் பயன் கூறுமவழி, ஞானாபாவமே யஞ்ஞான மென்பாரை மறுத்து, மலந் திரவியமென்றும், அநாதிப்பொருளென்றும், மலசத்திகள் பலவென்றும், முத்தி யின் மலசத்திகட்குக் கேடன்றி மலத்துக்குக் கேடின்மையின் அநாதிப்பொருளாதற் கிழுக்கில்லையென்றும், கடா விடைகளான் விரித்துக் கூறியவா றுண்டுக் காண்க.

அஞ்ஞானமெனனு மகவிருண் ஞானாபாவ மாகாதென்று இவ்வாறு மறுக்கப் படவே, அந்தகாரமெனனும் புறவிருள் ஆலோகத்தின் அபாவமென்பதூஉ மறுக்கப்பட்ட வாறாயிற்று. அதுவுஞ் சிறிது காட்டுதும். ஆலோகத்தி னபாவமே யந்தகாரமென்பார்க்கு, அம்முறை பற்றிச் சுகத்தி னபாவமே துக்கம்; தன்மத்தின் அபாவமே அதன்மம்; சையோகத்தி னபாவமே விபாகமென் றிவ்வாறு கோடல் வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளாமையால் அவர்க்கு மது கருத்தன்று போலுமென மறுக்க. அன்றியும், ஆண் டொளி யில்லை, இருளுள்ளதென, ஒளியின்மையின் வேறா யிருளொன்னு முணர்வு நிக ழ்தலானும், யாடின கழுத்திற் றூங்கு முலையோ டொக்கும் அபாவத்தாற் செய்யக் கடவதொன்று யாண்டு மின்மையானும், கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிற்பதாகிய விருளை அபாவமென்றல் கூடாமை யறிக. இவ்விருளின் றன்மை வெள்ளிடையி னலரவிழ்த்து நோக்கியவழியு மறைத்தற்றொழி னிகழ்தல்பற்றிப் பாரிசேடியவள

ன்மையா னறியப்படும். அற்றேல், நீலவடிவிற்றாய்த் தோன்றுதலின் இருள் காட்சிப் பொருளொன்றாம் படி யிழுக்கென்னை யெனின்,— அற்றன்று; தனியிய லிருளின்கண் விழித்தவழிப்போலக் கண்ணிமை யிறுக மூடியவழியு மொருதன்மைத்தாய்த் தோன்றுதலின், வேற்றுமை யின்மையான், அது மயக்கவுணர்வேயா மென்பது போதருதலின், விழித்தவழி யவ்வாறு தோன்றுவது மதுபோல மயக்கவுணர்வாவ தன்றி, இருளின் றோற்றமன்றென்பது அனுபவத்தாற் கண்டு கொள்க.

உலகாயதர் செவி முதலிய விடங்களே யிந்திரிய மென்பராகலின், கண்ணென்னு மிடத்தின் வேறாக ஒளிப்பொருளாகு மிந்திரிய முண்டென்பதற்குப் பிரமாண மென்னையெனின்,— செவிடனுக்குச் செவியுளதாகவு மோசை கேளாமையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியென்னு மிடமன்றி வேறாயதனை அதிட்டித்து நிற்கு மிந்திரிய மில்லாமையே யன்றிப் பிறிதின்மையாற் செவியென்னு மிடம் இந்திரியமாகாமை எல்லார்க்கும் விளங்கக் கிடந்தது. இதுபற்றி யேனை யிந்திரியங்களும் அவ்விடங்களின் வேறாதல் கண்டுகொள்க. ஞானேந்திரியங்க ளைந்தும் அறிதற் கருவிகளாகலின், சாத்துவிகாகங்காரத்திற் றோன்றியனவாம். கண்ணிந்திரியம் ஒளிக் கருவியாகலின், உருவத்தை யறிவதாம். இது ஆன்மாவின் ஞானசத்தியா லதிட்டிக்கப்பட்டுப் பொருள்களை விசேடண விசேடிய வியல்புபற்றி அறியுமா றின்றி நிருவிகற்பமா யறியுங் கருவியென் றுணர்க. இது ஏனை ஞானேந்திரியங்களுக்கு மொக்கும். காட்டு மொளியின் வேறாய்க் கண்ணுக் கொளிக்குண முண்டென்றற் கேது வென்னை? கண்ணுக் கொளிக்குண முண்டெனின்,— மின்மினிபோலத் தினைத்துணையாயினுந் தானே விளங்குதல் வேண்டுமாலெனின்,— ஆகாயத்தின் கண்ணதாகிய சத்தகுண முரசு குணில் சையோக முதலிய வியஞ்சகங்களான் விளக்கப்பட்டுழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காதொழிதலே யன்றித் தினைத்துணையாயினுந் தானென விளங்குமா றின்றென்பது பற்றி வியஞ்சகத்தி னின்றொலி வடிவாற் றோன்று மவ்வோசையை ஆகாயத்தின் குணமன் றென்பார் யாருமில்லை. அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய வொளியும் வியஞ்சகமாகு ஞாயிற்றி னொளிமுதலிய வுள்வழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறிதில்லை யாகலான், அதனைக் கண்ணின் குண மன்றென்றல் அறிவிலோர் கூற்றேயா மெனவும், அக்கண்ணொளி தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொருள் ஏகதேசமாயின் ஏகதேசத்து விளங்கியும் வியாபகப்பொருளாயின் வியாபகமாய் விளங்கியு நிற்கு மியல்பிற்றெனவு முணர்க. இனிக் கண்ணுக் கொளியில்லை, ஞாயிற்றினொளி முதலியனவே கண்ணின்கணின்று காண்டல் வியாபார நிகழ்த்துமெனின்,— அங்ஙனமாயின், ஞாயிற்றினொளி முதலியன கண்ணின்கணின்றே காண்டல் வியாபார நிகழ்த்துமென்னு நியமம் வேண்டா; உடம்பினுள் யாண்டாயினு மோரிடத்தைப் பற்றி நின்றுங் காண்டல் வியாபார நிகழ்த்துமென் றொழிக. அற்றேல், அவ்வாறு ஒளியுடைத்தாகிய கண்ணிந்திரியந் தன் றொழிற்பாடு நிகழ்தற்குப் பிறிதோ ரொளியி னுபகாரத்தை யின்றியமையாதவா றென்னையெனின்,— அங்ஙன மாயினுங் கண்ணிந்திரியந் தூலவொளி யாகலின், தமோகுணசாரமான இருளென்னும் பகைப்பொருளின் சத்தியான் மடங்கிக், காண்டல் வியாபார நிகழ்த்துதற்கு அக்கினியென்னும் பூதத்தின் கூறான ஞாயிற்றினொளி விளக்கொளி முதலிய சூக்குமவொளி யுபகாரத்தை வேண்டற்பாலதாகின்ற தென் றுணர்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்துக் கண்ணிந்திரிய வியல்பும் அதன் குற்றசகசமான விருளியல்பும் அதன் றோற்றமுறையும் வாயி

கள் கூறும் பூர்வபக்கங் களைந்து மிக விரித்துரைத்தார். அது சிவஞானபோதத்துப் பிரமாணவோத்தி னிரண்டாம்பாதத் திரண்டா மதிகரணத்துக் காண்க. அத்துவித சைவசித்தாந்த வாசாரியர்கள் இப்புறவிருளை அகவிருளிற்குங் கண்ணை ஆன்மாவிற்கு ஞாயிற்றினைச் செம்பொருளாகிய சிவத்திற்கும் உவமானமாக எடுத்தோதி அம்மூப் பொருண் மெய்ப்பெற்றி தெருட்டுவர். அது சிவஞானபோத முதலியவற்றுட் காண்க.

இனி நாயனார் காமத்துப்பாலில், "தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலி னினிது கொல் - றாமரைக் கண்ணா னுலகு" என்று ஓதியருளினார். பரிமேலழகியார் "தாமரைக் கண்ணா னுலகு" என்பதற்குத் "தவயோகங்களாற் செங்கண்மா லுலக" மென்று பொருளுரைத்தார். இதனானே செங்கண்மா லுலகெய்தி வாழ்தலே வீடுபேறென்பது நாயனார் கருத்தாகாதோ வெனின்,— ஆகாது, என்னை? செங்கண்மாலுலகு விரசைநதியடுத்து மேற்பக்கங்களு மொன்றாய் விளங்கு மேகதேச விட்டாகாசலாலும், மாயாகாரிய மாதலானும், அஃது காமிய கன்ம தவயோக முழப்பார் உறும் பதமுத்தி யாவதல்லது நிட்காமிய மெய்ஞ்ஞானமுடையா ரெய்தும் நிசதவியாபக பூர்ண வீடுபே றாகாமையின். செங்கண்மால் குணமூர்த்திகளு ளொருவனாய் நிவிர்த்திகலையி லடங்கிய தத்துவபுவனங்களைக் காக்குங் கடவுளென்பது மேற்காட்டியவாற்றா னினிது விளங்குதலின், அக்கடவுள் ஓவ்வகைப் பரபோக மருளுங் குணமூர்த்தி யன்றி நிர்க்குண சொரூப வீடுபேறருளும் பரப்பிரம முதற்பொருளாகா மையுணர்க. அல்லதூஉம், பாஞ்சராத்திரிகள் செங்கண்மால் அப்பிராகிருத மங்கல திவ்விய தேகியாய் மேலுலகி லுறைவனென்று கூறுதலின், மாயாகாரியமான பஞ்சகோசமு நீங்கிய சின்மய நித்த வியாபக சொரூபானந்த வீடுபேற்றினை அவ னருளுவனென்றல் சிறிது மியையா தென்க. இனி "நிரதிசய வின்பத்தற் சரிய வீ டிச்சிற்றின்பத்திற் கினியாதல் சாலா தென்ற பாங்கற்குத் தலைவன் சொல்லிய" தென்று அத்திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகியார் கருத்துரைத்தது, இவ்வுலகவின்பத்தினை நோக்க அச்செங்கண்மா லுலகவின்ப நிரதிசய மென்றவாறேயாம். பரமுத்திப்பேறு, உருவ வருவ வுலகெலாம் வெறுத்த சிதானந்த வாழ்வென்பது, "குறித்தடியி னின்றிட்ட குணமெட்டுஞ் சித்தி கோசனத்தன் முதல்வாழ்வு குலவுபத மெல்லாம் - வெறுத்துநெறி யறுவகையு மேலொடுங்கி முடங்க வெறும்பொய்யென் றினைத்திருக்க மேலொடுங்கு மில்லா - னிறுத்தறுவதோர் குணமில்லான் றனையொரு வருக்குந் தினைப்பரியா னொன்றுமிலா னொப்பிலவன் றனையே - பொறுப்பரிய பேரன்பை யருளியதன் வழியே புரிந்துநிலை யொன்றுமிலாய போகத்தைப் புரிந்தே" என்னு மத்துவித சைவசித்தாந்தத் திருவாக்கின் றறிக. இதுவே பரிமேலழகியார்க்கு முடம்பாடாமாறு, "மலர்மிசை யேகினா னுமாணடி சேர்ந்தார் - நிலமிசை நீடுவாழ் வார்" என்னுந் திருக்குறளில் "நிலமிசை" யென்பதற்கு, "எல்லா வுலகிற்கு மேலாய வீட்டுலகின்க" ணென் றுரைத்தவாற்றா னுணர்க. சின்மய வீடுபேற்றினை வீடுலகென்றது, இறைவனருள்சேர்தலை "இறைவனடி சேர்த" லென்றதுபோலவந்தோ ருபசாரவழக்கு.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றால் ஏகான்மவாதிகள் கூறு நிருபசரித கைவல்லிய மும், பாஞ்சராத்திரிகள் கூறு நாராயணசாரூப்பியமும், நாயனார் கருதிய வீடுபேறாகா வென்பதூஉம், அத்துவித சித்தாந்திகள் கூறுஞ் சிவனடிசேர்த லென்னும் உபசரித கைவல்லிய சிவசாயுச்சியமே அவர் கருதிய வீடுபே றென்பதூஉம், தண்பொருளாயி னமை காண்க. தெய்வத்திருவருள் கைவந்து கிடைத்துப் பரமஞானானுபூதி கைகண்ட

சமயாசாரியர் நால்வரும், "சொற்றுணை வாழ்க்கை துறந்துன் றிருவடி யேயடைந்தோம்" "கோமாற்கே நாமென்று மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சேவடியிணையே குறுகினோமே" "இவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ் சிந்தை கண்டுநின் றிருவடி யடைந்தேன்" "நின்னருட் டாளிணைக்கீழ் - மறிவறியாச் செல்வம் வந்துபெற்றார்" "தையலிடங் கொண்டபிரான் றன்கழலே சேரும்வண்ண-மையனெனக் கருளியவாறு" "கரணங்க ளெல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றோன - சரணங்களே சென்று சார்தலுமே" "காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் - தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி" எனறிங்ஙன மருளிச்செய்யுமுகத்தாற் சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த உபசரித வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே மெய் வீடுபேறென்பது நோக்கருளினா ரெனக. "செவ்வேற் சேஎய் - சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு" என றருளிச்செய்தலின், நக்கீரனார்க்கும் அதுவே கருத்தாயவாறு காண்க.

இக்காலத் தேகான்மவாதிகளுட் சிலர் "நவமாய செஞ்சுடர் நல்கலுமே நாம நந்து - சிவமாய வாபாடி" "சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட-வத்தன" "சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே" "அஞ்ஞான் சிவரூப மாகியவாறே" "ஏகனாகி யிறைபணி நிற்க" "ஏகமாய நின்றே யிணையடிக டாமுணர" என்றற்றொடக்கத்து உபசரித சுத்தாத்துவித வைக்கிய சிவசாயுச சியங்கூறுஞ்சுருதிகள், தமதேகான்மவாத நிருபசரித கேவலாத்துவிதவைக்கியம் பேசின வென்று பிதற்றுவர். பரமசிவன் பெத்த முத்தி யிரண்டினும் ஆன்மாவிற்கு நாயகனென்றும் ஆன்மாப் பரமசிவனுக்கு என்று மீளா வடிமை யென்றுங் கூறி, இருளும் வெளியும் போலும் பேதமும் பொன்னு மணியும் போலும் அபேதமுஞ் சொல்லும் பொருளும் போலும் பேதாபேதமும் பூர்வபக்கமாக வொதுக்கி, முத்திற்முந் தனக் கடங்கக்கொண் டத்துவிதஞ் சாதிக்கும் வைதிக சைவசித்தாந்தச் சுருதிகள், தமக்கனுகூலமா மென்று அவர் அவைதம்மைத் தம்முடன் கொண்டு போதற்ல, "மெய்ச்சோதி தயக்கு சிறுகொள்ளி தனை விரகினமை கொண்டு குருகா - கச்சோத மென்று கருதிக் குடம்பை தனிலுய்த்து மாண்ட கதை" யாய முடியு மெனக. மேலும் விரிக்கிற் பெருகும்.

முதற்றிருக்குறள் விருத்தி யொருவகையான முடிந்தது.

உத்தரவேதம் பாயிரமுள்ளிட்ட அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பாலென நான்கு பகுதித்தாம். அவற்றுள், பாயிரங் கடவுள்வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன்வலியுறுத்த லென்னு நான்கதிகாரங்க ளுடைத்து. அறத்துப்பால் இல்லறவிய றுறவறவியலென விரண்டியல்க ளுடைத்து. இல்லறவியல் இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத்துணைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், இனியவை கூறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிறனில்விழையாமை, பொறையுடைமை, அழுக்காறாமை, வெஃகாமை, புறங்கூறாமை, பயனிலசொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புகழ் என்னு மிருபஃததிகாரங்க ளுடைத்து. புகழ் இல்லறத்தார்க்குள்தாம் இம்மைப்பயனாகலின், இல்லறவியல் விறுதிக்கட் டந்தோதப்பட்டது. துறவறவியல் விரத ஞானமென விரண்டாம். விரதம் அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம், கள்ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னாசெய்யாமை, கொல்லாமை யென்னும் ஒன்பததிகாரங்களுடைத்து. ஞானம் - நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்த லென்னு நான்கதிகாரங்

றுடைத்து. ஊழ் அறத்துப்பாலி னிறுதிக்கண்ணதாகிய வோரதிகாரம் இது பொருள் இன்பம் இரண்டற்கும் பொதுவாய் நின்று [illegible] வைக்கப்படாமையானு மேற்கூறிய வாறன்றே [illegible] யுடைமையானு மறத்துப்பாலி னிறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது. பொருட்பால் அரசியல், அங்கவியல், ஒழிபியலென மூன்றியலக ளுடைத்து. அவற்றுள், அரசியல்— இறைமாட்சி, கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடைமை, குற்றங்கடிதல், பெரியாரைத்துணைக்கோடல், சிற்றினஞ்சேராமை, தெரிந்துசெயல்வகை, வலியறிதல், காலமறிதல், இடனறிதல், தெரிந்துதெளிதல், தெரிந்துவினையாடல், சுற்றந்தழால், பொச்சாவாமை, செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை, வெருவந்தசெய்யாமை, கண்ணோட்டம், ஒற்றாடல், ஊக்கமுடைமை, மடியின்மை, ஆள்வினையுடைமை, இடுக்கணழியாமை யென விருபத்தைந்ததிகாரங்க ளுடைத்து. அங்கவியல்— அமைச்சு, சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்பம், வினைசெயல்வகை, தூது, மன்னரைச்சேர்ந்தொழுதல், குறிப்பறிதல், அவையறிதல், அவையஞ்சாமை, நாடு, அரண், பொருள்செயல்வகை, படைமாட்சி, படைச்செருக்கு, நட்பு, நட்பாராய்தல், பழைமை, தீநட்பு, கூடாநட்பு, பேதைமை, புல்லறிவாண்மை, இகல், பகைமாட்சி, பகைத்திறந்தெரிதல், உட்பகை, பெரியாரைப்பிழையாமை, பெண்வழிச்சேறல், வரைவின்மகளிர், கள்ளுண்ணாமை, சூது, மருந்து என முப்பத்திரண்டதிகாரங்க ளுடைத்து. ஒழிபியல்— குடிமை, மானம், பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை, நன்றியில்செல்வம், நாணுடைமை, குடிசெயல்வகை, உழவு, நல்குரவு, இரவு, இரவச்சம், கயமை யென பதின்மூன்றதிகாரங்களுடைத்து. காமத்துப்பால் களவியல் கற்பியலென விரண்டியல். களவியல்— தகையணங்குறுத்தல், குறிப்பறிதல், புணர்ச்சிமகிழ்தல், நலம்புனைந்துரைத்தல், காதற்சிறப்புரைத்தல், நாணுத்துறவுரைத்தல், அலரறிவுறுத்தலென்னு மேழதிகாரங்களுடைத்து. கற்பியல்— பிரிவாற்றாமை, படர்மெலிந்திரங்கல், கண்விதுப்பழிதல், பசப்புறுபருவரல், தனிப்படர்மிகுதி, நினைந்தவர்புலம்பல், கனவுநிலையுரைத்தல், பொழுதுகண்டிரங்கல், உறுப்புநலனழிதல், நெஞ்சொடுகிளத்தல், நிறையழிதல், அவர்வயின்விதும்பல், குறிப்பறிவுறுத்தல், புணர்ச்சிவிதும்பல், நெஞ்சொடுபுலத்தல், புலவி, புலவிநுணுக்கம், ஊடலுவகை யென்னும் பதினெட்டதிகாரங்க ளுடைத்து. இந்நூற்குரை [illegible] பல [illegible], பரிமேலழகியா ரியற்றிய வுரையே அவற்றுள் ளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததென்பர் [illegible]. பரிமேலழகியார் திருக்குறளுக்கு [illegible] சொல் கருதிய பொருள் விளங்கி உள்ளுந்தோறு மூள [illegible] பரிமேலழகியார் வடமொழிக் கடலுந் தென்மொழிக் கடலு நிலைகண்டுணர்ந்து [illegible] பொருளை யுலகம் கைக்கொண்டு போற்றத் [illegible] “[illegible]” என்னும் [illegible] பரிமேலழகியா ரியற்றிய திருக்குறளுரை சிறந்த நிதரிசனமாம். தமிழாசிரிய ருரைகளுள் பரிமேலழகியா ருரை [illegible] முன்னோருரைகளு [illegible] பின்னுள்ள உரைகளு [illegible] முரைகளுமாம். ஆசிரியர் [illegible] பரிமேலழக ருரைக்கருத்தை [illegible] போற்றி [illegible], அவ்வுரை மேன்மை அறிவுறுத்திட்டார். ஆயினும், பாயிரவிருத்தியிலும், சூத்திரவிருத்தியிலும், அவர் சொன்முடிவு பொருண்முடிவுகளுள் [illegible] வேறு [illegible]ட்டனர். அவை ஈண்டுக் காட்டலுறின் விரியும். பாயிரவிருத்தியிலுஞ் சூத்திரவிருத்தியிலுங் காண்க.

பரிமேலழகியாருரை இவ்வாறு சிறந்தலி னன்றே, "பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள - நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ-நூலிற் - பரிந்த வுரையெல்லாம பரிமேலழகன் - றெரிந்தவுரை யாமோ தெளி" என்றுனன்றோ ரதன்பெருமை அவர் றெடுத்துப் போற்றினு ரென்பது.

திருவள்ளுவமாலை.

திருவள்ளுவமாலை திருக்குறளின் சிறப்புப்பாயிரம். இது அசரீரி, நாமகள், இறையனார், உக்கிரப்பெருவழுதி, கபிலர், பரணர், நக்கீரர், மாமூலனார், கல்லாடர், சீத்தலைச்சாத்தனார், மருத்துவனாமோதரனார், நாகன்றேவனார், அரிசிற்கிழார், பொன் முடியார், கோதமனார், நத்தத்தனார், முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார், ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், கீரந்தையார், சிறுமேதாவியார், நல்கூர்வேள்வியார், தொடித்தலைவிழு ததண்டினார், வெள்ளிவீதியார், மாங்குடிமருதனார், எறிச்சலூர்மலாடனார், போக்கியார், மோசிகீரனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், மதுரைத் தமிழ்நாயகனார், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், உருத்திரசன்மக்கண்ணர், பெருஞ்சித்திரனார், நரிவெருத் தலையார், மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றூர்கிழார், மதுரை அறுவைவாணிகர் இளவேட்டனார், கவிசாகரப்பெருந்தேவனார், மதுரைப் பெருமருதனார் கோவூர்கிழார், உறையூர் முதுகூற்றனார், இழிகட்பெருங்கண்ணனார், செயிர்க்காவிரியார் மகனார் சாத்தனார், செயலூர்க் கொடுஞ்செங்கண்ணனார், வண்ணக்கஞ்சாத்தனார், களத்தூர்க்கிழார், நச்சுமனார், அக்காரக்கனிநச்சுமனார், நப்பாலத்தனார், குலபதிநாயனார், தேனீக்குடிக் கீரனார், கொடிஞாழன்மாணிபூதனார், கவுணியனார், மதுரைப்பாலாசிரியனார், ஆலங் குடிவங்கனா ரென்னு மைம்பத்துமூவருந் தனித்தனி யியற்றியருளிய ஐம்பத்தைந்து திருவெண்பாக்களுடையது. இவ்வைம்பத்து மூவருள், அசரீரி பாண்டி னிகட்பிறந்த கந்த நிறகு முதற்றெய்வம். நாமகள் - சகல கலாரூபியான வாணி. இறையனார் - ஆல வாயி னவிர்சடைக்கடவுள். உக்கிரப்பெருவழுதி - கடைச்சங்கத்தாரானுய் பாண்டியன். திருக்குறள் கேட்ட பாண்டியன். கபிலரொழிவாயாக ஆலந்தமூ வரும் நீங்கலாக நின்றோர் கடைச்சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் நக்கீரனார் முதலியோருடன் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரென் றுரைசெய்து எடுத் தோதிய சேந்தம்பூதனார், பெருங்குன்றூர்கிழார், இளந்திருமாறனார், மருதனிளநாகனா ரென்னு மியற்பெயருடையார் திருவள்ளுவமாலையிற் காணப்படாமை ஒருமாறு பாடுபோலு மென்று மலையற்க, இவ்வியற்பெயருடையார்க்கே ஆண்டு வேறியற்பெயரா லன்னம் வழங்கப்படுகின்றமையின.

முதுமொழிவெண்பா.

இது உத்தரவேத வதிகாரங்களிலுள்ள வொவ்வொரு திருக்குறள் முதுமொழி களுக்கு எடுத்துக்காட்டிலக்கியமாக வியற்றப்பட்டமையின், முதுமொழிவெண்பாவென னும் பெயர்த்தாயிற்று. இது சோமேசரை முன்னிலையாகக்கொண்டு பாடப்பட்டமையின் சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா வென்றும் வழங்கப்படும். இஃதியற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். இதனுட் டிருக்குறள் முதுமொழிகளும் எடுத்துக்காட்டிலக்கியங்க ளுந் தம்முளொத் தொழுகு மெச்சி, திருவள்ளுவநாயனாரே மறித்துமவதரித்துத் திருக் குறளுக் கெடுத்துக்காட் டிலக்கிய மருளிச்செய்தாரோ வென்று வியக்கப்படுகின்றது. இனி அரங்கேசர்வெண்பா முருகேசர்வெண்பாவென்று பெயரிட்டுச் சிலபாடியவை, திருக்கு

றளு மெய்க்குக்காட்டுந் தம்முளிலையுபெருது, வேறறெனத் தொடுத்தலாயு மற்றொன்றுய விரிந்து கிறறவின, போலிநூலகளாம.

இனி ஆத்திசூடி, கொலறைவேந்தன, வாககுண்டாம், நல்வழி என்னுஞ் செந்தமிழ்நூல்கள் திருககுறளபோல நீதியுரைககும பொய்யாமொழிகளாதலின். அதனேடொபபறெனவைததுப போற்றறபாலனவாம. இவை ஒளவை திருவாய்மொழிகள்.

கடைச்சங்கவிலக்கியம்.

நறறமிழ்ப் பாண்டி நனளுடடு நானமாடககூடன மாநகரில அங்கயற்கண்ணிபோடு அமாநது வீறறிருநதுந கிங்களங் சொழுந் ணிநத சிவபிரானருளிய சங்கப்பலகை வீறறிருந்து தமிழ் ராயநத நககீரனா முதலிய நலலிசைப்புலவரும அவர்ப பொருவுறுமாறம பிறரு மியறறிய நறறமிழ்நூல்களா: பத்துப்பாட்டு, எட்டுததொகை, பதினெணகிழககணககெனை நியபாரில வழஙகபபடும. நககீரா முதலிய கடைச்சங்கபபுலவா அகததியமொனறு முதனூலினையுந தொல்காபபிய முதலிய வதன் வழிநூல்களையும விழிகளாககொண்டு முதததமிழ நனளுராயநது செநதமிழிலக்கியம பல செய்திட்டனா. அவரியறறிய வங்கச் செந்தமிழிலககியங்கள் சொலவளம் பொருள்வளந் துறுமிக கறபோா நெஞ்சங கவர்நது மேனிலாதோரும விழையு நானிலச் செவியமிர்தாய இசைபர நதும மிக விளஙகுவன. பிறகாலதது நூலு முரையுந தமிழுலகம் பொறறச்செயது தமிழ் சிரியா பெருமை பெறுதறகுச் செநதமிழ்ப்பிரமாண வரம்பாய நிலவாநினறன இநதச் சஙகச செநதமிழிலககியங்க ளெனின,— அவற்றின் றெய்வச் சொற பொருட் சிறபபு இபபரிசிறறெனறு முறற வெடுததியமபல எளிதன்று.

பத்துப்பாட்டு.

திருமுருகாற்றுபபடை, பொருநராறறுபபடை, சிறுபாணாற்றுபபடை, பெரும்பாணாறறுபபடை, முலலைபபாட்டு, மதுரைககாஞ்சி, நெடுநலவாடை, குறிஞ்சிப பாட்டு, பட்டினபபாலை, மலைபடுகடாம எனபன பத்துபபாட்டாம். திருமுருகாற்றுபபடை முதலிய விபபததும, அறம பொரு ளினபம் வீடென்னு முறுதிப் பொரு ளுணகனு ளொரோவொனறு நுதலியனவாயும, நலலிசைபபுலவர் நாட்டியனவாயும, அகவறபாவிலக்கண மொததனவாயும், ஒறறுமை யுறுதலின், அவற்றைச சஙகததாா பத்துபபாட்டெனக கோதது ஒருஙகுககினர். இவற்றுள, திருமுருகாற்றுபபடை உறுதிபபொரு ளுணகனு ளிறுதிககணணதாய சிறநத வீடுபேறு நுதலுதலின, அதனை ஏனை யொனபது பாட்டுக்குஞ சிரததானமாககி, முதறகட் கோத்திட்டனா. திருமுறை செயதருளிய நமபியாணடாாநம்பி இது வீடுபேற் றுறுதிப பெரும்பயன கூறுந தெயவபபாட்டாதலேநோககிப பதினெராநதிருமுறையி லெடுததுக் கோத்துப போறறினா. இது கோததாா சஙகபபுலவரெனபது, நசசினாாக்கினியர் மலைபடுகடாததுள "தீயி னனன வொணசெங காநதள" எனனுந தொடாககு எழுதியவுரையா னறிக.

திருமுருகாற்றுப்படை—இது குமரவேளை மதுரைக கணககாயனார் மகனார் நககீரனார் பாடியருளியது, வீடுபேறு வேணடினுெ னொரிரவலனை வீடுபெறறனொருவன் முருகக் கடவுள்பால ஆறறுபபடுததலைப் பொருளாககொணடது. முருகாறறுப்படை யென்பது முருகனிடதது ஆறறுபபடுபபது னெனறும், முருகு எனனும பணபுமொழி பணபிமேனின்றது. ஆண்டை-ஐ-வினைமுதலவிகுதி. இது முருககடவு டிருபபரங்குனறம், திருச்சீரலை

வாய், திருவாவினன்குடி, குன்றுதோறாடல், திருவேரகம், பழமுதிர்சோலையென்னு மாறு படைவீடுகளினும் ஊர்கொண்ட சீர்கெழு விழவு முதலியவற்றினும் வீற்றிருப்பனைக் கூறி அக்கடவுள்பால் ஆற்றுப்படுக்குதல். இது புறத்திணையியலுள் "தாவில் கொள்கை" யென்னுஞ் சூத்திரத்துள் "ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப் - பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச் - சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்" என்பதனுள் அடங்குந் துறையைப் பொருளொருவன், அதனைப் பெறாதொருவனைப் பெருவழிப்படுத்த, பெறுமாறு வழிப்படுத்துக் கூறுமென்பது பற்றிச் செய்யுள் செய்யாமற் [illegible] ஒரு பற்றுமற்று அருவாயது [illegible]. இது "உற்ற வாக்கையி னுறுபொரு ணறுமல ரெழுதரு நாற்றம்போற் - பற்றலாகாப் பரம்பொருள்" என வுரிமை யுணர்ந்தோர் கூறியவாறு [illegible]. [illegible] ஞாலத்து மறைமுதற் கடவுள் பூசையின் பயன் [illegible] வரை மலைக்குகையிற் சிறைசெய்து அன்ன திறமுடையார் [illegible] தேடித் தனை அன்னருக்கணுண்ட [illegible] துண்ணீ ரோடுவான பூதம் [illegible], நக்கீரனார் இத் திருமுருகாற்றுப்படையினைப் பாட, முருகக்கடவுள் இடர் [illegible] கொண்டருளிச் செவ்வேல் விடுத்து அப்பூதத்தைச் செற்று நக்கீரர் முதலியோரை வரையு முய்யச் செய்தருளினார். இவ்வரலாறு காளத்திப் புராணத்து நக்கீரச் சருக்கத்துக் காண்க. இதனைப் புறந்தூய்மை யகந்தூய்மை பேணிச் [illegible] முருகக்கடவுளைச் சிந்தனை [illegible] சித்தத்தோடு நித்தலும் பாராயணஞ்செய்வோர், [illegible] கொழிதமிழ்ப்புலமை வளமுறச் செழித்தலும், [illegible] மாசற்ற பெருந்தவமும், அம்முருகக்கடவுள் [illegible] கூடுதலும், ஒருதலையாக [illegible] பாடாணடிகளையுடைய பிறப்பில [illegible] மூன்றனுள், [illegible] கொடிநிலை [illegible] சுடர் மண்டிலம். கந்தழியிலக்கண [illegible] இம்மூவகைத் தெய்வமுந் தேவா [illegible] நிலை கந்தழி வள்ளியென்ற-வடுநீங்கு [illegible] தொடு கணணிய வருமே" எனனும புறத்திணையியற் சூத்திரத்தா னறிக. [illegible] சிறப்பு பிறபிறப்பில பெறாதி.

பொருநராற்றுப்படை— இது சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானை முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடியது; பரிசில் பெறல்வேண்டிய பொருநரொருவனைப் பரிசில்பெற்ற ஒருவன் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானிடம் ஆற்றுப்படுத்தலைப் பொருளாக வுடையது. பொருநர் ஏர்க்களம் பாடுவோர் போர்க்களம் பாடுவோர் பரணி பாடுவோ ரெனப் பல திறத்தர். அவருள் [illegible] போர்க்களம் பாடுவோன். இப்பாட்டுக் கரிகால் வளவன் [illegible], [illegible], நாடுவளம், [illegible] கூறும். இப்பாட்டினுள் "ஆறறியந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து - தேறு நீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக் - கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி" [illegible] "வெண்ணிறத் தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட் - கண்ணார் கண்ணிக் கரி

காலவளவன் றாணிழன் மருங்கி னணுகுபு குறுகித் - தொழுதுமுன் னிற்குவி ராயின" என முன்னிலைப்பன்மையான் முடித்தது, "முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி - பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை யின்றே - யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்" என்னு மெச்சவியற் சூத்திர விதிபற்றி யென்பது. இங்ஙனம் பொருநர் ணை விறலியா னறிவுறீஇ யாற்றுப்படுத்தற்கு விதி, "கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியு - மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப் - பெற்ற பெருவளம் பெறாஅ ரறிவுறீஇச் - சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்" என்பது. இதன்கண், "ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி" என்பதுபற்றி வஞ்சியடியும் வந்தன. இது பரிசில் வேண்டிய பொருநனைப் பரிசில் பெற்றொருவன் அது வழங்குதற்குரியா னிவனென் றாற்றுப்படுத்தலின், மக்கட் பகுதியாகிய பாடாண்பாட் டென்றுணர்க.

சிறுபாணாற்றுப்படை—இது ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடியது. பரிசில்பெறவேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில்பெற்றொருவன் ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடன்பால் ஆற்றுப்படுத்தலைப் பொருளாகக் கொண்டது. பாணனென்னும் பாடினோனென்னு மொக்கும். பாணர் இசைப்பாணர் யாழ்ப்பாணர் மண்டைப்பாணர் எனப் பலதிறத்தர். இப்பாட்டில் "பொன்வார்ந் தன்ன புரி யடங்கு நரம்பின் - மின்னேர் பச்சை மிஞிற்று மிடற்றுக் - கைவளம் பழுநிய நயந்தெரி பாலை - கைவல் பாண்மகன் கடனறிந் தியக்க - வியங்கா வையத்து வள்ளியோர் நசைஇ - துனிகூர் எவ்வமொடு துயராற் றுப்பட - முனிவிகந் திருந்த முதுவா யிரவல" என வருதலின், இவன் யாழ்ப்பாணனென் றறிக. இப்பாட்டில் நல்லியக்கோடன் விதரணமும், அவன்சார் கள்ள வளமும், அவனூரின் சிறப்பும், அவன் சொல்லியிருப்பும், எழுவகை வள்ளல்களின் வரலாறும், பிறவும், கூறப்படும். இது பரிசில் வேண்டிய பாண்மகனொருவனைப் பரிசில்பெற்றொருவன் அது வழங்குதற்குரியா னிவனென் றாற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட்டென் றறிக.

பெரும்பாணாற்றுப்படை— இது தொண்டைமா னிளந்திரையனைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது. பரிசில் வேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெற்றொருவன் தொண்டைமா னிளந்திரையனிடத்து ஆற்றுப்படுத்தியதைப் பொருளாக வுடையது. இவன் றொண்டைக்கொடியால் யாத்து விடப்பட்டுத் திரையாற் றரப்படுதலின், தொண்டைமானிளந்திரைய னெனப்பட்டான். அது "இருநிலங் கடந் திருமறு மார்பின் - முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை யண்ணல் - திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பல்" என இப்பாட்டின் வருதலா னறிந்துகொள்க. புறங்கடையென்ப பாடமோதுவாருமுளர். இப்பாட்டில் தொண்டைமானிளந்திரைய னுடைய நாநில வைத்திணைப் பகுதிகளின் றன்மையும் அவன் காஞ்சிநகரிற் றிருப்பும் வண்மையு மீக்கூறும். மேலதைச் சிறுபாணாற்றுப்படை யென்று மிதனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை யென்றும் வழங்கினார், அடிகளின் சிறுமை பெருமை நோக்கி யென்க. இது பரிசில் வேண்டிய பாண்மக னொருவனைப் பரிசில் பெற்றொருவன் அது வழங்குதற்குரியா னிவனென் றாற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட்டென றறிக.

முல்லைப்பாட்டு— இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன்வணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் பாடியது, தலைமகள் பகைமேற் சென்ற தலைவன் வருங்காறுங் கற்பாற் றியிருந்தாட்குத் தலைமகன் வந்தது கண்ட தோழி முதலிய வாயில்கள் மகிழ்ந்து கூறு தலைப் பொருளாக வுடையது. இது தலைவி தனித்திருக்கும் பொறையுங் கார்ப்பொ

தியும் புலவர் ஆயிர்ப்பெற்றியுந் தலைமகன் விறலு மிகக்கூறும். "செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே—வன்புறை குறித்த தவிர்ச்சி யாகும்" என்ற தொல்காப்பியர் கருத்திற்கேற்ப நப்பூதனார் ஈச்செய்யுள் செய்தாரென் றுணர்க. இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வன்புறை குறித்துப் பிரிதலொழுக்கங் கூறுதலின், கற்பென்னுங் கைகோண் மேலதாய முல்லைபற்றி யெழுந்த பாலைப்பாட்டென வுணர்க.

மதுரைக்காஞ்சி— இது மாங்குடிமருதனார் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது, வீடுபேறு குறித்து நிலையாமை செவியறிவுறுத்தலைப் பொருளாக வுடையது. இது பாண்டியன் முன்னோர் பெருமையும் பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள நானில வைந்திணை வளனு மதுரைமாநகர்ச் சிறப்பும் அவன் வீரமும் பிறவு மிகக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியற்கு வீடுபேறேதுவாகச் சான்றோர் பல்வேறு நிலையாமை அறைந் துணர்த்துதலின், பெருந்திணைப்புறனா யெழுந்த காஞ்சிப் புறப்பாட்டென் றுணர்க.

நெடுநல்வாடை— இது பாண்டியன்நெடுஞ்செழியனை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடியது, கொற்றவையைப் பரவுவாள், செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைத் தணந்து வருந்துந் தலைவிக்கு வருத்தந்தீரிய வுன் தலைவன் பகைவென்று விரைந்து வருகவென்று பரவுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது கூதிர்க்கால வியல்புந் தமியளான தலைவி வருத்த மிகுதியும் படைவீட்டிற் றலைவனிருக்கு மியல்பு மிகக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியன் மண்ணசையாற் சென்று பொருதலின், முல்லைப்புறனா யெழுந்த வஞ்சிப் புறப்பாட்டென்றும் வஞ்சிக்குக் கொற்றவை நிலையுண்மையின், இதனைக் கொற்றவையை வெற்றிப்பொருட்டுப் பரவினு ளென்று முணர்க.

குறிஞ்சிப்பாட்டு— இது கபிலர் ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுத்தற்குப் பாடியது. தலைவியினது வேற்றுமை கண்டு வருந்திய செவிலிக்குப் பாங்கி யறத்தொடு நிற்றலைப் பொருளாக வுடையது. இது மலைவளனும் இல்லறநெறியுந் தம்பதி தம்முட் பேணு மன்பி னீர்மையுங் கற்பின் சிறப்பு மிகக்கூறும். இது களவென்னுங் கைகோள்பற்றி யெழுதலிற் குறிஞ்சிப்பாட்டென வுணர்க.

பட்டினப்பாலை— இது சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது. வேறுபுலஞ் சேறனுடிய தலைவன் றலைவியைப் பிரிந்து வாரேனென்று தன்னெஞ்சுக்குச் செலவழுங்கிக் கூறுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது சோணாட்டினையுங் காவிரியையுங் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் ஆண்டு வைகுங் கரிகாற்பெருவளத்தான் பெருவிறலையும் அவன் செங்கோலினையுஞ் சிறப்பித்துரைக்கும். இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வன்புறை குறித்துப் பிரிதலொழுக்கங் கூறுதலின், கற்பென்னுங் கைகோண் மேலதா யெழுந்த பாலைப்பாட்டென வுணர்க.

மலைபடுகடாம்— இது இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் பல்குன்றக்கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்துவேள்நன்னன்சேய் நன்னனைப் பாடியது. இது பரிசில்பெறச் சமைந்த கூத்தனொருவனைப் பரிசில்பெற்றானொருவ னன்னனிடத்து ஆற்றுப்படுத்தியதைப் பொருளாக வுடையது. இவ்வாற்றான் இதனைக் கூத்தராற்றுப்படையெனவும் வழங்குப. இது நன்னன்பாற் செல்லுமவழியி னியல்

பும், அவ்வழியிடத்துள்ள உணவின்றிறனும், அவன் மலையியல்பும், சோலையியல்பும், வண்மையும், ஆற்றலும், சுற்றத்தொழுக்கமும், நாளோலக்கமும், மற்றவனவிரமென்னு மலையில் வீற்றிருக்குங் காரியுண்டிக்கடவுண் மகிமையும், அவன் முன்னோர் பெருமையு மிக்கூறும். மலையை யானைக்கு மலையோசையை அதன் கடாத்திறத்தும் ஒப்பித்து, மலைபடுகடாமென்று இப்பாட்டிற்குப் பெயர் கூறியவாறு, இதனுட் காண்க. இது பரிசில் பெறவேண்டிய பொருநனொருவனைப் பரிசில்பெற்ற பொருநனொருவன் அது வழங்குதற்குரியா னிவனென்று நன்னனிடத்து ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண் பாட்டென்றுணர்க.

பத்துப்பாட்டிற்கு மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் உரையியற்றினார். இவ்வுரை, பத்துப்பாட்டின் பதப்பொருளை மிகத்தெளிந்து பாட்டினுட் கோளினிது விளக்கிச் சிறப்பு மிக வுடையது. பத்துப்பாட்டாசிரியர்கள் ஆண்டாண்டு மாட்டேற்றுப்பட னியாத்த தொடர்களை யுரையாசிரியர் யாற்றொழுக்காக்கிப் பொருள் புலப்படுத்தும் விதத்தைக் கல்வித்துறை போய செல்விறப்பணலர் கண் மிக வியந்தேத்தற்பாலது.

எட்டுத்தொகை.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன, எட்டுத்தொகையாம்.

நற்றிணை—இது கபிலர் முதல் ஆலங்குடி வங்கனீறாயினோரா லியற்றப்பட்டது. இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். கடவுள் வாழ்த்துள்ளிட்ட ஒன்று தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளிந்துரைப்பது. இது தொகுப்பித்தான் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி.

குறுந்தொகை—இது திப்புத்தோளார் முதல் அம்மூவனீறாயினோரா லியற்றப்பட்டது. இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். கடவுள் வாழ்த்துள்ளிட்ட இரண்டு தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. இது அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளிந்துரைப்பது. இத்தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இத்தொகையின் முன்னூற்றெண்பத்திரண்டு செய்யுட்களுக்குப் பேராசிரிய ருரைகண்டாரென்பதும், ஏனை யிருபது செய்யுட்களுக்கு நச்சினார்க்கினிய ருரைகண்டாரென்பதும், "நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான் - கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்- பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற் - கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய - விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்" என்னு நச்சினார்க்கினிய ருரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தா னறியப்படும்.

ஐங்குறுநூறு—இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். முதனூறு செய்தார் ஓரம்போகியார். இரண்டாநூறு செய்தார் அம்மூவனார். மூன்றாநூறு செய்தார் கபிலர். நாலாநூறு செய்தார் ஓதலாந்தையார். ஐந்தாநூறு செய்தார் பேயனார். இது மருத முதல் முல்லையிறுதி ஐந்திணைகளையும் பொருளாக வுடையதென்பது, "மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன் - கருதுங் குறிஞ்சி கபிலர்- கருதிய - பாலையோ தலாந்தை பனிமுல்லை பேயனே - நூலையோ தைங்குறு நூறு" என்பதனா னறிக. இது தொகுத்தார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். தொகுப்பித்தான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை.

பதிற்றுப்பத்து:—இது பப்பத்தாக ஒவ்வொரு புலவர் சேரர்குலத்தாரைப் பாடியது. இதுபற்றியே இத்தொகை பதிற்றுப்பத்தென வழங்கப்படுகின்றது.

பரிபாடல்— இது ஒருவகைப் பாவிசேடமாய நூலுக்குப் பெயராயிற்று. இது எழுபது பாக்களை யுடையதாய் முறையே திருமால் செவ்வேள் கார்கோள் வையை மதுரை மேலதாதல், "திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்-தொருபாட்டுக் கார்கோளுக் கொன்று-மருவினிய-வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நாலென்ப-செய்யபரி பாடற் றிறம்" என்பதனா னறிக.

கலித்தொகை— இஃதியற்றினார் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார். அது "புரியுண்ட புணர்ச்சியுள்" என்று நேயத்தகு கலியுரையில் "சொல்லொடு குறிப்பொடு முடிவுகொளியற்கை-புல்லிய கிளவி யெச்சமாகும்" என்பதனால் சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுட்-செய்தாரென்று நச்சினார்க்கினியர் எடுத்தோதியவாற்றா னறிக. இது நல்லந்துவனாரொருவரானே யியற்றப்படினும், கலியின் பகுதியால் ஒருவாயிற் சொல்லின், தொகையெனப்பட்டது. இது நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களை யுடையது. முறையே பாலை குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைப்பொருளு மறிவுறுப்பது. இதற்கு நல்லுரை கண்டார் நச்சினார்க்கினியர். நச்சினார்க்கினியர், "ஒலித்திரை நலத்தி னுணர்வோ ருணரக் கலித் தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற் - குள்ளுறை யுவமமு மேனை யுவமமுந் - தெளிவிற் றெரிந்து திணைப்பொருட் சேறப - வுள்ளுறை யுவமந் தெளிவுறப் பொருளினைக் - கொள்பவர் கொள்ளக் குறிப்பறிந் துணர்த்தி - யிறைச்சிப் பொருளுஞ் செய்யுள் வகையையுந்-திறப்படத் தெரிந்து சீர்பெறத் தெளித்து - துறைப்படு பொருளொடு சொற் பொருள் விளக்கி - முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப் - பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினாற் பாங்குறத் தெரித்துப் - பாற்பட நூலின் யாப்புற வுரைத்துக் - கற்பவர் பெயர்பக இடத்துப் - போற்ற வினனுரை பொருள்பெற விளம்பிய" மதித்திடப்படும், புலவர்களுங் கவர்ந்துகொள்ளு மேதகவு மிக வுடைத்து.

அகநானூறு— இதன் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் மாமூலனார் முதல் உலோச்சனா ரீறுள்ளாரால் பாடப்பட்டன. ஒன்று முதலிட்ட நானூறு அகவற்பாக்களை யுடையது. அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இதன் முதற்கணுள்ள நூற்றிருபது பாக்களைக் களிற்றியானை நிரையெனவும், இடைக்கணுள்ள நூற்றெண்பது பாக்களை மணிமிடைபவளமெனவும், இறுதிக்கணுள்ள நூறு பாக்களை நித்திலக்கோவை யெனவும், வழங்குப. இது தொகுத்தான் மதுரை யுப்பூரிகுடிகிழார் மகனுவான உருத்திரசன்மனென்பான். தொகுப்பித்தான் உக்கிரப்பெருவழுதி. இது அகமெனவும், அகப்பாட்டெனவும், நெடுந்தொகையெனவும், வழங்கப்படும்.

புறநானூறு— இதற்குக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் செய்தார் முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதற் கோவூர் கிழா ரீறாயினா ருள்ளார். இது நானூறு அகவற்பாக்களையுடையது. இது புறப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது புறமெனவும் புறப்பாட்டெனவும் வழங்கப்படும்.

கல்லாடம்.

இது கல்லாடனாரா லியற்றப்பட்டு அப்பெயர்த்தாயிற்று. விநாயகக்கடவுள் வாழ்த்து முருகக்கடவுள் வாழ்த்துள்ளிட்ட நூற்றிரண் டகவற்பாக்க ளுடையது. அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளிந்துரைப்பது. "கல்லாடர் செய்பனுவற் கல்லாடம் நூறுநூல் - வல்லார்சங் கத்தில் வதிசருள்ச் - சொல்லாயு - மாமதுரை யீசர் மனமுவந்து கேட்டுமுடி - தாமசைத்தார் நூறுதரம்" என்று முன்னோர் செய்யுள் இதன் பெருமைக் குறுசான்றும். இந்நூற்கு மயிலேறும்பெருமாள்பிள்ளை யெழுதியவுரை முப்பத்தேழ் அகவலுக்குரையின் விளக்கமுறுகின்றது. இன்னும், பெருந்தேவனார் பாரதம் அகத்தியத்தின் முதற் கடைச்சங்கவிலக்கியம் பிறவுமுள.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கென்பன "நாலடி நான்மணி நானாற்பது ஐந்திணைமுப்- பால்கடுகங் கோவை பழமொழி - மாமூலம் - இன்னிலைய காஞ்சியுடனேலாதி யென்பவே- கைந்நிலைய வாம்கீழ்க் கணக்கு" என்பவற்றுள் நூல்கள். இந்நூல் சொல் சான்றென்ப தூஉம் பாடம்.

காவியவிலக்கியம்

தமிழ்க் காவியங்கள் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி, சூளாமணி, இராமாயணம், பெருங்கதை முதலியன வுள. இக்காவியங்கள் தொல்காப்பியவியல் வழிப்பட்டு மேற்கூறிய சங்கத் தமிழ்ச்சொற் பிரயோகம் பெரும்பாலு மருவி வடசொற்கள் விரவப் பாடப்பட்டுத் தண்டியலங்காரத்துள் இலக்கியமாகத் திகழ்ந்து வைராக்கிய முதலியவைகளை யறிவுறுத்துவன.

சிந்தாமணி.

இது சைனகாவியம். இதைப் பாடினவர் சைனமுனிவரான திருத்தக்கதேவர். இவர் சைவராயிருந்து ஆருகதராயினரென்பர் சிலர். அது பொருந்தாமை வைத்துக் காவியமுணர்ந்துபார் காண்க. இக்காவியத்தலைவன் சீவகனென்னும் மோரரசன். இக்காவிய மவன் பிறப்புமுதலாயாகக் கதிகூடிய திருவாயங்க ளுள்ள கதை கூறுவது. இது கடவுள்வாழ்த்து அவையடக்கம் பதிகமென்பவற்றோடு நாமகளிலம்பகம், கோவிந்தையாரிலம்பகம், காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், குணமாலையாரிலம்பகம், பதுமையாரிலம்பகம், கேமசரியாரிலம்பகம், கனகமாலையாரிலம்பகம், விமலையாரிலம்பகம், சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம், மண்மகளிலம்பகம், பூமகளிலம்பகம், இலக்கணையாரிலம்பகம், முத்தியிலம்பகமென்னும் பதின்மூன்றிலம்பகங்க ளுடையது.

கடவுள்வாழ்த்து— சித்தசரணம் அருகசரணம் சாதுசரணம் தன்மசரணம் நுதலுவது.

பதிகம்— சீவகன் கதையைத் தொகுத்துக் கூறுவது.

நாமகளிலம்பகம்— சச்சந்தன் ஏமாங்கதநாட்டில் இராசமாபுரத்தி லிருந்து செங்கோலோச்சுநாள் விசையையென்னும் பட்டத்தரசி காமத்தழுந்தியிருந்து கட்டியங்காரனென்னு மமைச்சனை அரசாட்சித் தந்து இறந்தி அவனால் கொலையுண்டதூஉம், சீவகன் அவனுக்கு அவன் மனைவி விசையையாற் றோன்றிக் கெந்துக்கடத்தானால் வளர்ந்து பலகலை கற்று நிலவியதூஉம், கூறுவது. இது சீவகன் நாமகளைக் கூடிய வரலாறு தெரிவித்தலின், நாமகளிலம்பகமென்றாயிற்று. நாமகளைக் கூடினதென்றது அவன் கலையயிற்சி தலைக்கூடியதென்றவாறு.

கோவிந்தையிலம்பகம்— சீவகனிரைமீட்டுப் புகழ்மாலைசூடித் தனதோழன் பதுமுகனுக்குக் கோவிந்தையென்னு நந்தகோபன் மகளை மணஞ்செய்வித்த வரலாறு கூறுவது.

காந்தருவதத்தையிலம்பகம்— சீவகன் வித்தியாதரவேந்தனுன சலுழவேகன் மகள் காந்தருவதத்தையை வீணைவென்று அவண் மணமாலைசூடி அது பொறாத வரசரைப் போரிற் புறங்கண்டு அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

குணமாலையிலம்பகம்— சீவகன் பொழிலாட்டிற் குணமாலை சுண்ணம் புகழ்ந்து அவள் அசனிவேகமென்னுங் கட்டியங்காரன் பட்டத்து களிறு கோட்பட்டுழி யத்னையிரேதிச் செருக்கடக்கி விலக்கி அவளை மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

பதுமையிலம்பகம்— சீவகன் சுதஞ்சணனென்னுந் தேவனுற் கட்டியங்காரன் யாப்புறுத்த காவலிற் றப்பிப் பிறிதைப் பாடுகளைப் போந்து பல்லவதேயத்துச் சந்திராபகாக கரசனுன தனபதிமகள் பதுமையைப் பாம்புகடித்தீர்த்து யவளைப் பிற கோபுரத்து அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

கேமசரியிலம்பகம்— சீவகன் நாடுவிட்டுப்போய் க்ஷேமமாபுரம் புக்கு அங்கோர் வணிகன் சுபத்திரன்மகள் கேமசரி ஆடவரைப்பெறுதேலி யாணையையும் பெற்று மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

கனகமாலையிலம்பகம்— சீவகன் மத்திமதேயத்து ஏமமாபுரத்தை ஆண்ட ராஜபனுன தடமித்திரன் குமாரர்க்கு வில்லாசிரியனாய் ... அவன் மகள் கனகமாலையைக் கலியாணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

விமலையிலம்பகம்— சீவகன் நண்பர்காண மெய்த்தாய் விசயையைக் காணச் சென்று அவள் வரம்பெற்றுத் தன்னகர் ஏமாங்கதத்தில் மாமன் ... செல்லுழி ஆண்டுள்ள சாகரதத்தன் மகள் விமலை பந்தடித்துக் கொண்டிருப்பக் கண்டு அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

சுரமஞ்சரியிலம்பகம்— சீவகன் நகரணையைப் பற்றி ... ந்து அவர் கூடலோமபேன என்று விரதங் காத்தவளாகிய சுரமஞ்சரியை வேட்கையுறச் செய்து புக்குக் கிழவேடங் காட்டி மயக்கி வதுவையாற்றிய வரலாறு கூறுவது.

மண்மகளிலம்பகம்— சீவகன் மாமனைப் ... மாமனை வரவழைத்துக் கட்டியங்காரனோடு எதிர்த்து பொருது ... வாய்த்த பொழுதென்றெண்ணித் தம்பியர் தோழர் ... படையமைந்து போந்து இராசமாபுரத்தை முற்றுகையிட்டு ... தன் சூழ்ச்சிவலையின் வாய்ப்பட்ட கட்டியங்காரனைக் கொன்று மதக்களிறுபோல வென்றி ... அவன் பொருது அவனைக் கொன்று மண்மகளைக் கை எய்தியதும் கூறுவது.

பூமகளிலம்பகம்— சீவகன் இராசமாபுரமணைந்து புகுந்து வேந்தனைச் சார்ந்து சிங்காதனமேறி மணிமுடிசூடி மனைபுகுந்த வரலாறு கூறுவது.

இலக்கணையிலம்பகம்— சீவகன் காந்தருவதத்தை குணமாலை முதலிய தேவிமாரோடு பதுமை முதலிய தேவிமாரையும் இராசமாபுரத்தரண்மனையிற் றலைக்கூடித் தன்மாமன்மகள் இலக்கணையை மணந்து இமயாதரரோடினைப்புற்றிருந்து

அரசாண்டு தமது புத்திரனாகிச் செல்வமும் வளனும் வரிசையுமுதவி அங்கண்மாஞால முழுவ [illegible]ச் செங்கோல் செலுத்திய வரலாறு கூறுவது.

முத்தியிலம்பகம்— சீவகன் றந்தை முதலிய உத்தம பத்தினிமார்வயிற் சற்புத்திரப்பேறுஞ் சோலைவிளையாட்டினை மேவி ஆடையாநதிருப்பழிக், கடுவன்குரங்கு [illegible] பொறாதொன்னை [illegible] பலாவினைச்சுளைகிறி நல்கா [illegible] சோலைக்காவலாளன் [illegible] கடுவனை மந்தியோடோட்டிச் [illegible] கனி, வெறுக்கையில் வெறுக்கையைத்தக, கைப்பழமிழந்த [illegible] கட்டிடத்தாரிலை [illegible], இக்காவலனை அவனைக்கொன்று [illegible], [illegible] வசந்ததாய மாறிமாறிச் செல்லு மாணையிற்றும் அரசு [illegible] துறவு அருகன் திருவடி யடையும் அறம் [illegible] செய்யவடைந்த வரலாறு கூறுவது.

இந்நூல் [illegible] பாரதத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் [illegible] சொன்முடிப்பு விளக்கி மேற்கோள் காட்டிய பொருளுரை [illegible] திருத்தக்கதேவர் சிந்தாமணிக்கு நந்தா விளக்காம்.

சிலப்பதிகாரம்

இது [illegible]. கடைச்சங்கத் தமிழ்ப் புலவரான [illegible] கோவடிகளியற்றி யவரைக் [illegible] கோவலன். [illegible] செய்யா [illegible] மாதவியெ ன்னு [illegible] தமராயினமே தன மனைக் [illegible] ஆண்டிருந்து பொருளைச் [illegible] ஆண்டைத் தட்டா [illegible] வாளிற இலககாங்கிய [illegible] மதுரைதியி [illegible] வடிவிறகண்டு நிலை [illegible] அவருக்குக் [illegible] பிறவும், கூறும். [illegible] மூன்று வகைப [illegible] சாலியமாக [illegible] மதுரைக்காண்டக்கு நல் [illegible] முத்தமிழிலக்கண [illegible] யுலக முவப்ப [illegible].

மணிமேகலை.

இது மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனாரியற்றிய யோர் பெருங்காவியம். இக் காவியத்தலைவி மாதவிமகளாகிய மணிமேகலையாதலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இது மணிமேகலை [illegible] முந்தை யூழ்வினைப்பயன் [illegible] முறை கேட்டு [illegible] மெய்ஞ்ஞான அறவுரை [illegible] பூரணி புத்தருமங் கேட்டு பயத்திற மறுப்பென [illegible] பொருளாக வுடையது. இது விழாவறை

காதை, ஊரலருரைத்தகாதை, மலர்வனம்புக்ககாதை, பளிக்கறைபுக்ககாதை, மணிமேகலாதெய்வம் வந்து தோன்றியகாதை, சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை, துயிலெழுப்பியகாதை, மணிபல்லவத்துத் துயருற்றகாதை, பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை, மந்திரங்கொடுத்தகாதை, பாத்திரம்பெற்றகாதை, அறவணர்த்தொழுதகாதை, ஆபுத்திரன்றிற மறிவித்தகாதை, பாத்திரமரபு கூறியகாதை, பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை, ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை, உலகவறவி புக்ககாதை, உதயகுமரனம்பலம்புக்ககாதை, சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை, உதயகுமரனைவாளாலெறிந்தகாதை, கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை, சிறைசெய்தகாதை, சிறைவிடுகாதை, ஆபுத்திரனாடடைந்தகாதை, ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை, வஞ்சிமாநகர் புக்ககாதை, சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை, கச்சிமாநகர் புக்ககாதை, தவத்திறம் பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை, பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை யென முப்பானைப் பகுத்ததாம். அறமே லஃதாச; பொய்யடிமையில்லாத புலவரான சீத்தலைச்சாத்தனார் இவ்வைதிக பௌத்த புறச்சமயப் பொருள்பற்றிய காவியஞ் செய்ததென்னையெனின்,— மணிமேகலை வண்ணங் கண்ட புலவராகலானும், அப்பெண்ணறத்தைக் காவலர்க்குப் பாடியருளுக வென வேண்டினதலானும், மணிமேகலை யாக்கைநிலையாமை மேலிட்டு வைராக்கியந் தவம் பேணிய வரலாறும் பிறவும் உலகுக் குணர்த்தல்வேண்டுமென்னுங் கருத்தாக நடமைத ஆராதலினாலும், சாத்தனார் இதியாற்றினரோவெ. மற்றுஞ் சாத்தனார் பௌத்தமெய்யென்று காட்டலவேண்டி இக்காவியஞ்செய்திலரென்பது. “நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப் - பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வ மீறாக - வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்வினை - யாறறி மரபி னறிந்தோர் செய்யுமின்” என்று சிவபரத்துவமு மிதனுட் சாத்தனாரெடுத்தோதினார்.

குண்டலகேசி.

இது பௌத்தகாவியம். இந்நூற்செய்யுட்கள் சிலவேயன்றி சிலருரைகளு நீலகேசிப்பரபக்கவுரையிலும் பிறவிடம் ஆசிரியர் எடுத்தோதிடக் காணக்கிடக்கின்றன. நூன்முழுதும் வழங்கக்காணகின்றிலம்.

வளையாபதி.

இதில் ஒவ்வோர் கூறு மேற்கோளாய முனிவரோருரைகளில் வந்திட்டதன்றி நூன்முழுதும் வழங்கக் கிடைத்திலது.

சூளாமணி.

இது சைனகாவியம். தோலாமொழித்தேவர் இயற்றியது. இக்காவியத் தலைவன் பயாபதி. இவன் சங்கவண்ணனை மேகவண்ணனைப் புத்திரராகப் பெற்ற வரலாறும், இவருள் இளையோனாகிய திவிட்டனென்னு மேகவண்ணன் மாயசஞ்சயனை வயத்து செய்த பராக்கிரமவரலாறும், இரதநூபுர விஞ்சையர் வேந்தன் மகள் சயம்பவையென்னும் பொற்கொடியை வேட்ட வரலாறும், அவன் அச்சுவகண்டனை முதலிய பகைமன்னரைப் போரிலடர்த்து வெற்றிமாலை சூடிய வரலாறும், தன் மகட்குச் சுயம்வரங் காட்டிய வரலாறும், பயாபதி நிலையாமை நோக்கி யரசுரிமை துறந்து அருகனறநெறி தேர்ந்த வரலாறும், அருகசரணத்தை யடைந்த வரலாறும், இது மீக்கூறும்.

இரகுவம்சம்.

இது வைதிககாவியம். ஈழநாட்டு யாழ்ப்பாண நல்லூர்க்கரசனான பரராசசேகரன் மருகன் அரசகேசரி யியற்றியது, வடமொழியின் மகாகவியான காளிதாசரிய

றிய இரகுவம்மிசகாவியத்தை மூலமாகவுடையது. காவியத்தலைவர் இரகுபதியும் அவன்வழித் தோன்றல்களும். இது சூரியகுலத்திற் பிறந்த இட்சுவாகு குலத்தோன்றலான திலீபன் தேனுவழிபாடாற்றி இரகுபதியைப் புத்திரனாகப் பெற்றுப் பரிமேதமியற்றிக் கீர்த்தியடைந்த வரலாறும், இரகு திக்குவிசயங்கொண்ட வரலாறும், அவற்கு மகனாகிய அசன் பகைவனோடு படையொடெழுந்து போய்ப் பஃறேய மன்னர் திறைகொண்டு விதர்ப்பவரசன் மகள் இந்துமதி மாலையிட்டுப்பெற்றவளைக் கடிமணம் புணர்ந்து அதுபொறாது எதிர்த்த பகைவேந்தரைப் புறங்கண்டு தனையுயர்த்திய வரலாறும், இரகுபூபதி முத்தியுற்ற வரலாறும், இந்துமதி தன்னுயிர்க்கேள்வனொடு சோலைவிளையாட்டயர்ந்துழி நாரதமுனிவன் கரத்து வீணைமீது கிடந்த கற்பகப்பூந்தார் மெய்ப்பட்டுப் பிறப்பு நீங்கிய வரலாறும், அவனுக்கு இந்துமதி வயிற்றிற்றோன்றிய சுந்தரப்புதல்வனான தசரதன் வேட்டம்போய் முனிசாபமேற்ற வரலாறும், அவன் புத்திரவேள்வி புரிந்து ஸ்ரீராமச்சந்திரன் முதலிய நால்வரையும் பெற்ற வரலாறும், சீதை மணம்புக்க வரலாறும், இராவணன் படையுடன் வதையுண்ட வரலாறும், இராமன் பரிவேள்விசெய்த வரலாறும், குசன் அயோத்திநகரைப் புதுக்கிய வரலாறும், அவன் நாகராசன் தந்த வாகுவலயங்கொண்டு நாககன்னிகையை மணந்து முடிசூடியுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும்.

நைடதம்.

இது நைஷதகாவியம். இந்நூல்செய்தான் அதிவீரராமபாண்டியன். காவியத்தலைவன் நளச்சக்கிரவர்த்தி. இந்நளோபாக்கியானம் வியாசபாரதத்து ஓதப்பட்டது. இது நளன் குணமாட்சியும், அவன் விதர்ப்பராசன் மடமயந்தியைச் சுயம்வரத்துக் கூடிய வரலாறும், அதுகண்டு பொறாது பொரவெதிர்ந்த சுரர்ப்பகைவரை நராதிபன் வெருவப் போரிற் புறங்கண்டவரலாறும், புட்கரனொடு சூதாடி நாடுநகரிழந்து தமயந்தியொடு காடுசென்ற வரலாறும், ஆண்டுக் கலியினால் வாட்டணந்த வரலாறும், பின்னல் விதர்ப்பபுரி சென்று தலைக்கூடிய வரலாறும், மீட்டு மரசுரிமை யெய்திய வரலாறும், எடுத்துரைக்கும்.

புராணவிலக்கியம்.

பூர்வபுராணம், உபதேசகாண்டம், வாயுசங்கிதை, பிரமோத்தரகாண்டம், காசிகண்டம், கூர்மபுராணம், சாருகடபுராணம், திருத்தணிகைப்புராணம், பிரபுலிங்கலீலை முதலிய புராணவிலக்கியங்களாம். இப்புராணவிலக்கியங்கள், தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறாய்ப் பிறழ்ந்து முறைபிசகச் செய்யுட் பிரயோகம் பழைய காவியப்பிரயோகங்களொடு பொருந்தி வடசொல் மிக விராய வேதாகமப்பொருளுட்கொண்டு அலங்காரங்களை மேற்கொண்டு நடப்பனவாம்.

கந்தபுராணம்.

இது கச்சியப்பசிவாசாரியரால் இயற்றப்பட்டது. இது வடமொழிக் காந்தபுராணத்துச் சங்கரசங்கிதையிலுள்ள அறுமுகக்கடவுள் சரித்திரமோதுதலின், கந்தபுராணமெனப்பட்டது. இது உற்பத்திகாண்டம், அசுரகாண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தக்ககாண்டமென ஆறு காண்டங்களுடையது. இதன் செய்யுட்கள் பதினாயிரத்தின் மிக்கன. இது அறுமுகக்கடவுள் திருவவதார வரலாறும், சூரபன்மன் காசிபமுனிவற்கு மாயையாற் றோன்றி வீரவேள்வி செய்து சிவபிரான்பால் ஆயிரத்தெட்டண்டம் நூற்றெட்டுயுகங்காறும் ஆளும் பெருவரம் பெற்றுத் தேவரைச் சிறைசெய்து அரசுபுரிந்த வரலாறும், அவனை அறுமுகக்கடவுள் பொருது

வென்று ஆட்கொண்ட வரலாறும், தேவர் சிறை நீக்கி அவரை விண்குடி யேற்றிய வரலாறும், அறுமுகக்கடவு ளெய்வயானை வள்ளிநாயகி திருமணம் புரிந்தருளிய வரலாறும், இந்திரகுமாரனை சயந்தனுக்கு வியாழப்புத்தேள் அசுரர் சிறைப்பட்டதற்குக் காரணங் கூறிய வரலாறும், பிறவும், கூறும். இது அறுமுகக்கடவுண் மகிமையெல்லா மங்கை நெல்லிக்கனிபோல எடுத்து விரித்துரைக்குந் திவ்விய புராணமாய்த் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாய் நிலவுவது. இதன் செய்யுட்கள் திராட்ச கதலி இட்சு நாளிகேர பாகங்கள் கொண்டன. இது நவிறொறு நவிறொறு நயம் பயப்பது. பயிறொறும் பயிறொறு மறுமுகக்கடவு டிருவடிப் பத்தி ஞானம் விளைப்பது. கச்சியப்பசிவாசாரியர் சாலிவாகனசகாப்தம் எழுநூறதில் இதனை யியற்றி யரங்கேற்றினார். அரங்கேற்றுழித் திகடசக்கரமென்னுந் தலைச்செய்யுண் முதற்கண்ணதான திகழென்னுஞ் சொல்லிறுதி ழகரந் தகர வல்லெழுத்தின்முன் டகரமாயத் திரிந்ததற்கு விதி தொல்காப்பியத்தி லில்லையென்று அவ்வரங்கிலுள்ள புலவரொருவர் தடைநிகழ்த்தினா ரென்றுங் கச்சியப்பசிவாசாரியர் "இக்கடை நியாயமாயினுங் குமரகோட்டத் தடிகளே இவ்வா றெடுத்தருளிச்செய்த காப்புச்செய்யுட் பழுதுடையதல்ல வென்றதைக் குற்றமாராய்தல் முறையன்று" என்று விடை நிகழ்த்தினா ரென்றுஞ் சிலர் கூறுப. ஆண்டு ழகரந் தகரத்தின்முன் டகரமாகத் திரிந்தது விகடசக்கரமென்னுந் தொடர்மொழி நோக்கி யாகலின், அது தொல்காப்பிய விதியாமன்றி விரோதமாகா தெனக. இன்னோ ரன்ன செய்யுட்டிரிபுகள், "இனந்த வலை செய்யுளுட் டிரிபவும்" என்னுஞ் சூத்திரப் புறனடையா லமைத்துக் கோடற்பாலன வெனக. இங்ஙனமாகலின், அக்காலப் புலவர் தடைநிகழ்த்தினா ரென்பதூஉங் கச்சியப்பசிவாசாரியர் இங்ஙனம் விடை நிகழ்த்தினா ரென்பதூஉம், பொருந்தாமை யறிக. இப்பொருந்தாமையை மேலுந் தடைவிடைகளால் விரிக்கிற் பெருகும்.

உபதேசகாண்டம்.

இது சங்கரசங்கிதையின் ஏழாவது காண்டம், ஞான முதல்வியார் முன்னை வரலாறும், விபூதி ருத்திராக்க மகிமைகளும், சிவநாமமகிமையும், பிறவும், எடுத்தோதுவது. இதனை மொழிபெயர்த்துப் பாடினார் கோனேரியப்பர்.

வாயுசங்கிதை.

இது சிவபுராணம் பத்தனுள் முதற்கண்ணதான சைவபுராணத் துள்ளது. சைவபுராணம் வித்தியேசுவரசங்கிதைமுதல் வாயுசங்கிதை யீறாகப் பன்னிரண்டு சங்கிதைகளுடைத்து. பன்னிரண்டுள் இறுதிக்கண்ணதாய நிலவு மிவ்வாயுசங்கிதை ஞானசேகரவரகுணராமபாண்டியனாற் றமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இது பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென விரண்டு காண்டங்களுடைத்து. இதிற் சிவபரத்துவமுஞ் சிவோபாசனையுஞ் சிவாகமமகிமையுஞ் சிவதீக்கைப் பெருமையுஞ் சைவாசாரியாபிடேகமுறை முதலியனவு நன்குரைக்கப்படும்.

பிரமோத்தரகாண்டம்.

இது சிவபுராணம் பத்தனு ளோதப்பட்ட பஞ்சாக்கரமகிமை, சிவராத்திரிமகிமை, பிரதோடமகிமை, சோமவாரவிரதமகிமை, சிவயோகிமகிமை, விபூதிமகிமை, உமாமகேசபூசைமகிமை, உருத்திராக்கமகிமை, சீருத்திரமகிமை முதலியவைகளை யெடுத்துரைப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றினோன் வரதுங்கராமபாண்டியன்.

காசிகண்டம்.

இது காந்தத்துட்பட்ட காசிகண்டமகிமை நுதலுவது. பூர்வகாண்ட முத்தரகாண்டமென விரண்டுகாண்டங்க ளுடைத்து. இதில் வாராணசிச்சிறப்பும், கங்கையின்மகிமையும், மகளிரிலக்கணமும், அவர் கற்பொழுக்கமும், பிரமசரியநெறியும், இல்லறநெறியும், பொதுவான வைதிகாசாரமும், யோகவொழுக்கமும், முத்திமண்டபவரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதப்படும்.

கோயிற்புராணம்.

இது சிதம்பரமான்மிய நுதலுவது. கோயிலெனினுஞ் சிதம்பரமெனினு மொக்கும். இது வியாக்கிரபாதமுனிவர் பதஞ்சலிமுனிவர் ஆனந்ததாண்டவந் தரிசித்தற் பொருட்டுக் கடுந்தவம் புரிந்தமையும், அவர்கட்குப் பரமசிவன் சிற்சபையில் விளங்கியருள்நடந் தரிசிப்பித்து உய்யக்கொண்டமையும், சிங்கவன்மன் சிவகங்கையில் மூழ்கி இரணியவன்மனென்று முனிவரிருவ ருபதேசமும் பெற்றுத் தாண்டவங்கண்டு நடராசருக்குத் திருக்கோயிலமைத்து நித்திய நைமித்திக பூசை விழாச் செய்தமையும், நடராசர் திருவமுது கொள்ளுமாற்றில் மூவுலகு மொருகுடைக்கீழாண்டு சிறப்பெற்றமையும், எடுத்தோதும். இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடியருளினார் உமாபதிசிவாசாரியர். இதனுட் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள்க ளொன்றன்றயாக வோதப்பட்டன ஆண்டாண்டுப் பலவுள.

காஞ்சிப்புராணம்.

இது காந்தத்துச் சனற்குமாரசங்கிதையிற் சாலிகாண்டத்திற் போந்த காஞ்சிமான்மியத்தைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். இது சொற்சுருங்கிப் பொருள்விளங்கி நவின்றோர்க்கினிதாய்த் திருமுறைகளிற் போந்த சைவசித்தாந்த முப்பொருள் தனமொழி புணர்ந்து வேதாகம விழுப்பொருள் பயந்து வைதிகசைவ விடவரசாய் விளங்குவது. தொல்காப்பிய விடர்பிரயோகங்கள் செய்யுட்கேற்ப நன்கமைந்து. அகத்திணைமரபும் புறத்திணைமரபு மிகத் துறைப்படுத்துரைப்பது. வைதிகசைவவொழுக்க மெய்ப்பெருக விளம்புவது. சைவசித்தாந்தத் தனிப்பொருள் செவ்விதிற் றெரிப்பது. பிறநாலத்து நலவிசைப்புலவர் நாடு நகரச் சிறப்பும், வைதிகசைவமரபும், சிவசரியை கிரியை யோக ஞானவொழுக்கமும், பாடிய பெருமை பெற்றது, இதனாற் றொண்டைநாட்டுச்சிறப்பும் வைதிகசைவமரபு வாய்பாடுஞ் சரியை கிரியை யோக ஞானமுமாகிய நுண்பொருள் மடிப்பாடாகக்கொண்டெனின், இதன்பெருமை யளவிட்டுரைத்தல் புலவர்க்குஞ் செயற்கரிதன்று.

திருத்தணிகைப்புராணம்.

இது காந்தத்துட்பட்ட சங்கரசங்கிதையிற் பிறகூறத்திற் போந்த தணிகைமான்மிய நுதலுவது. சொல்லானும் பொருளானுந் தோமற வைவிசைப்புலவர் நாட்டிய காவியங்கட்கு நாயகமாவது. வைதிகமரபுஞ் சைவமரபும் வல்லவாற்றானெல்லாம் விளக்குவது. புறத்திணையு மகத்திணையும் புலங்கொளப் போதிப்பது. முருகக்கடவுள் அருள்விளையாடல் முற்றவெடுத்து மொழிகுவது. சரியை கிரியா யோக ஞான நாற்பாதப்பொருளும் பாற்பட வெடுத்துப் பகருவது. இதன்செய்யுட்களெல்லாம் இட்சுபாக நாளிகேரபாக நண்ணி நல்ல சொல்லணியும் பொருளணியு மெல்லவின்றி விளங்குவிருப்பன. இஃதியற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் முதன்மாணாக்கரான

கச்சியப்பமுனிவர். இந்நூலாசிரியராகிய கச்சியப்பமுனிவர் விநாயகபுராணம் பேரூர்ப்புராணந் திருவானைக்காப்புராண மென்னுஞ் செந்தமி ழிலக்கியங்களுஞ் செவ்விதினியற்றியிட்டார்.

பிரபுலிங்கலீலை.

இது உருத்திரன் கூறாய் விளங்கிய அல்லமதேவன் உமையின் கூறாய் விளங்கிய மாயையோடாடி மற்றவள் வலிபுறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மாகேசுரராயினார் சரணர் பலர்க்கு அவன் ஞானோபதேச மருளிய வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும். இஃது ஓர் ஐக்கியவாத சைவ புராணம். இஃதியற்றினார் துறைமங்கலஞ் சிவப்பிரகாச முனிவர். இஃது சொல்லணி பொருளணி நிரம்பியதோர் நல்ல காவிய ரத்தினம்.

இன்னுஞ் செந்தமி ழிலக்கியமாயுள்ள புராணங் கூர்மபுராணம், இலிங்கபுராணம், சூதசங்கிதை, சேதுபுராணம், திருவிளையாடற்புராண முதற் பலவுள.

இதிகாசவிலக்கியம்.

இதிகாசங்கள் இராமாயணம் பாரதமென விரண்டாம்.

இராமாயணம்.

இது வடமொழியில் ஆதிகவிராசனென நூலகம் போற்றும் வான்மீகி யென்னு முனிபுங்கவனாலியற்றப்பட்டது. அது தமிழ்ப்புலவரான கம்பனாரா றமிழின் மொழிபெயர்த்து அப்பெயரானே பாடப்பட்டது. இது சீராமசந்திரன் தசரதச்சக்கிரவர்த்தி புத்திரனாயவதரித்துச் சீதாபிராட்டியை மணந்த வரலாறும், அச்சீராமசந்திரன் மந்தரை சூழ்ச்சி வழிப்பட்டுக் கைகேசி செய்த சூழ்வினையா னாடிழந்து காடு சென்ற வரலாறும், ஆண்டு இலங்கை வேந்தனான இராவணன் மாயம் புணர்த்து நெய்தச் சீதாபிராட்டியை வலிப் போகத் துயருழந்து கிடந்தழுதத் தலைக்கூடிய வரலாறும், ஆண்டு வாலியைக் கொன்று சுக்கிரீவ னடைபெயதி யனுமானைத் தூதிற போக்கிச் சீதாபிராட்டியைத் தேடுவித்த வரலாறும், அனுமான் சீதாபிராட்டியை யிலங்கையிற் கண்டு கணையாழி காட்டிச் சூளாமணி நல்கி யாற்றுவித்த தரக்கரை நூருக்கி யிராமசந்திரன்பால் மீண்டு சீதையறந்தலை நின்றமாந்தது கூறிய வரலாறும், இராமசந்திரன் குரக்கரசினத்தோடு படையமைந்து சேதுபந்தன மியற்றி யதன்வழியா லிலங்கை தலைக்கூடி இராவணன் முதலியோரை வதைத்துச் சீதாபிராட்டியைச் சிறையினீக்கி மீண்டயோத்தி தலைக்கூடித் திருமுடி சூடி யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், கூறும். வடமொழி இராமாயணம் வான்மீகி நவரச புஞ்சமாக வியற்றிய வுத்தம காவியமாகலின், கம்பனார் அம்மூலராமாயணச் சுலோகமதா நன்று தழீஇ யொன்பான் சுவையுமொன்றியொன்ற றதிக மென நிம்பாமாநிலக் கவிக ளெடுத் தேத்த விஃதியற்றியிட்டார். கம்பனார் தமிழ் நன்குணர்ந்த கவிஞர் சிகாமணியாகலின், தமிழிராமாயணத்தி லாண்டாண்டு நாடு நகர் வாணர் பொழில்வாணர் காலவர்ணனைகளு முலக நீதிகளும் பிறவுந் தாமே மேவரக் கொண்டு கவிகள் செய்திட்டார். இதன் செய்யுட் பெரும்பான்மையான இடங்களாக நாணிகேரமாக நண்ணி நடப்பன. இது வடமொழி ராமாயணம்போல் பாலகாண்டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிட்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டமென ஆறு விபாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதினாயிரத்தின் மிக்க செய்யுளுடைத்தாய்ப் பெருங்காப்பியமென வழங்கப்படும் பெருமையுடையது. இதன் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தராற் றமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இது இராமசந்திரன் முடிசூடிப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவும், கூறும்.

பாரதம்.

இது வடமொழி வியாச பாரதப்பொருளுணர்த்துவது. வில்லிபுத்தூராராலும் நல்லாப்பிள்ளையாலுந் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாவா லியற்றப்பட்டது. இது ஆதிபருவ முதற் சுவர்க்காரோகண பருவமீறாகவுள்ள பதினெட்டுப் பருவங்களுடையது. அவற்றுள் ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணியபருவம், விராடபருவம், உத்தியோகபருவம், வீடுமபருவம், துரோணபருவம், கன்னபருவம், சல்லியபருவம், சௌப்திகபருவமென்னும் பத்தும் வில்லிபுத்தூராராலும், சீபருவம், சாந்திபருவம், அநுசாசனிகபருவம், அசுவமேதபருவம், ஆசிரமவாசபருவம், மௌசலபருவம், மகாபிரத்தானிகபருவம், சுவர்க்காரோகணபருவமென்னுமெட்டும் நல்லாப்பிள்ளையாலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இது நான்குவேதார்த்தங்களையுஞ் சரித்திரங்களை மேலிட்டு அறிவுறுத்தலின், ஐந்தாம்வேதமென வழங்கப்படும். இதனகத்த பலகலைகளின் சாரங்களும் புருடார்த்தங்களும் நன்கு வெளியிடப்படும். இந்நூல் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகச் சான்றோரால் போற்றப்படுகின்றது.

பல்வகைப்பிரபந்தவிலக்கியம்.

கலிங்கத்துப்பரணி நளவெண்பாப்போல்வ முன்னோர் பிரபந்தங்களும், குமரகுருபரமுனிவ ரியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவப்பிரகாசமுனிவ ரியற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவஞானயோகிக ளியற்றிய பிரபந்தங்களும், அவர் தன்மாணாக்க ரியற்றிய பிரபந்தங்களும், இவைபோல்வ பிறவுஞ் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தவிலக்கியங்களாம்.

குமரகுருபரமுனிவரியற்றியபிரபந்தங்கள் திருச்செந்தூர்க் கந்தர்கலிவெண்பா, மீனாட்சியம்மைபிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியம்மைகுறம், மீனாட்சியம்மை யிரட்டைமணிமாலை, மதுரைக்கலம்பகம், நீதிநெறிவிளக்கம், திருவாரூர் நான்மணிமாலை, முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பரமும்மணிக்கோவை, சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை, சிவகாமியம்மை யிரட்டைமணிமாலை, பண்டாரமும்மணிக்கோவை, காசிக்கலம்பகமென் றித்திறத்தன

சிவப்பிரகாசமுனிவரியற்றியபிரபந்தங்கள் நால்வர்நான்மணிமாலை, திருச்செந்திலந்தாதி, பழமலையந்தாதி, நன்னெறி, திருவெங்கைக்கோவை, திருவெங்கைக்கலம்பகம், திருவெங்கையுலா வென்றித்திறத்தன

சிவஞானயோகிகளியற்றியபிரபந்தங்கள் அரதத்தாசாரியார் சுலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்பகவல், சிவதத்துவவிவேகம், சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா, குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கலசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, செங்கழுநீர்விநாயகர்பிள்ளைத்தமிழ், அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், திருவேகம்பரந்தாதி, திருமுல்லைவாயிலந்தாதி, திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவையென் றித்திறத்தன

சிவஞானயோகிகண் மாணாக்கர் பிரபந்தங்கள் தணிகையாற்றுப்படை, துறைசைக்கோவை முதலியன. இவற்றுள், தணிகையாற்றுப்படை கச்சியப்பமுனிவராலும் துறைசைக்கோவை சுப்பிரமணிய முனிவராலு மியற்றப்பட்டன. இவை தொல்காப்பியனாரானே யியற்றமிழிலக்கியமாய்ச் சங்கச்செய்யுட் பிரயோகம் யாண்டும் பயின்று சொல்லணி பொருளணி துறுமி விளங்கு நல்ல தமிழ்ப்பிரபந்தங்களாம். இவற்றுள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்களுஞ் சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்களும் வேதாந்தத்தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள் விளக்குங் கொழிதமிழ்க் கவிகளுடையனவுமாம்.

இலக்கியமரபியன் முற்றிற்று.

சாத்திரமரபியல்.

அட்டாதசவித்தை.

வித்தை பதினெட்டாவன: வேதநான்கும், சிக்கை கற்பசூத்திரம் வியாகரண நிருத்தஞ் சந்தோவிசிதி சோதிடமென்னு மங்கமாறும், புராண நியாயநூன் மீமாஞ்சை மிருதியென்னு முபாங்க நான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதங் காந்தருவவேத மருத்தநூலென்னுமிவை. இவற்றுள், வேதநான்கும் பிரமகாண்டமும் பிரமஞானத்திற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டமு முணர்த்துவனவாம். சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்கு மென்ப. வேதாகமங்கள் பரமசிவன் வாய்மொழியென்று சுருதியும் புராணமுஞ் சிவாகமமோதுதலானும், பஞ்சபிரமம் பிரணவம் பஞ்சாக்கரம் பிராசாதமுதலிய மந்திரங்களும், பதிபசுபாச முதலிய பொருள்வழக்கமும், திருநீற்றினுத்தூளனந் திரிபுண்டரமுருத்திராக்கந்தரித்தல் சிவலிங்கபூசை முதலிய கருமங்களும், பிறவும், இரண்டனுக்குமொப்பச் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவுஞ் சொல்லப்படுதலானும், வேதசத்தத்திற் சிவாகமமு மடங்கு மெனக்கொண்டு வித்தை பதினெட்டென் றுண்மை நூல்களங்ஙனமோதின. நீலகண்டவாசிரியர் "வயந்து வேதசிவாகமயோர்பேதந் நபஶ்யாமஃ வேதோபிஶிவாகமஃ" வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றிலம், வேதமுஞ் சிவனாற் செய்யப்படுதலின் ஆகமமெனப்படும் என்றும், சிவஞானயோகிகள் "வேதம் பொருள் பயப்பத் தோன்றுஞ் சூத்திரமுஞ் சிவாகமமதனை யவ்வாறுகவொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாடியமும்போலப் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமையின், அவை முறையே பொதுநூல் சிறப்புநூலெனப்பட்டுச் சூத்திரமும் பாடியமும்போல வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டன" என்றும், தத்தம பாடியவுரைகளிற் கூறியருளியவாற்றானும், இது கடைப்பிடித்துணர்ந்துகொள்க. "ஸர்வஜ்ஞஶ்ஶிவஃ" என்னுஞ் சுருதியு மிவ்வுண்மைக்குச் சான்றாம். வேதமென்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவி யெனப் பொருள்பட்டுச் சதுர்வேதங்களுக்குக் காரணவிடுகுறியாயுஞ் சைவாகமங்களுக்குக் காரணக்குறியாயும், ஆகம மென்னுஞ் சொல் பரமசிவன்பானின்றும் வந்ததெனும் பொருட்டாய்ச் சைவாகமங்களுக்குக் காரணவிடுகுறியாயுஞ் சதுர்வேதங்களுக்குக் காரணக்குறியாயும், வடமொழி தென்மொழி நூலுரைகளில் வழங்கப்படுமாறு தெரிந்துணர்ந்துகொள்க. ஒருசார் வைதிகர் இவ்வுண்மை பகுத்துணரமாட்டாது, அட்டாதசவித்தையிற் சிவாகமம் படிக்கப்படாமையின், அது பிரமாணநூலாகாதென்று தமக்கு வேண்டியவாறு பிதற்றுப. இனிச் சைவாகமங்கள் வேதச்சொல்லிலடங்கி அட்டாதசவித்தையாதல் அதன் பெருமைக்குக் குறைவாமென்று கூறுவாரைச் சதுர்வேதங்கள் ஆகமச் சொல்லினடங்கிப் பிரமாணமாதன் மற்றவற்றின் பெருமைக்குக் குறைவாகாதோவென்று கடாவி மறுக்க.

இனி வேதம் "சுயம்பு" வென வழங்கப்படுவதூஉம், "அபௌருஷேய" மென வழங்கப்படுவதூஉம், சுயம்புவான பரமசிவனாற் செய்யப்பட்ட காரியமாதல்பற்றியும், பசுக்களாகிய புருடராற் செய்யப்பட்ட தன்றென்னுங் கருத்துப் பற்றியுமேயாம். ஆதலின், அவ்வழக்கேகொண்டு அது இறைவன் வாய்மொழி யன்றென்றல் பொருந்தாதென்க. சங்கத்தார் 'செய்யா மொழிக்குந் திருவள்ளுவ ருரைத்த-பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே" யென்றதூஉம், பசுக்களான தேவர் முனிவர் முதலியோராற் செய்யப்படாத மொழியென்னுங் கருத்துப்பற்றியேயாம்.

இனி வேதங்களை யெடுத்தல் படுத்தல் முதலிய விசை வேறுபாட்டோ டுச்சரிக்குமா றுணர்த்துவது சிக்ஷை. வேதங்களிற் கூறுங் கருமங்களை யனுட்டிக்கு முறைமை யுணர்த்துவது கற்பசூத்திரம். வேதங்களி னெழுத்துச் சொற்களி னியல் புணர்த்துவது வியாகரணம். வேதங்களின் சொற் பொரு ளுணர்விப்பது நிருத்தம். வேதமந்திரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவ்வவற்றிற்கு எழுத் தினைத்தென்றலு முணர்த்துவது சந்தோவிசிதி. வேதத்திற் செய்யப்படுங் கருமங் கள் செய்தற்குரிய கால விசேடங்களை யுணர்த்துவது சோதிடம். இங்ஙனமாகலின், இவையாறும் வேதத்திற் கங்கமெனப்பட்டன. பரமசிவ னுலகத்தைப் படைக்கு மாறு முதலாயின கூறும் வேதவாக்கியப் பொருள்களை வலியுறுத்து விரித்துணர்த் துவது புராணம். இதிகாசமு மீண் டடங்கும். வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற் கனுகூலமான பிரமாண முதலியவற்றை யுணர்த்துவது நியாயநூல். வேதப்பொரு ளின் முறைபிறழ் முணர்த்துதற் கனுகூலமான நியாயங்களை யாராய்ச்சி செய்துணர்த் துவது மீமாஞ்சை. அது பூர்வமீமாஞ்சை யுத்தரமீமாஞ்சையென விருவகைப்படும். அவற்றுண் முன்னையது மீமாஞ்சையெனவும், வேதமெனவும், பின்னையது வேதாந்த மெனவும், வழங்கப்படும். அவ்வவ் வருணங்கட்கு நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த் துவது மிருதிநூல். புராண முதலிய நான்கும் வேதத்திற் குபாங்க மெனப்படும். எல்லா மனுடர்க்குந் தத்தஞ் சாதனமான யாக்கையை நோயின்றி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுள்வேதம். பகைவரா னலிவின்றி யுலகங்காத்தற்கு வேண்டப்படும் படைக் கலம் பயிறலை யுணர்த்துவது விற்வேதம். எல்லாக்கடவுளர்க்கு முவகைவரச்செய்யு மிசை முதலியவற்றை யுணர்விப்பது காந்தருவவேதம். இம்மைக்கு மறுமைக்கு மேது வாகிய பொருள்களையீட்டு முபாய முணர்விப்பது அருத்தநூல். இவை நான்கு முப வேத மெனப்படு மென்றுணர்க.

வைதிகசாத்திரம்.

இனி மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்த மென்னு மாறும் வைதிகசாத்திரமெனப்படும். இவை தரிசனமெனவும் பெயர் பெறும். இவற்றுள் இறுதிக்கணின்ற வேதாந்தம் உத்தரமீமாஞ்சை பிரமமீமாஞ்சை யெனவும் வழங்கப்படும். மீமாஞ்சைநூல் செய்தார் சைமினிமுனிவர். இது பாட்டம் பிரபாகரமென விரண்டாம். நியாயநூல் செய்தார் கௌதமமுனிவர். இவர் அக்கபாத ரெனவும் பெயர் பெறுவர். வைசேடிகநூல் செய்தார் கணாதமுனிவர். இவை யிரண் டுந் தருக்கநூல்களாம். சாங்கியநூல் செய்தார் கபிலமுனிவர். யோகநூல் செய்தார் பதஞ்சலிமுனிவர். வேதாந்தநூல் செய்தார் வியாசமுனிவர். இது மாயாவாதம் பாற் கரியவாதம், கிரீடாபிரமவாதம், சத்தபிரமவாதமென நான்காம். இவரெல்லாம் வேதத்தைப் பொதுவகையான் மூலமாகக்கொண்டு அதனுட் சிலபொருளைச் சமுத் திரகலச நியாயம்பற்றி யாண்டாண் டெடுத்துக்கொண்டு அரனருளால் ஒவ்வோரதிகாரி களின் பொருட்டு அவரறிவளவிற் கேற்பத் தொகுத்தும் விரித்தும் இந்நூல்கள் செய் தாராகலின், இவை முதனூல் வழிநூல் சார்புநூலென்னு மூன்றனு ளொன்றற்கேலா தனவாய் வைதிகசாத்திரமென வேறாய நிலைபெற்றன. அற்றேல், முதல் வழி சார்பு நூலென நிலைபெறுவன யாவையெனின்,— வேதாகமங்கள் பரமசிவனாற் செய்யப் பட்டு ஏனைநூல் கூறும் பொருளியல்புகளெல்லாந் தங்க ணடங்கக்கொண்டு வியாபக மாய் நிற்றலின் அவை முதனூலாம். முதல்வனாற் றரப்படு முதனூலை யொன்றாகவைத் தெண்ணாம லிங்ஙன மிருவகைப்படுத் தெண்ணியதென்னையெனின்,— இதற்குச் சமா

மம்; அன்றியும் "மூன்றாவதுணர்த்திற் குரிமையாகாது நான்காவதுணர்த்திற் குரிமை யுடைமை பற்றி, முறையே வேதாகமமென விருபகுதியாக வைத்தெண்ணப்பட்டது" என்பர் நீலகண்டவாசிரியர். "வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்க ளாகுநூ லனாதியம லனருணூ லிரண்டு மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா - நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு நிகழ்த்தியது நின்மலமா யொழிபொருள் வேதாந்தத் - தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல் சைவம் பிறநூல் திகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்" எனவும், "உலகியல் வேதநூ லொழுக்க மென்பது - நிலவு மெய்ந்நெறி சிவநெறிய தென்பதாம்" எனவுங் கூறுபவாகலின், அந்நூலார் நூலாருந்தம் முறைபற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதிப்பட்ட தெனவே யாம் கோடும்" என்பர் சிவஞானமாபாடியகாரர். இவ்விருசமாதானங்களுள் இரண்டாவது கொண்டமைக. இனி மிருதி புராணங் கலைகள் உபாகம முதலாயினவெல்லாம் வேதாகமப்பொருளை யுள்ளவா றுணரந்தோர் அவற்றைப் பிறர்க்கினிது விளக்குதற்பொருட்டு நால்வகை யாப்பினு ளொன்றான வழிப்படுத்துச் செய்த நூல்களாகலான், அவை வழிநூலெனப்படும். சிக்ஷை கற்பசூத்திர முதலிய வேதாங்கங்களும் பௌட்கரமுதலிய வாகமாங்கங்களும் முறையே அவ்விரண்டினையு முள்ளவாறுணர்தற்குச் சார்பாயுடைபட்டு நிகழ்தலின், அவை சார்புநூலெனப்படுமென் றறிந்து கொள்க.

மீமாஞ்சை முதலிய சாத்திரங்களாறும் அன்னவாயினும், அவற்றுள் மீமாஞ்சைநூல் வேதத்துள் விதித்த கருமத்தை யாராய்ச்சி செய்தற் குபகாரமாயும் எல்லா நூலார்க்கு முபகாரமாகு நியாயங்களெடுத்தோதுவதாயு நிலவுதலானும், வைசேடிக நையாயிகநூல்கள் எல்லாநூற்கு முபகாரமாகுந் தருக்கமுறை யெடுத்தோதுதலானும், சாங்கிய மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் பகுத்துணரும் விவேகமுந் தத்துவ சற்காரியவாதமு மெடுத்தோதுதலானும், யோகம் எண்வகை யுறுப்பிற்றாகிய யோக முறை தெரித்தலானும், உத்தரமீமாஞ்சையெனப்படும் வேதாந்தம் பலதுறைப்பட்டுக் கிடக்கு முபநிடதவாக்கியங்களை யவ்வப் பொருட் பெற்றிக்கேற்ப வொருதுறைப்படுத்தி பரமேசுரவுபாசனை கடைப்பிடித்துச் செய்ய விதித்தலானும், வேதாகமமுதலிய சாத்திரவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிகளாக வேண்டப்பட்டு நிலவுமென்க. இச்சாத்திரங்களாறுங் கூறும் பொருளும் மற்றுள்ள பிரயோசனப்படுவனவும் பூர்வபக்கமாவனவும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்து ளெடுத்து விளக்கினார்.

இனிப் பூர்வமீமாஞ்சைநூலார் சுருதி இலிங்கம் வாக்கியம் பிரகரணந் தானம் சமாக்கியை யென்னு மாறும் வன்மை மென்மை பற்றிச் சொற்பொருணிச்சயத்துக் கருவிகளென் றெடுத்தோதுவர், உத்தரமீமாஞ்சை நூலார் அங்ஙனம் உபக்கிரமவுபசங்காரம் அப்பியாசம் அபூர்வதை பலம் அருத்தவாதம் உபபத்தி யென்னு மாறும் வன்மை மென்மை பற்றிச் சொற்பொருணிச்சயத்துக் கருவியென் றெடுத்தோதுவர். இவையெல்லாந் தமிழ்வேத வேதாகம சித்தாந்த நூல்களின் சொற்பொருணிச்சயத்துக் கின்றியமையாத கருவிகளேயாம். அவற்றுள், சுருதியாவது: வேறொன்றனை யவாவாது தானே சுருதிப் பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது. இலிங்கமாவது: ஆற்றலாற் பொருளை யுணர்த்துவது. வாக்கியமாவது: இங்ஙனஞ் சுருதியும் இலிங்கமு மின்றிச் சொற்றொடர் பற்றி யுணரவருவது, பிரகரணமாவது: "சோதிட்டோமம் வேட்க" என்றாற்போலும் விதிவாக்கியங்களாற் பொதுப்பட வுணர்ந்த சிறப்பா யறியப்படாத

கண்மங்களானவைவப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாற்றெனக் கருத்தக் கூறுவது. ஞானமாவது: திரணிறைபிடமும் அண்ணமயிடமுமென விருவகைப்படும். சமாக்கியையாவது: காரணத்தான் வரும் பெயர். உபக்கிரமவுபசங்காரங்களாவன: எழுவாயுரை யிறுவாயுரையோடொத்து ஒன்றுதலின், மற்றிந்நூலுக்கும் பொருளிதுவேயாமென்று துணிந்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பன. அப்பியாசமாவது: நூலிற் பயின்று வருதலின் இதற்கிதுவே பொருளெனக் கொண்டு துணிந்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அபூர்வதையாவது. இது மற்றொருநூலா னறிவுறுத்தப்படாத விடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்த பொருளிதுவெனக் கொண்டு துணிந்துரைத்தற் கருவியாயுள்ளது. பலமாவது இந்நூலிற் கிது சிறந்த பிரயோசனமாகற்பாலதெனக் கொண்டு துணிந்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அருத்தவாதமாவது. நூலுட் புனைந்துரைவகையாற் சிறந்த சொருபொருளை அறிவுறுத்து நிற்பது. உபபத்தியாவது: இப்பொருள் உத்திக்கு மிகவியைவதாமெனக் கொண்டுரைத்தற் பயத்ததாய் வருவது. தமிழினகணுள்ள வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரமரபு இனிது தெளிதற்குபகாரமாக, இதுகாறும் வடமொழிப்பட்டாங்கவிதையின் மரபும், வைதிகசாத்திரமரபும், சிறிது ஈண்டு முதற்கட்டோர்ந்துதோதினாம்.

வடமொழிச் சாத்திரங்களுக்கு வேதாகமங்கள் முதலாய் நிற்றல்போலத் தென்மொழிச் சாத்திரங்களுக்குத் தமிழ்வேதங்கள் முதலாய் நிற்பனவாம். தமிழ்வேதம் பத்தியும் அவை வேதாகமங்களின் சாரமான திருமுறைகளாதலும் பிறவுந் திருமுறையிலக்கியவுரையாற்றிற் பிரமாணங்காற் சாதிக்கப்படுவதாம். அற்றேலஃதாக; தேவாரந் திருவாசக முதலியன தலையாய சாத்திரத் தமிழ்நூல்களாதலின், அவற்றின் மரபு ஈண்டுத் தெரிக்கற்பாலதெனின்,— அஃதொக்குமன்றாயினும், தேவாரந் திருவாசகமுதலிய திருமுறைகளும் உத்தரவேதமுஞ் செய்யவிலக்கியமுமாய் நிற்றலின், தமிழிலக்கியங்கட்கெல்லாஞ் சிரத்தானமாய் வைத்து அவற்றின்மரபு ஆண்டுத் தெரிக்கக்கடவதாயினமையின் ஈண்டுணர்ந்து கொள்க. மற்றுச் செந்தமிழ்ப் புராணவிதிகாசமரபு ஆண்டுத் தெரிக்கற்பாலது அவை செந்தமிழ் வேதிலக்கியமாதலின் ஆண்டுத் தெரிக்கவேயாம். தமிழ்ப் புராணவிதிகாசவிலக்கியங்கள் தமிழ்வேதத்திற்கு வழிநூலாயத் தமிழ்வேதவிலக்கியத்தினையின வைக்கற்பாலனவாயினும் தமிழ்ச்சங்க விலக்கியங்களுந் தமிழ்க்காவிய விலக்கியங்களும் பலவுந் தோற்றத்தான் அவைக்குமுற்பட்டனவாகலின் அவற்றின்பின் வைத்து மற்றவற்றின் மரபு தெரித்தாமென்பது.

தமிழ்வேத வேதாந்த சித்தாந்த வாராய்ச்சிக்கு எண்ணு மெழுத்துமென்னு மிரண்டு மிரண்டு கண்களாம். எண்—தருக்கம், எழுத்து—இயற்றமிழான விலக்கணம். இவை வேதாந்த சித்தாந்த வுறுதிப்பொருளாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவியென்பார், நாயனார் "எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்—கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு" என றவ்வாறெடுத்தோதியருளினாரென்பது. எண்—கணிதத்திற்குமாம். கணிதங் கருவியுஞ் செய்கையுமென விருவகைப்படும். அவை யோரம்பமுதலிய நூல்களுட் காண்க. தருக்கமு மியற்றமிழெனனு மிலக்கணமு முறுதிப்பொருளுண்மை யுணர்ச்சிக்குக் கருவியாதல், "ஆதி முதலொழிய வல்லாதனவெண்ணி—நீதி வழுவா நிலைமையவான—மாதே—யறமார் பொருளின்பம் வீடென் றிவற்றின்—திறமாமோ வெண்ணிறந்தார் செய்பு" "எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்—மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு—மொழித்திறத்தின்—முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுண

ணாக்கூட்டத்து வீடு மென்றும்" இவற்றானறிக. இவற்றுள் இயற்றமிழ் என்னும் இலக்கணம் தமிழ்ச் சுதந்திர நூலாம். அது முத்தமிழ் முதனூலான அகத்தியமாம். தொல்காப்பியம் பன்னிருபடலம் முதலியன அதன் வழிநூல்களாம். அவற்றின் வரலாறெல்லாம் இலக்கணமரபியலில் விரித்தோதினும். மற்றுத் தருக்கம் வடநூலிற் கூறியவாறே தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றப்பட்டு விளங்கும். அவை தருக்கசங்கிரகமும், அதனுரையான அன்னம்பட்டியமும், தருக்கபரிபாடையும் போல்வன. அவற்றுள், தருக்கசங்கிரகமும் அன்னம்பட்டியமும் தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். தருக்கபரிபாடை தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றினார் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். தருக்கபரிபாடை தருக்கசூடாமணியெனவும் வழங்கப்படும். இருவகைப்படுந் தருக்கத்துட் டருக்கசங்கிரகங் கணாதர் செய்த வைசேடிக நூலின் வழித்தாயது. தருக்கபரிபாடை கௌதமர் செய்த நியாய நூலின் வழித்தாயது. தருக்கசங்கிரகமும் அன்னம்பட்டியமும் வடமொழியில் இயற்றினார் அன்னம்பட்டர். தருக்கபரிபாடை வடமொழியில் இயற்றினார் சிவாக்கிரமிசிரர். தருக்கசங்கிரக மேழுபதார்த்தமுந் தருக்கபரிபாடை பதினாறு பதார்த்தமுங் கூறும். பதார்த்த மேழாவன: திரவியம், குணம், கருமம், சாமானியம், விசேடம், சமவாயம், அபாவமெனபன. பதார்த்தம் பதினாறாவன: பிரமாணம், பிரமேயம், சமசயம், பிரயோசனம், திருட்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயவம், தருக்கம், நிர்ணயம், வாதம், சற்பம், விதண்டை, ஏத்துவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத்தான மெனபன

வேதாந்தசாத்திரம்.

மிழ் வேதாந்தசாத்திரங்கள் வடமொழி உபநிடதங்களை மூலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடப்பன. தமிழ் வேதாந்த சாத்திரங்கள் கைவல்லியம், வேதாந்தசூடாமணி, வாசிட்டம், ஈசுரகீதை, பகவற்கீதை, பிரமகீதை, பிரபோதசந்திரோதயம் முதலியனவாம். வடமொழி யுபநிடதங்கட்குச் சுத்தாத்துவிதமாகவுஞ் சிவாத்துவிதமாகவுங் கேவலாத்துவிதமாகவும் விசிட்டாத்துவிதமாகவுந் துவைதமாகவு முரைகளு நூல்களுந் தத்தங் கொள்கைக்கேற்ப வடமொழி வல்ல வாசாரியர்கள் பல செய்திட்டார். அவருட் சுத்தாத்துவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் அரத்ததாசாரியர் முதலாயினோர். சிவாத்துவிதக் கொள்கைபற்றி நூலுரை செய்தார் நீலகண்டவாசிரியர் அப்பய்யதீக்ஷித யோகிகள் முதலாயினோர். கேவலாத்துவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் சங்கராசாரியர் வித்தியாரணிய முனிவர் முதலாயினோர். விசிட்டாத்துவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரைசெய்தார் இராமானுசாசாரியர் வேதாந்த தேசிகர் தாதாசாரியர் முதலாயினோர். துவைதக்கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் ஆனந்ததீர்த்தாசாரியர் முதலியோர்.

இவற்றுள், முற்கூறிய தமிழ் வேதாந்த நூல்கள் சங்கராசாரியரபிமதமான கேவலாத்துவித வேதாந்தமவாத நூல்களாவன. ஏகான்மவாதத் துட்பட்ட பிரம விவர்த்தன மாயாவாதமாவது—சச்சிதானந்தமாய நித்தமாய வியாபகமாய நிறைவுடைய பிரமம் பரமார்த்தத்தி லொன்றே மெய்ப்பொருள். ஏனையவெல்லாம் பிரமத்தின் விவர்த்தனமாயிப்பியில் வெள்ளிபோல விளக்கையினுற் காணப்படுவன வாகலிற் பொய். இங்ஙனந் தோன்று முலகத்திற்கு முதற்காரணமாகிய மாயை பிரமம்போலச் சத்துமன்றி முயற்கோடுபோல வசத்துமன்றி யனிர்வசனமா யிருக்கும். அனிர்வசனமென்பது - சொல் [illegible] பொருட்டு. இச்சீவான்மாவைச்கு வேறுரிய பிரமரூபமே யாமென

வேதாந்தஞானத்தா லறிவதே முத்தியென்பதாம். பாற்கரியமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே சடமுஞ் சித்துமாகிய வுலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அங்ஙனம் பரிணமித்து விகாரப்பட்டமையை யறியாமையாற் பந்தமாயிற்று. பரமார்த்தத்தி லொரு பொருளே. வேதாந்த ஞானத்தா லுடம்பிறந்த வேருகிய வானமருபம விளங்கும். அதுவே பரப்பிரமமென் றறிந்து அதனக ணிலைபெத்தலே முத்தியென்பதாம். கிரீடாப்பிரமவாதமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே நான் யானொருபடித்தன்றிய பல வேறுவகைப்பட்ட விகாரப்பொருள்களோடு கூடிய பலவாற்றால் விளையாடுகின்றேன். இவ்வாறறிவதே முத்தி யென்பதாம். சத்தப்பிரமமாவது - காரணமாகிய பிரம மிறுதிக்காலத்துஞ் சத்தவடிவாக் ருயிருக்கும். அஃது விசையின்ற சடமுஞ் சித்துமாகிய வுலகங்களாய் விரியும். முடிவின்கட் சத்தமாத்திரையே யுள்ளதென றிங்ஙன மறிவதே முத்தியென்பதாம். இங்ஙன நால்வேறு வகைப்பட்ட வேகான்மவாத நூல் செய்தார் வியாசமுனிவர்.

கைவல்லியம்.

இது தாண்டவமூர்த்தியாரால் செய்யப்பட்டது. இது தத்துவவிளக்கப்படலம் சந்தேகந்தெளிதற்படலமென விரண்டு படலங்களுடையது.

வேதாந்தசூடாமணி.

இது சங்கராசாரியா வடமொழியிற் கூறிய விவேகசிந்தாமணியென்னு நூன் மொழிபெயர்ப்பு. இது மொழிபெயர்த்தார் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். இது சிறப்புப்பாயிரம் பொதுப்பாயிர முன்னாகத் தோற்றித் திருக்குவிவேகந் திருசியவிவேகமென்னு மிரண்டு விபாகங்களுடைத்தாய் நிலைபெறுவது. இதன்கட் டிருக்கென்பது அறிவுருவான பிரமம். திருசியமென்பது அப்பிரமவிவர்த்தன மாயாகாரியமா யறியப்படு மிசத்தப் பிரபஞ்சம். இந்நூல் ஏகான்மவாத கேவலாத்துவித வேதாந்த பரிச்சேதப்பொருள் நன்குணர்த்துவது.

வாசிட்டம்

இது வைராக்கியப்பிரகரணம், முமுட்சுப்பிரகரணம், உற்பத்திப்பிரகரணம், நிருவாணப்பிரகரணமென றிப்பிரகரணங்களால் ஜீவகாருண்ணியம், பாசவைராக்கியம், ஈசுரபத்தி, பிரமஞான மென்பவற்றி னிலக்கணங் கூறி யவ்வவற்றிற் கெடுத்துக்காட்டிலக்கியமாகக் கதைபல கூறி அவற்றினியல்பு விளக்குவது. இஃதியற்றினார் வீரை யாளவந்தார்.

ஈசுரகீதை.

இது பரமேசுரன் சனற்குமாரன் முதலிய முனிவர்கணங்கட் கருளியது. இதன்கட் சாங்கியயோகம், பரபத்தி விசுவரூபம், சிவசத்தி, தத்துவநிச்சயவிபூதி, பிரபஞ்சம், தத்துவதரிசனம், யோகம் என்பன வெடுத்தோதப்படும். இதனைத் தமிழின் மொழி பெயர்த்துப் பாடினார் தத்துவராய முனிவர்.

பகவற்கீதை.

இது பகவானான கண்ணன் அருச்சுனற்குச் செவி யறிவுறுத்தியது. இது அருச்சுனன் ஜீவகாருண்ணிய நாடிப் போர் துறந்து சோகமுற்றது கண்டு கண்ணன் அவன் சோகநீங்கி யுய்வண்ணம் நாடிக் கருமயோக ஞானவரலாறும், பிரபஞ்ச குண விகார முதலியவற்றின் வரலாறு முரைத்ததைப் பொருளாகவுடையது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினார் சேட்டர்.

பிரமகீதை

இது பிரமன் முனிவர் கணங்கட்கருளியது. இஃது ஐதரேயம், தைத்திரீயம், கேனம், சாந்தோக்கியம், முண்டகம், கைவல்லியம், பிரகதாரணியம், கடவல்லி, சுவேதாச்சுவதரம் என்னும் உபநிடதங்களின் பொருளை விரித்துரைப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினார் தத்துவராயமுனிவர்.

பிரபோதசந்திரோதயம்.

இது வேதாந்தப்பொருளை நாடகமுறையிற் பிரதிபாதிக்கும் நிவிர்த்தி பிரவிர்த்தியென விரண்டியாவாக வகுத்து, மோகன் முதலியோரைப் பிரவிருத்திப் படைத்தலைவராகவும், விவேகன் முதலியோரை நிவிர்த்திப் படைத்தலைவராகவும் நிறுத்தி, அவர் போர்த்தொழிலினைக் கிளக்கு முகத்தால், நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம் வெளிப்படுத்துவது.

ஐக்கியவாதசைவசாத்திரம்

வைராக்கியசதகம், வைராக்கியதீபம், அவிரோதவுந்தியார், வேதாந்தசூடாமணி, சித்தாந்த சிகாமணி, அத்துவிதவெண்பா வென்பன ஐக்கியவாத சைவசாத்திரங்களாவன. ஐக்கியவாதசைவம் அகப்புறச் சமயத்தின் பாலதாய அகச்சமய மாறனுள், மயங்கி நிற்பதோர் சமயம். அஃதாவது.— "இவையல மானிடசமய மௌனிராவிட்டே யிறைதா னிலங்குதபல வுயிர்களுமுன் புரிந்தவிரு வினைகளின், நன்மைதீமைகளவ்வா களுக்குக் கணக்கெண்ணி புவனந் தந்திலங்கி நின்றே யிருவினையுஞ் சார்ந்த சனியம்பல நேராக நேராதன மருவக் கடவுளருளாலெல்லையுங் கழிந்துவரினுறு, பின்பல மானவையணுகா பெருங்கொளிமுன் புள்ளிப் பெறுதிப்ப" என்பதாம். இதனைச் செய்தார் சாந்தலிங்கமுனிவர், சிவப்பிரகாசமுனிவர், சிவப்பிரகாசச் சிகா முதலியோர்.

ஒழிவிலொடுக்கம்.

இது செய்தார் கண்ணுடையவள்ளல். இது பொதுவிலுபதேசம், சத்திநிபாதம், தத்துவமொழிவு, யோகக்கழற்றி, கிரியைக்கழற்றி, சரியைக்கழற்றி, விரத்தியிலக்கம், துறவு, அருளவத்தைத்தன்மை, வாதனைமாண்டார்தன்மை, நிலையியல்பு என பத்தியல்களுடையது. இது ஆன்மாக்கள் பாசோபாதியினீங்கி யருள்வடிவாகி ஞானமை யுறுதற்குக் கருவியான ஒரு ஞானநூல். வேதாந்த சித்தாந்த மிரண்டையுந் தம்முண் முரணாதவாறு அவ்விரண்டன்பொருள் பெரும்பான்மையா னொருப்படுத்துரைப்பது. இஃது அறுவகை யகச்சமயங்களுள் வைதிக சிவாத்துவிதம் போதிப்பது. சித்தாந்த சைவத்தோ டியைபுண்டு நிற்பது. மற்றிது சுத்தசைவ நூலென்பாருமுளர். சுத்த சைவத்திற்குஞ் சிவாத்துவித சைவத்திற்குந் தம்முள் வேறுபாடு சிவஞானமாபாடியத்துட் காண்க.

சித்தாந்தசாத்திரம்.

இனிப் "புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்
புகலளவைக் களவாகிப் பொற்பணிபோ லபேதப்
பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்போற்
பேதாபே தமுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன
வயத்திறனால் விளைவதா யுடலுயிர்கண் ணருக்க
னறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்துவித மாகும்

சிறப்பினதாய வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்க லுற்றாம்."

எண்டிப் புறச்சமயத்தவரென்றது முற்கூறிய புறச்சமயத்தவரெனக் கொள்க. அவரெல்லாருஞ் சித்தாந்தசைவத்தோடொப்ப "ஏகனேக னிருள்கரும மாயையிரண்" டென்னு மாறுபதார்த்தங்களுங் கொள்ளாமையின், அவ்வாறுவகைப் பதார்த்தங்களி னியல்பைக் கொளுத்தினுங் கொள்ளமாட்டாரென்பார், "புறச்சமயத் தவர்க்கிருள்" யென்றார். சங்கற்பநிராகரணத்திற் கூறப்படும் அகச்சமயத்தவராகிய பாடாணவாத சைவர் முதலியோர் சித்தாந்தசைவத்தோடொப்ப ஏகன் முதலிய வாறு பதார்த்தங் கொண்டமையின், அவ்வாறு பதார்த்தங்கட்கும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு கூறு [illegible] களின் றுறபரிய மிதுவேயென் றெடுத்துக்காட்டிச் சித்தாந்தசைவப் பொருளுண்மையைக் கொளுத்தப் கொள்ள வல்லுவரென்பார், "அகச்சமயத் தொளியா" யென்றார். கொளுத்தக் கொள்ள வல்லவரேனும் அகச்சமயத்தவருந் தாமே கொள்ளமாட்டாரென்பது கருத்தாக [illegible] "அவர் [illegible] ருலவின ரவளா ராகச் சொன்னைய ராக்" பென்பதும் [illegible] முறைமை [illegible] சியாப்புதுவிடமாவது - [illegible] காரணை [illegible] "சமாத்த [illegible] குருவின ரளவளாயாகச் சொன்னைய ராக்கென" [illegible] முறைமைச்ச [illegible] சைவர் பொறி [illegible] யெல்லாம் [illegible], [illegible] நூல் கேட்ட துணை [illegible] மின்றுணரது [illegible] வெனபது பெறப்பட்டது. அதற்கேனை யண்ணிடைப் [illegible] சைவத்தைச் சார வைப்பா ரென்பது. இதற்கு [illegible] "சைவ [illegible]" [illegible] மையின் [illegible] மென மையுமாம். [illegible] காரணமாகிய முதல் [illegible] முதற் காரண முமா [illegible] பரிணமிப் [illegible] லென்க. இது [illegible] சைவாத [illegible]. இனித் [illegible] முதலியோர் [illegible] முதலிய பிரமித்துரு பொறி முதலியனவே பிரமாண மென்பர். பிரமாணம் பிரமேயப் பொருளாதல் செல்லாமையின் பொறி முதலாயினவு மேனைய போலப் பிரமேயமா யடங்க [illegible] பாதலின், அவற்றைப் பிரமாண மெனல் பொருந் தாது, மற்று [illegible] முணர்த்து [illegible] யான்மா [illegible] அவர் பிர மாண மென்ப [illegible] பிரமாணமாம். பொறி முதலியன [illegible] பிரமாண மென்று பசித்துக் கூறப்படுவ னவேயாமென்பது சைவ சித்தாந்த மென்பார், "[illegible]" வென்றார். சைவ சித்தாந்த [illegible] கூறுவார் 'மெய்ப்பொருள் சொன்ன வறுத்துறருளல் விளைவதா" மென்றார். எனவே, [illegible] விளையா தென்பதாம். "உடலுயிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்துவிதமா" மாறு மேலுரைத்தாம். அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் கூறுவார், "பிறிவருமத் துவித" மென் றுடம்பொடு புணர்த்தோதினார். இஃதேனையோர் கூறும் பொருள் போலன்றிச் சிறந்த தென்பார் "சிறப்பினதா" யென்றார். வேதாந்தமுஞ் சித்தாந்த மும் வேறென்பாரை மறுத்துப் பலபொருள்படுஞ் சூத்திரத்தை யங்ஙனம் படாமைத் தெளிந்துரைக்கும் பாடியம்போல வேதாந்தத்தைத் தெளிந்துரைப்பதே சைவ சித்

தாந்த மென்பார், மகுடாகம முதலியவற்று ளோதியவாறே "வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத்திற" னென்றார். ஈண்டு வேதாந்த மென்றது வேதத்தின முடிபுகளாகிய வுபநிடதங்களை. வேதாந்த மெனப பெயர் பெறற வேகானமவாத நூலை யுன்றென வுணாத்துதற்கு "வேதத தலைதரு பொருளாய்" என விறுதியினுங் கூறிரு ராகலின், அது கூறியது கூறலனமை யுணாக. திறன - பொது வுணமை யென்னும் வகை. இங்கு - இந நூலின. முதனூல் வழிநூல்களிற "பொதுவுண்மை" யென வகுததுக் கொண் டோதினும எடுததோதாமையால, அவவகை தெரி வரி தாகலான் அது தெரியுமாறு "பொது வுணமை" யென றெடுததோதி யந நூலகளின கருத்து ஈண்டுத தெரியச் செயது மெனபாா, "சைவ சிததாநதத திற னிஙகுத தெரிக்கலுறறாா" மெனறார். சைவ சிததாநத மெனறது - சுதத சைவ முதலியவறறிற செல்லாமைப பொருட்டு.

சித்தாந்தசாத்திரநாற்பாதத்தெளிவு.

வேதததிற் கூறுங கருமகாணடப பொருட்கு இனறியமையாது வேணடப பட் டெஞ்சி நினறனவாய பொருளகளையும் வேதமுடிபாய வுபநிடதததின சாரமா யுள்ள பொருளகளையும வேறெடுததுககொணடு இனிது விளககுதலின, சிவாகமஙகள் சித்தாநத சாததிர மெனறு வழஙகபபடும. இசசிததாநத வாகமஙகள சரியாபாதம, கிரியாபாதம, யோகபாதம, ஞானபாத மென, நானகு பாதஙகளுடையனவாம.

இவறறுள், சரியாபாதத்துட பிராயசசிததவிதியும, பவித்திரவிதியும, சிவலிஙக விலககணமும், நநதி முதலிய கணநாதரிலககணமும, செபமாலை யோகபடடந தண டங கமணடலம் முதலியவறறி னிலககணமும, அநதயேடடிவிதியும, சிராததவிதியும, கூறபபடும.

கிரியாபாதததுண மநதிரஙகளினது உததாரணஞ சநதியாவநதனம பூசை செபம ஓமஙகளும், சமயம் விசேட நிருவாணம ஆசாரியாபிடேகஙகளும, புததி முததிகளுக குபாயமான தீககையும, கூறபபடும.

யோகபாதத்துண முபபததாறு தததுவங்களும, தததுவேசுரரும, ஆனமாவும, பரமசிவனும், சததியும, சககதிறகுக காரணமான மாயை மாமாயைகளைக காணும வல்லமையும, அணிமாதி சிததிகளுணடா முறைமையும, இயம நியமம ஆசனம் பிராணாயாமம பிரததியாகாரந தாரணை தியானஞ சமாதிகளினுடைய முறைமை யும, மூலாதார முதலிய ஆதாரஙகளின முறையும, கூறபபடும.

ஞானபாதத்துட் பரமசிவனுடைய சொரூபமும, விஞ்ஞானகலா பிரளயாகலா சகலர் என்னு மானமாககளின் சொரூபமும, ஆணவங காமிய மாயேயம வைநதவந திரோதானசததி என்னும் பாசங்களின சொரூபமும, சததியின சொரூபமும், சிவ தத்துவமுதற பிரகிருதி தததுவமவரை முபபததாறு தததுவஙகளினது உறபததியும, இவை யானமாககள போகம புசிக்கைககுக கருவியாமுறையும, புவனங்கள் புவனே சுவரர் சொரூபஙகளும், புவனங்களின யோசனைப பிரமாணஙகளும், அநதமப பிர ளய மததிமப்பிரளயம் மகாப்பிரளயங்களின சொரூபஙகளும, அநதமப பிரளயங் களின பின்னாச சிருட்டியா முறைமையும, பாசுபதம மாவிரதங காபாலிக முத லிய மதங்களின சொரூபங்களும, கூறபபடும.

இந்நாற்பாதப் பொருள்கள் சிவஞானமாபாடியத்துத் தெளித்தெடுத்துச் சுருக்கி யுரைக்கப்பட்டன. இனி வினை பசுநல்வினை சிவநல்வினையென விரண்டாம். பசுநல்வினை யுலகவினையும் வேதவினையுமென வேறிரண்டாம். சிவநல்வினை பொதுவுஞ் சிறப்புமென வேறிரண்டாம். உலகவினை தண்ணீர்ப்பந்தர் அன்னசாலை கூவல் குளம் முதலியன வமைத்தலாம். வேதவினை கட்புலனாகிய பசு பார்ப்பார் தாய் தந்தை முதலாயினாரை வழிபடுதலும், கட்புலனாகாத அரி அயன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை வழிபடுதலுமாம். அற்றாயினும் வேள்வி முதலிய வைதிக வினைகள் தண்ணீர்ப்பந்தர் முதலிய உலகவினை போலன்றிச் சிவனை நோக்கி அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுதலு முடைமையின், அவை சிவபுண்ணிய மாமென்றற் கிழுக்கென்னையெனின்,— ஆண்டுச் சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுதலும் பசுக்களாகிய ஏனைக் கடவுளரோ டொப்ப வைத்துச் செய்தலே யன்றிப் பொது நீக்கிப் பசுபதி யென்னுங் கருத்தாற் செய்த லின்மையின், அவை யெல்லாஞ் செய்வோர் கருத்துவகையாற் பசுநல்வினையே யாம், சிவநல்வினை யாகா வென்க. இனி வேள்வி முதலிய வைதிக வினைக்கட் சிவபுண்ணியமு மபுத்திபூர்வமாய் நிகழ்தலின் அது புத்திபூர்வமாய் இனிச் செய்யக்கடவனவாகிய சிவபுண்ணியங்கட் கேதுவாதன் மாத்திரையிற் பயன் படுத லுடைத்தென்க. வேள்வி முதலியவுஞ் சிவபிரானை நோக்கிப் பொது நீக்கிச் செய்யின், அஃது ஏனையபோலப் பசு புண்ணிய மாதலின்றிப் பொதுச் சிவபுண்ணியமா மெனக் கொள்க. இஃது உலகவினைகட்கு மொக்கும். இவ்வைதிக வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியஞ் சிவாகம நல்வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியம் போலச் சிறப்புச் சிவபுண்ணியத்திற் கங்கமாகிப் பயன் படுத லுடைத்தென்க.

பொதுச் சிவநல்வினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க மின்றி யவ்வாறு செய்வது; சிறப்புச் சிவநல்வினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க முடையரா யவ்வாறு செய்வது. இவ்விரண்டும் பத்திகாரணமாக வுண்மையாகச் செய்வதும் புகழ் முதலிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செய்வதுமென வெவ்வேறிருவகைப்படும். இவற்றுள், சிறப்புச் சிவபுண்ணிய மிரண்டுஞ் சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்று ணிகழ் ஞானமுமென ஓரோவொன்று நந்நான்காய் அந்நான்கினுள்ளுஞ் சரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், கிரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென, ஓரோவொன்று நந்நான்காய் முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்டு விரியால் இன்னும் பல திறப்படு மென்றுணர்க.

அவற்றுள், திருக்கோயி லலகிடன் மெழுக்கன் முதலியன சரியையிற் சரியை. ஐயைந்து மூர்த்திகள் விநாயகக் கடவுண் முதலிய ஆவரண மூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தியைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. நெஞ்சினகண் உருத்திரக்கடவுளைத் தியானஞ் செய்தல் சரியையில் யோகம். அத்தியான பாவனையின் உறைப்பினால் ஓரனுபவ வுணர்வு நிகழ்தல் சரியையின் ஞானம். சிவ பூசைக்கு வேண்டப்படு முபகரணங்க ளெல்லாஞ் செய்து கோடல் கிரியையிற் சரியை. சிவாகமத்தில் விதித்தவாறே ஐவகைச் சுத்தி முன்னாகச் சிவலிங்க வடிவிற் செய்யும் பூசனை கிரியையிற் கிரியை. அகத்தே பூசை ஓமம் தியான மூன்றற்கு மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு

செய்யப்படு மந்தரியாகங் கிரியையில் யோகம். அவ்வந்தரியாக வுறைப்பினைக் கணி கமு மோரனுபவ வுணர்வு கிரியையின் ஞானம். இயம நியம மாசனம் பிராணாயாம மெனனு நான்கும் யோகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தின் ஞானம். இந்த யோகஞ் சகள நிட்களங்களைப் பற்றி நின்று செய்யுஞ் சாலம்ப யோகமு நிட்களத் தைப் பற்றி நின்று செய்யு நிராலம்ப யோகமு மென விருவகைப்படும். இனிக் கேட்டன் முதலிய நான்கனுள், கேட்டன் ஞானத்திற் சரியை. சிந்திதன் ஞானத்திற் கிரியை. தெளிதன் ஞானத்தில் யோகம். நிட்டைகூடிதன் ஞானத்தின் ஞானமென வுணர்ந்து கொள்க.

இனிப் புகழ்முதலிய வுலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யு முபாயசரியையிற் சரியைமுதல உபாயஞானத்தின் ஞானமீறாகிய பதினாறுவகையினுள்ளும் பலவேறுவகைப்பட்ட கிரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன் — அவ்வவற்றிற் கேற்பக் காலாக்கினியுருத்திரா முதற் குணதத்துவ மத்தியத்திற் சீகண்டருத்திரர் புவனத்தின் முள்ள வுருத்திரர்களின் அவ்வப்புவனபதிகளுலகத்திற் சாலோக முதலியவற்றைப் பெறுதலாம். பத்திக்காரணமாகச் செய்யப்படு முண்மைச் சரியையிற் சரியைமுதல் ஞானத்தில் யோகத்தின் ஞானமீறாகிய பதினறுவகையினுள்ளும் பல்வேறுவகைப்பட்ட கிரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன் — அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சீகண்டபுவனமுதற் சதாசிவனுக்குக் கீழுள்ள அவ்வப்புவனபதிகளுடைய சிவலோகத்துச் சாலோகமுதலிய பதமுத்திகளைப் பெறுதலாம். உண்மைஞானத்திற் சரியைமுதலிய நால்வகையினுள்ளும் பலவேறுவகைப்பட்ட சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன் — அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுத்தவித்தைமுதலிய அதிகாரத்தத்துவ போகத்தத்துவங்களிலுள்ள வைரவ ருத்திர மகேசுவர கேசா முதலியோர பதத்தைச் சாலோகமுதலிய அபரமுத்திகளாகப் பெறுதலாம். இனிப் பலவேறுவகைப்பட்ட கிரியஞானத்தின் ஞானசாமான்ய முமலமாகிய ஞானத்தாற் கூடப் பரமுத்தியே பயனென வுணர்ந்துகொள்க.

சரியை முதலியவற்றி னியல்பென்னை யெனின், கூறுவாம். அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபிரான் சிவசத்தியோடுடைய உயிர்கள் செய்யாண் முறையினால் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டுத் தூலமாயுஞ் சூக்குமமாகவும் அதிசூக்குமமாகவும் வடிவங்கொண்டருளி, அவ்வழிபாட்டு முறைகளையும் வேதாகமங்களில் வகுத்தருளிச்செய்தான். அம்மூவகை வடிவங்களுள், சகளமாகிய தூலவடிவத்தை மாத்திரம் பொருளென்றுணர்ந்து காயத்தொழின் மாத்திரையால் ஆகமத்தின் விதிப்படி வழிபடுவது சரியை. அது அடிப்பட்டு வரவர நிசமும் பசுத்துவ விசேடத்தா லுணர்வுடையராய் சகள நிட்களமாகிய சூக்குமவடிவம் பொருள், சகளவடிவம் அதனை வழிபடுதற் கிடமாகிய திருமேனியாமெனத் தெளிவாற றிந்து புறத்தொழிலாலும் அகத்தொழிலாலும் விதித்தவாறே வழிபடுவது கிரியை. அது அடிப்பட்டு வரவர நிசமும் பசுத்துவ விசேடத்தால் அதிநுட்ப வுணர்வுடையராய், நிட்களமாகிய அதிசூக்கும வடிவமே பொருள், சகளமுஞ் சகளநிட்களமு மதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனியென வறிவா லறிந்து அகத்தொழின் மாத்திரையால் ஆணைக்கு விதித்தவாறே வழிபடுவது யோகம். சரியை கிரியை யோக மூன்றும் இவ்வாறு முறையே அடிப்பட்டு வரவர நிகழ்ந்து, பசுத்துவ முதிர்ச்சியிலே உள்ளபடி யுணர்வு விளங்கி, அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பே

சொரூபம், மறைச் சகளமுதலிய மூன்றாந் தூலாரூபத்தி னியாயமாக அதனைப் புணர்த்தற் பொருட்டும் வழிபடுத்தற் பொருட்டுங் கொண்ட திருமேனிகளா மென் றிவ்வா றறிந்து, காயத்தொழின் மனத்தொழி லிரண்டையுங் கைவிட்டுக், கேட்டல் சிந்தித்த றெளித னிட்டை யென்னு மறிவுத் தொழின் மாத்திரையால் வழிபடுவது ஞானம்.

ஞானிகள் ஞானமுதலிய நால்வகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். யோகிகள் யோகமுதலிய மூவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். கிரியையாளர் கிரியை சரியை யென்னு மிருவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். சரியையாளர் சரியைத் தொழி லொன்றுமே செய்தற் குரியர்.

ஏகதேசமாகக் குறிக்கப்படுகின்ற சிவலிங்கமுதலிய தாவரத்திருமேனியில் அன்பினால் வழிபாடு செய்யு ஞானிகட்குப் பரமசிவன் கன்றை நினைந்த புனிற்றாவின் முலைப்பால் போலக் கருணை மிகுதியினால் அவ்வண்ணமே நின்று எப்போதும் ஆண்டு வெளிப்பட்டு நின் றருள் செய்வன். சிவலிங்க முதலிய திருமேனியிற் சாத்திய மாந்திரமாக வழிபாடு செய்யும் யோகிகட்குப் பரமசிவன் சற்பவழித் தோன்றும் பால்போல [illegible] விரும்பிய வடிவா யத்திருமேனிகளி லப்பொழுது தப் பொருளாய்த் தோன்றி நின் றருள் செய்வன். அருவப்பொருளாகிய பரமசிவன் ஈசானந் [illegible] முதலிய திருவுருக் கொண்டிருந்தனைக் கருதி மந்திரநியாசத்தா [illegible] கிரியையாளர்க்குப் பரமசிவன் மந்திரங்களால் விரும்பியவடிவா [illegible] தோன்றி நின் றருள் செய்வன். பசுத்துணாதலின [illegible] திருமேனியில் [illegible] வழிபடுஞ் சரியையாளர்க்குப் [illegible] நின் றருள்செய்வன்.

[illegible] சரியை முதலிய நான்கு ஞானமேயாம். ஆயினும், [illegible] முறையாகிய தமமுள வேறு பாடான [illegible] கொண்டு அதுகமாய நான்கா மென்னு முறைக்க [illegible] ஆகவே யிந்நான்கினு மறிவு நுணுகி வர [illegible] தேயந்து வரும். இனிச் சரியைக்குப் பயன் [illegible] கிரியைக்குப் பயன் சாமீபமாம். யோகத்துக்குப் பயன் [illegible] மூன்று பதமுத்திகளாம். ஞானத்துக்குப் பயன் மலநீக்க முற்று சிவசாயுச்சியம் [illegible] முடிவாகிய பரமுத்தியாம். இம்முத்திநிலையி [illegible] சிவத்தோடு கூடிச் சிவமாய [illegible] வியாபகமாய் நின் றறி [illegible] கேவலமாய் நின்று முடிவுகாண்கில [illegible]. பரமேனப்படுஞ் சுத்தாத்துவித சாயுச்சிய மியல் பிதுவேயாம். [illegible] பதமுத்திகளுள் முதலதான சாலோகமாவது அவ்வப் புவனபதி யுலகங்களி லவ்வப் பதி யொருவன் மனையிற் பணிசெய்யு மகத்தொண்டர்க்குள தாகிய வுரிமைபோல அவ்வவ்வுலகத்துள் யாண்டுந் தடையின்றி யியங்கி யவ்வப்போகங்களை நுகர்ந்து வாழ்வது. சாமீபமாவது அவ்வவர்களின் மைந்தர்க்குள தாகிய வுரிமைபோல அவ்வப்புவனபதிக்கு ணுக்கராய் வைகி யவ்வப்போக விசேடங்களை நுகர்ந்து வாழ்வது. சாரூபமாவது அவ்வவரினுற்ற தோழர்க்குரிய வுரிமைபோல அவ்வப்புவனபதிகளோ டொத்த வடிவமு மொத்த வணிகலனு மொத்த போகநுகர்ச்சியும்

பெற்று வாழ்வது. இனி யிம்மூன்று முரிமை விசேடம்பற்றி முறையே தொண்டர் மைந்தர் தோழரென்பா ரிடல்லை யொத்தலால், இவற்றை யடைவிக்கு நெறியாகிய சரியை தாதமார்க்கமென்றும், கிரியை புத்திரமார்க்கமெனறும், யோகஞ் சகமார்க்க மென்றும், பெயா பெறறிடும்.

இனிச் சரியை கிரியா யோகமென்னு மூனறு பாதங்களை யுணர்த்துஞ் சைவ நூல்கள். ஞானமிர்தஞ் சிவதருமோத்தரஞ் சைவசமயநெறி நித்தியகருமநெறிகுறள பரமததிமிர பானு தததுவப்பிரகாச முதலாயின.

ஞானமிர்தம்.

இது நிறைந்தாயனுா சந்தானததுப பரமானநதமுனிவ ரருளபெறற வாகீச ரருளிச்செய்தது. இது "வெண்டிரைக் கருங்கட லேழும விணடொட" எனனுஞ் செய்யுண் முதலாக, "ஆருக்கூறிய வததுவாமற" றெனபதீறாக எழுபததைநது அக வற்பாக்களுடையது. இநநூல் பதிமுதலிய பதாாததஙகளிலககணங தருககமுறையிற நடத்தமாக வெடுத தினிது விளககுவது. பாநெறியிற சஙகச்செயயுண முறையா னடப்பது. இது பெரும்பானமையுஞ் சோமசமபுசிவாசாரியா ஞானசிவாசாரிய ரியற றிய பததநிகளின் மொழிபெய்ாபபாய நிலவினும், அபபததநிகளுககு முதலான சைவா கமங்களின் கருத்துககளையுந் தழுவிநடபபது. ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள சிவஞான போதப் பொதுவதிகாரத்திற கியறறிய சிவஞானமாபாடியவுரையி லிநநூற செயயுட பகுதிகளை யாண்டாண்டு மேறகோளாக வெடுத்ததுக காட்டியருளினா.

சிவதருமோத்தரம்.

இஃதியறறினுர் மறைஞானசம்பநதா. இவா வடமொழிச சிவதருமோததரராக மத்தை அபபெயரானே மொழிபெயாததுத தெனமொழியா னியறறியருளினுா சிவ தருமோததரம் அறுமுககடவுள அகததியமுனிவற கருளிசசெயததோ ருபாகமம இது பரமதருமாதியியல, சிவஞானதானவியல, ஐஙகையாகவியல, பலவிருடகாரண வியல், சிவதருமவியல், பாவவியல், சுவாககநரகவியல, சனனமரணவியல, சுவாகக நரகசேடவியல், சிவஞானயோகவியல், பரிகாரவியல, கோபுரவியலெனப பனனிரண டியல்க ளுடையது.

சைவசமயநெறி.

இஃதியற்றினுர் மறைஞானசமபநதா. இது ஆசாரியிலககண மாணாககரிலகக ணம் பொதுவிலககணமென மூன்று விபாகங்களுடையது இமமூனறுஞ் சிவாகமச சரியை கிரியா யோக பாதபபொருள தொகுததெடுதது விளககு நூலகள. இவை யிம மூன்றுமே யன்றி ஞானபாதத தடததபபொருள சிலவு மெடுததோதும.

சித்தாந்தசைவ ஞானசாத்திரம்.

இனிச் சைவாகமங்களிலுளள ஞானபாதபபொரு ளுணாததுஙு திராவிடசித்தா ந்த ஞானசாத்திரங்க டிருவுந்தியுதற சஙகறபநிராகரண மிறுதியாக வரும பதினனகு மாம். "உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சிததியாா - பிநதிருபா வுணமை பிரகாசம - வநத வருட் - பண்புவினு போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு - வுண்மைநெறி சங்கறப முற்று" எனனும் வெண்பாவினுல் அப்பதினன்கின பெயரு முறையு மறிநதுகொள்க.

திருவுந்தி

இது திருவியலூர் உய்யவந்ததேவநாயனு ரருளிச்செயதது. பதிமுதலிய மும்பொருள்களின் சொருபவியல்பு தொகுத்தெடுததுணாததுவது,

திருக்களிற்றுப்படி.

இஃதியற்றினோர் திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனார். இவர் மேற்கூறிய உய்யவந்ததேவநாயனார் மாணாக்கர். இந்நூல், திருவுந்தியின் கருத்தினிது விளக்க வெழுந்தது அதற்கு வழிநூலாய் நிலவுவது. இந்நூலாசிரியர், இந்நூலின் றெய்வத்தன்மை விளக்கவேண்டி, இந்நூலைத் திருவம்பலத்தின்கண்ணதான திருக்களிற்றுப்படியி னேற்றி யிறைஞ்ச, அத்திருக்களிற்றுக்கை நிமிர்ந் ததனைவாங்கி நடராசர் திருவடியிற் சேர்த்தலின், திருக்களிற்றுப்படியென் றிச்சிறந்த திருநாமஞ்செய்பினோ ரென்க.

சிவஞானபோதம்.

சைவாகமங்களினுள்ளவாகிய நாற்பாதங்களுள் வைத்து ஞானபாதத்தோதிய பொருளினை யாராயு மாராய்ச்சி யிந்நூலின்க ணெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பயன் யாதோவெனவும், இது கேட்டற்குரியா ரியாவரெனவும், இதனு ணுதலப்படும்பொரு ளியாதெனவும், இதனைப் பயப்பிக்குங் கருவியா யிதற்குமுன் னொருதலையா னுணர்தற்பால தியாதெனவும், இதனை வழங்குதற்கிட்ட பெயரியாதெனவும், இஃதியாண்டு வழங்குவதெனவும், இதன் முதனூலியாதெனவும், இந்நூல் செய்தா ரியாவ ரெனவும், பலவாற்றா னாசங்கை நிகழுமன்றே, அவ்வாசங்கை நீங்கி மனவெழுச்சி சேற்றபொருட் டிந்நூன்முகத் துரைக்கப்படுவதாகிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

"மலர்தலை யுலகின் மாயிருள் துமிய
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரி னல்லதை
காண்டல் செல்லாக் கண்போ லீண்டிய
பெருமைபெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகண் ணிருட்டீர்ந்
தருந்துயர்க் குரம்மையி னுணர்வா நாடி
மடர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
வுயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவரடி புனைந்த தலைமை யோனே" எனவரும்.

உயர் சிவஞானபோதமென்றது ஏனை மூன்று பாதத்தை யாராயு நூல்கட்கு மேற்பட்ட சிவஞானபோதமென்றவாறு. எனவே, அந்நூல்க ளுணர்ந்தபின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற்றென்பது பெற்றாம். பெறவே, முன்னர்த் தீக்கையுற்றுச் சிவாகமங்களை யோதி யதன்பின் ஏனை மூன்றுபாதங்களை யாராயு நூன்முறையே கேட்டவ்வா றொழுகி மனந்தூயராய் நித்தியா நித்திய வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றி னவா மிக்குடையவழி, அவர்க் கிந்நூ லுணர்த்துகவென்பது போந்ததெனக்கொள்க.

இப்பாயிரப்பொரு ளிந்நூலிறுதியில் "எந்தை சனற்குமரன்" என்னும் வெண்பாவாற் பெறப்படுதலின், ஈண்டுக் கூறுதல் கூறியது கூறலாம் பிறவெனின்,— ஆகாது; "எந்தைசனற் குமரன்" என்பதனாற் பெறப்பட்டதனையே மாணாக்கர்க்கு நூன்முகத் துணர்த்துதற்பொருட்டு ஈண்டுத் தந்துரைத்ததாகலா னென்பது. பிருகோதிரத்திறுதியிற் கூறும் வரலாற்றினை நாராயணச்சண்டவாசிரியர் நூன்முகத்துத் தந்துரைத்ததூஉ மிக்கருத்தே பற்றி யென்க.

இந்நூ னந்திபெருமான் பெறுதற்கு வரலாறென்னையெனின்,— கூறுதும். மாசங்கார முடிவின்கண் உலகங்களை மீளப் படைத்தற்பொருட்டுப் பரமான்மாவாகிய பரமசிவத்தினுடைய பராசத்தி குடிலையை நோக்கியவழி, வேதாகமங்கள் குடிலையினின்று நாதவடிவாயும், அதன்பின் விந்துவடிவாயும், அதன்பின் னக்கரவடிவாயு முறையே தோன்றின. பின் னவற்றைச் சொற்றொடராப்படுத்துச் செய்யுளாக்கிப் பிறர்க் கருளிச்செய்தற்பொருட்டுப், பரமசிவன் ஈசான முதலிய பஞ்சபிரம மனுக்களாகிய சத்திகளே திருமுடிமுதலிய வவயவங்களாகச் சகளநிட்களத் திருமேனிகொண்டருளிச், சதாசிவமூர்த்தியாய் நின்று, தற்புருட முதலிய நான்கு திருமுகங்களானும் வேதங்களைத் தோற்றுவித்து, வேதங்களை யனந்ததேவர் வழியானே பிரமனுக்கருளிச்செய்து, சிவாகமங்களைப் பிரதிசங்கிதை முறையானே பிரணவர் முதலிய பதினொரு மகாருத்திர முதலிய பதினெண்மருமாகிய விருபத்தெண் மருக்குஞ் சிவபேத முருத்திரபேத மென்ப பகுத் தொரோவொன் றொவ்வொருவருக் கருளிச்செய்து, பின்பு மகுடாகமுறையானே அவ்விருபத்தெட்டினையும் விந்துவேச ரெண்மரின் முதல்வராகிய வனந்தேசுவரர்க் கருளிச்செய்தான். அவற்றை யனந்ததேவர் நூற்றுருத்திரருட் பேருருத்திரரின் முதல்வராகிய ஸ்ரீகண்டருத்திரருக் கருளிச்செய்தார். அவற்றைச் ஸ்ரீகண்டருத்திரர் கணங்கட்குந் தேவர்க்கு முனிவர்க்கு மளித்தற் பொருட்டு முதற்கண் ணந்தி பெருமானுக் கருளிச்செய்தார். அங்ஙன மாகமங்களெல்லாங் கேட்டருளிய நந்திபெருமான் ஸ்ரீகண்ட முதல்வனை வணங்கி நின்று, சிவாகமந்தோறுஞ் சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களு மொருபான்மைய வேறு வேறாகக் கூறப்பட்டன. அவற்றுள் ஒற்றுமையாய்க் கூறி யொருநூல் செய்ய வேண்டு மென்றிரந்து விண்ணப்பஞ்செய்து வணங்கியவழிச், ஸ்ரீகண்டருத்திர முதல்வனார் கருணை கூர்ந்து "நன்றே வினவினாய், அனந்ததேவரெமக் கருளிச்செய்தவாறு கூறுகின்றேம், கேட்பாயாக" என்றருளிச், சைவப்போதன்தோறும் படைப்பு வேறுபாட்டோடு கருத்து வேறுபாடும் பற்றி அவற்றிற் கிடையேச் சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களும் ஆகமங்களில் வெவ்வேறாகக் கூறப்பட்டன. ஆகலான், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றின் வழி யார் தீக்கை பெற்றார், அவரவர் சமயத்தினைவழி யவரவர்க்கு முத்தி ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாகலின், அது பலதிறப்பட்ட வேறுபாடின்மையின், அவையெல்லாந் தொகுத்து முறைப்படக் கூறப்பட்டன வழிப் பிறழ்ச்சியில்லையென்பது வகுத்துணர்த்தற்பொருட்டு இறைவர் அருளிச்செய்த சூத்திர ரூபமாகக் கூறப்பட்டது சிவஞானபோத மென்பது தோற்றப்பெற்றது. அதனுட் போந்த ஆகமப்பொருள்களும் மாறுகொள்ளின்றி யிசைந்து விளங்குமெனக் கூறி, அச்சிவஞானபோதத்தை நந்திபெருமானுக் கருளிச்செய்தார். நந்திபெருமானும் அது கேட்டதனானே எல்லா வையமு நீங்கி மெய்ப்பொருள் தெளிந்து பின்னர்த் தம் மாணாக்கர் பலரோருள்ளுஞ் சிறந்த சனற்குமார முனிவர்க் கருளிச்செய்தார். அவர் தம் மாணாக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சத்தியஞானதரிசனிகளுக் கருளிச்செய்தார். அவர் தம் மாணாக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த பரஞ்சோதிமா முனிவர்க் கருளிச்செய்தார். அவர் தமிழ்நாடு செய்த தவத்தானே திருவெண்ணெய்நல்லூரி லவதரித்தருளி மெய்யுணர்வினை முற்றப்பெறுடையரா யெழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவர்பால் வந்து, சிவஞானபோதத்தை நல்கி, "இதனை யீண்டுள்ளோ ருணர்ந்துய்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புரைக்க" வென்றருளிப், பொழிப்புரைக்குமாறுஞ் சத்தியஞானதரிசனிகட்பாற் றாங் கேட்டவாறே வகுத்தருளிச்செய்து நீங்க, அவரு மவ்வாறே மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரையுஞ் செய்தருளித், தம்முடைய மாணாக்கர் பலரோ

ருள்புரிந்து சிறந்த வருணந்திகுரவர்க் களித்தருளினர். இஃதிந்நூல் வந்த வரலாறெனக் கொள்க. மொழிபெயர்ப்பை வடநூலார் வார்த்திகமென்பர். மொழிபெயர்ப்பெனினுங் காண்டிகையெனினு மொக்கும். பொழிப்புரை பிண்டப்பொழிப்பெனவுங் கண்ணழித் துரைக்கும் பொழிப்புரையெனவு மிருவகைப்படும்.* அவற்றுளிது கண்ணழித்துக் கடாவிடைகளா னுரைக்கும் பொழிப்புரையென வுணர்ந்து கொள்க. இனி யாசிரியர் வார்த்திகப்பொழிப்பு உரைச்செய்யுளானும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்படுமெனினும் வடமொழி மதம்பற்றி யீண்டுக் கருத்துரையு மேற்கோளு மேதுவு முரைச்செய்யுளா னுரைத்தார்; உதாரணம் பாச்செய்யுளா னுரைத்தார்.

“இச்சிவஞானபோதத்து முன்னான்கு சூத்திரங்களானே பெத்தத்தி னின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொதுவியலெனவும், பின்னான்கு சூத்திரங்களானே முத்தியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை சிறப்பியல் எனவுமாம். இனிப் பொதுவியல் புணர்ந்த நூல்கள் பொது வெனவுஞ் சிறப்பியல் புணர்ந்த நூல்கள் சிறப்பெனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாயுள்ளதாகலின், உண்மையெனவும் படும். பொதுவியல்பு அளவை முகத்தானு மிலக்கணமுகத்தானுங் கூறப்படுங் கேட்டல் சிந்தித்த லென்னு மிருதிறத்தா னுணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாதகமுகத்தானும் பயன்முகத்தானுங் கூறப்படுங் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித னிட்டை யென்னு நான்கு திறத்தா னுணரப்படும். கேட்டல் சிந்தித்த றெளித னிட்டைகளை வடநூலார் முறையே சிரவண மனன நிதித்தியாசன நிட்டை யென்ப. “பல பொருட்கும் பொதுவாகிய விலக்கணம் பொதுவியல்பு” என்றும் “ஒரு பொருட்கே யுரிய விலக்கணஞ் சிறப்பியல்பு” என்றும், அவ்வாறு கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு மேவும், “தடத்தலக்கணஞ் சொரூபலக்கண” மென்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராக் கொண்டு கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிந்துணர்ந்துகொள்க. இவ்விரு வேறு வகைத்துஞ் சொல்லொருமை மாத்திரையே பற்றி மயங்கற்க.

சிவஞானபோதம் இங்ஙனம் பொதுவியல்புஞ் சிறப்பியல்பு மொருங் குணர்த்தலின், முழு முதனூலாம். இனிச் சிவஞானசித்தி சிவப்பிரகாச மென்பன முறையே யிவ்விலக்கணம் பெற்ற வழிநூலும் புடைநூலுமாம். மொழிபெயர்த்துக் கூறு நூல்களின் ஞானாமிர்த முதலிய பெரும்பாலும் பொதுவியல்பு மாத்திரையே கூறுதலிற் பொதுநூலாம். திருவுந்தி திருக்களிற்றுப்படி முதலியன சிறப்பியல்பு மாத்திரையே கூறுதலின் உண்மை நூலாமென்பது. வடமொழியினும் பவுட்கர மிருகேந்திர முதலிய சிவாகமங்கள் பெத்தத்தி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொது நூலாம். சருவஞானோத்தர முதலிய சிவாகமங்கள் முத்தியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை யுண்மை நூலாம். உபநிடதங்களினுஞ் சுபால முதலிய வுபநிடதம் முலகந் தோன்றி யொடுங்கு முறைமையுந் தோற்றியொடுக் கருத்தாவொரு கருத்தா வுண்டென்னு மாத்திரையும் போல்வன வுணர்த்துதலிற் பொதுவெனப்படும். சாந்தோக்கிய முதலிய வுபநிடதங்கள் இருவகையுங் கூறுதலிற் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். அதாவசிகை அதாவசிரஞ் சுவேதாச்சுவதர முதலிய வுபநிடதங்கள் முத்திநிலையைப்பற்றிச் சாதகமும் பயனுங் கூறுதலின், உண்மையெனப் படும். அதாவசிகை முதலிய வுபநிடதங்களிற் கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாகமப் பொருளை நோக்குமவழிச் சூத்திரமும் பாடியமும் போலத் தம்மொருதலை முறையவாம்.

இருக்குப் பற்றியே வேதம் பொது நூலெனவும் ஆகமஞ் சிறப்பு நூலெனவுந் திருமந்திர முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டனவென வுணர்க. "வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்கலுற்றாம்" என்றதூஉம் இம்முறை தெரிந்து கூறியதென்க. இவ்வுண்மை யுணர்ந்து பொருள் கோடலே யுரைகோண் முறையாம். இனி யிவ்வுண்மை யுணர்ந்து பொருள் கொள்ளமாட்டாதார் உபநிடதங்க ளொன்றோ டொன்று முரணு மெனவும், உபநிடதமுஞ் சிவாகமமுந் தம்முண் முரணு மெனவும், சிவாகமங்களுந் தம்முளொன்றோடொன்று முரணு மெனவு மயங்கி, ஒன்றன் பொருளை பற்றி யேனையவற்றை யிகழ்வர். அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; வேதாந்த சித்தாந்த நூல்கள் அங்ஙன மிரு வேறுவகைப்படுத்துக் கூறவேண்டியதென்னை? சிறப்பியல பொன்றே கூறவமையுமாலோவெனின்,— அமையாது; ஆன்மாக்கள் அங்ஙனந் தத்தமக் குரிய சோபான முறையி னறிந்து வருந் தன்மைக்கேற்பத் தூலாருந்ததி நியாயமாக வுணர்த்தவேண்டு மாகலி னென்க. "புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும் புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ் சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றால் சைவத் திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தால் சிவனடியைச் சேர்வர்" என்றதூஉ மிவ்வியல்பு நோக்கியே யென்க.

இங்ஙன மிவ்விருவகை யியல்பும் வேறுவேறு கூறு மாகமங்களின் பொருளொருமை யுணரமாட்டாது, ஒரோவொன்றே பற்றி யைசகியவாத முதற் பல திறத்தான் வேறுபட்டுத் தம்முண் மயங்குவார்க்கு அங்ஙன மயங்காது அவற்றின் பொருளொருமை யுணர்த்துதற் கெழுந்தது இச்சிவஞானபோதமென்றறிக. இஃதறியாதார் எல்லா வாகமப்பொருளையும் பன்னிரு சூத்திரத்தால் தொகுத்து விளக்குதற் கெழுந்ததிந்நூலென் றுரைப்ப. மிருகேந்திரத்தின் முதற்கண்ணதாகிய ஒரு சூத்திரத்தானே எல்லாவாகமப்பொருளுந் தொகுத்தெடுத்து விளக்கப்பட்டனவென்பது ஆண்டே யறியக் கிடத்தலானும், மற்று மங்ஙனந் தொகுத்துக் கூறு மாகமங்கள் பலவுள வாதலானும், அதுபற்றி யிதன்கட் போந்த விசேட மின்மையானும், "நாடிக் கண்டு மயா வறவளித்த சிவஞானபோத" மென்பதற்குத் தாற்பரிய மதுவாகாமையானும், அவ் வுரைப்பன வெல்லாம் போலியெனவொழிக. "சிவஞானபோத" மென்பதும் இக்காரணத்தாற் பெற்ற பெயர். அஃதெவ்வாறெனின்,—"உயர்ஞான மிரண்டா பாரமலமகலாத மன்னுபோதத் திருவருளான் முன்னதனைத் தெரிய வோதுஞ் சிவாகம மென் றுலகறியச் செப்புநூலே" எனவாகலின், பரஞான மபரஞான மென விரண்டுஞ் சிவஞானமெனப்படும், அவற்றுட் பரஞானத்தைப் போதிப்ப தெல்லா வாகமங்கட்கும் பொதுவாகலின், ஈண்டுச் சிவஞான மென்றது— அவ்வபரஞானமாகிய சிவஞானமேயாம்; போதித்தல்—அவற்றி னிச்சயப்பொரு ளிதுவென வுணர்த்துதலாம். ஆகவே, சைவாகமங்களின் பொருணிச்சய முணர்த்தவந்த சிவஞானபோத மெனக் காரணக் குறியாயிற்றென் றுணர்க. இப்பொருள் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்துப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் பிறபொருளிற் கூறியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டது. சிவஞானபோத முதற்கட் கூறிலும் தலைமைபற்றி ஞானபாதமே கொள்ளப்படும். ஞானபாதத்திற்குத் தலைமை "கிரியை யென மருவுமவை யாவு ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தம்" என்பதனாலறிக. அற்றேல், ஏனை மூன்று பாதப் பொருள்களை

யாரையு நூல்களியாவை யெனின்;— அவ்வச் சோமசம்புசிவாசாரியர் செய்த கிரியா காண்டக் கிரமாவலி முதலியவா மென்க. அற்றேல், ஞானபாதப்பொருளாராய்ச்சி நூலும் பிற்காலத் தாசிரியன்மாரே கூறு வன்மையும்; ஆகமத்துக் கூறவேண்டாமை பிறவெனின்,— ஆசிரியன்மார் அவை யனுட்டிக்கு முறை யாராய்ப் புகுந்தாரன்றி அவற்றிற்குப் பொருளொருமை கூறப் புகுந்தாரல்லர்; "அவ்வ சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபாடுடைய" என்றும், "யாரியார் எவ்வாகமத்தின் முறையே தீக்கை பெற்றார் அவரவர் அவ்வாகமத்தின் முறையே யனுட்டிக்க" என்றும், "எக்கோயில் எவ்வாகமத்தின் முறை பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது அக்கோயிலுக் கவ்வாகமத்தின் முறையே பூசை விழா முதலிய நடாத்துக" என்றும், "மாறிச் செயயிற் குற்றம்" என்றும், ஆகமங்களே கூறுதலின், அவற்றிற்குப் பொருளொருமை காட்டல் சாலாமையின். சற்பபேதத்தானும், ஆன்மாக்கள் கருத்து வேறுபாட்டானும், அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபடக் கூறுதல் பொருத்த முடைத் தென்பதுபற்றி யவற்றைக் கூறு மாகமங்கள் சிறுபான்மை யங்ஙனம் வேறுபட நிகழ்ந்தன. இனி ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாகலின், அதனை வேறுபடுத்தல் வேண்டாதாராயினும், ஆன்மாக்களின் மலபரிபாக தாரதம்மியத்திற் கேற்பத் தூலசூக்குமமுறையா னுணர்த்துதன் மரபென்பதுபற்றி, அங்ஙனங் கூறு மாகமங்களை நோக்குவோர், அவை யொன்றோடொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவர்; அங்ஙனம் மயங்காமைப் பொருட்டு ஞானபாதப் பொருள்களை யெல்லாம் பொதுவுண்மை யென விருவகைப்படுத்து ஆராய்ச்சி செய்தொரு தலையா னுணர்த்த வேண்டுதலின், அஃதேனையோரா லாகாமையின், வேண்டுமென்க. அங்ஙன முரணுவன போலத் தோன்றுவன யாவையெனின்,— சுவாயம்புவ முதலியவற்றிற் பதார்த்த மேழென்றலும், பவுட்கர முதலியவற்றி னாறென்றலும்; பராக்கியை முதலியவற்றி னைந்தென்றலும், சருவஞானோத்தர முதலியவற்றி னான்கென்றலும், இரௌரவ மிருகேந்திர முதலியவற்றின் மூன்றென்றலும், போல்வனவா மென்க. அவை யெல்லா மூன்றென்றதனு ளடங்குதலின், முப்பொரு ளென்றபோ லெல்லாவாகமங்கட்கு மொன்றெனக் காட்டுதல்போல்வன பொரு ளொருமை கூறுதலா மென்பது."

மங்கலவாழ்த்து.

"காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப்பொருளி னிகலறுத் தவற்றின் பொருளுண்மை போதித்தற்கு இரௌரவாகமத்தி னெழுந்த சிவஞானபோதநூலினைத் தமிழுலக முய்யும்பொருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செய்து மொழிப்புணரப்பானெடுத்துக்கொண்ட வாசிரியர் சாத்திரத்தே யதீதத்தைப் புரியுந் தமக்கிடையூறு சிறிது மணுகாமை யறிந்தாராயினும் ஆன்றோ ராசாரம் பாதுகாத்தற்பொருட்டும், மாணாக்கர்க்குணர்த்தற்பொருட்டும், முற்றக் கிடையூறு நீக்குதற்குரிய கடவுளை வாழ்த்துவதாகிய மங்கலவாழ்த்துக் கூறுகின்றார். வாழ்த்தும் வணக்கமும் பொருளியை புணர்த்தலுமென மங்கலவாழ்த்து மூவகைப்படும். இது பொருளியல் புரைத்ததெனக் கொள்க.

"கல்லா னிழன்மலை - வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்-நல்லார் புனைவரே"

நந்திபெருமானுக்கு இறைவ னறிவுறுத்தருளிய முதலாசிரியரெனப் புணர்த்துதற்குக் கல்லா னிழலென விடங் கூறினார். ஆண்டெழுந்தருளியிருந்து சிவாகமப்பொருள்

னொன்றேயொன்று மூரனுவனவாக மலர்ந்து விளங்கிய நந்திபெருமானுக் கிசைநாகான் மலவு தீர்த்தருளினரெனபார் மலவில்லாரென்றார். இல்லார் இல்லாசச் செயதாரெ னப் பண்படியிறபிறந்த வினைப்பெயர். இனி மலவிலலா ரெனபது மேருவை வில லாக வுடையா ரெனக் கொண்டு, கலலாணிழலி னெழுநதருளி யிருநது வீடுபேறாம மலையை வில்லாக வளைத்துப் பகைவரை யெனறு போசமு மளிததருளினாரெனினு மமையும். எனவே மைநதொழிறகும வினைமுத லெனறவாறாயிறறு. அருளியவென புது செய்யியவென்னும்வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; "உண்ணிய புக்கு" னெனறாறபோல. அது புனைவரெனனும பிறவினைமுதலவினைகொண்டு முடிநதது. அருளுதல புனை தலைமபற்றி; கல்லாணிழலில வீறறிருநது மலவு தீரததருளிய ஆசிரியா கருணை மீக்கூர தல். அருளிய பொலலாரெனப பெயரெச்ச மூடிபாக வைத்துரைத்தலு மொனறு. பொள்ளார் பொலலாரென யரீஇயிறறு; சுயமபுமோகுதி யெனறவாறு. இணையலா வன்புததொகை நிலைக்களததுப்பிறநத வனமொழித்தொகையாயத் திருவடியை யுண ர்த்திறறு. இணையெனபதனைத் திருவடிககடையாகக் யிருபெயரொட்டாகு பெயரென றலு மொனறு. இறறியலபெலலாஞ் சூததிரவிருததியி னுரைத்தாம்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. புனைவரெனபதறகேறபத் திருவடியை மலராக வுருவகஞ்செயதாரெனறலு மொனறு. நகலாா கேட்டுச சிறநதநத வெளிநது முதிாக்தா. டனைசெ தாடலை போலடங்கினறல ஏகார மீறறசை. தேறறமெனினு மமையும். இடபாடு வருநித துறை. இது கூலெனபது முதலேயெனப தறுவாயப பனனிருசொறகளாற கூறவே, இநூல டனிருசூநதரததாற செயயபபட்டதெனவும், அவறறுள முமமூனறு சொறக ளோவவோரடியாக வைத்து நாலகடியாகக் கூறவே, இநநூலும அவ்வாறறுள மும்மூனறு சூததிர மோவவோரியலாக வைத்து நானகியலாற செயயபபட்டதெ னவும், அவறறுள முனனீரடியு மொரு வினைமுடிபும பினனீரடியும பிறிதோா வினை முடிபுமாக விருவகைபபடுததச் செயயவே, முனனூறு சூததிர மோரதிகாரமும பின னூறு சூததிரம வேறோ ரதிகாரமுமாக விருவ விரணடதிகாரததாற செயயபபட்ட தெனவும, குறிபபா னுணாததியவாறு காணக. இரணடாமோததினை முதறசூததிரம "இதுவுமது" வென முதலோததி னிறுதிச் சூததிரததொடு மாட்டெறியபபடுவ தெனப துணாததறகு மலவெனபதனை யீரடியினுஞ சாரவைததா கலலாணிழலென முத லடியினிடங் கூறவே முதலோததுப பிரமாணங் கூறுவதெனபதூஉம, இரணடாமடி யில் மலவில்லா ரருளியவெனச் செயகை கூறவே இரணடாமோததிலக்கணங் கூறு வதென்பதூஉம, மூனறாமடியிற பொலலா ரிணைமலரெனத் திருவடி கூறவே மூனறா மோததுச் சாதகங் கூறுவதெனபதூஉம், நானகாமடியி னலலாா புனைவரே யெனப பேறு கூறவே நானகாமோததுப பயன்கூறுவதெனபதூஉம, குறிபபாற பெறபபடும் பிறவு மிவ்வா றோர்நதுணர்க. இஙஙன நூனுதல பொருளெல்லாங் குறிபபாற றனைத்த தட க்கிநிற்றன் மங்கலவாழ்த்திலக்கணமென் றுணாக. இவவாறு நாலவகைபபடுததோதிய திரு நூலென்பது "ஈண்டளவும பொருளியலபும வேணடுஞ் செயதி முறைமையுமெ பெற்ற மொடு முத்திமெலலாம்"என வழிநூலாசிரியா வகுததோதியவாறறானுங்கண்டுகொளக."

அவையடக்கம்.

தம்மை யுணாநது தமையுடைய தனனுணாவா
ரெமமை யுடைமை யெமையிகழா — தமமை
யுணரா ருணரா ருடங்கியைநது தமமி
லுணராமை சேரார் புறத்.

'இவ்வளவையடக்கந்தானே அவ்விறைவனு லிம்பப் பிற நூலுணர்ந்தோருயர்வும் ஏனைச் சமயநூலுணர்ந்தோரிழிவும் உணர்த்தப்பட்டன. அங்ஙனந் தம்மை யுணர்ந்த தலைமையுடைய தன்னுணர்வார் என்றது, அத்துவித சித்தாந்த சைவரை. தம்மை யுணரா ரென்றது அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புற மென்னு நால்வேறு வகைப் பரசமயத்தாரை. அவருடன் கலைந்து தமதிற புணராமையாவது:—பிறவிக் குருடர் பலர் குழீஇக் கொண்டு வேழங் காண்டல் விருப்பான் அதனின்றுழிச் சென்று கையினு லொவ்வோருறுப்பினைத் தைவந்து வேழமாவது முறம்போலவ தென்றும், உரல் போலவ தென்றும், உலக்கைபோலவ தென்றும், மலைபோலவ தென்றும், தம்முண் மாறுகொண் டொருவரை யொருவர் மறுத்துக் கலாம் விளைத்தல்போலச், சித்தாந்த சைவநெறி நின்று ஞானத் திருவருள் பெறாதார் தத்த முணர்வின் கேற்பச் சமய நூல்களி லொவ்வொன்றினை யெடுத்துக்கொண்டு மேகதேசப் பொருள்களைப் பற்றி யொருவரை யொருவர் மறுத்துத் தம்முண் மாறுகொண்டு கலாம் விளைத்தல். அங்ஙனங் கலாய்க்கின்றுழிக் கண்ணுடையா னொருவன் சென்று, இவர் செவிமுதலிய வொவ்வோருறுப்புக்களைப்பற்றிக் கூறிக் கலாம் விளைக்கின்றாரெனவும் வேழந் தனியல்பு வேறெனவுந் தெரிந்துணர்ந்து, அவர்கட்கினை யுணர்த்த லரிதென, கொடிறும் பேதையும் போலத் தாம் கொண்டதே பற்றி யவனையுந் தம்முளொருவனாக வைத்திழித்துக் கூறி மாறுகொண்டிடலே யன்றிப் பொருளெனக் கொள்ளமாட்டார். அதுபற்றி யவனெவர்க்கு நகைப்பதே யென நகையாடி யொழிந்துவிடும். அதுபோல வொவ்வொரு சமயநூல்பற்றி யங்ஙனம் பிணங்குவாரை யவையெல்லா மொவ்வோ ரேகதேச வியல்புபற்றிக் கூறினவாகலான் அவைபற்றிப் பிணங்கற்க வெனவும் பொருட்டன்மை வேறெனவும் யாம் இந்நூலா னுணர்த்தப்புகின், அவரதனைக் கொள்ள மாட்டாது பயின்றவழிச் சாற்றுஞ்சொல்லே பற்றி யெம்மையுந் தம்முளொருவராக வைத்திழித்துரைப்பாராகலின், அவ்வழி யவர் வெள்ளறிவது வென்றொழி வதே யன்றி யவரைக் கொள்ளா ரெனப்படாது கேளாமல் என்றவா. கேட்டல் பொருளாகக் கேட்டல். "அறு ஊறுகேளாது" எனபதனானும் "கேளாரும் வேட்ப மொழிதல்" எனபவற்றானு மறிக. புறனை புறச்சமயம்பற்றி யிகழ்ந் துரைக்கு மொழியும் புறங்கூறு மொழியு மெனப் பிரட்டுற மொழிதலாற் கொள்க. புறங்கூறு மொழியாவது புறச்சமயத் தெல்லாந் தாபாணவாதசைவர் முதலியோர் முன்னன்றிப் புறத்தே யிகழ்ந்து கூறுமொழி."

மலவிருளையும் புறவிருளினீக்கிப் பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டுதற்குப் பனிருகலைத்தாய ஞாயிறுபோல அஞ்ஞான மூலமல விருளினீக்கிச் சிவபரம்பொருளை யானமாவிற்குங் காட்டி யனுபூதியினிலைபெறுவித்தற்குப் பனிருசூத்திர ஞானஞாயிறு யெழுந்த திம்முதனூலெனக. முழுமுதற்பொருளாயப் பரமகாத்தனை பரமசிவனை திருவாய்மொழியாய ஆரிய வேதோபநிடத சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்டதூஉம், காமிகமுதலிய சைவாகம ஞானபாத சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்டதூஉம், தமிழ்வேத சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்டதூஉமாகி, இறை யுயிர் மல மென்னு முப்பொருளின் றடத்த சொரூப வியல்பெல்லாம் ஐய விபரீதமகற்றி யங்கை நெல்லிக்கனிபோல விளக்குதலிற் றனக்கு ஒப்பாய திறப்பது இச்சிவஞானபோத முதனூல் அது "வேதமபசு வதனபான மெய்யாகம நால்வ - ரோதுந் தமிழ்வேத முள்ளுறும் - போதமிகு - நெய்யி னுறுசுவையா நீள்வெண்ணெ மெய்கண்டான்

[illegible]செந்தமிழ் நூலின் திறனே" என்று ஆன்றோர் திருவாசகத்துமறிக. இது எல்லாச் [illegible] தாரதம்மியமாகச் சோபான முறையால் நன்கு அடங்கி அத்துவித [illegible]சித்தாந்தம் போதிப்பது. இது கூறு மத்துவிதமே சுத்தாத்துவிதம். "பொய் கண்டார் காணும் புனிதமெனு மத்துவித - மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ" என்றார் தாயுமானயோகியாரும். பொய்கண்டா ரென்றது - உடன்பட்டுரைகளின் முடிவு, கேவலாத்துவித மெனவும், விசிட்டாத்துவித மெனவும், பாவனாத்துவித மெனவுங் [illegible] வேதியாசாரியர்களை.

சிவஞானபோத வியாக்கியானம்.

வடமொழிச் சிவஞானபோத நூற்கு வடமொழி வல்ல வாசிரியர் பலர், வடமொழியில் வியாக்கியானங்கள் பற்பல செய்திட்டார். வடமொழியிற் சிவாக்கிரயோகிதேசிக ரியற்றிய இதன் வியாக்கியானம் மிக விரிந்தது. ஏனையோர் செய்த வியாக்கியானங்கள் மிகச் சுருங்கின. இதனை வடமொழிச் சூத்திர பதார்த்தங்களைச் [illegible]மவாதசைவருஞ் சிவாத்துவிதசைவரு மாண்டாண்டு நலிந்து பொருள்கொண்டு [illegible] சம்மத முடிபாக்கிச் செய்த வியாக்கியானங்களுஞ் சிலவுள. அவை போலி வியாக்கியானங்க ளாதலை ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞான மாபாடியத்துள் [illegible]ண்டு எடுத்து விளக்கினார்.

சிவஞானமாபாடியம்.

செந்தமிழ்நாட்டிற் பொதியமலைச்சாரலின் கண்ணதாய் விளங்கும் பாவநாசத் திருப்பதிப் பாலதான விக்கிரமசிங்கபுரத்தில் அகத்திய முனிவர் வரத்தால் திருவவதாரஞ் செய்து திருக்கயிலாய பரம்பரை மெய்கண்ட சிவாசாரியர் சந்தானகோசர ஞானபானுவாய் விளங்குந் திருவாவடுதுறை நமசிவாயதேசிக பரம்பரை தழைப்பத் துனி றோங்க, அக்குரு பரம்பரையில் விளங்கிய வேலப்பதேசிக ஞானாசாரியர்பாற் சிவஞானபோத ஞானோபதேச வனுக்கிரகம் பெற்று, வடமொழி தென்மொழி மாப்பெருங் கடலை நிலை கண்டுணர்ந்து, அத்துவித சிவஞானானுபூதி கைக்கொண்டு, மெய்கண்ட சிவஞானபோதப் பிரதிட்டாசாரியசுவாமிகளாய் விளங்கிய சிவஞானயோகிகள், தென்மொழிச் சிவஞானபோத நூற்குச் சிற்றுரை யெனப்படும் லகுடீகை யுரையுஞ் சிவஞானபாடிய மெனப் பெயரிய மாபாடியமு மருளிச்செய்தார். சிவஞானயோகிகள் சிவஞானபோதத்தி னுள்ளுறை யுண்மைக் கருத்துக்க ளெல்லா நாடிக் கண்டு மலைவறத் தெளிந்து தெளித்துச் சிவஞானமாபாடிய மருளிச்செய்தலின், இம்மாபாடியத்தாற் பொருளென்னக் கொள்ளப்பட்டன வெல்லாம் மெய்ப்பொருளாதலும் பொருளல்லவெனத் தள்ளப்பட்டன வெல்லாம் பொய்ப்பொருளா யொழிதலும் ஒருதலை யென்க.

சிவஞானமாபாடியகாரர் சிவஞானபோத வுரைக்காத முதலிய பிரகரணங்களினுஞ் சூத்திரவிருத்திகளினு மாண்டாண்டு இயைபுபற்றி யெடுத்தோதத் தடைவிடை [illegible] மிக விரித் தருளிய பலவகைத் தத்துவ நுண்பொருட் பகுதிகளும், பலகலை [illegible]மா, அலகில வென்க. "தன்னுறக் கூறப்படும் பொருளும், அதனைச் சேயப்பாடும், அதற்குப் பிறர் கூறும் பக்கமும், அதனை மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபும், இயைபு மென்னும் ஐந்துறுப்பு நிலைகளும், என் றதிகரணமெனப்படும். இவற்று ளியைபு- [illegible]வியைபும், அதிகாரவியைபும், இதவியைபும், பாதவியைபும், அதிகரணவியைபுமென [illegible]." இவ்வியைபினை வடநூலார் சங்கதியென்பர்.

சிவஞானசித்தி.

இது சிவஞானபோத முதனூற்பொருள் பிற்காலத்தார்க் கினிது விளங்குமாறு விரித்தல் யாப்பாற் சகலாகமபண்டிதரென்னுங் காரணப்பெயருடைய அருணந்திசிவாசாரியர் செய்த வழிநூல். இவ்வருணந்தி சிவாசாரியர் மெய்கண்ட சிவாசாரியர் மாணாக்கர், இது மேலுமுரைத்தாம்.

சிவஞானசித்தி சிவாகமார்த்தங்களுக்கெல்லா முரையாணியாய் நிலைபெறுவது. "சிவத்துக்கு மேற் றெய்வமில்லை, அதுபோலச் சிவஞானசித்திக்குமேற் சாத்திரமில்லை" எனவும், "பாரவிரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே - யோர் விருத்தப் பாதி போதும்" எனவும், ஆன்றோ ரெடுத்துப் போற்றுவராயின், இதன் பெருமை முடிய வெடுத்துரைத்தல் யார்க்கு மரிதெனக. இது பரபக்கஞ் சுபக்கமென விருவகைப்படும். அவற்றுள், பரபக்கத்தில் உலகாயதன், சௌத்திராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்தியமிகன், வைபாடிகன், நிகண்டவாதி, ஆசீவகன், பட்டாசாரியன், பிரபாகரன், சத்தப்பிரமவாதி, மாயாவாதி, பாற்கரியன், நிரீச்சுரசாங்கியன், பாஞ்சராத்திரி யென்னும் பரசமயத்தோர் மதங்களும், அவற்றின் மறுப்புக்களும், கூறப்படும். இவருள் உலகாயதன் சார்வாகன். சௌத்திராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்தியமிகன், வைபாடிகனென்னு நால்வரும், புத்தநூலோர். நிகண்டவாதி ஆசீவகனென்னு மிருவரும் அருகநூலோர், இவரெல்லாம் வேதபாகியமான புறப்புறச்சமயத்தோர். பட்டாசாரியன் பிரபாகரனென்னு மிருவரு மீமாஞ்சைநூலோர். சத்தப்பிரமவாதி மாயாவாதி பாற்கரியனென்னு மூவரும் ஏகான்மவாதம் போதிக்கும் வியாசநூலோர். நிரீச்சுர சாங்கியன் கபிலநூலோன். பாஞ்சராத்திரி வாசுதேவநூலோன். இவரெல்லாம் வைதிகத்துட்பட்ட சமயத்தோர்.

இனி இதன் சுபக்கத்துக் குரைகண்டார் மறைஞானசம்பந்ததேசிகர், சிவாக்கிரயோகிதேசிகர், ஞானப்பிரகாசமுனிவர், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், நிரம்பவழகிய தேசிகர், சுப்பிரமணியதேசிகர் முதலியோர். ஸ்வபக்கம் - சுபக்கமென்றாயிற்று.

மறைஞானதேசிகருரைமுதற் சுப்பிரமணியதேசிகருரை யீறாயுள்ளனவெல்லா மூலத்திற்கேற்பச் சித்தாந்தசைவப்பொருள் போதிப்பன வாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவருரை மூலத்தோடு மாறுபட்ட பொருள்கொண்டு சிவசமவாதம் போதிப்பதாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவருரை யிங்ஙன மூலத்திற் கேலாதவாறு சிவசமவாதம் போதித்தல்கண்டு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவசமவாதவுரைமறுப்பென வதற்கோர் மறுப்புக்கண்டருளியிருக்கின்றனர். அதுகண்டன வரலாறு சிவசமவாதவுரை மறுப்பின் வரலாற்றின் விளக்கியிட்டாம், கடைப்பிடிக்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளியற்றிய சிவஞான சித்திப்பொழிப்புரை முதனூற்சூத்திர வதிகரணக்கூறுபாடு முறையாகத் தெரித்து மூலத்தின் மெய்ப்பொருள் விளக்கி, ஏனையுரைகளை யளக்கும் அளவையாய் நிற்பது. சிவஞானசித்தியுரைகளு ளிஃதொன்றே மிக வரிது ணர்தற்பாலது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் மெய்கண்டசந்ததிக்கோர் பானுவான திருவாவடுதுறை யம்பலவாணதேசிகர் மரபினராகிய ஞானாசாரியர். இக்குரவர் [illegible] ஞான[illegible] சிவஞானயோகிகள் பொழிப்புரையின் கருத்[illegible] [illegible]ங்களைத் தழுவிச் சிவஞானசித்திசுபக்கப் பதவுரை [illegible].

இருபாவிருபஃது.

இந்நூல் அருணந்திசிவாசாரியர் தமக்குச் சிவஞானபோத வுபதேசஞ் செய்தருளி மலமகற்றி வீட்டை மேவுவித்தருளிய மெய்கண்டதேவர் திருவருள்வண்ணமுழு துங் கண்டுய்ய வருளிச்செய்தது. இஃது வெண்பா அகவல் என்றிருகிறச்சாற் பப்பத்தாய் மெய்ப்பொருள் விரித்தலின், "இருபாவிருபஃது" என்னுந் திருநாமம் பெற்றது.

உண்மைவிளக்கம்.

இந்நூல் மெய்கண்டசிவாசாரியர் மாணாக்கருளொருவரான திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் திருவாய்மலர்ந்தருளியது. இது ஆசிரியரை முன்னிலையாக்கிச், சித்தாந்தநூல் கூறுந் தத்துவரூபாதிகளின் திறஞ் செப்புவது.

சிவப்பிரகாசம்

இது மெய்கண்டசிவாசாரியர் முதன்மாணாக்கரான வாசிரியர் சகலாகமபண்டிதர்பாற் சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தி யோதாது சிவானுபவ மெய்தியுற்ற மறைஞான சம்பந்தசிவாசாரிய ருபதேசத்தாற் சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தி யுணர்வுற்ற கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர், முதனூலான சிவஞானபோதம் வழிநூலான சிவஞானசித்தியென்னு நூல்களிரண்டின்பொரு ளினிது விளங்குமாறு அவ்விரண் டிறகும் புடையாக வெடுத் தருளிச்செய்தலின், அவற்றின் புடைநூலாய்த், தன்னை யோதியுணர்ந்த பக்குவரறிவிற் சிவம் பிரகாசிக்கச்செய்தலிற் சிவப்பிரகாசமென்னும் பெயர்த்தாய், நிலவுஞ் சித்தாந்த ஞானநூல். உமாபதிசிவாசாரியர் தில்லைவாழந்தணர். "அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங் - குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டுப் - படியின்மிசைப் - பெற்றான் சாம்பானுக்குப் பேதமறத் - தீக்கைசெய்து - முத்தி கொடுக்க முறை" யென அம்பலத்தெம்பெருமான் விடுத்த திருமுகமொன்றால், திருவருளை வியந்து தொழுது, பெற்றான்சாம்பானுக்கு முத்திகொடுத்தருளிய வித்தக ஞானாசாரியர். வடமொழியிற் பவுட்கராகமவிருத்தி சதரத்தினசங்கிரக முதலியனவும், தென்மொழியிற் திருவருட்பயன் முதலிய சித்தாந்தசாத்திரங்களும், தருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவருட்செல்வர். இன்னுமிவர் ஞானானுபூதி யற்புத வரலாறுகள் பலவுள.

திருவருட்பயன்.

இது கருவிருட்பந்தந் தீர்ந்துலகந் திருவருட்பயனே மேவ வுமாபதிசிவாசாரியர் கடைப்பிடித்தியற்றிய சித்தாந்த ஞானநூல். இது பதிமுதுநிலை, உயிரவைநிலை, இருண்மலநிலை, அருளதுநிலை, அருளுருநிலை, அறிவுநெறி, உயிர்விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்தருணிலை, அணைந்தோர்தன்மை யென அதிகாரங்கள் பத்துடைத்தாய், வயங்குவது.

வினாவெண்பா

இது உமாபதிசிவாசாரியர் தமது ஞானாசாரியரான மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியர் முன்னின்று வினாவுரையாற் பாசம் விடுவத் திருவருணைசந்நிலைக்கூடியவாறாடிச், செய்தருளியதோர் சித்தாந்த ஞானநூல்.

போற்றிப்பஃறொடை.

இது பந்தமும் வீடு முந்தனருளால் உயிர்க்கு நிகழு முறையினை படியின் மேலோர் தெளிந்துய்ய உமாபதிசிவாசாரியர் போற்றிப்பஃறொடையிற் சாற்றியருளியதோர் சித்தாந்த ஞானநூல்.

கோடிக்கவி.

இது மாயாமல விருளி னீங்காது குளிக்கு மன்னுயிர்கள் கண்டு பூரணமாயுள்ள சொரூபம் தனைனியே யொளிருகிற சொல்லொணா வின்ப வருள்வாரிதி திளைக்குமாறு, அருளெழுத்தினைப்பெற வெடுத்து நின்மல வெற்றிக்கொடியாய் விளங்கக் கொற்ற வன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர் நாட்டியருளிய சித்தாந்த ஞானநூல்.

நெஞ்சுவிடுதூது.

இது மருட்பகை முற்றுச்சூழ மாயோபாதியும், மாணவமுட்டுற்றுச் சமய வுபாதியும் போக்க, செப்புதற்கரிய திருவருளாளருள் திருநட்டங்கண்டு மறைஞானசம்பந்த தேசிகன் மெய்யந்தம் போதகம் விரைமலர்மகிழ்ற திருவோலைக்கணுகூடி, எந்தையே! கைப்பல வந்தந்திராய், செங்கமலப் பூந்திருந்தா டாராயெனப் பல்காற் றொழுதின்றா ருசி, அவனைப் பூங்கொன்றை வாங்குதலென்று, நெஞ்சைத் தூதுவிடுத்ததுபோலப் பொருணாகத் தொண்டை, உமாபதிசிவாசாரியர் செய்தருளிய சித்தாந்த ஞானநூல்.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

இது சத்திநிபாதத்தானுயர்ந்த தத்துவரூபம் தத்துவதரிசனம் தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம் ஆன்மதரிசனம் ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம் சிவதரிசனம் சிவயோகம் சிவபோகம் என்னும் தசகாரியமும் நாடிக்கண்டு பயனுறுதற்கு ஏதுவாகக் கூறியது, உமாபதிசிவாசாரியர் அருளிச்செய்த சித்தாந்த ஞானநூல்.

சங்கற்பநிராகரணம்.

இந்நூல் செய்த காலம் இன்ன காலமென்பது "பொருங்கட லுடுத்த வுலகங் கருவுகில் வாங்கிக் - கதிரா நிறைந்த கதிரியில் கடவுள் - மாலரை புணர்ந்து மேலவா போக - கேட்போர் நயக்கக் கேட்பப் பொருளாய - மருளிட வில்லக வலகில வாலவை - பல்பல சமயப் பண்புமைத் தனிரை - [illegible] மணிய - மாகத் திருவே பொருவிலா நாதரின் - [illegible] பிரான் பதுமை மேற்பிறா - கிளைசயா டாறுபாடு கூறுவ நாலுரு - புரசமய பகர்வன [illegible] யாகி யருளின மாக்களை வெருளுறு மயக்கி - மலைகள் [illegible] சமய - மூவிரு தருக்க மேல் யதாமு - [illegible] நிலை - வாறு மாறு [illegible] திவறம் - [illegible] சமய - [illegible] - எனக் கிளவியாய காருசன [illegible] - பலவேடாபட [illegible] பொருளே [illegible] - பதி [illegible] யாகி - யாசா [illegible] - [illegible] சசன மருவா [illegible] - பொறை [illegible] - [illegible] நிலையத - தேசு வெண்மா [illegible] - முயங்கிட வொருதலை முதலெ [illegible] - [illegible] கைக்கண் [illegible] - [illegible] குருசிவ [illegible] - [illegible] மாயா - [illegible] - மறை [illegible] மறுத்து - [illegible] - நினைவே [illegible] - [illegible] யருளின [illegible] - நீங்கள் சங்கற்ப நிராகரித் தலைமை யென - மறவை கூறைத்த சொற்றரு பொருள்கொடு - யாத்தெ [illegible] மேது மோது நாலவகை யுலையையும் [illegible] - வருண் சோமாசுதர் வெருள்சே [illegible] - [illegible] மும விடையமுங் கறக் - [illegible] மாந்தர் [illegible] துயனே" என்னு நூன்முகத்தா னறிக.

இது இயற்றியருளினோர் உமாபதிசிவாசாரியார். இது மாயாவாதி, ஐக்கியவாதி, பாடாணவாதி, பேதவாதி, சிவசமவாதி, சங்கிராந்தவாதி, ஈசுரவவிகாரவாதி, நிமித்தகாரணபரிணாமவாதி, சைவவாதி யென்பார் சங்கற்பங் கூறி அவரவை மூன்றனும் பொருந்துமாற்றானு நிராகரித்து சித்தாந்த மேன்மை தெருட்டுஞ் சித்தாந்த ஞான நூல். இவ்வாதிகளுள் மாயாவாதி வைதிக சாத்திரத்துட்பட்டோன். ஐக்கியவாதி யகப்புறச்சமயத்தோன். ஏனை யெழுவரும் அகச்சமயத்தோர். இறுதிக்கண் கூறிய சைவவாதி சுத்தசைவன். சுத்தசைவன் சொரூபவிலக்கணஞ் சித்தாந்தசைவத்திற் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலின் வேறு வைக்கப்பட்டான். ஆதலின், சுத்தசைவத்தைச் சித்தாந்தத்து ளடக்கிப் பாடாணவாதி முதல் நிமித்தகாரணவாதி யீறாக வெண்ணி யகச்சைவசமயம் ஆறாதல் கண்டுகொள்க. நிமித்தகாரண பரிணாமவாதி யெனினுஞ் சிவாத்துவிதவாதி யெனினு மொக்கும்.

சாத்திரமரபியல் முற்றிற்று.

ஒழிபியல்.

மேற்கூறிய நான்கியல்களி னொழிபாக வெடுத்தது, தமிழிலக்கண விலக்கிய சாத்திரப் புலமைகளை நிரப்புமாறும், அப்புலமைகளானே இகபர வீட்பேறுகளைச் சாதித்தெய்துமாறும், ஈண்டுக் கூறலுற்றாம்.

கல்விச்சிறப்பு.

இவ்வுலகத்துக் காணப்படு முயிர்வருக்கங்களுள், ஐம்புலவுணர்வோடு நல்லது மல்லது தீயதும் நீதும் பகுத்துணரவல்ல மனவுணர்ச்சியு முடையராய மெய்ப்பண்மக்கள், காத்திருத்துவ போத்திருத்துவ நன்குற்றத் தவணர்ந்து சவிகற்பஞானம் பயக்கும் வியஞ்சக ஞான காரணமாய விளங்குவது, வித்தையாம். வித்தையென்னுங் கல்வி யெனினும் பொருந்தும். மக்கள், இயல்பாக மனவுணர்வுடையராயினும், சுத்தமாயா காரிய சத்தப்பிரமரூபமாகும் வித்தையி னுபகாரமின்றிச் சவிகற்பஞான வியாபார மெய்த மாட்டார். மக்கள் இயற்கையான மனக்கருவியின் நிருவிகற்ப ஞானச் செயலினுஞ் செயற்கையான கல்வியறிவின்ற சவிகற்பஞானச் செய்தியு மெய்துகின்றார். நிருவிகற்பக்காட்சியாவது - பெயர் சாதி குணங் கன்மம் பொருளென் றிவற்றாற் பகுத்தறிதலின்றி இஃதொன்று தானொன்று நின்றதென்பப் பொருளுண்மை மாத்திரையே யறியு ஞானசத்தி. சவிகற்பக்காட்சியாவது - பெயர் சாதி முதலிவற்றாற் பொருளை யுணர்வா றுணரு ஞானசத்தி. அவையவ்வாறு காட்டுதும். மாவென்பது ஒன்றன் பெயர். அதற்கு மாத்தன்மை சாதி. வண்ணம் வடிவு முதலியன அதன் குணம். நிற்றல் தளிர்த்தல் பூத்தல் முதலியன அதன் கன்மம். மரமென நிலைபெறுதல் பொருளாகை. ஒருசாத்தன் றன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டநிற்கு மொன்றைக் கண்டுழிக் கூடிய வியல்பான மனக்கரணத்தால் இஃதொன்று தோன்று நின்றதென்பப் பெயர் சாதி முதலியவற்றாற் பகுத்தறிதலின்றிப் பொருளுண்மை மாத்திரையின் முன்னறியா நிற்கும். அங்ஙன மறிவுற்றின்ற வவன் அப்பொருளை இஃதியாதோவென வையுறுதலும் அதனை வேறொன்றாக மயங்கி நிச்சயித்தலுஞ் செய்து, பின்னர் அப்பொருட்கண் மிகுந்து தோன்று மாவென்னும் பெயர் முதலிய வைந்துங் கொண்டு எழுதாணியன்ற சொல்லால் விகற்பித்து

அதனைப் புலப்பட வறியும். இங்ஙனமாகலின், மக்கட்குச் சவிகற்பஞானங் கலாரூபமான சொல்லா னிகழ்தல் அநுபவசித்தமாம். சாத்தன் பிறர் செவிக்குப் புலனாக வுச்சரிக்குஞ் சொல்லினாகிய விவைகளைத்தானும் பொருளைத் தன்னுள் விகற்பித்தறியுமா லெனின்,— அறியாது கூறினாய்; சொற்க ணாதியிற் சூக்குமையாய் நெஞ்சின்கட் பைசந்தியாயுங் கண்டத்தின்கண் மத்திமையாயும் விளங்கித், தன்செவிக்குப் புலப்படுஞ் சூக்குமவைகரியாய், இறுதியிற் பிறர்செவிக்குப் புலப்படுந் தூலவைகரியாய் வெளிப்படும் ஆகலின், சாத்தன் பிறர்செவிக்குப் புலனாகாமல் உள்ளே செய்யுஞ் சவிகற்ப வியாபாரமுஞ் சொல்லா னிகழு ஞானச் செய்தியே யென்க.

கல்விமாட்சி—"இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றாற்-றம்மை விளக்குமாற் றூய்மையு நீக்கு-மறுமைக்குங் கல்வியே போன்-மம்ம ரறுக்கு மருந்து" "அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்-புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டு-முறுங்கவலொன் றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியினூங் கில்லைச்-சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை" "தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்-கற்றனைத் தூறு மறிவு" "தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு-காமுறுவர் கற்றறிந் தார்" "கற்றாரோ டேனை யவர்-விலங்கொடு மக்க ளனையர்" "விஷ்யா நாம நரஸ்ய ரூபமதிகம் ப்ரச்சந்நகுப்தம் தநம் | வித்யா போககரீ யஶஸ்ஸுககரீ வித்யா குரூணாம் குரு: | வித்யா பந்துஜநோ விதேஶகமநே வித்யா பரா தேவதா | வித்யா ராஜஸு பூஜ்யதே ந ஹி தநம் வித்யாவிஹீந: பஶு:" என்பனவற்றா னறிக.

இன்னும், சாதி யுடலோடொழியும். கல்வி யுயிரோடு செல்லும். ஆகலால், சாதி யுயர்ச்சியினுங் கல்வி யுயர்ச்சி மிக மேம்பட்டது. அது "மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங் - கற்றா ரனைத்திலர் பாடு" "வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங் - கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின் - மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே" "கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றறிந் தோரைத் தலைநிலத்து வைக்கப் படும்" என்பனவற்றா னுணர்க. கற்றோர்க்கு எந்நாடு மெய்யூர் தம்போலும் பொருட்கொடையும் பூசையும் உவந்து செய்தற் கேதுவாம். ஆகலின், கல்விபோலச் சிறந்த நற்பொருள் பிறிதில்லை. அது "யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்-சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு" என்பதனானறிக. அரசனுக்குத் தன்றேயத்திற்றான் சிறப்புண்டு; கற்றவனுக்கு அவன் சென்ற விடமெல்லாஞ் சிறப்புண்டு. ஆகலால், மன்னனினுங் கற்றோனே சிறப்பு மிக வுடையன். அது "மன்னனு மாசறக் கற்றோனுஞ் சீர்தூக்கின்-மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன்-மன்னற்குத் - தன்றேய மல்லாற் சிறப்பில்லை கற்றோற்குச் - சென்றவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு" என்பதனா னறிக. ஒருவயிற் றுதித்தோருள்ளும் ஒருகுடிப் பிறந்தோருள்ளுங் கற்றோனே சிறப்புடையன். அரசனுங் கற்றோன் காட்டிய வழியே செல்லுவன். அது "பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளுஞ் - சிறப்பின் பாலாற் றாயு மனந்திரியு - மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளு - மூத்தோன் வருக வென்னா தவரு - ளறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்" என்பதனா னுணர்க. கல்விப்பொருள் இம்மிக்கா ரோடு தலைப்பெய்து அறியாதனவெல்லா மறிந்தோமென்றும், யாண்டு பலவாக நரையில மாயினமென்றும், உவத்தற் கேதுவாம். அது "யாண்டு பலவாக நரையில வாகுதல் - யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின் - மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினா - ரியான்கண் டனையரென் னிளையரும் வேந்தனு - மல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை - யான்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச் - சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே" என்பதனு

காண்க. செல்வப்பொருள் ஒருவனுக்கு ஈட்டு மட்பிறப்பிற் றுணை யுதவுத லுடைத்து. கல்விப்பொருள் எழுமையினுந் தொடர்ந்துதவுத லுடைத்து. அது "ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற் - கெழுமையு மேமாப் புடைத்து" என்பதனா லறிக. இத்தகை யெல்லா முடைப் கல்வியினை நல்லாசிரியரை யடுத்து அவற் குற்றுழி யுதவியு மூறுபொருள் கொடுத்துங் கற்றல்வேண்டும். இங்ஙனங் கற்றோர் தலையாயா ரென்பதற்கு நாணிக் கல்லாதா ரென்றுங் கடையாயா. அது "உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும் - பிற்றைநிலை முனியாது கற்றனன்றே" "உடையார்மு னில்லார்போ லேக்கற்றுங் கற்றார் - கடையரே கல்லா தவர்" என்பனவற்றா னறிக.

இனி யறியவேண்டுவன வறிந்தறிஞரிய ரனமக்களைப் பெற்ற தாதை யவர்களைக் கற்றோரவையின்கண் அவரினு மிக்கிருக்குமாறு கல்வியறிவுடைய ராக்குத ல்வேண்டும். அதுவே நன்மகனுக்குத் தந்தை செய்யற்பாலதா முபகாரம். அது "தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து - முந்தி யிருப்பச் செயல்" "ஈன்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே - சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே - நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே - யொளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக் - களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே" "எச்சமென் றென்னு மொருவன் மகற்குச் செய்வன - விச்சையிற் றில்லை பிற" வென்பனவற்றா னறிக. தம்மக்கள் தறிவுடைமை தம்மினு மாநிலத்து மன்னுயிர்க் கெல்லா மினி தாம். அது "தம்மிற்றம் மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து - மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது" என்பதனா லறிக.

விலங்குகளுக்கு இங்ஙனஞ் சொல்லான விசாரித்தறியுங் காரணமிலைமையான், அவை யெதிர்கின்ற விடயங்களை நிருவிகற்பமாகவே யறியு நிலைமை யுடையனவாம். இனி விலங்குகளைக் காட்டிலு மக்கள் தம்மை வேறுபாடுடையரோ அத்தன்மை வேறுபாடு கல்லாதமக்களைக் காட்டிலுங் கற்றறிந்தமக்க ளுடையரென்பது. "விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல் - கற்றாரோ டேனை யவர்" என்னுந் திருவள்ளுவ ரருமைத் திருக்குறளானு மிதனை யறிதல் காண்க. கல்லாத மக்களு மொட்பமுடையராயி னிலவுக மாணோவெனின்,— கல்லாத மக்கண்மாட் டுள்ள வொட்ப மொரோவழி நன்றாய்த் தோன்றினும் விரையக் கெட்டுப் பயப்பா [illegible]றி யொழிதலின், அது ஒருகால் விலங்குக ளொட்பம் போலக் கொள்ளப்படுதலின் அது நுண்மாணுழை புலமாகக் கொள்ளப்படாதா மெனக் "கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் றாயினுங் - கொள்ளார் அறிவுடை யார்" என்னுந் திருக்குறளுமிது தேறுமாறு காண்க. கல்வியறிவில்லாதார் மெய்ப்பொருளைக் காணமாட்டா ரென்பதும், அஃதுடையாரே மெய்ப்பொருள் காண வல்லாரென்பதும், "கல்லா நெஞ்சி-னில்லா னீசன்" "கற்றவா விரும்புங் கரப்பக் கனியைக் கரையில்லாக் கருணைமா கடலை - மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை" என்றாற்போன்றுக் கூறுந் திருவாசகங்களா னறிக. "நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன் - னுண்மை யறிவே மிகும்" என்றருளிச்செய்தது, நில்லாத பால்பால் உளதாங் கல்வி நல்லனைப் பால்பால் உளதாங் கல்வி போல நன்கு செய்தற் குபகார மாகமாட்டாது, நல்வினைப்பயன் விளைவிற் பின்னிருந் திரங்குதற் குபகாரமாமென்ற குறிப்பாகலின், அது கல்வி மெய்யுணர்விற்குச் சாதகமாகு மென்பதனோடு முரணாமைத் தெனக். "காதன் மிக்குழிக் கற்றவுங் கைகொடா" வென்னுஞ் சிந்தாமணியு மப்பொருட்டு.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென் றிரண்டுஞ் செல்வமாயினும், கல்வி இம்மை மறுமை வீடுபேறுகளை மூன்றற்குஞ் சாதகமாகலின், "நற்பொருள் செயவா

ர்க் கிடம் பொருள் செய் வார்க்கு மஃதிடம்" என்றார் சிந்தாமணிநூலார். ஆண்டு நற் பொருளென்றது கல்விப்பொருளை. கல்விப்பொருளி னுயர்ச்சி, "கேடில் விழுச்செல் வங் கல்வி யொருவற்கு - மாடல்ல மற்றை யவை." யென்பதனானு மறிக. விலங் கொடு மக்களென்னும் பொதுச்சொல்லாற் பெண்பாலாருங் கற்றற்குரிய ரென் பது கொள்க. "குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகு - மஞ்ச ளழகு மழ கல்ல - நெஞ்சத்து, நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற் - கல்வி யழகே யழகு" என விதந்தெடுத்தோதுதலானும், கல்வி ஆண்பாலார் பெண்பாலா ரிருவருக்கும் பொது வாதறிக. மற்று "நுண்ணறி வோடு நூல்பல பழகினும் - பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே" என்றதென்னைகொலெனின்,— பெண்பாலா ரியல்பின் மன் றத்திடம் பெரிதில ராதலின், அவர்கட்படுங் கல்வி ஆண்பாலார் கட்படுங் கல்விபோ லப் பெரிது நன்மைக் கேதுவாகா தென்ற கருத்தா னங்ஙனங் கூறினா ராதலின், அஃதொன்றே அவர் கற்பிக்கற்பாலரல்ல ரென்பது முடியாதென்க. இதனையும், கவிக்கற்ப ஞானங் கல்வியா னெய்தற்பால தென்பதும், தன் சிறப்பும், அது ஆண் மக்கள் பெண்மக்களென்னு மிருபாலார்க்கும் பொதுப்பொருளென்பதும், தந்தை மக் கட்குச் செய்யு முக்கிய வுதவி அவரைக் கல்வி யறிவுடைய ராக்குத லென்பதும், சொல்லப்பட்டன.

"கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக."

கல்வி, கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரியரும், கற்றற் குரிய நன்மாணாக்கரும், எய்தினல்லது, பயன் படாமையின், கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரிய ரிலக்கணமும், கற்கு நன்மாணாக்க ரிலக்கணமும், முன்னரெடுத்தோதிக், கற்குமாறும், கற்கப்படு நூன்முறையும், பின்ன ரெடுத்தோதுதும்.

கற்பிக்கு நல்லாசிரிய ரியல்பு

உயர்குடிப்பிறப்பும், மனத்தூய்மையும், நல்லொழுக்கமும், பலகலைப்பயிற்சி யும், வாய்மையும், மாணாக்கர்மாட் டன்புடைமையும், பொருளவாவின்மையும், நடுவு நிலைமையு மென்னு மெண்வகை யிலக்கணங்க ளுடையராய்க், கொடையும், ஊக்கமும், உலகியலறிவும், நிலைபெற்ற தோற்றமும், பொறையும், நிறையும், மடப்பின்மையும், அறிவும், உருவும், ஆற்றலும், புகழும், சொல்வன்மையும், மாணாக்கரால் விரும்பப் படுந் தன்மையும், தொன்னெறியாற் பொருந்தினோர் கற்பிக்கு நல்லாசிரிய ராதற்கு உரியரென்றறிக. அது "வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும் - வானயா றன்ன தூய்மை யும் வானயாறு - நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமுந் - திங்க ளன்ன கல்வியுந் திங்களொடு - ஞாயி றன்ன வாய்மையும் யாவது - மஃகா வன்பும் வெஃகா வுள்ளமுந் - துலாக்கோ லன்ன சமனிலை யுளப்பட - வெண்வகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதின் - வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாளாண்மையு - முலகிய லறிதலு நிலையிய தோற்றமும் - பொறையு நிறையும் பொச்சாப் பின்மையு - மறிவு முருவு மாற்றலும் புகழுஞ் - சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மையுங் - கற்போர் நெஞ்சங் காமுறப் படுதலு - மின்னோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர் - பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லாசிரியர்" எனப்பட்டானு மறிக. குலம்புரி பிறப்பு - உயர்குலத்தோர் விரும்பும் பிறப்பு. திங்கள் உவமம். திங்களு ஞாயிறும் பொங்கிரு ளகற்றிப் பொருள்களைப் புலப்படக் காட்டும் பெற்றியவாதல் போல வாய்மையுடையார் பொருள்களை ஐய விபரீத மகற்றி மெய் யுணர்த்து நீர்

மையுடைய ரென்பார், திங்களொடு ஞாயி றன்ன வாய்மையு மென்றார். - இது தொழி லுவமம். நிலையிய தோற்றமாவது — எஞ்ஞான்றுஞ் சலியா வேற்ற நீர்மை. ஆற்றல், அறிவுத்திட்பம் காயத்திட்ப மென் றிவை; அது அறிவு முருவு மாற்றலு மென வவ்விரண்டனையுஞ் சாரவைத் தோதியதனு னறியப்படும். காயத்திட்ப மனவலி, வாக்குவலி, உடல்வலி, யென மூன்றும். அறிவுத்திட்பம் இயற்கை யறிவுவலி செய ற்கை யறிவுவலி யென [?] விரண்டாம். புகழ்—தன் கல்வி நிறைவு மதிநுட்ப நலனொ ழுக்க மென்றிவை காரணமாகத் தாமுளராய ஞான்றும் பிறரை ஞான்று முயர்ந் தோர் வாய்ப்பட்டு நிகழ்ந்து எங்கும் பரந்து நிலவு நன்கு மதிப்புச் சொல் விளக்கம். சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மை - வாக்படுத்துவம். முன்னொரு டையவுங் கொள்கை மேன்மை, சபையி றெளிவு கட்டுரை வன்மை என்புழிக் கட்டுரை வன் மையு மது. கட்டுரைவன்மை - கேட்டார்ப் பிணிக்குஞ் சொல்வன்மை. கட்டுதல் - பிணி த்தல். அது "கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும் - வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்" என்பதனானு மறிக. கட்டுரை வினைத்தொகை. இதற்குப் பிறரெல்லாந் தொடு த்துச் சொல்லு முரைவலி யென நோக்கின்றி யுரைத்தார். இனிக் கட்டென்பது காலங்கரந்த பெயரெஞ்சுகிளவி முதனிலையாதலின், அதனைக் கட்டியென வினையெ ஞ்சு கிளவி யாக்குத லிடர்ப்பாடுமாம். ஆசிரியர் இவ்வியல் புடையரா யிருந்து நூல் கற்பிப்பின் மாணாக்கர் உறுதிப் பொருள் கசடறக் கற்றுக் கைக்கொண்டு நல்லொ ழுக்க மெய்தி மெய்யுணர்ந்து இகபர வீடு பேற்றுறுதிப் பயனைகளைத் தப்பாது தலைக் கூடுப. இவ்வியல் பில்லா ராசிரியராயக் கற்பிக்கப்படுகின் மாணாக்கர் நூற்பொருள் களை ஐயமு மருட்கையு முறுதரக் கொண்டு துணிவிலராயப் போலியொழுக்க மேவிய பல்கலைப்பட்ட விவேக கதியுடையராய இகபர வீடுபேற் றுறுதிப்பயன்களை நண்ணுற மாட்டார்.

கற்கு நன்மாணாக்க ரியல்பு.

ஆசிரியன் கற்பிக்கு நூற்பொருளைக் கற்பித்தவா றுணர்தலும், கற்பித்த பொ ருள் பற்றுக்கக் கொண்டு சூழ்ந்து வேறு நூற்பொரு ளுணர்தலும், தம்போலக் கற்ப வர்க் குபகாரிக ளாதலும், தந்தை தாய ஆசிரியர் முதலியோர் செய்ந்நன்றி யறி தலும், தீய சிற்றினச் சார்பின்மையும், சோம்பு தடுமாற்ற மான மறவி கடுநோய வெகுளி களவு காமம் என் றிவை யிலராதலும், ஆசிரியனை யடைந்து வழிபடுதலும், தருமநெறி தவறாமையும், ஆசிரியன் குறிப்பறிந்து நடத்தலும், கேட்ட நூற்பொ ருளைச் சிந்தித்தலும், பாடத்தை மறவாமற் காத்தலும், மீட்டு மாசிரியனை யடைந்து கேட்ட நூற்பொருளை ஐய விபரீத நீங்க வினவுதலும், நூற்றுயிற்சியுடையார் பிறர் அறி ந்து வைத்தாதல் அறியாது வைத்தாத லையுறுதல வினவும் நூற்பொருள் வினுக் களுக்கு அவர் கொள்ளு முறையான விடை கூறுதலும், நூற்பொருளைக் கற்றோ ரவையி லவ ரனுமதி கொண்டெடுத்துப் பிரசங்கித்தலு முடையராகி, உலகநடை யறிந் தொழு குவோர் நூல் கற்றற்குரிய நன்மாணாக்க ரெனற் றுணர்க. அது "சொல்லிய பொரு ண்மை சொல்லியாங் குணர்தலுஞ் - சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்துநன் குண ர்தலுந் - தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயன் படுதலுஞ் - செய்ந்நன்றி யறிதலுந் தீச் சார் பின்மையு - மடிதடு மாற்ற மானமபொச் சாப்புக் - கடுநோய் சீற்றங் களவே காம - மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்று வழிபடுதலு - மறத்துறை வழாமையுங் குறிப் பறிந் தொழுகலுங் - கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு - மீட்டவை வினவ

லும் விடுத்தலு முரைத்தலு - முடையராகி நடையறிந் தியலுநர் - நன்மாணாக்கர்" என்பதனு லறிக. இவ்வியல்புடைய மாணாக்கரே நூல் கசடற நன்கு கற்று நற்புலமை யெய்துப. இவ்வியல் பிலரோ நூல் கற்கப் புகினும், தெளிவும் புலமை நிறைவும் கிட்டப்பெறு முறைமை மேலு நல்லுறுதியுந் தலைக்கூடமாட்டார்.

கற்குமுறை.

நூல் கற்றற்குரியராய நன்மாணாக்கர் தாங் கற்கு நூலின்கட் சில பொருள் கருகிற்றாயி னப்பொழு தவற்றின்கண் ணழுந்தற்க. முற்கற்ற நூற்கணாதல், பின்பு கற்கு நூற்கணாதல் இவை வெளிறிக் கிடக்கும்; அதுகண்டு தெளிதுமென்று கொண்டு மனவூக்கங் குன்றாது நூலுரை கற்க. விதி விலக்குக்கள் நூலுரைகளுட் சில சொற்பொருட்கு எடுத்தோதத் தோதா லெய்துத லுற்றுஞ் சில சொற்பொருட்கு அங்ஙன மெடுத்தோதா லெய்துத லொழிதும் வரக் காணப்படின், அவற்றிற்கு விதிவிலக்கு ஆசிரியரோதாமைக்குக் காரண மியாதென்று மனங்கலங்கற்க; ஆசிரியர் தாமெய்து வித்தன வெய்தாதனவற்றிற்கு மெய்துமாறு உபலக்கணம் பற்றி நூலுரை செய்யு நீரராகலின். உபலக்கணக் கூற்றுக்கள், "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போல்" "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான் - றாளை வணங்காத் தலை" யென்பன போல்வன. முன்னறிதற்குப் பின்னறிவது மாறாயின், அவ்வளவில் முன்னதே விதி பின்னது வழுவென்றேனும், பின்னதே விதி முன்னது வழுவென்றேனுங் கருதுமெனக்கொண்டு நூலுரைப்பொருள் சிதைவுசெய்யாது, இஃதென்னூல்விதியோ மற்றெவ்வுரை விதியோ வென்றெண்ணி நூலுரை கற்க. நூலுரைகளைச் சிலநாட் கற்ற மாத்திரையாற் புலமை யெய்திற்றிலமென் றூக்கங் குன்றற்க. நூலுரைகளைப் பலநாட் கற்று அவற்றின்கட் பயிற்சியுஞ் செய்யின், புலமை தப்பாது பல்கும். நூலுரைகளை விரைவா நோக்கற்க. அங்ஙன நோக்கின், யாதுந் தெரியாது. விரையாது நூலுரைகளை யுற்று நோக்கின், தெரியாத பொருளில்லை. கற்கு நூலுரைகளிற் கருத்தினை மட்டுப்படுத்திக் கற்ற நூலுரைகளிற் கருத்தினைச் சிந்தாம லிறக்குக. நூலுரைப்பொருள்களை வரம்புசெய்யாது இருகான் முக்காற் கேட்டலிற் பயனின்று. ஆகலின், நூலுரைப்பொருள்களை வரம்பு படுத்துக் கற்க. அங்ஙனங் கற்றபின், ஒருகாலிற்றானே யந்நூலுரைப் புலமை யுளதாம். ஆசிரியனுக்குப் பொருள் கொடுத்தலு மின்சொற் சொல்லுதலும் பணிதலு முற்றுழி யுதவுதலுஞ் செய்து கற்க. இடம் பொருளேவல்களுடையராயச் சிறப்புச்செயினும், கல்வி விருப்பில்லாத மந்த மாந்தர்களோடு கூட்டுறவு செய்யற்க. நுண்மாணுழைபுலமுடையாரைப் பெறின், சில கொடுத்து மவரோடு பழகுக. மன மிடர் நோய் முதலிய வேதுக்களாற் கலங்குஞ் செவ்வியி னூலுரை யாய்தலை யொருஞான்றுஞ் செய்யற்க. புலமைப் பேற்றிற்குச் சிறந்த கருவி யாசிரியன்பால் மெய்யன்பு மெய்வழிபாடு முடையராதலாம்.

மக்களறிவு தாங் கற்கு நூலளவாக விரியுமாகலின், நல்ல நூல்களை முழுது முறையாற் கற்க. ஒருதுறைநூ லொருவகை யறிவினையே யுதவுமாகலின், பலவகை யறிவுவேண்டிப் பலவகை யறிவுநூல்களைப் பலவாறு நாடிக் கற்க. "தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் - கற்றனைத் தூறு மறிவு" "அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால்" "நீரளவே யாகுமா நீராம்பல் றான்கற்ற - நூலளவே யாகுமா நுண்ணறிவு" "நூல்பல கல்" என்னு முதுமொழிகளாலு மிவை துணிக. கண்ணொளி விளக்க மெய்திக் காணடல் வியாபார நிகழ்தற்கு ஞாயிற்றொளி முதலியன வின்றியமையாத

வுபகார காரணமாதல்போல, மக்க ளான்மஞானம் விளங்கிச் செய்தொழில் வன்மை யுறுதற்கு, அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கு நிறைந்து நிற்குங் கடவு ளருட்சத்தி இன்றி யமையாத வுபகார காரணமாம். ஆகலின், அறிவு விளக்கம் வேண்டி நூலாயு நன் மாணாக்க ராசிரியவழிபாட்டினோடு ஈசுரவுபாசனையுங் கடைப்பிடித்துச் செய்துவருக. "அருளினா லாகமத்தை யறியலா மளவினாலுந் தெருளலாம்" எனப்படுதலின், கற்கு நூலுரைச் சொற்பொருள்களை யெல்லாந் திருவருளினூடு சோதித்துக் கற்க.

கற்கு நூன்முறை

விதிப்படி வித்தியாரம்பஞ் செய்து நல்லாசிரியரை யடைந்து நற்றமிழ் நூல் கற்கப்புகு நன்மாணாக்கர் முன்னர்த் தமிழ் நெடுங்கணக்கை யாய்ந்துகொண்டு ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி முதலிய வுலக நீதிநூல்களைக் கற்றுப் பின்ன ரவைகளின் பொருள்களை நன்கு தெரிந்துகொள்க. அதற்குப் பின் இலக்கணஞ் சற்று கற்று அது கூறுஞ் சொற்பொரு ளுணர்ந்து முதுமொழிவெண்பா, நீதிநெறி விளக்கம், நாலடி, ஆசாரக்கோவை முதலிய நீதிநூல்களைக் கற்று அவற்றின் பொருளையு மவற்றின்கண் வருஞ் சிறந்த சொற்களையு நன்குற வறிந்துகொள்க. அதற்குப் பின் சைவநன்மாணாக்கர் சைவாசாரியரால் வைதிகசைவசாத்திர மோதற்கு வேண்டுஞ் சைவ சமஸ்காரமும் வைணவ நன்மாணாக்கர் வைணவாசாரியரால் வைணவ நூ லோதுதற்கு வேண்டும் வைணவ சமஸ்காரமும் விதிப்படி பெற்று, முறையே பஞ்சாக்கர வட்டாக்கர மந்திர தந்திர செப வனுட்டான முடையராய்த், தேவாரந் திருவாசக நாலாயிரப்பிரபந்த மென்னுந் தமிழ்வேதங்களைப் பண்முறையாகவுஞ் சுத்தாங்கமாகவு மோதப் பழகிக்கொள்க.

அதன்மேல், நல்லியற்புலவ ரியற்றிய தமிழிலக்கணச்சுருக்கங் கற்றுக்கொண்டு, திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், திருப்பல்லாண்டு, பதினொராந்திருமுறைப்பிரபந்தங்கள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவப்பிரகாசமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவஞான யோகிகள் பிரபந்தங்கள், ஆழ்வார் மாணாக்கர் பிரபந்தங்கள் முதலியவைகளையும், பெரிய புராணம், கோயிற்புராணம், காஞ்சிப்புராணம், தணிகைப்புராணம், திருவிளையாடற்புரா ணம், பிரமோத்தரகாண்டம், காசிகாண்டம், பிரபுலிங்கலீலை, பாகவத முதலிய தமிழ்ப் புராணங்களையும், இராமாயணம், பாரதமென்னுந் தமிழிதிகாசங்களையு முறையாற்கற்று, இலக்கியவறிவு வீட்டிக்கொள்க. அதன்மேல், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், யாப்பருங் கலம், காரிகை, அகப்பொருள்விளக்கம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெண்பாப்பா ட்டியல், தண்டியலங்காரம், வீரசோழியம், நேமிநாதமென்னு மிலக்கண நூல்களை யவற்றின் காண்டிகை விருத்தியுரைகளோடுங்கொள்க கற்றுக், கற்ற விலக்கியங்களில் இப்பஞ்சலக்கண நூல்விதிக ளமைவர நன்று பயில்க. இதுகாறுங் கூறிய விலக்கிய விலக்கண நூலுரைகளை முறையா லுணர்ந்துகொள்க. சிறந்த தமிழ்ப்புலமை யெய்திய நன்மாணாக்கர் இளந்தமிழ்ப்புலவர் (F. A.) என்னுங் கல்விப் பட்டாபிடானத் துக் குரியரென் றுணர்க.

அதன்மேல், தொல்காப்பிய வெழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகா ரங்களை யிளம்பூரணஞ் சேனாவரைய நச்சினார்க்கினிய மென்னு முரைகளோடு நன்று கற்றுச், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகார மணிமேகலை, சூளாமணி, நைடத மிரகுவம்ச மென் னுந் தமிழ்க்காவியங்களை, உரைகளோடு நன்று ஆராய்ந்துகொள்க.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக; "சேக்கிழார் சிந்தா மணிப்பயிற்சி தீதெனவே - தூக்கியுப தேசித்தார் சோமேசர்-நோக்கிற்-பயனில்சொற் பாராட்டு வானை மகனெனன் - மக்கட் பதடி யெனல்" என்றாசிரியர் சிவஞானயோகிக ளருளிச்செய்தலின், சிந்தாமணிப் பயிற்சியுஞ் சிந்தாமணி யென்றது மிலக்கணமாகலின், அது போலுஞ் சிலப்பதிகார மணிமேகலை சூளாமணிப் பயிற்சியுஞ் சைவ வைணவ நன்மாணாக்கர்களுக்கு ஆகாவெனின்,—அஃதொக்குமன்றாயினும், சிந்தாமணிமுதலிய காவியங்களிற் பொதுவான வுலகியன் நீதி வைராக்கியங் கூறப்படுதலானும், தொல்காப்பிய வியற்றமிழ்ப் பிரயோக மிக வருதலானும், அப்பய னோக்கிச் சைவ வைணவ நன்மாணாக்க ரவையுங் கற்கற்பால ரென றெத்தோதினும். இனிச் சைவ வைணவ நன்மாணாக்க ரக்காவியங்களைக் கற்க வேண்டின், தத்தஞ் சமய சித்தாந்தப் பார்வையாற் கற்க. ஆத்தநூல்களிற்போல வவற்றினைக் கணூன்றற்க வென்பார், "சிந்தாமணிப் பயிற்சி தீது" என்றார். பயிறல் பலகாலு மெண்ணிக்கொள்ள வழுந்தி யாராய்தல். மன மொன்றிலழுந்தின் அதன் வண்ணமாய மாறு மென்ப தனுபவ மாகலின், வேதப்புறமாய வவ்வாருகத பௌத்த காவியங்களிற் பலகா லழுந்திப் பயில்வோர் தம வைதிக நெறி கைவிட்டவை கூறுங் கொள்கை வசத்தரா யவைதிகராவ ரென்பது பெரியோர் கருத்தென்க. வைதிக காவியங்களி னியல்பும், அவைதிக காவியங்களி னியல்பும், வைதிககாவியதூடணமறுப்பில் விரித்தோதினும்.

அதன்பின், தருக்கசங்கிரகதீபிகை தருக்கபரிபாடை கற்றுத் தருக்க வறிவுடைய ராகுக. அதன்மேல், இறையனாரகப்பொருளுரை, பிரயோகவிவேகவுரை, இலக்கணக் கொத்துரை, தொல்காப்பியசூத்திரவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி யென்பவற்றை மதியமையக் கற்று இலக்கணவறிவு விரியச் செய்துகொண்டு, பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, கல்லாடம், பெருந்தேவனார்பாரத மென்னுஞ் சங்க விலக்கியங்களை யவற்றுரைகளோ டாராய்ந்து, பின்னர்த் திருக்குற டிருக்கோவை யென்னுந் தெய்வ விலக்கியங்களைப் பரிமேலழகியாருரை பேராசிரியருரைகளோ டறிவமையப் பல முறை நன்காராய்ந்து தமிழ்ப்புலமை நிரப்பிக்கொள்க.

இன்னும், தமிழ்ப் பெரும்புலமைக் கின்றியமையாத வடமொழி யிலக்கிய விலக்கண வாராய்ச்சியும், பூகோள ககோள கணிதநூலாராய்ச்சியும், தருக்கநூலாராய்ச்சியும், கூட்டிக்கொள்க. இதுகாறுங் கூறிய நூலுரைகளை இவ்வாறு கசடறக் கற்று முதிர்ந்த நன்மாணாக்கர் முதுதமிழ்ப்புலவர் (B. A) என்னும் பட்டாபிதானத்துக்குரிய ரென் றுணர்க.

இங்ஙனந் தமிழிலக்கண விலக்கிய முதலிய வித்தைகள் கற்று முதிர்ந்தோருட் சைவ நன்மாணாக்கர், சைவாசாரியரை யடைந்து வழிபட்டு மந்திராதிகார மார்ச்சனாதிகாரம் யோகாதிகாரங்களை நன்று பயக்குஞ் சைவசமய விசேட தீக்கையுற்று, சைவசமயநெறி, சிவதருமோத்தரம், பரமததிமிரபானு, ஞானாமிர்தம், தத்துவப்பிரகாசம், சோமசம்புசிவாசாரியார் கிரியாகாண்டக்கிரமாவலி, சித்தாந்தசாராவலி யென்பவற்றையும், சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம், சிவதத்துவவிவேகம், சிவகர்ணாமிர்தம், பாரததாற்பரியசங்கிரகம், இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம், பிரமதருக்கஸ்தவமென் பனவற்றையுங் கற்று, வைதிக சைவவறிவுடையராய், வைதிக சைவானுட்டானங் கைவரப் பயின்றுகொள்க. சுத்தாத்துவிதமான சித்தாந்த சைவ நன்மாணாக்கர் கைவல்லியம் வேதாந்தசூடாமணி முதலிய கேவலாத்துவித வேதாந்த சாத்திரங்

கலைக் கற்கவேண்டின், தஞ் சித்தாந்தப் பார்வையாற் கற்க. இது விசிட்டாத்துவித வைணவ நன்மாணாக்கர்களுக்கு மொக்கும்.

சைவ நன்மாணாக்கருட் சித்தசுத்தி மிகவுடையராய் நித்தியா நித்திய விவேக வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக் கஞ்சி வீடுபெறற் கவாமிகவுடைய பரிபாகிகளான நல்லோர், சித்தாந்த சைவ ஞானாசாரியரை யடைந்து வழிபாடாற்றி அகங்கார மமகாரத் தியாகஞ் செய்து, நிருவாண விஞ்ஞான தீக்கையுற்று, சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் முதலிய வத்துவித சைவ சித்தாந்த நூல்களைப் பன்முறையு மவற்றி னுரைகளோடும், வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரப்பொரு ளனைத்தையு மையவிபரீதமற வுட்கி விளக்கும் சகலகலா ரூபமான சிவ ஞானமாபாடியத்தினோடும், ஞானாசாரியரை வழிபட்டு, முறையாற் கேட்டல் சிந்தித்த றெளிதல் செய்து, சிவானுபவஞ் சைவருமாறு சிவயோக மென்னு மத்துவித நிட்டை பெறுக. இங்ஙன ஞானாதிகாரிகளான நல்லோ ரீசாவாசியம், கேனம், பிரசினம், முண்டகம், மாண்டூக்கியம், தைத்திரீயம், ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம், பிருகதாரணியகம், சுவேதாச்சுவதரம், கைவல்லியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை யென்னுஞ் சைவோப நிடதங்களையும், பவுட்கரம், மிருகேந்திரம், தேவிகாலோத்தரம், சர்வஞானோத்தர முதலிய சைவாகமங்களையும், தாஞ்சாற்றுணர்ந்த வேதாந்தத் தெளிவான திராவிட சைவ சித்தாந்தப் புலமைக் கருத்தை வாயாற்றுணர்ந்து கொள்க. ஈண்டுச் சொல்லிய வுபநிடதங்களின் மெய்ப்பொருள்க ளாண்டாண்டுத் துவித விசிட்டாத்துவித கேவ லாத்துவிதப் பாடிய வுரைகளாற் பேதிக்கப்பட்டிருக்குமேல், சைவ சித்தாந்த ஞான குருவரு ளுபதேச மாந்திரப் பார்வையா லவற்றின் மெய்யுணர்ந்து சுத்தாத்துவித நிலைக் கைப்பிடி யுறுதியுறுக.

அதன்மேல், இங்ஙனங் கூறிய வேதாந்தத் தெளிவான சைவசித்தாந்த ஞானானு பவ தெய்வத் திருவருளிலக்கியமான தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை யுத்தரவேத முதலிய திருமுறைகளைத் திருவருட்கண்ணென் றென்று மாராய்ந்து, ஓதிப், பரமசிவன் திருவடிக் கீழ்ப்பிரிவறப் பொருந்துஞ் சிவன்முத்தி யுண்மைநிலை தலைக்கூடி வாழ்க.

வைணவநல்லோர், தத்துவசேகரம், தத்துவத்திரயம், ஸ்ரீவசனபூஷண முதலிய தஞ்சமய சாத்திர முறையாற் கேட்டுச் சிந்தித்து விசிட்டாத்துவித சித்தாந்தந் தேறி, நாலாயிரப்பிரபந்தங்களைத் திருவருட் பார்வையா னென்று மாராய்ந்து, நாராயண மூர்த்தி திருவடிக் கீழிருக்குஞ் சரணாகதிநிலை தலைக்கூடி வாழ்க.

மேற்கூறிய முத்தமிழ்ப்பட்டமுடையோ ரிங்ஙனங் கூறிய வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரப்புலமையு நன்கு கைவரப்பெற்றார் முதுதமிழ்ப்பெரும்புலவர் (M. A) என் னும் பட்டாபிதானத்துக் குரியரென் றுணர்க.

கல்வியறிவின்பயன்.

இனித் தமிழ்ப்புலமையா லிகபர வீடுபேறு சாதித்தலையுமாறு கூறுதும்.

இன்னிலைபரான தமிழ்ப்புலவ ரறத்தாற்றுற் பொருளீட்டி யின்னிலைக்கு விதித்த கருமம் வழாது செய்து போகந் துய்த்துத் தருமமுந் தக்கார்க்குச் செய்க. பொரு ளீட்டுங்கா லருளொடு மனம்பொருந்தி யீட்டுக. என்னை? அருளொடு மனம் பொருந்தி வாராத பொருள் பசுமட்கலத்து ணீர்போலச் செய்தானையுங் கொண்டழிதலின். இல்லறநெறி நிற்பார், வறியார்க்கு வேண்டுவன வுதவ லியவர்

வறுமை களைய வல்லராதலும், தாமெடுத்துக்கொண்ட நல்வினையை முடிக்கவல்லராதலும், தம் பகைவர் தருக்கறுக்க வல்லராதலும், வேண்டியின்பம் நுகர வல்லராதலும், பொருளுடையராய வழியே யாகலின், அப்பெற்றித்தாய பொருளை நெறியான் ஈட்டுக. பொருளீட்டுங்கால் நமபுலமைக்கு ஏற்றதோர் துணைக்காரணமாமென்று கொண்டிட்டடக்கத்தன்று. என்னை? அறிவுடையார் வறியராகவும் மேனையார் செல்வராகவும் காண்டலின். ஆகவே, அறிவுடையராதற்காகத் தாம் செல்வமுடையராதல் காரணம் அன்று, செல்வமுடையராதற்காகத் தாம் அறிவுடையராதல் காரணம் அன்று. நாயனாரும் "இருவேறுலகத் தியற்கை திருவேறு - தெள்ளிய ராதலும் வேறு" என்றெடுத்தருளிச்செய்தார். இன்னும், யாவர்க்கும் பொருளின்றுண்மையும் மதற் காரணமாக வெய்தும் இன்பமும் முன்வினையானமைந்து கிடந்தன, பொருளின்மையும் மதற்காரணமாக வெய்துந் துன்பமும் மங்ஙனமே முன்வினையா லமைந்து கிடந்தன. அவை இம்மையறிவு முயற்சியாலும் மற்றின்மையாலும் முறைவாவன வென்று கொண்டு மகிழ்தலுங் கவறலும் மறிவின்மையாம். இங்ஙனமாதலின், கல்வியறிவு தெளிவியராய நின்று நன்றுசெய்திக, திறைப்பொருளும் பரத்திற் றுறக்கம் வீடுபேறுகட்கு மெய்துதற்குச் சாதனமாவதாமெனக. இனிப் பொருள் பழவினையான் வருமென்று கொண்டு அதனை யீட்டு முயற்சியின்றி மடிபுகக்கருதாது, அதனை யூக முடையராகி யீட்டுக, "முயற்சி திருவினையாக்கும்" "மடியிலான் றாளுளாள் றாமரையினாள்". "ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா - வூக்க முடையா னுழை" என்பவாகலின். இனிக் கல்வியறிவுடையார், பொருளைக் கல்வியினாலும் உழவினாலும் ஈட்டல் சிறப்பாம். வாணிகத்தினாலும் சேவகத்தினாலும் பொருளீட்டல் அத்துணைச் சிறப்பின்றாம். யாதினாலெனின்,—கல்வியுழவுதொழிலாற் பொருளீட்டும் புலவர் சுவதந்திரராயிருந்து இஷ்டபரசாதனங் கவலை புகுதாமற் செய்தற்கு வல்லுநராவர், மற்றிருவகையா னீட்டும் புலவர் கவலையுடை பாரதந்திரமுமுடையரா யிட்டபர சாதன முட்டுற்றிருந்து செய்யவனீரராவர்; அதனா லெனக.

இங்ஙனம் பொருளீட்டிக் கல்வியினால் இட்டபர சாதனம் பேணி வாழுநற்புலவர், நன்று செய்த பெரியோர்களாற் பாராட்டப் படுதற்கு முபகாரிகளாய வாழ்க. அங்ஙன முபகாரிகளாதலைப் பயன் நோக்கிச் செய்யற்க, கடனாகக்கொண்டு செய்க. இனிச் செய்யுந் தொழிலெல்லாம் பரமேசுராற்பணமாகச் செய்க. தொழில்களைத் தமக்கென்று கொண்டு செய்வோர் அவற்றாற் றாக்குறுவர்; பரமேசுராற்பணமாகச் செய்வோர் அவற்றாற் றாக்குறார் அவர் அவற்றாற் றடக்குறுமை யொன்றே, பரமேசுரனருண்ஞானமுமெய்திப் பிறப்பிறப்பில் பெருவாழ்வு மெய்துப.

"கிரியையென மருவுமவையாவு ஞானங்கிடைத்தற்கு நிமித்தம்"மாதலின், கருமங்களைப் பயனோக்காது பரமேசுராற்பணமாகச் செய்வோர் பிரம ஞானமெய்தி வீடுபேறு கூடுவரென்பது வேதாகமத் துணிபாம். "அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாளம்" என்பவாகலின், கல்வியறிவுடையா ரவ்விரண்டனையுந் தமக்கணியாகக் கொண்டு போற்றல்வேண்டும். அன்பு தொடர்புடைய வுயிர்கண் மாட்டும் அருளவ்வாறன்றி யெல்லாவுயிர்களிடத்தும் நிகழு மறிவு வியாபாரமாதலின், அன்பினு மருள் சிறந்த ஞானசாதனமாம். அன்பு இல்லறத்தா ரறிவு வியாபாரமும் அருள் துறவறத்தா ரறிவு வியாபாரமுமாம். இல்லறத்திற் றொடர்பு பற்றி யெழுமன்பே துறவறத்திற் றொடர்பு பற்றா அருளாய முதிரும். நாயனாரும் "அருளென்னு மன்பீன் குழவி" யென்றரு

ளிச்செய்தார். பொருட் செல்வ நல்லோர்பா லன்றிப் பூரியர்பாலு முளதாவதாம். அருட் செல்வமோ நல்லோர்பாற் றன்றி யுளதாவதாம். ஆதலின், அருட்செல்வமே செல்வங்களுள் வைத்துச் சிறந்த நற்செல்வமாம். நாயனாரும் "அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம் - பூரியார் கண்ணு முள" என் றெடுத்தருளிச்செய்தார். இன்னும், பொருளுடையா ரிவ்வுலக நுகர்ச்சியே யெய்துப. அருளுடையார் இவ்வுல நுகர்ச்சியு மவ்வுலக நுகர்ச்சியு மெய்தப்பா டெய்துப. இன்னும், அருட்செல்வமுடையா ரிம்மையிற்றானே தெய்வத்தன்மை யுற்று எல்லா வுயிர்களாலுந் தொழப்படு நீர்மையுடையரு மாவர். இங்ஙனமாதலின், கல்வியறி வுடைய நன்மக்க ளெப்பொழுது மப்பெற்றித்தாய வருட்பெருஞ் செல்வத்தைக் குறிக்கொண்டு கடைப்பிடித் திட்டனரும். இவ்வருளற மிங்ஙனஞ்சிறந்து நேராக ஞானசாதனமாதலினன்றே, "அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:" என்றும், "நல்லா றெனப் படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங் - கொல்லாமை சூழு நெறி" "ஒன்றாக நல்ல து கொல்லாமை" "அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற - னுயிர்செகுத் துண் ணாமை நன்று" என்றும், "கொலைவி ரதஞ்சு ருவிலவு மெல்லா ரோமாங்க - வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதெ னிச்சை பராபரமே" "கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு - கல்லாமற் கைதவரோ டிணங்காமற் கனவிலும் பொய் - சொல்லாமற் சொல்லினுஞ் சேராமற் றெரிவையர் மாயையிலே - செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே" என்றும், உண்மைநூல்க ளங்ஙன மோதுவ வாயின வெனக. இனிச் சிவகாருண்ணியமே பெருந்தவம். கொலை பூனுவமோ ருல், புலவொன்றுங் குரவொன்றும் பிரபஞ்ஞான பாதகாசிரிய ரென்று மூலைத்து விலவுகின் றார். "உண்ணுமை புள்ள துயிரிலே யூனுண்ண - வண்ணுந்தல செய்யா தன்று" "கங்கையிற் படிந்திட் டாலுங் கடவுளைப் பூசித் தாலு-மங்குலுற்றாற் சோதி தானம் வள ளலாய் வழங்கி னாலுஞ்-சங்கையில் வேத ஞான தத்துவ முணர்ந்திட் டாலும்-பொங்கிப் புலால் புசிப்போனர் போயாரர் கடைவ னன்றே" என நுண்மைநூல்களை முறையிடுத லை யவ ரறியார் போலும்!

யாவராகாயினுந் தாமனுட்டிக்காத வறத்தினைப் பிற ரனுட்டிக்கப் போதித்தல் பெரும் பேதைமையாம். நாயனாரும் "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப் - பேதையிற் பேதையா ரில்" என் றவ்வா றெடுத்தருளிச் செய்தாரெனப்படும். குணக் குற் றங்கள் பழவினை காரணமாக விம்மையின் மக்கண்மாட்டு நிகழ்தலின், குற்றஞ்செய லுடையராய வொருவ ரகுற்றச்செயலினைக் கேடென்றுணர்ந்து, அவை தவிர்ந்து நற்றுணை நற்செய்கையுடையராயது, தாமுன்செய்த குற்றந்தீர்தல்லப் பிறர்க் கெடுத்துச்சொல்லிக் குணப்பிரசங்கஞ் செய்த றக்கதேயாம். அவர் அவ்வாறு நன்று நாடிச் செய்யுங் குணப் பிரசங்கத்தினை முன்னைக் குற்றச் செய்தி காரணமாக வவமதித்த றக்கதன்றும்.

இனித் தமிழ்ப்புலமையுடையார் கடைப்பிடித்துச் செயற்பாலன. தங்குலநலம் பேணல், தந் தேசநன்மைபேணல், தஞ் சமயநன்மைபேணல், நன்மாணாக்கர்க்குக் கல்வி கற்பித்தல், நல்ல நூலுரைகளை யியற்றுதலென் றிவை முதலாயின. முற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவ ரிப்பொதுநன்மைகளைக் கடைப்பிடித்துச் செய்து புகழுடம்பு நிறுவிப் பரவாழ்வு பெற்றார். இக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவருட் பெரும்பாலா ரிவை செய்யாது, தங் குடும்ப மோம்புத லொன்றுமே செய்து, கல்வியறிவுப் பெரும்பயன் கொள்ளாது, வீணே காலங்கழித்திடுவர்!

இனிக் கல்வியென்னும் நற்பொருட் புலமையாளர் இறைமுதற் கடவு டிருவருளுடை யவனையு மவனருள் பெற்ற பெரியாரையும் பாடி உய்யத்தேடுதலன்றிப் பொய்ம்மையாளரான வுலக மாந்தரைப் பொருட்பேறு கருதிப் பாடுதல் பெருங் குற்றமாம். "பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்" என்று சமயாசாரியரும், "ஒழிவொன் றில்லாதபல் லூழிதோ றூழி நிலாவப்போம் - வழியைத் தருநங்கள் வானவ ரீசனை நிற்கப்போய்க் - கழியமிகு நல்ல வான்கவி கொண்டு புலவீர்கா - ளிழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடலென் னாவதே" என்று ஆழ்வாரும், பணித்தருளினார்.

இனித் தஞ்சமய நன்மை நாடும் புலவர் நியாயநெறியானே யதனைப் பரிபாலனஞ் செய்க. சமயாபிமானங்கொண்டு குதர்க்க சமயவாத மொன்றுஞ் செய்யற்க. சமயங்களெல்லா மொரு முதற்கடவு ளாணையின் ஒவ்வோர் வகுப்பினரா கிய வதிகாரிகள் பொருட்டுத் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நிலைபெறுவனவாதலின், குதர்க்கத் தாற் றஞ்சமய நாட்டிப் பரசமய நிந்தித்தல் குற்றமாம். சமயங்கள் ஒரு முதல்வ னாணையிற் றோன்றிச் சோபானமாய்த் தாரதம்மிய முற்று நிலைபெறுமாறு ஞானாமிர்த மென்னுங் கிரந்தத்தில் விரித்துக் கூறினும்.

இன்னும், இக்காலத் தமிழ்ப்புலவர் சற்புத்திரரைப் பெற்று, அவரைக் கல்வியறிவுடையராக்கிக், குடும்பபார மவர்மே லிறக்கி விட்டுப், பிரபஞ்ச வைராக்கியமுற்றுத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துப் பரவீடு பேறு கூடு மென்னுஞ் சிறிது மிலராய்ச், "சொற்றுணர்ந்து கேளூன்றிச் சேர்ந்த நடையினராய்ப் பற்றழன்று பண்டம் பழிகாறு மிற்செறிந்து' மக்கண் மனைவி யொக்கற் பற்று முற்றி, அவர்நெறிப்பட்டு வீராவர். 'அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும் - வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு" "தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி - வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்" என்று நாயனா ரருளிச்செய்தமையின், வீட்டை வந்த விருவகைப்பற்றும் விட்டறுத்த, தவ வரத் துறந்து பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுத லொருதலையாற் செயற்பால தென்க. நன்மனச் சனகனுதியரு மந்திரி முதலியோர் மீது பூபாரம் வைத்து ஏகாந்தமருவியே நிட்டை கூடிப் பற்றறுத்துச் சிவன் முத்தராயினாரெனின், பரவீடுபேறு மனை வாழ்க்கை துறந்து விரதம் பேணி ஏகாந்த மருவி மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தார்க்கே யுளதாவதென்பது துணிபாம் இங்ஙனமாகலின், நிலையாமை நாடி நெஞ்சிற் றுறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துச் செம்பொருண் ஞானச்செல்வராய் வாழ்தலே ஒரு நன்மக்களுக்குக் கல்வியறிவின் முக்கியப் பயனென்பது கடைப்பிடியாயிற்று. "நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து - வாழ்வாரின் வன்கணா ரில்" என்றெடுத்தருளிச் செய்தலின், நெஞ்சிற் றுறந்தென்றும். "கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ - னற்றா டொழாஅ ரெனின்;" "கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர் - மற்றீண்டு வாரா நெறி."

ஒழிபியன் முற்றிற்று.

திருவாவடுதுறை மாதவச் சிவஞானயோகி சுப்பிரமணியதேசிகன் அருளுபதேசம் பெற்ற சபாபதிநாவலரியற்றிய திராவிடப்பிரகாசிகை முற்றிற்று.

இந்நூலாசிரியரியற்றிய நூல்கள்.

(௧) **சிதம்பரசபாநாதபுராணம்** — இஃது சிதம்பரமான்மிய மைந்தனு ளொன்றான ஏமசபாநாத மான்மிய மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளது; தொல்லாசிரியர் செய்யுணடைத்தாய நடராசமூர்த்தி தலந் தீர்த்த வரலாறு உணர்த்துவது.

(௨) **சிவகர்ணாமிர்தம்** — இது அப்பயதீக்ஷிதயோகிகள் வடமொழியிலியற்றிய சிவகர்ணாமிர்த மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம், பூர்வபக்கஞ் சித்தாந்தமென விருபகுதிப்பட்டுச் சிவபரத்துவ நுதலுவது.

(௩) **சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம்** — இது வடமொழியில் அரதத்தாசாரியரியற்றிய சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம்; பரமசிவனே நான்கு வேதங்களானு மெடுத்தோதப்படும் பரம்பொருளென்று சாதிப்பது.

(௪) **பாரததாற்பரியசங்கிரகம்** (௫) **இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம்** — இவ்விரண்டும் வடமொழியில் அப்பயதீக்ஷிதயோகிகளியற்றிய பாரததாற்பரியசங்கிரகம் இராமாயணதாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளன, பாரதத்தானும் இராமாயணத்தானு நுதலப்படும் பரம்பொருள் பரமசிவனென்ப தறிவுறுத்துவன.

(௬) **யேசுமதசங்கற்பநிராகரணம்** — இது யேசுமதத்தர் கொள்கை பூர்வபக்கமாக லெடுத்துத் தருக்கத்திற் றெரிப்பது.

(௭) **இலக்கணவிளக்கப்பதிப்புரைமறுப்பு** — இஃது இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி யின்மே னிகழ்த்திய குதர்க்கமறுத்து அதன் நியாயபலம் விளக்கும் வசனகிரந்தம்.

(௮) **வைதிககாவிய தூஷணமறுப்பு** — இது பெரியபுராணம், இராமாயணம், தணிகைபுராணமென்னும் வைதிககாவியங்களை, அநியாயமாகத் தூஷித்துச் சிந்தாமணியென்னும் அவைதிககாவியம் பாராட்டினுரை நியாயத்தினை மறுத்து வைதிககாவியமாட்சி நிலையிட்ட வசனகிரந்தம்.

(௯) **ஞானசூடாமணி** — இது சிரவணமாதி நான்கும் பரபரஞானமா யடங்குமாறு நிரூபிப்பது.

(௧௦) **ஞானாமிர்தம்** — இது சமயங்களெல்லாம், முழுமுதற்கடவு ளொருவ னாணையிற் றோன்றி அதிகாரிபேதம்பற்றித் தாரதம்மிய முறையு நிற்கு முறைமை யுணர்த்தும் வசனகிரந்தம்.

(௧௧) **திருச்சிற்றம்பலவந்தாதி.**

(௧௨) **திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.**

(௧௩) **மாவையந்தாதி**

(௧௪) **சிதம்பர பாண்டியநாயக மும்மணிக்கோவை.**

(௧௫) **வடகோவைச் செல்வவிநாயகரிரட்டைமணிமாலை.**

(௧௬) **நல்லைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிகம்.**

(௧௭) **வதரிநகர்த் தண்டபாணிக்கடவுள் பதிகம்.**

(௧௮) **புறவார் பனங்காட்டூர்ப் புறவம்மை பதிகம்.**

[illegible]சுத்தபத்திரம்.

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
க	கூ	புயககலை	புயக்கல
கூ	[illegible]	கோனெறுடையலென	கோனென
,,	[illegible]	இசையையெனறது	இசையென்றது
க0	௬	அவவழகு	அவவழக்கு
,,	கஉ	இபபுடவிற	இபபுடவியிற
[illegible]	[illegible]	முடிவதூஉம	முடிவ"தூஉம்
உ௭	க	அகததிறூா	அகததியனார்
[illegible]	[illegible]	இறறமிழாராயச்சி	இயறறமிழாராய்ச்சி
[illegible]	[illegible]	மறுநீாசசுனையும	மறுநீாச்சுனையும
[illegible]	உஉ	அவிருபாறகும்	அவவிருபாற்கும
ரு0	[illegible]	விலலறவினப	இலலறவினப
[illegible]	[illegible]	அரசனீதிநீதிநூனிநதை	அரசனீதிநூனிநதை
[illegible]	[illegible]	மலைவுடைதாரம.	மலைவுடைடவாம.
,,	[illegible]	ஓதபபடுமெலாறும.	ஓதபபடும.
[illegible]	[illegible]	பிறநதும	பிறநதும
[illegible]	[illegible]	வமைமாநதது	வமைமநதது
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	ஓததாகா"
[illegible]	[illegible]	விரொறறுதும	விரொறறுதும
,,	[illegible]	[illegible]	மிரொறுயு
[illegible]	[illegible]	முணாததும	முணாததும
,	[illegible]	செயபபபடடது	செய யபபடடது
[illegible]	[illegible]	[illegible]	சணடியலங்காரம்
[illegible]	[illegible]	யாபபுள	யாபபுள
[illegible]	[illegible]	[illegible]விடடு	[illegible]விடடு
[illegible]	[illegible]	யனை	யனைத
[illegible]	[illegible]	பினனையாா	பினனையார்
[illegible]	[illegible]	ஓதியதூஉம.	ஓதியதூஉம,
[illegible]	[illegible]	யுபதேச	யுபதேச
,,	[illegible]	நமபாணடா	நமபாணடாா
[illegible]	[illegible]	திருவாசக	திருவாசக
	[illegible]	அரசாககு	[illegible]ரசறகு
[illegible]	உ	திருபபாடடுகளாலும்	திருபபாட்டுக்களாலும்
,,	உ	வாசியா	வாசிரியர்
[illegible]	உக	முபபாதிகருகுறளொன்	முபபாதிருக்குறளொன
[illegible]	[illegible]	காணடாகிய	[illegible]

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௯௨	௪௩	ஏகார	எகார
௧௯௩	௧௯	மூலிய	முதலிய
௧௯௬	௧௧	பரம	பிரம
௧௭௩	௯௩	யதளை	யதனை
௧௭௩	௯௬	பொருலலல	பொருளல்ல
௧௭௫	௧௮	தனபால	தனபால்
௧௫௩	௯௦	முறணுறறு	முரணுறறு
௧௫௩	௯௩	பறறி	பறறிப
௧௮௩	௮	கிளக்குகிளக்கு	கிளக்கு
௨௦௨	௩	நிராகரிதது	நிராகரித்துச்
௨௦௯	௧௩	[illegible]	[illegible]
,,	௧௫	[illegible]	[illegible]
௨௦௭	௨௬	[illegible]பின	[illegible]பின
௨௦௮	௫	[illegible]	[illegible]
௨௧௦	௬	தியாக[illegible]செய[illegible]	தியாக[illegible]செயது
௨௧௧	௧௯	கலையறிவு	கலையறிவு
௨௧௯	௨௯	தூவவார	துவார
	௨௫	பாரபர	பாராபர

இந்நூலைக் கைக்கொண்டு படி[illegible] பிழைகளைத் திருத்தத்தின்படி முன்னதாகத் திருத்[illegible] [illegible].